தஞ்சை ஸரஸ்வதி மஹால் வெளியீடு — [illegible]

ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரிய ஸ்வாமிகள் அருளிய

சதரத்ந ஸங்க்ரஹம்

தஞ்சாவூர் மஹாராஜா
ஸரபோஜியின் ஸரஸ்வதிமஹால் நூலகம்
தஞ்சாவூர்

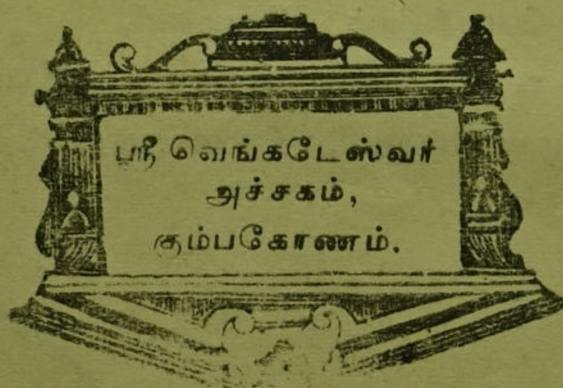
ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிய

சதரத்தின ஸங்கிரஹம்

உரை எழுதிப் பதிப்பித்தவர்
பேராசிரியர் சிரோமணி,
திரு. ஏ. சுந்தரேச சிவாசாரியார்
அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.

தஞ்சாவூர் சரசுவதி மகால் நிர்வாகக் குழுவிற்காக
கௌரவ காரியதரிசி
வித்துவான் **அ. வடிவேலன்** அவர்களால்
வெளியிடப்பட்டது.

ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வர்
அச்சகம்,
கும்பகோணம்.

तञ्जापुरी सरस्वतीमहालय ग्रन्थमालायाः पुष्पम्—२५७

श्री उमापतिशिवाचार्य विरचितः

॥ शतरत्नसंग्रहः ॥

तिरुवैयारु, राजकीय विद्यालयाध्यापकेन

साहित्यशिरोमणि बिरुदभाजा

अ. सुन्दरेशशिवाचार्येण

(सव्याख्यानं) संशोध्य, परिष्कृतम्

तञ्जापुरी सरस्वतीमहाल् ग्रन्थालय

निर्वाहकसमित्याः

अवैतनिककार्यदर्शिभिः

अ. वडिवेलन् महोदयैः

प्रकाशितम्

क्रैस्तवाब्दाः १९७६]   [मूल्यम् रू——

வெளியிடுவோர் உரை

மறைஞான சம்பந்தரின் மாணவரான உமாபதி சிவாச்சாரியார் அருளிய "சதரத்தின சங்கிரகம்" என்னும் இந்நூலை சரசுவதி மகாலின் வாயிலாக வெளியிடுவதில் பெருமையடைகிறோம். தில்லைவாழ் அந்தணர் மரபில் தோன்றிய உமாபதி சிவாச்சாரியர் சைவசித்தாந்தமும், தமிழும் தழைத்தோங்கத் தொண்டாற்றியவர்களுள் மிகச் சிறந்தவர் என்று கூறின் மிகையாகாது. இவர் இயற்றிய நூல்களுள் பல இங்குத் தமிழிலும் வடமொழியிலும் காணக் கிடக்கின்றன.

இந்நூல் சைவசித்தாந்த கொள்கையை விளக்குவதில் சதமணிமாலையை யொத்த தனிச் சிறப்புமிக்கது. இதற்குப் பழைய உரை ஒன்றும் வடமொழியில் உளது. அது நமது மகாலில் உளது. உரையாசிரியர் பெயர் தெரிய வில்லை. இங்கு இந்நூல் முழுமைபெறாத நிலையில் உள்ளது. ஆதலின் இந்நூலை நிறைவுசெய்ய திருவாவடுதுறை சிவத்திரு சுவாமிநாத சிவாசாரியார் அவர்களின் கையெழுத்துப் பிரதி உறுதுணையாய் அமைந்தது. அன்னாருக்கு எங்கள் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். பலரும் பயன்கொள்ளும் முறையில் வடமொழி மூலமும், தமிழ்மொழி பெயர்ப்புமாக இந்நூலை வெளியிட்டுள்ளோம்.

இந்நூலைச் செம்மையாகப் பதிப்பித்ததோடன்றித் தக்கவாறு தமிழில் மொழிபெயர்த்து, நூலை முழுமையாக்கி வெளியிட பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொண்ட பேராசிரியர் உயர்திரு ஏ. சுந்தரேச சிவாச்சாரியார் அவர்கட்கும், நூல் செம்மையோடு வெளிவரத் தக்கமுறையில் செயலாற்றிய நூலக அலுவலர்கட்கும், அழகுற அச்சிட்டுத் தந்த கும்பகோணம் ஸ்ரீ வெங்கடேசுவரர் பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ் உரிமையாளர் அவர்களுக்கும் கனிந்த உள்ளத்தோடு நன்றி கூறிப் பாராட்டுகின்றோம்.

இத்தகைய பணிகளுக்கு ஆக்கமளித்துப் பேணி வரும் நமது தமிழக அரசை நன்றியோடு போற்றி மகிழ்கின்றோம்.

தஞ்சாவூர்,
19—5—76.

அ. வடிவேலன்,
கௌரவக் காரியதரிசி,
சரசுவதி மகால் நூல்நிலையம்.

உ

சிவமயம்

பதிப்பாசிரியர் முகவுரை

பரமகருணா மூர்த்தியான ஸ்ரீ பரமேச்வரன் ஆன்மாக்கள் உய்தற்பொருட்டு காமிகம் முதலிய ஆகமங்களை அருளினர். அவர் முற்றறிவும் முற்றுத் தொழிலும் உடையவர்; மலமற்றவர்; பிறப்பிறப்பு இல்லாதவர்; ஒப்பற்றவர்; எல்லா உயிர்களிடத்தும் கிருபாநோக்கம் உடையவர். அவரே பரமாப்தர். அவருடைய திருவாக்குகளான ஆகமங்கள் ஆப்தவாக்யங்களாகும். அது பற்றியே "आप्तोक्तिरागमः" "आप्तः परमशिवो नान्यः" ("ஆப்தோக்திராகம:" "ஆப்த: பரமசிவோ நாந்ய:") என்று சாஸ்திரம் கூறுகின்றது. கூறவே, ஆகமங்கள் பரமபிரமாணங்கள் என்று சொல்லாமலே விளங்குகின்றது அதனாலேயே அவைகளுக்கு ஸித்தாந்தம் என்பது பெயர். இத்துணைச் சிறப்புப் பொருந்திய ஸ்வாயம்புவம் முதலிய ஆகமங்களிலிருந்து, வேதாகமங்களை முற்றும் உணர்ந்த ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியஸ்வாமிகள் சாரமான 100 சூத்திரங்களை* எடுத்து "சதரத்ன ஸங்க்ரஹம்" என்ற இந்தச் சித்தாந்த நூலை அருளினார்கள்.

இவர்கள் திருவுடைய தில்லைவாழந்தணர்கள் திருமரபிலே அவதரித்தவர்கள்; வேதாகமங்களை முற்றும் கற்றுணர்ந்தவர்கள்; ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் உள்ள ஸ்ரீ பௌஷ்கர ஸம்ஹிதாபாஷ்யம் இவர்களால் இயற்றப்பட்டதேயாகும். இவர்கள் தமிழில் சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பா, வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம் முதலிய சாத்திரங்களையும் கோயிற்புராணம், திருத்

* சுருக்கமாகவும் அர்த்தவாதம் அனுவாதமில்லாமலும் சந்தேகமில்லாமலும் சாரப்பொருளை விளக்குவதால் ஆகம சுலோகங்கள் சூத்திரங்கள் என வழங்கப்படுகின்றன.

தொண்டர் புராணசாரம், திருமுறைகண்ட புராணம், சேக்கிழார் புராணம் முதலிய பலநூல்களையும் அருளியவர்கள்.

மேலும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பதஞ்சலி சூத்திரபாஷ்யம். நடராஜத்வனி மந்திரஸ்தவம், நடராஜஸஹஸ்ரநாமாவளி 313 சுலோகங்கள் உள்ள குஞ்சிதாங்க்ரிஸ்தவம் போன்ற பலநூல்களையும் இவர்கள் அருளியுள்ளார்கள் என்றும், இவர்களுடைய தந்தையார் ஸ்ரீ சம்பு என்கிற நடராஜ தீக்ஷிதர் என்றும், அன்னையார் ஸ்ரீ கௌரீ என்றும் இவர்களுடைய காலம் கி. பி. 1244—1320 என்றும், கொத்தங்குடியிலுள்ள இவர்களுடைய ஆலயம் அண்ணுமலைப் பல்கலைகழகத்தின் பகுதியாகவுள்ளது என்றும், அவ்வாலயம் இப்பொழுது வீரசைவர்கள் பராமரிப்பில் உள்ளது என்றும், உயர்திரு B. நடராஜன் அவர்கள் 'சிதம்பரம்' என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இவர்கள் பல அற்புதச் செயல்களையும் நிகழ்த்தியுள்ளாகள்.

இந்நூலில் பதி பசு பாசம் என்ற மூன்றும் இத்தகையன என்றும் பதி பரமேச்வரனே என்றும், அவர் முற்றுத்தொழில், வரம்பில் ஆற்றல் இவையுடையவர் என்றும், அவரே உலகிற்குக் கர்த்தாவென்றும், அவருடைய தொழிலுக்குக் கருவி சக்தியே என்றும், அவர் தொழிலின் வேறுபாட்டால் சிவன் ஸதாசிவன் மஹேச்வரன் என்று அழைக்கப்படுகிருர் என்றும், லயபோக அதிகாரங்கள் சிவனுக்கு உண்மையாக ஏற்பட்டனவல்ல, அவை பிந்துவிற்கும் அணுக்களுக்குமே ஏற்பட்டவை என்றும், இவையெல்லாம் சிவபெருமானிடத்து உபசாரமே என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. மேலும் சரீரத்தினின்றும் வேறுபட்டது ஆன்மா என்பது, பிறமத நிராகரணங்களுடன் விளக்கியுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. சிவதீக்ஷைதான் உயிரைப் பாசத்தினின்று விடுவித்துப் பரமுக்தியை அடைவிக்கிறது என்றும் பரக்கக் கூறப்பட்டுள்ளது. இத்துணை உயர்வு

பெற்ற சதரத்ன ஸங்க்ரஹம் என்ற இந்நூலை ஸம்ஸ்க்ருதம் கற்றுணர்ந்தாரன்றி ஏனையோரும் உணரவேண்டுமென்ற பேரவாக்கொண்டு, ஸரஸ்வதி மஹால் நூல் நிலையம் முன்னாள் கௌரவ காரியதரிசி முதுபெரும் புலவர் உயர்திரு நீ. கந்தசாமி பிள்ளை அவர்கள் அடியேனை இந்நூலைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப் பணித்தார்கள். அவர்களுக்கு முதற்கண் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இடையிடையே ஏற்பட்ட உடல்நலக் குறைவு போன்ற இடையூறுகளால் பதிப்பிப்பதில் கால தாமதமானதையும் பொறுத்து, என்னை இப்பணியில் ஊக்குவித்த ஸரஸ்வதி மஹால் நூல் நிலையத்தின் இந்நாள் கௌரவ காரியதரிசி வித்துவான் உயர்திரு அ. வடிவேலனார் அவர்களுக்கும் என் நன்றி உரித்தாகுக.

மேலும் தம் ஒத்துழைப்பை நல்கிய ஸரஸ்வதி மஹால் நூல்நிலைய உதவிஅதிகாரி சீராளன், B.A., அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

இந்நூலைப் பதிப்பிப்பதற்கு எனக்கு உறுதுணையாக இருந்து பல நல்ல கருத்துக்களை வழங்கிய நூல் நிலையத்தின் வைத்தியப் பிரிவினையைச் சேர்ந்த ஓய்வு பெற்ற பிரதம ஆராய்ச்சி அதிகாரி வைத்திய விசாரத பிரும்மஸ்ரீ V. S. வேங்கடசுப்ரமண்ய சாஸ்திரியார் அவர்களுக்கு நான் என்றும் கடமைப் பட்டுள்ளவனாவேன். மேலும் இந்நூலின் மொழிபெயர்ப்பில் முக்கியப் பங்குகொண்ட பூண்டி வித்துவான் சிவஸ்ரீ அருணந்தி சிவாச்சாரியார் அவர்களுக்கும், வித்துவான் உயர்திரு T. S. கங்காதரன், MA., அவர்களுக்கும் என் மனமுவந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஸரஸ்வதிமஹால் ஸம்ஸ்க்ருத மூலப்பிரதியை ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேறு பிரதிகளைத் தேடும் சமயத்தில்திருவாவடுதுறை சிவாகம வித்துவான் சிவாகமப்ரவீண, G. ஸ்வாமிநாத சிவாச்சாரியார் மூலமாத்திரமுள்ள கையெழுத்துப் பிரதியைக் கொடுத்து உதவினார்கள். ஸரஸ்வதி மஹால் ஸம்ஸ்க்ருத மூலப்பிரதியில் இல்லாத பல சூத்திரங்கள் அதில் காணப்பட்டன. அவற்றைக்குறித்து எழுதி பிரதி ஒன்றை நூல் நிலையத்தில்

சேர்த்தேன். அவர்களும் மிக மகிழ்ச்சிஅடைந்து அதனைப் பெற்று அதிகமாய் அதில் இருந்த சூத்திரங்களை நூலின் பிற்பகுதியில் சேர்க்க உத்தர விட்டபடி சேர்த்துள்ளேன். இந்தச் சூத்திரங்களைப் பின்பற்றியே சதமணிமாலை என்ற தமிழ் நூலிலும் சூத்திரப் பொருள்கள் குறிக்கப்பட்டுள் ளன. அவையும் ஒவ்வொரு சூத்திரத்திலும் அடிக்குறிப் பாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

மேலும் சில இடங்களில் தருமபுரம் ஆதீனம் ஸ்ரீமத் வெள்ளியம்பலவாணத் தம்பிரான் ஸ்வாமிகளால் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட மிருகேந்திராகமத்தின் சூத்திரப் பொருள்களும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. சில இடங்களில் அடிக்குறிப்பும் எழுதியுள்ளேன். ஆகமாநுஸந்தான ஸமிதியாரால் கல்கத்தாவில் பதிப்பிக்கப்பட்ட அச்சுப் புஸ் தமும் திருவாவடுதுறை சிவஸ்ரீ ஸ்வாமிநாத சிவாசாரியார் அவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட கையெழுத்துப் பிரதியும் ஆகிய இரண்டும் எனக்கு மிகவும் உதவியாக இருந்தன. பிரதி கொடுத்துதவிய திருவாவடுதுறை சிவஸ்ரீ ஸ்வாமி நாதசிவாசாரியார் அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரி வித்துக்கொள்கிறேன்.

திருவாவடுதுறைப் பிரதி '𑌕' என்ற குறியாலும் அச் சுப் புத்தகம் '𑌮' என்ற குறியாலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஸம்ஸ்க்ருத மூலப் பிரதியில் உள்ள பாடம் பொருத்த மில்லாது தோன்றுமிடங்களில் அதன் பக்கத்திலேயே "( )" * இக்குறியினுள் தகுந்த பாடம் என்று தோன்று வதைக் குறித்துள்ளேன். ஸமஸ்க்ருத மூலப் ப்ரதியில் விடுபட்டுப் பின்னர் சேர்க்கப்பட்டிருப்பவை [ ] இக்

---

* ( ) இக் குறியில் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் எழுத்துக்களின் எண் ணிக்கைப்படி ஸம்ஸ்க்ருத மூலபாடத்தில் உள்ள எழுத்துக்களை விடுத்துப் படிக்கவேண்டும். சில இடங்களில் மூலபாடத்தில் நடுவில் ஓர் எழுத்தை விடவேண்டியிருப்பின் அதற்கு முன் னுள்ள எழுத்தையும் பின்னுள்ள எழுத்தையும் சேர்த்து போடப் பட்டிருக்கிறது என்று அறியவும்.

குறியிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளன. கவனக் குறைவால் சில இடங்களில் இக்குறிகள் மாறிக் காணப்படுகின்றன. அவற்றைப் பிழை திருத்தத்தில் கண்டுகொள்க. இந் நூலை நல்லமுறையில் அச்சிட்டுதவிய கும்பகோணம் ஸ்ரீ வெங்கடேச்வர் பிரிண்டிங் ஓர்க்ஸ் உரிமையாளர் உயர்திரு N. சுப்ரமண்ய அய்யர் அவர்களுக்கும் அங்கு பணிபுரிபவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றி.

மனிதனுக்கு இயற்கையாக நிகழும் மயக்க அறிவாலும் கவனக் குறைவாலும் நூற்பொருளின் சூக்குமத்தாலும் ஏற்பட்ட சொற்பொருள் குற்றங்களைப் பொறுத்தருளுமாறு மெய்யன்பர்களை மனமுவந்து வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

இதுபோன்றே பல ஞான நூல்களும் அச்சிடப்பட்டு வெளிவர ஸ்ரீ புஷ்பவநேச்வரப் பெருமானைப் பெரிதும் இறைஞ்சுகின்றேன்.

"ஸ்ரீ புஷ்பவனம்"
ஸ்ரீ புஷ்பவனேச்வரர் ஸந்நிதி
பூண்டி.

அ. சுந்தரேசன்

भूमिका

श्री शिवाभ्यान्नमः

आर्याः, समाराधित सदाशिव प्रसादाधिगत मनीषातिरेकाः, अभिज्ञशिखामणयः! विज्ञातमेव हि भवतां यत् स्वभावसिद्ध नित्य निर्मल निरतिशय सर्वार्थज्ञानक्रियाशक्तियुक्तः परमकरुणामूर्तिः श्री परमेश्वरोऽनादिमलरुद्धशक्तीनामात्मनामनुग्रहार्थं विमलान् कामिकाद्यष्टाविंशत्यागमानन्यानुपागमांश्चासृजत् इति । यथा वेदानामपौरुषेयत्वेन प्रामाण्यं तथैव शिवागमानामपि प्रामाण्यमित्यत्र न कापि विप्रतिपत्तिः । यतः परमेश्वरः परमाप्तः । निरञ्जनः । सर्वानुग्रहप्रवृत्तः । तथा भूतस्य तस्य परमेश्वरस्य वचनं नह्यन्यथा भवितुमर्हति । अत एव योगरूढ्या शिवप्रणीतेषु कामिकाद्यागमेषु सिद्धान्त इति व्यवहारः समजायत । "आप्तोक्तिरागमः" "आप्तस्तु शिव एवैकः" "सिद्धान्त एव सिद्धान्तः पूर्वपक्षास्ततः परे" इत्यसकृदुद्घोषयन्ति च शास्त्राणि । तस्मात् शिवेन तदागमेन च सदृशं न किञ्चिच्छ्रेयसः साधकमस्तीति शैवसिद्धान्त निष्कर्षः । एतत्सर्वं मनसि निधायैव सर्वतन्त्रस्वतन्त्राः श्री उमापति शिवाचार्यस्वामिनः स्वायम्भुवाद्यागमेभ्यः *साराणि सूत्राणि गृहीत्वेदं शतरत्नसङ्ग्रहाख्यं सिद्धान्तग्रन्थरत्नं संप्रतिपन्नया व्याख्यया सह रचयामासुः । श्रीमत्तिल्लारण्य कृतनिकेतन त्रिसहस्र मुनीन्द्रकुल ललामायमानाः वेदागमपारावारपारीणाः एते महान्तः गैर्वाण्यां बहून् ग्रन्थान् प्रणिन्युः । तेष्वन्यतमं पौष्करसंहिता भाष्यम् । एवमेव द्राविडभाषायामपि शिवप्रकाशसङ्कल्पनिराकरणादीनि शास्त्राण्यन्यानि पुराणानि च व्यरचयन् । एतेषां स्थितिकालः

---

* अत्र सारार्थाभिधायिनामसन्दिग्धार्थबोधकानामर्थवादानुवादरूप विस्तर हीनानामागमश्लोकानां सूत्रपदेन व्यवहारः समीचीनः, सुप्रसिद्धश्च

१२४४-१३२० A. D. इति श्री B. नटराजमहाशयाः चिदम्बरमिति नामके पुस्तके निर्दिशन्ति । किञ्च एतैः गैर्वाण्यां पातञ्जलसूत्रभाष्यम्, नटराजध्वनि मन्त्रस्तवः, नटराज सहस्रनामावलिः; कुञ्चितांघ्रिस्तव इत्यादयो ग्रन्था अपि व्यरचिषत इति, शम्भुरिति प्रसिद्धो नटराज दीक्षितः मान्या गौरी च एतेषां पितराविति च श्रीमन्तः B. नटराज महाशयास्तस्मिन् पुस्तके निर्दिशन्ति ।

ग्रन्थारम्भे "शिवं प्रणम्य परमं निधनेशमतः परम् ।
ज्ञानदीक्षे प्रवक्ष्यामि ते शृणुध्वं समाहिताः"

इति वस्तुनिर्देशरूपे मङ्गल सूत्रे शैवसिद्धान्तसारः सङ्ग्रहेणोपक्षिप्तः सङ्ग्रहकारैः । अत्र "शिव" शब्देन सकलमाङ्गल्य गुणनिधिः सकल जगतां शिवप्रदः नाम्नापि शिव इत्याख्यातः "नमः शिवाय च" इति श्रुत्योद्घुष्यमाणः परमेश्वर प्रतिपाद्यते ।

अनमस्कृत परमेश्वराणां अप्रणतगुरुणां निर्विघ्नं संहिताधिगमनं न सम्भवति; अतोऽहं शिवं गुरुं च नत्वा ज्ञानदीक्षे प्रवक्ष्यामि तथा यूयमपि शिवं गुरुं च नत्वा ज्ञानदीक्षे शृणुध्वमिति सङ्ग्रहकारैः शिष्यजनोपदेशश्चाकारि । 'परममिति' शिवविशेषणेन शिवस्तु देवतान्तरप्रेर्यो न भवति, अपितु देवतान्तरप्रेरक इत्यर्थश्चासूचि । "प्रवृत्तये गुरुं स्वं च स्तेयी स्यात्तदकीर्तनात्" इति शिवागमोक्तिमनुसृत्य स्वस्य स्तेयित्वपरिहाराय "निधनेशमतः परम्" इति गुरोर्निर्देशश्चाकारि । ज्ञान दीक्षयोर्दुर्ज्ञेयत्वाभ्यर्हितत्व बोधनाय "ते शृणुत्वं समाहिताः" इत्युक्तम् । अत्र ज्ञानशब्देन तत्प्रतिपाद्याः पत्यादिपदार्थाः समगृह्यन्त ।

किञ्चास्मिन् ग्रन्थे पतिपशुपशाख्यास्त्रयः पदार्थाः, पशूनामस्वातन्त्र्यात् पाशानामचैतन्यात्तद्विलक्षणस्य पत्युः परमेश्वरस्य सर्वज्ञत्वं पञ्चविधकृत्य कारित्वं, तत्कारकाणि स्वशक्तिरूपाणि मायादीनि च, क्रिया दीक्षाद्या, मुक्तिरूपं तत्फलं च सम्यङ्न्यरूपिषत

अस्य ग्रन्थस्य भाषान्तरीकरणरूपे कार्ये मां प्रेरितवद्भ्यः सरस्वतीमहाल् पुस्तकभाण्डागार भूतपूर्व कार्यदर्शिभ्यः श्रीमद्भ्यः नी. कन्दस्वामि पिळ्ळै महाशयेभ्यो मदीयां कृतज्ञतां निवेदयामि । यदा तावदहमस्मिन् कार्ये व्यापृतोऽभवम्, तदा विविधा विघ्नास्सम्मुखं समापतिताः । कदाचित्समयाभावोऽनुभूतः । कदाचिच्छरीरास्वास्थ्यादीनि प्रतिभान्ति स्म । एतैर्विघ्नैः प्रतिहन्यमानोऽहं कदाचिच्छिथिलप्रयत्नोऽभवम्, तदा मामसकृत्प्रोत्साहितवद्भ्यः सरस्वती महाल् पुस्तकभण्डागार गौरवकार्यदर्शिभ्यः श्रीमद्भ्यो विद्वद्भ्यः अ. वडिवेलु महाशयेभ्यश्च मदीयां कृतज्ञतां निवेदयामि ।

पुस्तकस्यास्य संशोधनविषये दत्तावधानानां मदीयमायासं लघूकृतवतां मृदुमधुरस्वभावानां वैद्यविशारदादि बिरुद भूषितानां ब्रह्मश्री डाक्टर् V. S. वेङ्कटसुब्रह्मण्यशास्त्रि महोदयानाम् **Retd., Senior Resarch officer Sarawathi Mahal** उपकारमविस्मरन् तेभ्यः सहस्रशः धन्यवादान् वितरामि ।

अस्य ग्रन्थस्य संशोधनाधारभूतावादर्शग्रन्थौ द्वावेव । एकः तिरुवावडुतुरै शिवश्री स्वामिनाथशिवाचार्यवर्यैरुपकृतः स्वहस्त-लिखितो मूलमात्रयुक्तो ग्रन्थः । सच 'क' संज्ञितः । अपरः कल्कत्ता नगरे आगमानुसन्धानसमित्या मुद्रितो ग्रन्थः । स च खसंज्ञितः । एतौ द्वाववलम्ब्यैव सर्वं कार्यमसमापि । आदर्शग्रन्थं दत्वोपकृतवद्भ्यः आगमप्रवीण विरुदभूषितेभ्यः तिरुवावडुतुरै शिवश्री स्वामिनाथशिवाचार्यवर्येभ्यः, एतन्मुद्रणे बहूपकृतमद्भ्यः विद्वद्भ्यः पूण्डि शिवश्री अरुणन्दि शिवाचार्यवर्येभ्यः, विद्वद्भ्यः T. G.गङ्गाधरमहाशयेभ्यः, इमं ग्रन्थं मुद्रितवद्भ्यः श्रीवेङ्कटेश्वर मुद्रणशाला-ध्यक्षेभ्यश्च मदीयां कृतज्ञतापरंपरां निवेदयामि । शिव श्री स्वामिनाथ शिवाचार्यैरुपकृते ग्रन्थे सरस्वतीमहाल् पुस्तकभाण्डागार मातृकापेक्षया

कानिचित्स्थलान्यधिकानि समुपालभ्यन्त, तानि अस्य ग्रन्थस्यान्ते प्रादर्शिषत ।

यत्र मातृकापाठस्यासमीचीनत्वं प्रतीयते तत्र समीचीनः पाठः ( ) एतत्प्रकोष्ठान्तर्गतः क्रियते । यत्र वा पाठस्याधिकतया कल्पनीयत्वमपेक्ष्यते, तत्र कल्पितः पाठः [ ] एतत्प्रकोष्ठान्तर्गतः कृतः ।

यथामति मुद्रितेऽस्मिन् ग्रन्थे मदीयमतिदोषेणोपनतानि स्खलितानि शोधयन्तो विपश्चिद्वराः मयि सदया भवन्तु, भवतु चानेन व्यापारेण सुप्रीतो भगवान् पुष्पवनेश्वर इति विरमामि वृथा विस्तरात् ।

इति शम्

श्री पुष्पवनम् । विदुषां विधेयः

श्री पुष्पवनेश्वर सन्निधिः अ. सुन्दरेशः

पूण्डि

शतरत्नसङ्ग्रहस्थानां विषयानां सूचिका

विषयाः	पृष्ठसङ्ख्या

विषयाः	पृष्ठसङ्ख्या

विषयाः पृष्ठसङ्ख्या

विषयाः	पृष्ठसङ्ख्या

சதுரத்ன ஸங்க்ரஹம்

பொருள் அட்டவணை

பக்கம்

பக்கம்

பக்கம்

பக்கம்

பக்கம்

பக்கம்

உ

॥ शतरत्नसंग्रहः ॥

சதரத்தின ஸங்கிரஹம்

*वन्दे कुन्देन्दुधवलदन्तभिन्नान्तरायकम् ।
दानधारापतद्भृङ्गसङ्गीतं कुञ्जराननम् ॥ 1

श्रीमदभ्रसभामध्ये नित्यमानन्दताण्डवम् ।
कुर्वाणमुमया देव्या सेव्यमानं शिवं भजे ॥ 2

குந்தமலர், சந்திரன் இவைபோன்ற வெண்மையான தந்தத்தால் இடையூற்றைப் போக்குபவரும், மதப்பெருக்கில் விழுகின்ற வண்டுகளின் இசையை உடையவருமாகிய யானைமுகத்தோனை வணங்குகின்றேன். 1

மோக்ஷசெல்வத்தை உடைய சிற்சபையின் நடுவில் என்றும் ஆநந்தத்தாண்டவம் அருளுகின்றவரும், ஸ்ரீ உமாதேவியாரால் ஸேவிக்கப்படுபவருமாகிய ஸ்ரீ சிவபெருமானைத் துதித்து வணங்குகின்றேன். 2

---

* आदितस्त्रीणि पद्यानि 'क' मातृकायां नोपलभ्यन्ते ।

॥ शतरत्नसंग्रहः ॥

சதரத்தின ஸங்கிரஹம்

---

*वन्दे कुन्देन्दुधवलदन्तभिन्नान्तरायकम् ।
दानधारापतद्भृङ्गसङ्गीतं कुञ्जराननम् ॥ 1

श्रीमदभ्रसभामध्ये नित्यमानन्दताण्डवम् ।
कुर्वाणमुमया देव्या सेव्यमानं शिवं भजे ॥ 2

குந்தமலர், சந்திரன் இவைபோன்ற வெண்மையான தந்தத்தால் இடையூற்றைப் போக்குபவரும், மதப்பெருக்கில் விழுகின்ற வண்டுகளின் இசையை உடையவருமாகிய யானைமுகத்தோனை வணங்குகின்றேன். 1

மோக்ஷசெல்வத்தை உடைய சிற்சபையின் நடுவில் என்றும் ஆநந்தத்தாண்டவம் அருளுகின்றவரும், ஸ்ரீ உமாதேவியாரால் ஸேவிக்கப்படுபவருமாகிய ஸ்ரீ சிவபெருமானைத் துதித்து வணங்குகின்றேன். 2

---

* आदितस्त्रीणि पद्यानि 'क' मातृकायां नोपलभ्यन्ते ।

कालादितत्त्व परिणामधुरीणमाया-
विक्षोभक स्फुरदनन्तनियोगधुर्यः ।
शुद्धाध्वजन्म पटुबन्धु (बिन्दु) विजृम्भकारि (री)
पाशान् विमोचयतु नः परमेश्वरोऽयम् ॥ 3

चिदम्बरे क्लृप्तमठः शिवश्रीरुमापतिर्नाम शिवागमज्ञः ।
स्वयम्भुनिश्वासमतङ्गदेव्यामतं मृगेन्द्रं किरणं पराख्यम् ॥

श्री देविकालोत्तर विश्वसारं
ज्ञानोत्तरं वीक्ष्य दशापि चैकम् ।
साराणि सूत्राणि शतं गृहीवा (त्वा)
चकार बन्धं शतरत्नरूपम् ॥ 4, 5

காலம், கலை முதலிய தத்துவங்களாக மாறுபடுவதில் ஆற்றல் வாய்ந்த மாயையைக் கலக்குகின்ற செயலில் ஸ்ரீ அனந்தேச்வரரை ஏற்படுத்தியவரும் சுத்தாத்துவாவிற்குக் காரணமான ஆற்றல் பொருந்திய விந்துதத்துவத்தைப் பரவச் செய்கின்றவருமாகிய ஸர்வேச்வரராகிய ஸ்ரீ பரமேச்வரன் எங்கள் பாசங்களைப் போக்கியருளுக. 3

ஸ்ரீ சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில் திருமடமமைத்து அருள்புரிந்தவரும், ஸ்ரீ சிவாகமங்களை முற்றுமறிந்தவருமான சிவத்திரு உமாபதி சிவாசாரியஸ்வாமிகள் என்று திருநாமம் பூண்டவர் ஸ்வாயம்புவம், நிச்வாஸம், மதங்கம், தேவ்யாமதம், மிருகேந்திரம், கிரணம், பராக்யம், ஸ்ரீ தேவிகாலோத்தரம், விச்வஸாரம், ஞானோத்தரம் என்னும் பத்து ஆகமங்களையும் ஆராய்ந்து, அவற்றுள் ஸாரமாகவுள்ள நூறு சூத்திரங்களை எடுத்துச் சதரத்தின ஸங்கிரஹம் என்னும் ஒப்பற்ற நூலை அருளியுள்ளார். 4-5

कर्णभूषणयोग्यानामागमज्ञानशालिनाम् ।
अमीषां शतरत्नानामुल्लेखः क्रियते मया ॥ 6

एषां च सूत्राणां रत्नत्वं राजनाद्भुक्तिमुक्तिरागोत्पादकत्वात् इष्टविधानाच्च ।

यथा रत्नत्रये (ये)
"राजनात्सर्वतत्त्वेषु रागादेभ्योऽधिकारयोः ।
रतानि (रत्नानी)ष्टविधानाच्च बिन्द्वाद्याश्शिवशासने ॥" इति 7

செவிகளுக்கு ஆபரணமாக இருக்கத்தகுந்தவை யும் ஆகமங்களின் ஞானப் பொருள்கள் நிறைந்த வையுமான இரத்தினங்கள் போன்ற இந்த நூறு சூத்திரங்களுக்கும் ஆராய்ச்சி என்னுல் செய்யப்படு கிறது. 6

பிரகாசமுடைமையாலும், போகமோக்ஷங்களில் ஆசையை உண்டுபண்ணுவதாலும், விருப்பத்தைக் கொடுப்பதாலும் இச் சூத்திரங்களுக்கு இரத்தினத் தன்மை ஏற்பட்டது.

இரத்தினத்ரயத்தில்:—

எல்லாத் தத்துவங்களிலும் விளங்குவதாலும் அனந்தர் முதலியவர்களுக்கும், அணுசதாசிவர் முதலிய வர்களுக்கும் அனுக்ராஹ்யானுக்ராஹகரூபமான அதி காரங்களில் ஆசையை உண்டுபண்ணுவதாலும் விரும் பிய பொருளைக் கொடுப்பதாலும் சிவாகமத்தில் *பிந்து முதலிய பதார்த்தங்கள் இரத்தினங்கள் என்று கூறப் பட்டுள்ளன.

---

* இவைகளை விளக்குகின்ற சூத்திரங்களும் இரத்தினங்கள் என்று நூலாசிரியரால் கூறப்பட்டது கண்டுகொள்க.

इह जगति कलिकालावेशादागमार्थे लुप्ते पाषण्डमताभिवृद्धौ सत्यां गुरुशिष्यक्रमे च सङ्कीर्णे स्वशिष्यान् अनुग्रहीतुकामः परमकारुणिकः उमापतिशिवाचार्यस्तावदखिलागमज्ञानकाण्डसारभूतं संसारपाशसन्दानितानां पशूनां पशुत्वनिवृत्तिशिवत्वाभिव्यक्तिहेतुज्ञानदीक्षास्वरूपविवेचे (च) क-सिद्धान्तनिर्णयं सूत्ररत्नशतं संजग्राह । तस्य सङ्ग्रहस्य सद्योज्योतिःपाद, रामकण्ठ, नारायणकण्ठाघोरशिवादि व्याख्यानुसारेण अस्मद्गुरुसंप्रदायानुसारेण च व्याख्या क्रियते ॥ 8

* सा च व्याख्या पञ्चलक्षणात्मिका । 9

இவ்வுலகின்கண் கலியின் கொடுமையால் ஆகம அறிவு குன்றிப் பாஷண்ட மதங்கள் பெருகிக் குருசிஷ்யக் கிரமங்கள் மாறியகாலத்துத் தம் மாணுக்கர்களுக்கு அருள் பாலிக்க விரும்பி மிக்க கருணை உடையவராகிய ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரிய ஸ்வாமிகள் எல்லா ஆகமங்களிலுமுள்ள ஞானகாண்டத்தின் ஸாரமாக உள்ளனவும், ஸம்ஸார பாசத்தால் கட்டப்பட்ட ஆன்மாக்களுடைய பசுத்தன்மை நீங்கி சிவத்துவம் விளங்கக் காரணமான ஞானதீக்ஷையை விளக்குகின்ற ஸித்தாந்தத்தை நிர்ணயம் செய்வனவுமாகிய இரத்தினம் போன்ற நூறு சூத்திரங்களை ஆய்ந்து எடுத்துக்கொண்டார். அச் சதரத்தின ஸங்கிரஹத்திற்கு ஸ்ரீஸத்யோஜ்யோதிபாதர், ஸ்ரீ இராம கண்டர், ஸ்ரீநாராயணகண்டர், ஸ்ரீ அகோர சிவாசாரியார் முதலியவர்களின் உரைகளுக்கேற்பவும் எங்கள் குருஸம்பிரதாயத்தை அனுசரித்தும் உரை என்னுல் செய்யப்படுகிறது. 8

அவ்வுரையும் ஐந்து லக்ஷணமுள்ளது. 9

---

* सा च व्याख्या का ? — ख

तथा लक्षणसंग्रहे —

पदच्छेदः पदार्थोक्तिर्विग्रहः (हो) वाक्ययोजना ।
आक्षेपोक्तिसमाधानं व्याख्यानं पञ्चलक्षणम् ॥ इति । 10

तत्र *प्रथमग्रन्थादभीष्टदेवतानमस्कारस्य वस्तुनिर्देशस्य च वक्तव्यतया अयं सङ्ग्रहकारस्तादर्थ्येन स्वायंभुवसूत्रं प्रथमं गृह्णाति । 11

शिवं प्रणम्य परमं निधनेशमतः परम् ।
ज्ञानदीक्षे प्रवक्ष्यामि ते §शृणुध्वं समाहिताः ॥सू-१

பதம் பிரித்தல், சொற்பொருள், சொற்றொடரைப் பிரித்துரைத்தல், அந்வயப்படுத்தல், கடாவிடை என்னும் ஐந்திலக்கணமுடையது உரை என இலக்ஷண சங்கிரகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது காண்க. 10

முதல் சுலோகத்தால் தம் வழிபடுதெய்வத்தின் வணக்கமும் எடுத்துக்கொண்ட பொருளைக் கூறுவதும் இன்றியமையாமையாக இருப்பதால் அதற்காக சூத்திரங்களைத்தொகுத்த உமாபதிசிவாசாரியார் இச்சுவாயம்புவ சூத்திரத்தை முதலில் அமைத்தருளுகின்றார். 11

‡ சிவம் ப்ரணம்ய பரமம் நிதநேசமத: பரம் ।
ஜ்ஞாநதீக்ஷே ப்ரவக்ஷ்யாமி தே ச்ருணுத்வம்
ஸமாஹிதா: ॥ சூ-1

---

*प्रथमं ग्रन्थादौ ख.

§ यूयमपि तं नमस्कृत्य शृणुध्वमिति श्रोतॄणां नमस्कारोपदेशः ।
(नारायण कण्ठः)

‡சிவனையு முயர்குரு தேவன் றன்னையு
முவகையோ டடிதொழு துரைசெய் கிற்பன்யா
னவையொரு சிறிதுபின் ஞான தீக்கைக
ளவைமன மொருங்கிய வறிஞர் கேண்மினோ ! ௧
(சதமணி மாலை)

௧ஸ்ரீசிவபெருமானை வணங்காதவர்களுக்கும் தம் குருவை வணங்காதவர்களுக்கும் விக்னமில்லாமல் ஆகமஞானம்

अत्र शिवशब्देन सर्वार्थज्ञानकर्तृत्वलक्षणः विघ्नविनाश-हेतुः अशिवापहः पशूनां च शिवप्रदः अप्रमेयत्वादिरूपः शान्त्यतीतः परमेश्वरः प्रतिपाद्यते । 12

यथा तत्रैव—

अप्रमेयमनिर्देश्यमौ (मनौ) पम्यमनामयम् ।
सूक्ष्मं सर्वगतं नित्यं ध्रुवमव्ययमीश्वरम् ॥

अप्रमेयमलक्ष्यत्वादनिर्देश्यमलक्ष्मतः ।
अनौपम्यमसादृश्याद्विमलत्वादनामयम् ॥
सूक्ष्मं चानुपलभ्यत्वाद्व्यापकत्वाच्च सर्वगम् ।
नित्यं कारणशून्यत्वा*दचलत्वाच्च तु ध्रुवम् ॥

இங்கு சிவ என்னும் சொல்லால் முற்றறிவு எல்லாவற்றையும் படைக்குந்தன்மை என்னும் இலக்கணங்களை உடையவரும், இடையூற்றைப் போக்கக் காரணமாகவுள்ளவரும், அமங்கலத்தைப் போக்குபவரும், ஆன்மாக்களுக்கு ஸர்வ மங்களத்தை அருளுபவரும், அளவைகளால் அறியப்படாதவரும், சாந்தியதீதருமாகிய ஸ்ரீசிவபெருமான் சொல்லப்படுகின்றார். 12

சுவாயம்புவத்தில் பின்வருமாறு: அளவைகளுக்கப்பாற்பட்டவரும், சுட்டுணர்வால் அறியப்படாதவரும், ஒப்பற்றவரும், மலமற்றவரும், உலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவரும், எங்கும் நிறைந்தவரும்,

---

உண்டாகாது என்பதை விளக்குகிறது. ஆகவே நான் சிவபெருமானையும் குருமூர்த்தியையும் வணங்கி உபதேசம் செய்யத் தொடங்குகின்றேன்; நீங்களும் அவ்வாறே செய்து இதைக் கேட்பீராக என்பது பெறப்பட்டது.

(ஸ்ரீ மாதவ சிவஞான ஸ்வாமிகள்)

*अचलत्वाच्च तद्ध्रुवम् ।

"ओङ्कारात्मतया भाति शान्त्यतीतः परः शिवः" इति॥ 13

मुक्तात्मनामप्येतल्लक्षणलक्षितत्वात्तेषामपि नमस्कार्यत्वं स्यात्, तन्माभूदिति तस्य विशेषणतया परमपदमुक्तम्। परमः अनादिसिद्ध इत्यर्थः। मुक्तात्मनां तु तत्प्रसादलब्ध-शिवत्वयोगितया ततो वैषम्यम्। 14

என்றும் உள்ளவரும், அசைவற்றவரும், அழிவற்றவருமாகிய சிவபெருமான் என்பது. பசு பாசஞானத்தால் காணப்படமுடியாமையின் அப்ரமேயம்; குணம குறி இல்லாமையின் அநிர்தேச்யம் ; ஒப்புமையின்மையால் அநௌபம்யம்; அநாதி மலமின்மையால் அநாமயம்; காணப்படாமையால் ஸூக்ஷ்மம்; எங்கும் நிறைந்துள்ளமையால் ஸர்வகம்; காரணமில்லாமையால் நித்தியம்; அசைவற்ற தன்மையால் துருவம் இவை முதலான குணங்களையுடைய சாந்தியதீதராகிய ஸ்ரீபரமேச்வரன் ஓங்காரவடிவமாக விளங்குகிறார் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. 13

முக்தி பெற்ற ஆன்மாக்களுக்கும் இவ்விலக்கணம் பொருந்துவதால், இவ்வணக்கம் அவர்களுக்கும் பொருந்துமோவெனின், பொருந்தாது என்க. என்னையெனில், ஸ்ரீ சிவபெருமானுக்கு அடைமொழியாக இச் சூத்திரததில் 'பரம' எனனும் சொல் புணாக்கப் பட்டுள்ளது. 'பரம' என்ற சொல்லிற்கு அநாதியே சிவத்தன்மை பெற்றவர் என்பது பொருள். முக்தான்மாக்களோவெனின், ஸ்ரீ சிவபெருமானின் திருவருளால் பெற்ற சிவத்தன்மை உடையவர்கள். அதனால் அவர்கள் சிவபெருமானினின்று வேறுபட்டவர்கள். ஆதலால் அவர்களுக்கு இவ்வணக்கம் பொருந்தாது என்பது 14

*तदुक्तमाचार्यैः —

“ मुक्तात्मनोऽपि शिवाः। किन्त्वे (ते) तत्प्रसादतोमुक्ताः।
अ(तोऽ)नादिमुक्त एको विज्ञ(ज्ञे)य ” इति। 15

†तादृशं शिवं नमस्कृत्य अतः परं निधनेशं शिवप्रसाद-विधूतबन्धनं आविर्भूतसर्वार्थज्ञानक्रियं सर्वानुग्राहकं स्वगुरुं निधनेशनामानं तत्वा (न्त्वा) षतारकं रुद्रंच, प्रणम्य इति सम्बन्धः ॥ 16

---

‡ ஆசார்யர்களால் பின்வருமாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது : “ முத்தான்மாக்களும் சிவவடிவினரே. ஆனால் இவர்கள் ஸ்ரீ சிவபெருமானின் திருவருளால் முக்தி பெற்றவர்கள். சிவபெருமான் ஒருவரே அநாதி முக்தர். 15

அத்தகைய ஸ்ரீ சிவபெருமானை வணங்கி, அதன் பின்னர், சிவபெருமான் திருவருளால் பந்தம் நீங்கியவரும் சிவபெருமான் அருளுக்கால் ஞானக் கிரியா சக்திகள் உண்டாகப்பெற்றவரும் எல்லோரையும் அனுக்கிரஹிக்கும் ஆற்றலுடையவருமான நிதநேசர் என்ற திருநாமம் பூண்ட என் குருமூர்த்திகளையும், சுவாயம்புவாகமத்தை உபதேசம் பெற்றுச் சிஷ்யர்களுக்கருளிய நிதநேசர் என்ற உருத்திரப்பெருமானையும் வணங்கி (ஞான தீக்கைகளைப்பற்றிச் சிறப்பாகச் சொல்கின்றேன்) என்பது தொடர்பு. 16

---

* आचार्यः श्रीभोजदेव नृपतिः

†अनमस्कृत परमेश्वराणामप्रणतगुरूणांच निर्विघ्नं संहिताधिगमनासम्भवात, यश्व श्रोतृजनमेवं शिक्षयति सः अर्थात्कृततथाविधः प्रवर्तत इति गम्यते, तेन यथा परमेश्वरं गुरूंश्च नत्वाहमुपदेष्टुं प्रवृत्तस्तथा यूयमपि श्रोतुं प्रवर्तध्वमिति व्यवस्थितम् ॥ (श्रीभट्टनारायणकण्ठः)

‡ ஆசார்யர் ஸ்ரீ போஜதேவ மன்னர்.

तदुक्तं कौलिके (कामिके)

"[1] निधन (नाश) [2] स्वयंभूत स्त्रिकोट्यर्धेन [3] कीर्तितः।
निधनेशात्स्वयंभूतं श्रुतवान् नलिनोद्भवः" इति ॥ 17

अत्र स्वयंभूत शब्देन स्वायंभुव आगम उच्यते। ज्ञानदीक्षे प्रवक्ष्यामीति। ज्ञानंच दीक्षा च ज्ञानदीक्षे इति द्वन्द्वसमासः। प्रवक्ष्यामि प्रकर्षेण वक्ष्यामीति प्रतिज्ञा वचनमिदम्। अनया ज्ञानप्रतिज्ञया पत्यादि पदार्थानामपि तज्ज्ञेयानामप्यर्थात्प्रतिज्ञासिद्धिः। द्वन्द्वनिर्देशश्च द्वयोरपि प्राधान्य ज्ञापनार्थः। कस्यचित् ज्ञानं प्रधानं, कस्यचित् दीक्षेति, (ज्ञान)दीक्षा व्याख्या। तयोः कर्तुराचार्यस्य ज्ञानं प्रधानम्, मुमुक्षोस्तु दीक्षेति। ज्ञानदीक्षयोः पतिपदार्थेऽ-न्तर्भावेन तन्त्रार्थसारतया प्रवक्ष्यामीति प्रतिज्ञा कृता। 18

கௌலிகத்தில் (ஸ்ரீகாமிகாகமத்தில்)

ஒன்றரைக் கோடி எண்ணுள்ள ஸ்ரீசுவாயம்புவாகமத்தை நிதநேசர் உபதேசம் பெற்று அவரிடமிருந்து நான்முகன் கேட்டான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. 17

இங்கு 'ஸ்வயம்பூத' என்ற சொல்லால் சுவாயம்புவாகமம் சொல்லப்படுகின்றது.

ஞானதீக்கைகளைச் சொல்லுகின்றேன்: 'ஞானதீக்கை' என்பது உம்மைத்தொகை. ஞானமும் தீக்கையும் என்று பொருள். 'ப்ரவக்ஷ்யாமி' சிறப்பாகச் சொல்லுகின்றேன் என்ற உறுதிச்சொல் இது.

"ஞானத்தைச் சிறப்பாகச் சொல்லுகின்றேன்" என்ற உறுதிமொழியால் அதனால் அறியத்தக்க பதி முதலிய பொருளையும் கூறுவதற்கு உறுதி கூறப்பட்டதாகிறது.

---

[1] निधनेयात ख. [2] स्वयंभूतं ख. [3] सम्मितम् ख.

ततः स्वयं शिवशक्ति निपाताच्छिवदीक्षया *संस्कृतान् ज्ञानार्थिनोऽधिकारयोग्यान् बालखिल्यान् षष्टिसाहस्रसंख्याकान् ऋषीन् समाधे(धा)यावस्थापयति - 'ते शृणुध्वं समाहिता इति । ते प्रकृते ज्ञानदीक्षे समाहिता(त)मनसो भूत्वा शृणुध्वमित्यर्थः । अनेन. प्रथमसूत्रासङ्ग्रहकारेणाप्यनेन देवगुरुनमस्क्रिया प्रतिज्ञा स्वशिष्यसावधानावस्थापनानि कृतानीति बोध्यम् । अध्यापकस्य बोध्यबोधक भावलक्षणः परादिकः पञ्चविधः सम्बन्धः ।

'ஞானதீக்கைகள்' என்ற இடத்தில் உம்மைத் தொகை இரண்டிற்கும் முக்கியத் தன்மையை உணர்த்துவதாகும். சிலருக்கு ஞானம் முக்கியம்; சிலருக்குத் தீக்கை முக்கியம் என்பது ஞான தீக்கை என்ற உம்மைத்தொடருக்குப் பொருள். அவ்விரண்டினுள் ஞானம் ஆசார்யனுக்கு முக்கியம், தீக்கை முக்தியடைய விருப்பமுடையவர்களுக்கு முக்கியம். ஞான தீக்கைகள் பதிப்பொருளில் அடங்குவதாலும், ஆகம ஸாரமாகவிருப்பதாலும் 'சிறப்பாகக் கூறுகின்றேன்' என்று உறுதி செய்யப்பெற்றது. 18

பின்னர்ச் சக்திநிபாதம் பெற்றுச் ** சிவதீக்கையால் அனுக்கிரஹிக்கப்பெற்றவர்களும் ஞானத்தை விரும்புகின்றவர்களும் அதிகார யோக்கியர்களுமான வாலகில்யர்களென்ற அறுபதினாயிரம் முனிவர்களை நோக்கி, "கவனத்துடன் கேட்க" என்று கூறி ஈடுபடுத்துகின்றார். இப்பொழுது சொல்லுகின்ற ஞானதீக்கைகளை ஒன்றிய ***மனத்துடன் கேட்பீராக

---

* अदीक्षितानां श्रवणाधिकारासम्भवादिति भावः ।

** சிவதீக்கை பெறாதவர்களுக்கு அதைக் கேட்கும் தகுதி யின்மையால்

*** அவைகளின் அருமைப்பாடு நோக்கி இவ்வாறு கூறினார்.

तत्र शिवसदाशिवयोः सम्बन्धः परः, सदाशिव निधनेशयोर्महान्, निधनेशस्वयंभ्वोर्दिव्यः, स्वयंभुवालखिल्यानां दिव्यादिव्यः, बालखिल्यमनुष्याणामदिव्य इति पञ्चविधः सम्बन्धः परादिको बोद्धव्यः । 19

तथोक्तम् --

परो महांस्तथादिव्यो दिव्यादिव्यस्तथैव च ।
अदिव्यश्चेति पञ्चैते सम्बन्धाः परिकीर्तिताः ॥ 20

என்பது கருத்து. இந்த முதற் சூத்திரத்தைத் தொகுத்தவரால் தேவகுரு வணக்கம், உறுதிமொழி, மாணாக்கர் ஒன்றுபட்ட மனத்துடனிருக்கவேண்டுதல் என்பன நிலைநாட்டடப்பெற்றன என்பது அறியத் தக்கது. இங்கு ஆசார்யனுக்கு உபதேசிக்கின்ற வகையில் 'பரம்' முதலிய ஐந்து வித ஸம்பந்தங்கள் உள்ளன. அவைகளுள் சிவபெருமானுக்கும் சதாசிவப் பெருமானுக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் 'பரம்' என்பது.

ஸ்ரீ சதாசிவப்பெருமானுக்கும் நிதநேசப்பெருமானுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் 'மஹத்' என்பது.

நிதநேசப்பெருமானுக்கும் நான்முகனுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் 'திவ்யம்' என்பது.

நான்முகனுக்கும் வாலகில்யர்களுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் 'திவ்யாதிவ்யம்' என்பது.

வாலகில்யர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் 'அதிவ்யம்' என்பது.

இவ்வாறு 'பரம்' முதலிய ஐந்துவித ஸம்பந்தமும் உணரத்தக்கன. 19

பரம், மஹான், திவ்யம், திவ்யாதிவ்யம், அதிவ்யம் என்ற ஐந்து ஸ்ம்பந்தங்களும் பிறிதோரிடத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.] 20

अस्य सङ्ग्रहस्य तु ज्ञानादिर्विषयः, तज्ज्ञानं फलं, ज्ञानदीक्षयोरस्यच प्रतिपाद्य प्रतिपादकस्सम्बन्धः, दीक्षिता स्वधि(स्त्वधि)कारिणः इति विषयप्रयोजन सम्बन्धाधिकारिणः ज्ञेयाः । 21

अर्थात् (थात्म) प्रतिज्ञातयोः ज्ञानदीक्षयोः प्रतिपाद्य-प्रतिपादकभाव सम्बन्ध प्रयोजन निर्देशकतया रौरव (स्वायंभुव) स्यादिमं सूत्रं सङ्गृह्णाति । 22

*अथात्ममलमायाख्य कर्मबन्ध विमुक्तये ।
व्यक्तयेच शिवत्वस्य शिव(वात्) ज्ञानं प्रवर्तते ॥सू-२

இந்நூலுக்கு ஞானம் முதலியன விஷயம்; அதனை அறிவது பயன்; ஞான தீக்கைகளுக்கும் இந்நூலுக்கும் விளக்கத்தக்கது விளக்குவதுமாகிய ஸம்பந்தம்; தீக்கை பெற்றவர் இந்நூலைப் படிக்கக்கூடிய அதிகாரிகளாவர். இவ்வாறு விஷயம், பிரயோஜனம், ஸம்பந்தம், அதிகாரிகள் * என்பன கூறும் விதம் அறியத்தக்கது :] 21

அடுத்து உயிர்களுக்கு உறுதி கூறப்பட்ட ஞான தீக்கைகளுக்கும் விளக்கத்தக்கதும் விளக்குகின்றது மாகிய ஸம்பந்தத்தையும் பயனையும் கூறுகின்றமை யால், ** ரௌரவ (சுவாயம்புவாகம)த்தின் முதற் சூத்திரத்தை எடுத்தருளுகின்றார். 22

அதாத்ம மலமாயாக்ய கர்மபந்த விமுக்தயே ।
வ்யக்தயேச சிவத்வஸ்ய சிவாத்ஜ்ஞானம் ப்ரவர்த்ததே ॥ சூ-2

---

* इदं सूत्रं हस्तलिखिते स्वायम्भुवे दृश्यते, मुद्रिते रौरवेतु नोपलभ्यते ।

*வடநூலார் அநுபந்த சதுஷ்டயம் என்பர்.

**பதிப்பிக்கப்பட்ட ரௌரவத்தில் இச்சூத்திரம் காணப்பட வில்லை. சுவாயம்புவாகமம் கையெழுத்துப் பிரதியில் இச் சூத்திரம் காணப்படுகின்றது.

अथ—चिच्छक्तिसंनिरोध कर्तृ(र्त्र)धिकार क्षयाभिमुख-भावादनन्तरं, आत्ममलमायाख्य कर्मबन्धविमुक्तये—आत्मनां अणूनां मलरूपो मायारूपः कर्मरूपो यस्त्रिविधो बन्धः तद्विमोचनाय, शिवत्वस्य व्यक्तयेच—शिवभावप्रकाशनायच, शिवात—परमशिवात्, ज्ञानं प्रवर्तते—(ज्ञानं) उत्पद्य। इत्यर्थः। 23

इदं च मूलसूत्रं तन्त्रार्थनिरूपकत्वादथ शब्दाद्यलङ्कृतत्वाच्च। 24

तथा मृगेन्द्रे

यत्र बीजमिवारूढो महातन्त्रार्थ पादपः।
आभाति मूलसूत्रं तदथशब्दाद्यलङ्कृतम्॥ 25

---

*சித்சத்தியை மறைக்கின்ற ஆணவமலத்தின் வலிமை அழியத்தொடங்கிய பிறகு, அணுக்களின் மல மாயா கன்ம பந்தங்கள் நீங்குவதற்காகவும் சிவத் தன்மைப் பிரகாசிப்பதற்கும், சிவபெருமானிடமிருந்து சாத்திரம் வெளிப்படுகின்றது. 23

முதலில் மங்கள வாசகமான अथ (அத) சப்தத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், ஆகம ஸாரப் பொருளைக் குறிப்பாக விளக்குவதாலும் இதுவே தொடக்கச் சூத்திரமாகும். 24

மிருகேந்திரம் :— விதைபோல மூலசூத்திரம் உள்ளது அதாவது விதையில் மரம் தோன்றுவதுபோல, எந்தச் சூத்திரத்தில் எல்லா ஆகமப்பொருளும் விளங்குகிறதோ, அதுவே மூலசூத்திரமாகும். அது மங்கள வாசகமான அத சிவ சப்தங்களால் அணிசெய்யப் பெற்று விளங்குகிறது என்று கூறுவது காண்க.] 25

---

*மன்னிய உயிர்மல மாயை வல்வினை
யென்னுமும் மலமற விருஞ்சி வத்துவந்
துன்னிய பயனெடுந் தோன்று ஞானமோர்
தன்னிகர் பரசிவன் றனுதி டத்தினே:]

[சதமணிமாலை]

अत्रात्मनो व्यापकस्य शिवत्व सन्निरोधको मलः । तेन प्रतिबद्धशिवत्वोऽसौ नोपायं विना ज्ञेयं कृत्यं वा ज्ञातुं कर्तुं वा शक्नोति । तस्यहि भोगोपायापेक्षस्य मायाख्यो बन्धः कलादिकः प्रतिप(पा)द्यते । माया जगद्योनिः । तथा(दा)-ख्यो बन्धः यः स तथाख्यायते । भोगसाधनोपेतस्य भोगाभिप्रेतस्य भोग्यं कर्म धर्माधर्म समाख्यातमिति । अय-मात्मनो मलादिकस्त्रिविधो बन्धः । यतो हि अनेन युक्तस्य न सर्वत्र युगपत् शिवत्वं प्रकाशते । तस्यात्मनो सा(ऽस्मा) त्रिविधाद्बन्धाद्विमुक्तये शिवत्व व्यक्तयेच [1] शिवानु-जिघृक्षया ज्ञानं प्रवर्तते । पशुभ्यः पाशेभ्यश्च यज्ज्ञानं प्रवर्तते,

---

வியாபகமான ஆன்மாவிற்குச் சிவத்தன்மையை மறைப்பது மலம். அதனுல் சிவத்தன்மை தடைபட்ட ஆன்மா உபாயமின்றி அறியத்தக்கவற்றை அறியவும், செய்யத்தக்கவற்றைச் செய்யவும் ஆற்றலுடையதாக இல்லே. போகோபாயங்களே விரும்பும் உயிர்களுக்குக் கலாதி தத்துவங்களே உடைய மாயை என்னும் பந்தம் சொல்லப்படுகின்றது.

மாயை என்பது உலகிற்குக் காரணம். மாயையினுல் உண்டான பந்தம் "மாயாபந்தம்" என்று சொல்லப்படுகின்றது. தனுகரண புவனங்களோடு கூடியதும் போகத்தை விரும்புவதுமாகிய உயிர்க்குத் தருமம், அதருமம் என்பன அனுபவிக்கத்தக்க கன்மங்களாகும். அக்கன்மங்களினுல் உண்டாகும் பந்தம் கன்ம பந்தமாகும். இது உயிர்களுக்கு உண்டாகும் மூன்று வித பந்தமாகும். என்னேயெனில், இந்த மூன்று விதமான பந்தங்களோடு கூடிய உயிருக்கு எங்கும் ஒரே சமயத்தில் சிவத்தன்மை விளங்குவதில்லே அன்றே? ஆதலின் இந்த மூன்று விதமான பந்தங்களினின்று ஆன்மாக்களின் விடுதலேக்காகவும் சிவத்

---

[1] शिवादनुजिघृक्षोः

तत् पशुरूपव्यञ्जकत्वात् पाशरूपत्वाच्च, प्रत्युत पाशानां दृ(द्र)ढिमानं जनयति । शिवस्तु पशुपाशविलक्षणः, पाशप्रतिपक्षभूतः सकलसामर्थ्योपचितः, तस्मात् यत् ज्ञानं प्रवर्तते, तत् पाशानां निवृत्तये पर्याप्तं दृढञ्च । समान-जातीयस्य प्रतिबन्ध(द्ध) शक्तिकस्य समानजातीयमेवाप्रति-बन्ध(द्ध) शक्तिकं शक्तिव्यञ्जकम् । शिवश्चात्मनः [2]समानः । तस्य प्रतिबन्ध(द्ध) शिवत्वस्याप्रतिबन्ध(द्ध) शिवत्वोऽसौ शिवत्व व्यक्तये [3]स्वज्ञानं प्रवर्तयतीति युक्तम् । अत्र च ज्ञानपदेन शिवशक्तिवाचकेन अवबोधरूपं दीक्षारूपं च द्विविधमपि संगृहीतम् ॥ 26

தன்மையை விளக்குவதற்காகவும் உயிர்களுக்கு அருள் புரிய வேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் பரம கருணா மூர்த்தியான ஸ்ரீசிவபெருமானிடத்தினின்று ஞானம் தோன்றுகிறது. பசுக்களினிடமிருந்தும் பாசங்களினிட மிருந்தும் தோன்றிய ஞானம், பசுரூப வ்யஞ்சமாக இருப்பதும் பாசத்தன்மையைக் கொண்டிருப்பது மன்றி, பாசங்களுக்கு வன்மையையும் தோற்றுவிக் கிறது. சிவபெருமானோ, பசுபாசங்களின்றும் வேறு பட்டவர்; பாசங்களுக்குப் பகைவர்; எல்லா ஆற்றலும் நிரம்பியவர். இத்தகைய சிவபெருமானிடமிருந்து தோன்றுகிற ஞானம் பாசங்களைப் போக்குவதில் தகுதியும் வலிமையும் உடையது. ஆற்றல் தடைபட்ட இனப்பொருளின் ஆற்றலை வெளிப்படுத்துவதற்கு ஆற்றல் தடைபடாத இனப்பொருளே வலிமையுற்றது, சிவபெருமான் உயிருக்குச் சமமானவர். சிவத்தன்மை தடுக்கப்பட்ட அவ்வுயிர்க்கு சிவத்தன்மை தடுக்கப் படாத சிவபெருமான் சிவத்தன்மை விளங்குவதன் பொருட்டு, சிவஞானத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்

---

[2] समानजातीय: [3] सत् ज्ञानम्

ननु दीक्षायाः कथं ज्ञानरूपत्वमितिचेत् उच्यते। यथा सवितुर्गभस्तिरर्ध(र्थ) प्रकाशिका दाहमपि कुर्वति(ती) प्रकाशरूपतां न जहाति उभयरूपापि प्रकाश इत्य(त्यु)च्यते। त[द्वद]त्रपि ज्ञानरूपता(तां) न जहाति। तेनोभयरूपं ज्ञानं प्र(इ)त्युक्तम्। 27

मलमायाख्यकर्मबन्धयुक्तत्वं अनुग्राह्यलक्षणम्। एतद्व्यस्तं समस्तं चैव विवक्षितम्। केषाञ्चिन्मलयुक्तानामनुग्रहः। केषाञ्चिन्मलकर्मयुतानाम्। केषाञ्चिन्मलमायायुतानाम्। केषाञ्चिन्मलमायाकर्मयुतानामनुग्रहः। कुतएतद्व्यस्तं [समस्तं] च विवक्षितमिति। यतः केवलानामपि शोध्यत्वं बोध्यत्वं च वक्ष्यतीति (ति ते) च आ(अ)कला द्विरूपाः विज्ञानाकलाः, प्रलयाकलाश्च। तेषामुभयेषामपि

என்பது பொருத்தமேயாம் இங்குத் திருவருட்சக்தியை உணர்த்தும் ஞானச்சொல்லால் ஞானம் தீக்கை என்ற இரண்டும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. 26

தீக்கையை ஞானமாகக் கூறியது எவ்வாறெனின், கூறுவோம்: சூரிய கிரணம் பொருள்களை விளங்கச் செய்கிறது; எரிக்கவும் செய்கிறது. அவ்விரு வியல் பினை உடையதாக இருந்தாலும், அதனை ஒளி என்றே வழங்குகின்றோம். அவ்வாறே தீக்கையும் பசுத் தன்மையைப் போக்கும்: சிவஞானத்தைக் கொடுக்கும்; அதனால் தீக்கையை ஞானம் எனக் கூறுவதும் பொருத்தமே. 27

அனுக்கிரகிக்கத்தக்கது என்பதற்குக் காரணம் உயிர் மலமாயா கன்மபாசத்தால் கட்டுண்டு கிடப்பதே. மலமாயா கன்மபாசங்களில் ஏதேனும் ஒன்றால் உயிர்கள் கட்டுண்டு கிடப்பதும், எல்லாவற்றாலும் கட்டுண்டு கிடப்பதும் உண்டு என்பது ஈண்டு அறியத் தக்கது. ஆணவமலமென்ற ஒரு மலத்தால் கட்டுண்ட

मायाख्यस्तावन्नास्ति। विज्ञानकलाः क्षीणकर्माणः। तेषामपि ये निरसि(धि)कारेणानुग्रहेणानुगृहीतास्ते * शिवतुल्या भवन्ति। ये साधिकारेणानुगृहीतास्ते मायातीता विद्याविद्येश्वरा भवन्ति। मलमायाख्ययुक्तानामप्यनुग्रहः सम्भविष्यति। कुतश्चिदुपायात् क्षीणे कर्मणि मायाख्यो बन्धः स्वकारणे प्रलयं याति। तस्य च प्रलयाभिमुख्य काल एव कदाचित् परमेश्वरशक्त(क्ते)रनुग्रह[ः], प्रवृत्तिकालस्यानियतत्वात्; आत्मनोऽपि चिच्छक्ति सन्निरोधकर्त्रधिकारक्षयाभिमुख्य कालस्य नियतत्वात् तदनुग्रहो भवत्येव। अस्मदादीनां

வர்களுக்கும் அனுக்கிரகம்; ஆணவமல கன்ம மலங்களோடுகூடியவர்க்கும், ஆணவமல மாயாமலங்களோடு கூடியவர்க்கும் ஆணவ மாயா கன்ம மலங்களோடு கூடியவர்க்கும் அனுக்கிரகம்; இவ்வாறு தனியாகவும் சேர்ந்ததாகவும் சொல்லப்பட்டது என்னையெனில், அகலர்களுக்கும் 1 சோதிப்பதும் 2 போதிப்பதும் சொல்லப்படுகின்றன. அந்த அகலர்களும் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் என இருவகைப்படுவர். அவ்விருவர்களுக்கும் மாயாமலம் கிடையாது. விஞ்ஞானகலர் கன்மமலம் அற்றவர்கள். அவர்களுள்ளும் எவர் நிரதிகாரத்தால் அனுக்கிரகம் செய்யப்பெற்றவர்களோ, அவர்கள் சிவபெருமானுக்குச் சமம் ஆகின்றார்கள். எவர் அதிகாரத்தால் அனுக்கிரகிக்கப்பெற்றவர்களோ, அவர்கள் மாயைக்கு அப்பாற்பட்ட ஈசுவரதத்துவத்தில்

** सकलत्वात् भोक्तृत्वाच्च तेषामस्मदादि सादृश्यं नास्ति।

'कलायोगेऽपि नोवश्याः कलानां पशुसङ्घवत्' इति॥

(मोक्षकारिका)

* பிரணவர் முதலிய அணு சதாசிவமூர்த்திகள் ஆவர்:

1 மும்மலங்களினின்று விடுவிக்கச் செய்தல்.

2 அறிவாற்றல் உடையவர்களாகச் செய்தல்.

मायादिमङ्ग(ण्ड)लस्थानां च विद्याविद्येश्वराणां च मल-मायाख्य कर्मबन्ध[प्रहाण]मनुग्रहः। यतस्तेका(षा)मपि मायादि-मण्डलस्थानां विद्याविद्येश्वराणां **कलादियुक्तानां भोग-भुजां सतामनुग्रहः । इदं तर्हि शिवज्ञा(वाच्ज्ञा)नं प्रवर्तत इति अनुग्रहोपायलक्षणमव्यापकं, इच्छामात्रेणापि केषाञ्चिदनुग्रह इष्यते । साचेच्छा ज्ञाने अव्याप्तेति चेत् । न । इच्छापि शिवशक्तिरेव । साच दानक्षपण लक्षणत्वात् दीक्षान्तः पततीति बोधरूपत्वादित्याद्यागमाच्च ज्ञानमित्यनेन व्याप्यत एवेति । 28

வசிக்கின்ற வித்யா வித்யேச்வரர்களாக ஆகின்றூர்கள். ஆணவ மாயாமலத்துடன் கூடியவர்க்கும் அனுக்கிரகம் ஏற்படுகிறது. ஏதாவது உபாயத்தால் (ஞானத்தால்) கன்ம நாசம் அடைந்தபொழுது மாயா பாசமும் தன் காரணத்தில் ஒடுங்குகிறது. அம்மலத்திற்கும் பரிபாகம் ஏற்படும்பொழுதுதான் பரமேச்வரனின் சக்தி நிபாதம் பதிகிறது. விஞ்ஞானகலர்க்கும், சிற்சக்தியை மறைக்கின்ற ஆணவமல அதிகாரம் அழியக்கூடிய காலம் நியதமாகவிருப்பதால் பரமேச்வரன் அனுக்கிரகம் ஏற்படுகிறது நம் போன்றவர்களுக்கும், மாயாகர்ப்பாதிகாரியாயுள்ள மண்டலிகளுக்கும், மந்திரேச்வரர்களுக்கும் மலமாயா கன்ம பந்தத்தின் அழிவே அனுக்கிரகம். *என்னையெனில், கலாதி சரீரங்களோடு கூடியவர்களும் போகங்களை நுகர்கின்றவர்களுமான மண்டலிகளுக்கும் மந்திரேச்வரர்களுக்கும் அனுக்கிரகம் ஏற்படுகிறது. சிவபெருமானிடமிருந்து ஞானம் தோன்றுகிறது

---

*பிரளயாகலருள், மந்திரேச்வரர் அதிகாரம் பெற்றவர்களுக்குச் சிவபெருமான் ஸ்ரீ அனந்தேச்வரர் மூலமாக கலாதி சரீரங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றூர் என்பது, கலைகளின் சேர்க்கை இவர்களுக்கு இருந்தபோதிலும் பசுக்கள் கலைகளுக்கு வசப்படுவதுபோல் இவர்கள் வசப்படுவதில்லை என்று மோக்ஷகாரிகையில் கூறியுள்ளதைக் கண்டுகொள்க.

नन्वेवं ज्ञानस्यैव बन्धनिवृत्ति, शिवत्वाभिव्यक्तिहेतुतया क्रियायोगचर्याणामानर्थक्यं प्राप्तमितिचेत्। बाढम्। चर्याक्रियायोगानां विद्यातत्वादिक्रमेण शिवसालोक्य सामीप्य सारूप्य सम्पादनद्वारा शिवसायुज्यदायक ज्ञान[मूल]भूतत्वेन वैयर्थ्याभावात्। 29

यथा देवीकालोत्तरे —

"ज्ञानोत्पत्ति निमित्तन्तु क्रियाचर्या[ः]प्रकीर्तिताः"

என்ற அனுக்கிரக உபாயம் அவ்யாபகம் என்னை யெனில், சிவபெருமானுடைய இச்சையாலேயே சிலருக்கு அனுக்கிரகம் ஏற்படுகிறது. அவ்விச்சையும் ஞானத்திலடங்கவில்லையே எனில், அற்றன்று; அவ்விச்சையும் சிவபெருமான் திருவருளே. அத்திருவருளும் கொடுத்தல், அழித்தல் என்ற இலக்கணத்தை உடைய தீக்ஷையிலடங்கியிருப்பதாலும், தீக்ஷையும் ஞானரூபமானது என்று ஆகமங்கள் கூறியிருப்பதாலும், ஞானம் என்று சொல்வதாலேயே எல்லா லக்ஷ்யங்களிலும் அது பொருந்துவதாகின்றது.] 28

ஞானமே பந்தத்தைப் போக்கிச் சிவத்தன்மையை விளக்குவதில் காரணமாக இருப்பதால் சரியா கிரியா யோகங்களுக்குப் பயனின்மை வருமெனின், வாராது; என்னையெனில், சரியா கிரியா யோகங்கள் சிவஸாலோக்கியம் சிவ ஸாரூப்பியம் ஸாமீப்பியம் இவைகளைக் கொடுப்பதின்வாயிலாகச் சிவ ஸாயுஜ்யத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய ஞானத்திற்கும் காரணமாகலின் என்பது] 29

தேவிகாலோத்தரம் :—

"கிரியா சரியா யோகங்கள் ஞானத்திற்குக் காரணமானவை" என்று கூறுகின்றது.

तथाच सुप्रभेदे —

"योगाभ्यासं ततः कृत्वा ज्ञानं तत्र तदाभ्यसेत्
तदाज्ञानान्धकारं च ज्ञानदीपेन नाशयेत्"

शिवज्ञानबोधसंग्रहे —

1 बोधरूपत्वात्यागाच्च 2 ज्ञानहेतुत्वेन

"अथचर्या क्रिया (पादं) योगपादं तथैव च
ज्ञानपादं क्रमाच्चैव शिवेन परिभाषितम् ।
एतच्चतुर्विधं मार्गं सालोक्यादिफलप्रदम् ॥"

सुप्रभेदे —

"सालोक्यं चैव सामीप्यं सारूप्यं सायुज्यकं तथा" 30

अत्र चर्यादि चतुष्टयेऽपि दीक्षायाः अधिकारसंपादकतया साम्येऽपि ज्ञानफलसायुज्यरूपोर्ध्वगतिसम्पादकतया ज्ञानेन समप्राधान्यमुक्तम् ॥ 31

சுப்ரபேதம்,

"யோகாப்யாஸம் செய்து ஞானத்தைப் பெறல் வேண்டும்; ஞானவொளியால் அறியாமை இருளைப் போக்குதல் வேண்டும்" என்று விளக்குகின்றது.

சிவஞான போத ஸங்கிரஹம்:—

"சரியா கிரியா யோகம் ஞானம் இவை சிவபெருமானால் சொல்லப்பட்டன. இந்நான்கும் முறையே ஸாலோகம் முதலிய பதமுக்திகளைக் கொடுக்கும்" என்று சுப்ரபேதத்திலும் இவ்வாறே ஸாலோக்யம் முதலிய பதமுக்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. 30

தீக்கைக்கு சரியா முதலான நான்கிலும் அதிகாரத்தையளிப்பதில் சமமாக இருந்த போதிலும்,

---

1 षडध्वपूर्वक मलत्रयसम्बन्धादिमोचनीयत्वम्
2 परमेश्वरेणाचार्येण व्यक्तचिच्छक्तिकत्वम्

तथा वक्ष्यति सङ्ग्रहकारः —

"यस्मात् प्रविवि(त)वाद्बन्धात् परसंस्थानिरोधकात् ।
दीक्षैव मोचयत्यूर्ध्वं शैवं धाम नयत्यपि ॥" इति ॥ 32

अत्र च दीक्षाभेदः क्रियाकरणमण्डने प्रदर्शितः —
*निर्बीजेशकृता तु साधिकरणाचार्यस्थितेनामुना
साधारा तु चतुर्विधा सहविना बीजाधिकारक्रमात् ।
द्वेधाद्या शिवलोकधर्मभजनात् तत्रादिमा भौतिकी
नैष्ठिक्यपरा तु जातिचरिता त्यागात् कृता संस्क्रिया ॥

निर्बीजा द्विविधा नृणाममृतदा सद्यश्चिरेणापि या
नित्याद्याश्रयवर्जनात्तु सदधिकारोज (धीकाराधिकारोहि) ता
साधारेति चतुर्विधा पुनरियं ज्ञानक्रियाभ्यां द्विधा ।
ज्ञाने ज्ञानवतां द्रि(क्रि)यात्वविदुषां या चाक्षुषीपूर्विका ॥
इति ॥ 33

ஞானத்தின் பயனுகவுள்ள ஸாயுஜ்ய ரூபமான முக்தியைக் கொடுப்பதால், ஞானத்தோடு மட்டும் தீக்கைக்குச் சம முக்கியத்தன்மை சொல்லப்பெற்றது 31

அவ்வாறே இந்நூலாசிரியரும் "தீக்கை, முக்தி பேற்றைத் தடுக்கின்ற வலிமை பொருந்திய கட்டினின்று உயிரை விடுவிக்கின்றது; சிவனுக்குச் சமமாயிருக்கும் தன்மையையும் அடைவிக்கின்றது" என்று பின்னர் கூறுகின்ருர். 32

கிரியா கரண மண்டனத்தில் தீக்கையின் பிரிவு கூறப்பட்டுள்ளது.

"சிவபெருமான் மானுட வடிவம் தாங்கி ஆசார்யன் வடிவில் வந்து செய்யும் தீக்கை ஸாதார

---

* ख. निर्विशेष कृतातूपाधि

अथ ज्ञानपदोपात्तदीक्षारूपाद्यतिरिक्तज्ञानस्य द्वैविध्यं देव्या मत सूत्रेण सङ्गृह्णाति ॥ 34

ज्ञानं द्विविधमाख्यातं परं ‡चापरकं स्मृतम् ।
परं चैवावबोधाख्यमपरं शास्त्रमुत्तमम् ॥ सू-३

தீக்கை. அது ஸபீஜம் நிர்பீஜம், ஸாதிகாரம் நிரதிகாரம் என நான்குவகைப்படும். ஸபீஜதீக்கை இரண்டு வகைப்படும்; சிவதர்மியும் லோகதர்மியும என. சிவதர்மி பௌதிகி என்றும் நைஷ்டிகி என்றும் இரு வகைத்தானது. நிர்பீஜம் இரண்டு வகைப்படும்; ஸத்யோநிர்வாணம் அஸத்யோ நிர்வாணம் என. முதலில் கூறிய ஸத்யோ நிர்வாணம் இறைவன் தானே வந்து அருளுவதால் நித்தியமானது. நான்குவிதமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸாதார தீக்கை மீண்டும் ஞானவதி கிரியாவதி என்று இரண்டு வகைப் படும். அவற்றுள் ஞானிகளுக்கு ஞானவதியும் அபக்குவர்களுக்குக் கிரியாவதி தீக்கையுமாகும். *சாக்ஷுஷ தீக்கையை முதன்மையாகக் கொண்டது கிரியாவதி தீக்கை என்பது. 33

பின்னர் ஞானமென்ற சொல்லால் கூறப்பட்ட தீக்கையைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஞானத்திற்குப் ''பரம்'' 'அபரம்'' என்ற இருவிதத்தைத் தேவ்யாமத சூத்திரத்தால் எடுத்துரைக்கின்றார். 34

**ஜ்ஞாநம் த்விவித மாக்யாதம் பரஞ்சாபரகம் ஸ்ம்ருதம்;
பரஞ்சைவாவ போதாக்ய மபரம் சாஸ்த்ர முத்தமம்'' சூ. 3

---

‡ चापरं (क) चैवापरं (ख)

*கண்ணோக்கருளால் உண்டாகும் தீக்கை.

** [இயம்பிய ஞானமோ ரிருவ கைப்படும்
பயன்றரு மபரமும் பரமு மென்னவே
நயந்தரு கலைகளே யபர ஞானமா
முயர்ந்திரு பரஞ்சொலி னுணர்வென் றோதுவார்.]

परापरभेदेन ज्ञानं द्विविधम् । परमवबोधरूपम् । अपरं कामिकादि * तन्त्रमित्यर्थः ॥

तथा †सान्त(सन्ता)न संहितायाम् —
"ज्ञानं शिवं परं बोधमपरं तन्त्र[संज्ञित]म्" इति ॥ 35

अवबोधरूपं ज्ञानं च शिवस्य शक्तिरेव । साच द्विविधा समवायवर्तिनि (नी) परिग्रहवर्तिनि (नी) चेति । तत्र समवायवर्तिन्यपि द्विविधा बोधरूप (पा) क्रियारूपा चेति । तत्र बोधरूपा सर्वार्थपरिच्छेत्री । क्रियारूपापि द्विविधा अनुग्रहरूपा, तिरोभावरूपा चेति ॥

பரம் அபரம் என்று ஞானம் இருவகைப்படும். பரம் சிவசக்தி; (சிவஞானம் கண்ணைக் கொண்டு அறிவதாகிய அறிவு); அபரம் காமிகம் முதலிய சாஸ்திர ரூபமாக உள்ளது.

அவ்வாறே ஸந்தான ஸம்ஹிதையில்

பரம் அவபோத ரூபமான ஞானம் என்றும், அபரம் சாஸ்திரம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. 35

அவபோத ரூபமாகிய ஞானமும் சிவபெருமான் திருவருளே. அதுவும் ஸமவாயவர்த்தினி, பரிக்ரஹ வர்த்தினி என்று இருவகைப்படும். ஸமவாய வர்த்தனியும் போதருபம், கிரியாரூபம் என இரு வகைப்படும். அவற்றுள் போதருபமான ஞானம எல்லாப்பொருளையுமளந்து அறிவது. கிரியா ரூபமான ஞானமும் இருவகைப்படும்; அனுக்கிரகருபம் திரோ பாவ ரூபம் என.

---

* तन्त्ररूपम् (ख) † सात्वत (ख)

तथाचोक्तम् —

"अनुग्रहतिरोभावौ द्वौ धर्मौ हि सदाशिवे" इति ॥ 36

अत्र परावबोधरूपं ज्ञानमपरज्ञानरूपशब्दारूढमेवार्थेषु प्रवर्तते ॥ 37

नन्विदं ज्ञानं दीक्षायाः फलम्, अतः कथं ज्ञान-दीक्षयोः अनुग्रहोपायतासाम्यमुक्तम्? सत्यम् । किन्तु ज्ञानं आचार्यं साध्यं साधनंच ज्ञापयति । न (स) च तस्मात् विदितसाध्यसाधनोऽनुग्राह्याणां साध्यसिद्धये साधनं प्रयोक्तुं शक्नोति । सर्वत्र च मुक्तिवादिनो मुक्तिसिद्धये ज्ञानमेव प्रतिजानी (न) ते । न चानुष्ठानं विना भवितुमर्हति ।

"அவ்வாறே, சிவபெருமானிடத்தில் அனுக்ரகம் திரோபாவமென இருதருமங்கள் உள" என்று பிறிதோரிடத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.] 36

இங்கு அவபோத ரூபமான பரஞானமானது அபர ஞான ரூபமான காமிகாதி தந்திரங்களில் இருந்து பொருளை உணர்த்துகின்றது. 37

ஞானம் தீக்கையின் பயன், ஆதலால் இவ்விரண்டிற்கும் அனுக்கிரகத்திற்கு உபாயமாக இருப்பதில் ஸமத்தன்மை என்பது எவ்வாறு வெனின், கூறுவோம்: ஞானம் ஆசார்யனையும், மோக்ஷத்தையும் ஸாதனத்தையும் தெரிவிக்கிறது. ஸாத்ய ஸாதனங்களை அறிந்த ஆசாரியன் மோக்ஷத்தை அடைய ஸாதனத்தைப் பயன் படுத்துவதற்குச் சக்தியுடையவனாகிறான்.

முக்திவாதிகள் முக்தி சித்திப்பதற்கு ஞானத்தையே ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். அந்த ஞானமும் சரியை முதலிய அனுஷ்டான மில்லாமல் ஏற்படமுடியாது. எங்காவது ஞானத்திலிருந்து வருவது முக்தி

यत्रापिच ज्ञानादेवेति, तत्रापि च *सेवाद्यनुष्ठानमवश्यंभावीति। तस्माद् ज्ञानदीक्षयोरुभयोरपि समानतयानुग्रहोपायत्वं पूर्व-सूत्रोक्तमुपपन्नम् ॥ 38

अथावबोधरूपस्य परज्ञानस्य दर्शनात्मतप्राप्तिक्रमं मृगेन्द्रसूत्रेण दर्शयति ॥ 39

सृष्टिकाले महेशानः पुरुषार्थ प्रसिद्धये ।
विधत्ते विमलं ज्ञानं पञ्चस्रोतोऽभिलक्षितम् ॥ सू-४

என்பார் உளராயின், அங்கும் ஸேவா (தொண்டு) முதலிய சாதனம் அவசியமாகிறது. ஆதலால் ஞானம் தீக்கை என்னும் இரண்டிற்கும் சமானமாக அனுக்கிரகத்திற்கு உபாயமாயிருக்கும் தன்மை முன் சூத்திரத்தில் கூறப்பட்டமை பொருந்தும். 38

பின்னர், அவபோத ரூபமான பரஞானம் சாஸ்திர ரூபஞானமாக ஆகுந் தன்மையை ஸ்ரீ மிருகேந்திர சூத்திரத்தாலருளுகின்றார். 39

ஸ்ருஷ்டி காலே மஹேசான: புருஷார்த்த ப்ரஸித்தயே ।
விதத்தே விமலம் ஞானம் பஞ்சஸ்ரோதோபிலக்ஷிதம் ॥ சூ-4

---

* साधनानुष्ठानं

ख. § पश्चिमाननानि ।

§[படைப்புறு பொழுதுகொள் பரம குருயிர்க்
கடுத்துள பயன்குறித் தைம்மு கங்களா
னெடுத்துரை செய்தன னினிது தூய்தென
நடக்குறு முயர்கலை ஞான மென்பவே.]
(சதமணி மாலை)

[உணர்த்துமின் னிந்திர னுலகினை யிறைவன்
படைப்புழி யுயிர்கள் பயனடை தற்கு
வகுத்தன னைவகை யால்வரு ஞானம்.]
(ஸ்ரீமத் வெள்ளியம்பலவாணத்தம்பிரான் ஸ்வாமிகள்)

सृष्टिकाले – सर्गारम्भे, महेशानः – परमेश्वरः, पुरुषार्थप्रसिद्धये – पुरुषार्थस्य – परापरमुक्तिभुक्त्यात्मनः संप्राप्त्यर्थम् । विमलमिति । अवबोधात्मनो नादरूपत्वेन प्रथमप्रसूतत्वादगृहीतो[पाधि]भेदम् । पञ्चस्रोतोऽभिलक्षितं पञ्च च तानि स्रोतांसि पञ्चस्रोतांसि, ऊर्ध्व पूर्व दक्षिणोत्तर §पश्चिमा[नना]नि, तैः अभितः समन्तात् अलक्षितं (लक्षितं) प्रसूतत्वेन लक्षितम् । सदाशिवरूपेण कामिकादि दर्शनात्मतां प्राप्तमिति यावत् । तादृशं *ज्ञानं शास्त्ररूपं विधत्ते निर्मिमीते । निष्कलाच्छिवात् अवबोधरूपं ज्ञानमेव प्रथमं नादरूपत्वेन प्रसूतम् । पश्चात् सदाशिवरूपात् तत्ता (न्त्ता) कारतां प्राप्त-मित्यर्थः ॥ 40

तदुक्तं पौष्करे

"अदृष्टविभवाच्छान्ताच्छिवात्परमकारणात् ।
नादरूपं विनिष्क्रान्तं शास्त्रं ...... ॥" इति ॥

படைப்பின் தொடக்கத்தில், பரமேச்வரன் போக மோக்ஷங்கள் சித்திப்பதற்காக, பரஞானமே நாத ரூபமாக வெளிவந்ததால் உபாதிபேதம் இல்லாததும் ஐந்து முகங்களிலிருந்தும் வெளிவந்ததுமான (அதாவது ஸகநிஷ்களஸ்வரூபமான ஸ்ரீசதாசிவப்பெருமானுல் காமிகம் முதலிய சாத்திரமாயிருக்குந் தன்மையை அடைந்ததுமான என்பது)சாத்திரத்தைப் படைக்கிருர்.

நிஷ்களஸ்வரூபமான சிவபெருமானிடத்திலிருந்து அவபோதரூபமான ஞானம் முதலில் நாதரூபமாக வெளிவந்தது; பிறகு ஸகல நிஷ்கள ஸ்வரூபமான ஸ்ரீ ஸதாசிவப்பெருமானிடத்திலிருந்து சாஸ்திரரூபமாக வெளிவந்தது என்பது இதன் கருத்தாகும். 40

பௌஷ்கராகமம் —

"எல்லையற்ற மஹிமையுடையவரும் சாந்தரும் எல்லாவற்றிற்கும் காரணருமான சிவபெருமானிடத்

---

* ज्ञायन्तेऽनेन पत्यादयः पदार्था इति ज्ञानं शास्त्रमित्यर्थः ।

तत्रैव —

सदाशिवोऽपि भगवान् नादरूपतयागतम् ।
षट्पदार्थमयं ज्ञानमनेकछन्द एव तत् ॥ 41

ननु निष्कलशिवस्य वागिन्द्रियादिरहितस्य कथं नादोत्पादकत्वमिति चेत् न । इन्द्रियादिरहितस्यापि अयस्कान्तस्य लोहकर्षणसामर्थ्यवच्छिवस्यापि तत्सामर्थ्योपपत्तेः ॥ 42

तदुक्तं पराख्ये

"सन्निधानेन यस्यास्मिन् सर्वकार्यस्य सम्भवः ।
अक्षहीनेऽपि सामर्थ्यं दृष्टं तत्कर्षणात्मनि ॥
सामर्थ्यं तद्वदीशस्य सर्वकृत्ये निसर्गजम् ।" इति ॥

தினின்று நாதரூபமான ஞானம் வெளிவந்தது" என்றும், "பதி முதலிய ஆறு பதார்த்தங்களைக் கூறுவனவும் எண்ணிறந்த சுலோகங்களைக் கொண்டனவுமான காமிகம் முதலிய ஞானநூல்களை ஸ்ரீ சதாசிவ பட்டாரகர் அருளிச்செய்தார்" என்றும் கூறுகின்றது.] 41

வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களற்ற நிஷ்களஸ்வரூபரான சிவபெருமான் நாதரூபமான ஞானத்தை எவ்வாறு தோற்றுவிக்கக் கூடுமெனின், *இந்திரியங்களைப் பெறாத காந்தக்கல்லுக்கு இரும்பை ஈர்க்கும் ஆற்றல் உள்ளது போலச் சிவபெருமானுக்கும் அவ்வாற்றல் கூடுவதொன்றே என்க. 42

ஸ்ரீ பராக்கியத்தில்:—

"ஈச்வரனுடைய ஸந்நிதி மாத்திரத்திலேயே எல்லாக் காரியங்களும் நிகழும். எவ்வாறு இந்திரியங்கள் இல்லாத காந்தக்கல்லில் ஈர்க்கும் வலிமை இருக்கிறதோ, அவ்வாறே சிவபெருமானுக்கும் எல்லாக்

---

* இவ்வாறு கூறுவதால் சிவபெருமானுக்கு அசேனத்தன்மை வருமோ மெனின், வாராது என்பதை அடுத்து வரும் வாக்கியம் விளக்குகிறது காண்க

पौष्करेच —

"वागिन्द्रियानपेक्षस्य शक्ति सवत्रं (क्तिः सर्वत्र) निस्सृता ।
अत्यन्तविमलत्वेन तया वक्ति किमद्भुतम् ॥"

तथा किरणे —

"निष्कलः किन्न कल्योऽसौ यद्वाकल्यः कथं जगत् ।
यथात्र कुरुते शक्त्या तथा शास्त्रं न किं प्रभुः ॥" इति॥ 43

*शास्त्रशीर्षस्तन्नि (शब्दस्यनि) र्वचनम्

शुद्धात्मना हितं शास्त्रं त्रायते यद्भवार्णवात् ।
तच्छासनपरित्राणाच्छास्त्रमित्यभिधीयते ॥ 44

காரியத்திலும் இயற்கையான ஆற்றல் உள்ளது என்று கூறப்பட்டுள்ளது காண்க.

பௌஷ்கரம் —

"வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களின் துணை வேண்டாத சிவபெருமானின் சக்தி எங்கும் பரவி யுள்ளது; அவர் மலமற்ற தன்மையராக விருப்பதால், தம் சக்தியால் ஞான சாஸ்திரங்களை அருளியுள்ளார்" என்றும் கூறுகின்றது.

கிரணம் —

"நிஷ்களஸ்வரூபரான சிவபெருமான் சக்தியற்ற வரா, என்ன? அப்படிச் சக்தியற்றவராக இருப்பாராகில் அவர் உலகத்தை எவ்வாறு படைக்கிறார்? எவ்வாறு உலகத்தைப் படைக்கிறாரோ, அவ்வாறே ஞான சாஸ்திரங்களையும் அருளுகின்றார்" என்று சொல்லு கின்றது. 43

சாஸ்திரம் என்ற சொல்லுக்குப் பொருளாவது —

சுத்தான்மாக்களுக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்து அவர் களைப் பிறவிக்கடலினின்று காப்பாற்றுவது என்பது. எனவே, விதிமுறை கூறிக் காப்பாற்றுவதால் அது சாஸ்திரமெனப் பெயர் பெற்றது. 44

---

* ख. शास्त्रशब्दनिर्वचनम् ।

तत्र लौकिक वैदिकाध्यात्मिकातिमार्गिक मान्त्रिक-भेदेन सदाशिवस्य प्रतिमुखं *भिन्नानि पञ्चविधानि, पञ्च-विंशतिस्रोतांसि भवन्ति । तेष्वेवान्तर्गतं सकलं वाङ्मयं शास्त्रजालम् ॥

तथा कामिके —

लौकिकं वैदिकंचैव तथाध्यात्मिकमेवच ।
अतिमार्गंच मन्त्राख्यं तन्त्रभेदमनेकधा ॥
सद्यो वाम महाघोर पुरुषेशानमूर्तयः ।
प्रत्येकं पञ्चवक्त्रास्स्युस्तैरुक्तं लौकिकादिकम् ॥
पञ्चविंशति भेदेन स्रोतोभेदः प्रकीर्तितः ।
एष्वेवान्तर्गतं वस्तु वाङ्मयं वस्तुवाचकम् ॥

तथा **हेमसिद्धान्ते —

"पञ्चधा लौकिकं तन्त्रं तथा तन्त्रंच वैदिकम् ।
तन्त्रमाध्यात्मिकं तद्वदतिमार्गं तथैव च ॥
तथैव मन्त्रा(मन्त्रतन्त्रा)ख्यं तेषु यद्बहुधेरितम् ।" इति ॥ 45

அதில் லௌகிகம், வைதிகம், ஆத்யாத்மிகம், அதிமார்க்கம், மந்திரம் என்னும் வேறுபாட்டால் ஸ்ரீசதாசிவமூர்த்தியின் ஐந்தைந்துமுகங்களைக்கொண்ட ஒவ்வொரு முகத்திலிருந்தும் இருபத்தைந்து பிரவாகங்கள் தோன்றுகின்றன. அவற்றுள் வாக்குமயமான எல்லாச்சாத்திரங்களும் அடங்கும். அவ்வாறே காமிகத்தில் லௌகிகம், வைதிகம், அத்யாத்மகம், அதிமார்க்கம், மந்திரம் எனத் தந்திரம் பலவிதமானது. ஸத்யோஜாதம், தத்புருஷம், அகோரம், வாமதேவம், ஈசானம் என்ற ஒவ்வொரு மூர்த்திக்கும் ஐந்து முகங்கள் உண்டு. அவைகளிலிருந்து இருபத்தைந்து பிரவாகங்கள் தோன்றின என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

---

* ख. पंचविध भिन्नानि ।

** (ख) सोमसिद्धान्ते

एतल्लोकि(ल्लौकि)कादि स्वरूपं सर्वात्मशम्भुकृत सिद्धान्त-दीपिकायां प्रपञ्चितमिह ग्रन्थगौरवभयान्नलिखितम् । तत्रैवावधार्यताम् ॥ 46

तत्र मान्त्रिकं पञ्चविधमपि क्रमेण ऊर्ध्व पूर्व कुबेर वरुण याम्य सम्बन्धात् मुक्तिप्रदसिद्धान्त-सर्वविषहरणगारुड-सर्ववशीकरणवाम - भूतग्रहनिवारक भूततन्त्र - शत्रुक्षयकर भैरवसंज्ञकम् ॥

तथा कामिके —

तथैव मन्त्रतन्त्राख्यं सदाशिव मुखो अभ(खोद्भ)वम् ।
सिद्धान्तं गारुडं वामं भूततन्त्रंच भैरवम् ॥
ऊर्ध्वपूर्व कुबेराप्य याम्यवक्त्राद्यथाक्रमम् ॥

---

*ஹேமஸித்தாந்தத்திலும் இவ்வாறு தந்திரபேதங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. 45

இந்த லௌகிகம் முதலிய தந்திரங்களின் இலக்கணம் ஸ்ரீ ஸர்வாத்மசம்பு இயற்றிய சித்தாந்த தீபிகை என்னும் நூலில் விரிவாகச் சொல்லப் பட்டுள்ளது. ஈண்டு விரிவஞ்சி விடப்பட்டது ஆங்கு உணரத்தக்கது. 46

அவற்றுள் மாந்திரிக தந்திரமானது ஈசான முகத்தில் தோன்றிய முக்தி யளிக்கும் சித்தாந்தம், தத்புருஷமுகத்தில் தோன்றிய எல்லா விஷத்தையும் போக்கும் காருடம், வாமதேவமுகத்தில் தோன்றிய எல்லார்வற்றையும் வசீகரணம் செய்யும் வாமம், ஸத்யோஜாத முகத்தில் தோன்றிய பூதம் கிரஹம் இவைகளின் பீடைகளைப் போக்கும் பூததந்திரம், அகோரமுகத்தினின்று தோன்றிய பகைவரையழிக்கும் பைரவம் என ஐவகைப்படும்.

காமிகத்தில் சதாசிவப்பெருமானின் முகத்தில் தோன்றிய மந்த்ரமானது சித்தாந்தம், காருடம், வாமம்,

---

*ஸோமஸித்தாந்தம் (பாடபேதம்)

एतानि सिद्धान्तादीनि *कामिकाधूर्ध्वस्रोतः, **तालादि प्राक्स्रोतः, संमोहनाद्युत्तरस्रोतः चण्डासिधारादि पश्चिम स्रोतः, असिताङ्गादि दक्षिणस्रोतोरूपाणि पञ्चस्रोतांसि ।

यथा मृगेन्द्रे —

"स्रोतांसि कामिकाधूर्ध्वमसिताङ्गादि दक्षिणम् ।
सम्मोहाद्युत्तरं, प्राच्यं तन्त्रं ***तालादि विस्तरम् ॥
आप्यं चण्डासिधारादि सण्डना (चण्डनाथ) परिग्रहम्"
इति ॥

चत्वारोऽपि वेदा अथ स्रोतोरूपा एव ।

பூததந்திரம், பைரவம் என ஐவகைப்படும். இவை வரிசையாக ஈசான தத்புருஷ வாமதேவ ஸத்யோஜாத அகோரம் முதலிய முகத்திலிருந்து உண்டானவை. சித்தாந்தமான காமிகம் முதலிய ஞானசாஸ்திரங்கள் மேல்முகத்திலுண்டானவை; தாலம் முதலிய * ஞானங்கள் கிழக்கு முகத்திலுண்டானவை; ஸம்மோஹம் முதலிய ஞானங்கள் வடக்கு முகத்திலுண்டானவை; சண்டாஸிதாரா முதலிய ஞானங்கள் மேற்குமுகத்தில் உண்டானவை; அஸிதாங்கம் முதலிய ஞானங்கள் தெற்கு முகத்திலுண்டானவை.

மிருகேந்திரம் —

காமிகம் முதலியவை ஊர்த்வ முகத்திலும், அஸிதாங்கம் முதலியவை தக்ஷிண முகத்திலும், ஸம்மோஹம் முதலியவை உத்தர முகத்திலும், தாலம்

---

* ख पुस्तके 'कामिके' इत्यधिकः पाठः । इत आरभ्य 'पुराणं बाध्यते वेदेरागमैश्च तदुक्तयः' इत्यन्तो भागः ख पुस्तके नोपलभ्यते

** त्रोतलादि

*** त्रोतलादि सुविस्तरं इतिच मुद्रिते मृगेन्द्रे

*த்ரோதலம் என்று மிருகேந்திர பதிப்பு (பாண்டிச்சேரி)

ननु तत्रैव— "कामिकं पादयुग्मं स्याद्योगजं गुल्फमेवहि चिन्त्यं पादाङ्गुलमित्यादिना पादाद्यङ्गत्ववर्णनात् मूर्धादिवर्णनं विरुद्धमिति चेत् ? सत्यम् । तत्रैव सर्वत्र मकुटादि कल्पनया परिहृतत्वात् । तथा सर्वत्र मकुटं तथा नेत्रं तथास्यकम् तथा पादौच गुल्फौच किन्तु धातृविभेदत" इति ॥ 47

अस्य सिद्धान्तस्य वेदादिभ्यः सर्वेभ्योत्कृष्टत्वम् ।

मोहशूरोत्तरे —

"पुराणं बाध्यते वेदैरागमैश्च तदुक्तयः ।
सामान्यंच विशेषंच शैवं वैशिष्टिकं वचः ॥"

முதலியவை கிழக்கு முகத்திலும், சண்டாஸி தாரா முதலியவைமேற்கு முகத்திலும் உண்டானவை என்று சொல்லுகின்றது.

மேலும் நான்கு வேதங்களும் பிரவாகரூபமானவையே.

காமிகம் கால்களாகவும் யோகஜம் கணைக்கால்களாகவும் சிந்தியம் கால் விரல்களாகவும் வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவைகளைத் தலை முதலியவைகளாக வர்ணித்திருப்பது விரோதமன்றோவெனில், அன்று; அங்கேயே எல்லா ஆகமங்களும் தலை முதலான அங்கங்களாகக் கற்பிக்கப்பட்டு விரோதம் நீக்கப்பட்டது கண்டுகொள்க. மேலும், கூறியவர்களின் பேதத்தால் ஆகமங்கள் தலையாகவும் கண்களாகவும் முகமாகவும் பாதங்களாகவும் அங்கு வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றறிக. ஆதலால் விரோதமன்று. 47

இச்சித்தாந்த சாத்திரமானது வேதங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது.

மோஹ சூரோத்தரத்தில் :—

வேதபுராணங்களுக்கு முரண் ஏற்படும் பொழுது புராணம் உபாதேயமல்ல என்றும், "ஆகமங்

अत्र शास्त्ररूपज्ञाने वेदादिज्ञानमपरम् । सिद्धान्तज्ञानं परम् । सिद्धान्तज्ञानेऽपि शिवज्ञानं परम् । रुद्रज्ञानमपरम् । शिवज्ञानमपि प्रवक्तृक्रमादाद्यजनकक्रमाच्च परापरमाद्व्यात् । एवं रुद्रज्ञानमपि । तथा उपभेदानामपि परापरत्वमिति परापरभेदा बोध्याः । एवं शब्दरूपज्ञानवत् अवबोधरूपज्ञानस्यापि शुद्धमार्ग शिव सदाशिव पशु माया प्रकाशकत्वादिभिः परापरभेदा मन्तव्याः । तथा दीक्षारूप ज्ञानस्यापि नैष्ठिक भौतिक निर्बीज सबीज शिवधर्म (र्मि) लोकधर्म्यादिभिः परापरभेदा ऊहनीयाः ॥ 48

களுக்கு முரண் ஏற்படும்பொழுது வேதவாக்கியங்கள் உபாதேயம் அல்ல என்றும், புராணங்களைக்காட்டிலும் வேதமுயர்ந்தது; வேதங்களைக் காட்டிலும் ஆகமம் உயர்ந்தது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

சாஸ்திரரூபமான ஞானத்தில் வேதசம்பந்தமான ஞானம் அபரம்; சித்தாந்தசம்பந்த ஞானம் பரமாகும். சித்தாந்த ஞானத்திலும் சிவஞானம் பரம்; உருத்திர ஞானம் அபரம்.

சிவஞானமும் உபதேசக் கிரமத்திலும் தோற்றக் கிரமத்திலும் பரமும் அபரமுமாகும். அவ்வாறே உருத்திர ஞானமும் பராபர பேதமுடையதாகும். அவ்விதமே அவைகளின் உபபேதங்களுக்கும் பராபரத்வம் உண்டு என்பது அறியத்தக்கது. சாஸ்திரரூபமான ஞானம் போல் திருவருள் ஞானத்திற்கும் சுத்தமார்க்க சிவ சதாசிவ பசு மாயை இவற்றை விவரிப்பதால் பராபரபேதம் அறியத்தக்கது. அவ்வாறே தீக்கைரூபமான ஞானத்திற்கும், நைஷ்டிக, பௌதிக, நிர்பீஜ ஸபீஜ சிவதர்மி உலகதர்மி முதலியவற்றாலும் பராபரபேதம் உணரத்தக்கது. 48

उक्तं स्वायंभुवे —

"तदेकमप्यनेकत्वं शिववक्त्राम्बुजोद्भवम् ।
परापर (रेण) भेदेन गच्छत्यर्थप्रतिश्रयात् ॥"

तदा (था) कामिके —

आदावभूद्वि (द्वि) धाज्ञानमधिकारविभेदतः ।
परापरेण भेदेन पतिपश्वा(श्व)र्थदर्शकम् ॥
शिवप्रकाशकं ज्ञानं शिवज्ञानं परं स्मृतम् ।
वेदाद्यपरविज्ञानं पशुपाशार्थदर्शकम् ॥
यथाविलक्षणं चक्षुः क्षपायां *नृबिडालयोः ।
तथा विलक्षणं ज्ञानमेवमेतत् परापरम् ॥ इति ॥ 49

ஸ்வாயம்புவத்தில் :—

"சிவபெருமான் முகத்தினின்று தோன்றிய ஞானம் ஒன்ருக இருப்பினும், பொருள் வேறுபாடு கொண்டு பராபரபேதத்தால் பலவிதமாகும்" என்று கூறப்படுகிறது.

காமிகத்தில் :—

"முதலில் ஞானம் ஒன்ருக இருந்தாலும் சிவ ருத்திர அதிகாரி பேதத்தால் பராபர ரூபமாக இரண்டாகிப் பதிபசுபாசங்களைத் தெரிவிக்கும். சிவ பெருமானை உணர்த்தும் ஞானம் சிவஞானம் பரமெனப்பட்டது. பசுபாசங்களை உணர்த்தும் வேதம் முதலான ஞானம் அபரஞானமெனப்பட்டது. இரவில் மனிதனுக்கும் பூனைக்கும் கண்ணொளி வேறுபட்டது போல் பராபரஞானமும் மாறுபட்டது" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. 49

---

* (ख) श्वबिडालयोः ।

सिद्धान्तज्ञानं कामिकादीनि प्रणवाद्यंशुपर्यन्तानां प्रणीतानि यानि तानि शिवभेदाभिधेयानि। शिवाधिकरणं ज्ञानं शिवभेद इत्युच्यते। विजयादीन्यष्टादशसंख्यातानि तन्त्राण्यनादिरुद्रादिरुद्राणां यान्यभिहितानि तानि रुद्रभेदाभिधेयानि। रुद्राधिकरणकं ज्ञानं रुद्रभेदमिति। अतएव रुद्रात्मभिन्नमष्टादशसङ्ख्याकमिति। शिवरुद्रात्मकं तन्त्रमष्टाविंशति सङ्ख्याकम् इति॥

स्वायम्भुवे —

चिन्तामणिरिवात्रासौ स्थितस्सर्वस्य कारणम्।
एकमेव शिवज्ञानं विभिन्नं दशधापुनः॥
तथाष्टादशधा भिन्नं भेदान्तर विसर्पितम्। 50

ப்ரணவர்முதல் அம்சுமான்வரையில் உபதேசிக்கப் பட்ட காமிகம் முதலிய சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் சிவபேதங்களாகும். சிவமூர்த்திகளுக்கு உபதேசிக்கப் பட்ட சாஸ்திரம் சிவபேதம் என்று சொல்லப்படு கிறது. விஜயம் முதலிய பதினெட்டும் அநாதி ருத்திரர் முதலிய உருத்திர மூர்த்திகளுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டமையால், அவை உருத்திர பேதங் கள் எனப்பட்டன. அவை பதினெட்டாம். ஆகவே, சிவருத்திர பேதமாகத் தந்திரங்கள் இருபத்தெட்டா கின்றன என்க.

சுவாயம்புவத்தில்: —

“எல்லாவற்றிற்கும் முதன்மையான தந்திர பேதம் சிந்தாமணி போல் விளங்குகின்றது. ஒன்றாகிய சிவ ஞானமே முதலில் பத்தாகவும் பின்னர்ப் பதினெட் டாகவும் வேறுபட்டது” எனப்படுகிறது. 50

श्रोतृ(तृ) भेदो मकुटतन्त्रे वर्णितः

श्रोतारः शिवभेदानां पारंपर्यात्त्रयस्त्रयः ।
द्वौ द्वौ तु रुद्रभेदानां षष्टिरुक्ताः षडुत्तराः ॥

तद्भेदः किरणे प्रपञ्चितः —

सृष्टयनन्तरमेवेशः शिवान् सृष्ट्वा *दशात्मजान् ।
ज्ञानमेकं **वि[भज्याशु] तेषां तत्संख्ययाऽवदत् ॥
कामिकं प्रणवाख्यस्य सुधाख्यस्य तु योगजम् ।
दीप्ताख्यस्यापि चिन्त्यं तु कारणाख्यस्य कारणम् ॥

கேட்டவர்களின் வேறுபாடு மகுடாகமத்தில் :—

"சிவ பேதத்தை உபதேசம் பெற்றவர் முறையே மும்மூவராவர்; உருத்திர பேதத்தை உபதேசம் பெற்றவர் இருவரிருவராவர்; ஆகவே, உபதேசம் பெற்றவரது தொகை அறுபத்தாறு என்க" எனப்பட்டுள்ளது.

கேட்டவர்களின் பேதம் கிரணாகமத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது:

"சிவபெருமான், உலகப்படைப்புக்குப் பின்னர்ப் பத்துச் சிவ[1] மூர்த்திகளைப் படைத்து அவர்களுக்கு ஒப்பற்ற சிவ சாஸ்திரத்தைப் பிரித்து எண்ணிக்கையோடு உபதேசித்தருளினர்"

"பிரணவருக்குக் காமிகமும், சுதருக்கு யோகஜமும், தீப்தருக்குச் சிந்தியமும், காரணருக்குக்

---

* आत्मजान् परमेश्वरेणैव निरधिकरणेन अनुग्रहेणानुगृहीतान् ।
** विसज्यैकम् ।

1 இவர்கள் சிவபெருமானால் நிரதிகரணமான அனுக்ரஹத்தால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டவர்கள். அதுபற்றியே இவர்கள் ஆத்மஜ என்னும் சொல்லால் வழங்கப்பட்டுள்ளார்கள்.

अजितं सुशिवाख्यस्य ईशस्यापि सुदीप्तकम् ।
सूक्ष्मं तु सूक्ष्मसंज्ञस्य कालस्यापि सहस्रकम् ॥
सुप्रभेदं गणेशस्य अंशुसंज्ञस्य चांशुमान् ।
एवं प्राथमिकं प्रोक्तं पुनरन्यो गुरुक्रमः ॥
प्रणवा[त्]त्रिकलः प्राप्तः कामिकं त्रिकलाद्धरः ।
सुधाख्याद्योग[जं] तन्त्रं भस्मसंज्ञस्ततः प्रभुः ॥
दीप्ताद्रुद्राच्चु चिन्त्यंतु गोपतिश्च ततोऽम्बिका ।
कारणं कारणाच्छर्वस्ततः प्राप्तः प्रजापतिः ॥
अजित[तं]सुशिवात् प्राप्तो[त] उमेशोप्यच्युतस्ततः ।
ईशा[द्]दीप्तं त्रिमूर्तिस्तु ततः प्राप्तो हुताशनः ॥
सूक्ष्मं सूक्ष्माद्भवः प्राप्तस्तस्मात्प्राप्तः प्रभञ्जनः ।
कालसंज्ञात् सहस्राख्यं भीमो धर्मस्ततः खग(ः) ॥

காரணமும், சுசிவருக்கு அஜிதமும், ஈசருக்கு தீப்தமும், ஸூக்ஷ்மருக்கு ஸூக்ஷ்மமும், காலருக்கு ஸஹஸ்ரமும், கணேசருக்குச் சுப்ரபேதமும், அம்சுமானுக்கு அம்சுமதாகமமும் என இவ்வாறு முதலில் சிவஞானம் உபதேசம் செய்யப்பெற்றது. பின்னர்த் தோன்றிய குருமுறையும் கூறப்படுகிறது. காமிகத்தைப் பிரணவரிடமிருந்து திரிகலரும், அவ்வரிடமிருந்து ஹரரும், யோகஜத்தைச் சுதரிடமிருந்து பஸ்மரும், அவரிடமிருந்து பிரபுவும், சிந்தியத்தைத் தீப்தரிடமிருந்து கோபதியும், அவரிடமிருந்து அம்பிகையும், காரணத்தைக் காரணரிடமிருந்து சர்வரும், அவரிடமிருந்து பிரஜாபதியும், அஜிதத்தைச் சுசிவரிடமிருந்து உமேசரும், அவரிட மிருந்து அச்யுதரும், தீப்தத்தை ஈசரிடமிருந்து திருமூர்த்தியும், அவரிடமிருந்து ஹுதாசனரும், ஸூக்ஷ்மத்தை ஸூக்ஷ்மரிடமிருந்து பவரும், அவரிட மிருந்து பிரபஞ்சனரும், ஸஹஸ்ரத்தைக் காலரிட

गणेशात सुप्रभो(सुप्रभेदा)ख्यं त्वविघ्नेशस्ततः शशी ।
अंशुमच्चांशुसंज्ञात्तु प्राप्तोह्युग्रस्ततो रविः ॥
एवमेते शिवाख्याताः शिवभेदा दशद्यको (शाद्यके) ।
दशाष्ट संख्ययाप्यन्यो रुद्रभेदः परो मतः ॥ 51

दशाष्टसंख्यया रुद्रान् पूर्वमुत्पाद्य बुद्धिमान् ।
शिवस्तत्संख्ययैवेह पुनस्तात (न) बोधयत् खग ॥
रुद्रस्यनादिसंज्ञस्य विजयं तन्त्रमुत्तमम् ।
पारमेशं महातन्त्रं श्रीरूपस्य प्रभाषितम् ॥
निश्वासं यद् दशार्णस्य प्रोद्गीतं नाम शूलिनः ।
मुखबिम्बं प्रशान्तस्य बिन्दोः सिद्धमतो मतम् ॥

மிருந்து பீமரும், அவரிடமிருந்து தர்மரும், ஸுப்ரபேதத்தைக் [1]கணேசரிடமிருந்து அவிக்னேசரும், அவரிடமிருந்து சசியும் அம்சுமதாகமத்தை அம்சுமானிடமிருந்து உக்ரரும், அவரிடமிருந்து ரவியும் என முறையே உபதேசம் பெற்றனர்'' என்கிறது. இவ்வாறு சிவமூர்த்திகளுக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட இப்பத்தாகமங்களும் சிவ பேதங்கள் எனப்படும். ஏனைய பதினெட்டும் ருத்திர பேதம் எனப்படும். 51

சிவபெருமான் பதினெண் ருத்திரர்களைப் படைத்து அவர்களுக்கு உருத்திரபேதங்களை எண்ணிக்கையோடு அருளிச் செய்தார்.

அநாதிருத்திரருக்கு விஜயமும், ஸ்ரீரூபருக்கு பாரமேச்வரமும், தசார்ணருக்கு நிச்வாஸமும், சூலிக்கு புரோத்கீதமும், பிரசாந்தருக்கு முகபிம்பமும், பிந்து

---

1 "தசேசரிடமிருந்து விக்னேசரும் அவரிடமிருந்து சசியும்" என்று காமிகாகமம் கூறுகின்றது.

शिवनिष्ठस्य सन्तानं सिद्धं(सिद्धं) सौम्यस्य चोदितम् ।
चन्द्रहासमनन्तस्य भद्रं सर्वात्मनो मतम् ॥
निधनस्य स्वयंभूतं बिरजं तेजसस्सम्मृतम् ।
*रौरवं ब्रह्मणेशस्य शिवाख्यस्य च माकुटम् ॥
किरणं देवपितुःख्यातं ललितं चालयस्य तु ।
आग्नेयं यच्च **तद्वयोम्नि (म्नः) शिवस्यापि पुनःपरम् ॥
एते जाताः सद्ज्ञानें शिवदेहात् पुन(ः)शृणु ।
***प्राप्तश्चानादिसंज्ञं(ज्ञात्)तु विजयं परमेश्वरः ॥
श्रीरुपात् पारमेशं तु प्राप्तो[ऽप्सा] हु(दु)शना मुनिः ।
दशाक्षणच [राच्च] निश्वासं संप्राप्ता शैलसम्भवा ॥
प्रोद्गीतं रुद्रसंज्ञात्तु कचाख्यो मुनिसत्तमः ।
प्रशान्तमु(न्तान्मु)खबिम्बन्तु दधीचिर्नाम यो मुनिः ॥
बिन्दु संज्ञाच्च यतसिद्धं प्राप्तश्चण्डेश्वरो गणः ।
शिवनிष्टाच्च सन्तानं सम्प्राप्तो हंसवाहनः ॥

விற்கு சித்தமும், சிவநிஷ்டருக்கு ஸந்தானமும், ஸோமருக்கு மிருகேந்திரமும், அனந்தருக்கு சந்திர ஹாஸமும், ஸர்வாத்ம தேவருக்கு பத்ரமும், நிதனேசருக்கு ஸ்வயம் பூதமும், தேஜருக்கு விரஜமும், பிரும்மணேசருக்கு ரௌரவமும், ஈசானருக்கு மகுடமும், தேவபிதாவிற்குக் கிரணமும், ஆலயருக்கு லலிதமும், வ்யோமருக்கு ஆக்னேயமும், சிவபெருமானுல் சிவ ஞானம் உபதேசிக்கப்பட்டன. பின்னர், அநாதிருத்திரரிடமிருந்து விஜயத்தைப் பரமேச்வரரும், ஸ்ரீரூபரிட மிருந்து பாரமேச்வரத்தை உசனரும், தசார்ணரிட மிருந்து நிச்வாஸத்தைப் பார்வதியும், சூலியிடமிருந்து புரோத்கீதத்தை கசமுனிவரும், பிரசாந்தரிடமிருந்து முகபிம்பத்தை ததீசிமுனிவரும், பிந்துவினிடமிருந்து

*ख. कौरव्यम् **ख. व्योम्नः ***ख. अनादि संज्ञात

नारसिह्मंतु यत सौम्यात नृसिह्मः प्राप्तवान् महान् ।
अनन्ताच्चन्द्रहासंतु प्राप्तो देवपुरोहितः ॥

मद्रं सर्वात्मदेवात्तु वीरभद्रो महागणः ।
स्वायंभुवं तु निधनात संप्राप्तः पद्मसम्भवः ॥

विरजं तेजसः प्राप्तः पू(प्र)जारक्षण तत्परः ।
*रौरवं ब्रह्मणशान्तु सम्प्राप्तो नन्दिकेश्वरः ॥

ईशानात सकलं (मकुटं) प्राप्तो महादेवा[वोध्व]जाश्रयः ।
किरणं देवपितृतः प्राप्तः संवर्तको मुनिः ॥

आलयाल्ललितं प्राप्ता रुद्र(द्रो)भैरव रूपवान् ।
आग्नेयं व्योमसंज्ञात्तु संप्राप्तो हुतभुक् पुनः ॥

சித்தத்தை சண்டேச்வரரும், சிவநிஷ்டரிடமிருந்து ஸந்தானத்தை ஹம்ஸவாஹனரும், ஸோமரிடமிருந்து மிருகேந்திரத்தை நரஸிம்மரும், அனந்தரிடமிருந்து சந்திரஹாஸத்தை பிருஹஸ்பதியும், ஸர்வாத்ம தேவரிடமிருந்து பத்ரத்தை வீரபத்திரரும், நிதனேசரிடமிருந்து சுவாயம்புவாகமத்தை பத்மஸம்பவரும், தேஜரிடமிருந்து விரஜத்தை [1]விஷ்ணுவும், பிரும்மணேசரிடமிருந்து ரௌரவத்தை நந்திகேச்வரரும், ஈசானரிடமிருந்து மகுடத்தை மஹாதேவரும், தேவபிதாவிடமிருந்து கிரணத்தை ஸம்வர்த்தக முனிவரும், ஆலயரிடமிருந்து லலிதத்தை உருத்திரரும், வியோமரிடமிருந்து ஆக்னேயத்தை அக்னியும் உபதேசம் பெற்றனர்.

---

* कौरव्यम् ।

1 பிரஜாபதி என்று காமிகாகமம் கூட்டுகிறது.

तन्त्रभेदो यथा (मया) प्रोक्तश्चा(तश्चात्र)संक्षिप्तलक्षणः ।
एषुभेदेषु यो भेद उपभेदस्स उच्यते ॥
भेदोऽयमुपचारेण कल्पितस्स यतस्ततः ।
फलभेदो न कल्प्योऽत्र ज्ञानभेदः प्रकल्प्यते ॥ 52

इदं ज्ञानं क्रमेण सदाशिवानन्तर (नन्त) श्रीकर्ण (ण्ठ) मुनिगणपरंपरया भूमौ प्रवर्तते ।

तथा —

"अनुष्टुप् छन्दसात्पू(पू)र्वं निबध्नं(द्धं) बहुकोटिभिः ।
सदाशिवेन देवेन ततोऽनन्तेन धीमता ॥"

சுருக்கிய இலக்கண தந்திர பேதங்கள் இங்கு என்னால் சொல்லப்பட்டன. இந்தத் தந்திரங்களில் உள்ள மற்ற பேதங்கள் உபபேதம் என்று சொல்லப்படுகின்றன. ஆயின் இவை தம்முள் பேதமென்பது உபசார வழக்கே. அதனால் முக்தியில் வேற்றுமை இல்லை; பெயரால் மட்டும் சாத்திர பேதம் கூறப்பட்டது. 52

இந்தச் சித்தாந்த ஞானம், முறையே ஸ்ரீ ஸதாசிவ மூர்த்தியால் அனந்ததேவர்க்கும், அனந்த தேவரால் ஸ்ரீகண்டபெருமானுக்கும், ஸ்ரீகண்டபெரு மானால் முனிபுங்கவர்களுக்கும் உபதேசம் செய்யப் பெற்றுப் பூமியில் பரவியது.

पौष्करे —

"तेनोक्तं परमेशेन श्रीकण्ठाय महात्मने ।
श्रीकण्ठादृषयो लब्धास्तेभ्यो लब्धाः सुमानवाः ॥"
इति ॥

*एतन्महातन्त्रं चतुष्पादात्मकं भवति ।

तथा मृगेन्द्रे —

"त्रिपदार्थं चतुष्पादं महातन्त्रं जगत्पतिः ।" इति॥ 53

"பல கோடிக்கணக்கான அனுஷ்டுப் சுலோகத்தால் சொல்லப்பட்ட ஆகம ஞானத்தை மேற்கண்டவாறு முறையே பெற்று மனிதர்களும் அடைந்தனர்" என்று பௌஷ்கரம் முதலிய ஆகமங்கள் கூறுகின்றன.

இந்த மஹா *தந்திரம் நான்கு பாதங்களைக் கொண்டது.

மிருகேந்திரம்

"உலகத்திற்குப் பதியாகிய ஸ்ரீ பரமேச்வரன் பதி பசு பாசம் என முப்பொருளைத் தெரிவிக்கின்றதும், சர்யா கிரியா யோகம் ஞானம் என நான்கு பாதங்களைக் கொண்டதுமான சித்தாந்த சாத்திரத்தை அருளிச் செய்தார்" என்று கூறுதல் காண்க. 53

---

* तन्त्र्यन्ते व्युत्पद्यन्ते अनेनेति तन्त्रम्— शास्त्रमित्यर्थः ।
दर्शनान्तरेभ्योऽधिक फलवत्त्वाच्छिवभेदकत्वेन परत्वाद्वास्य शास्त्रस्य महत्त्वम् ।

* தந்திரம்—சாத்திரம். மற்ற சாத்திரங்களைக் காட்டிலும் அதிகப் பயனைக் கொடுப்பதால் அல்லது சிவபெருமானைப் பற்றிச் சொல்லும் உயர்வால் இச்சாத்திரத்திற்கு மஹத் தன்மை என்பது அறியத்தக்கது.

** अस्य शब्दरूपस्य ज्ञानस्योन्मुखे विरसत्वेऽपि परिणामसुखतया भेषजवत् तस्य ग्राह्यत्वमिति प्रतिपादयितुं पराख्यसूत्रेण तस्य भेषजत्वनिरूपणं करोति ॥ 54

ज्ञानमेतच्छिवक्ष्मोत्थं सङ्गृह्णे (गृह्य) णात्मभेषजम् ।
परिणामसुखं स्वादु विशेषगुणदर्शकम् ॥ सू-५

आत्मभेषजमेतज्ज्ञानं सङ्गृहाण । गृह्यतामित्यर्थः ।

औषधस्य सर्वस्य भूम्युद्भवत्वात् अस्य ज्ञानरूपौषधस्यापि उत्पत्तिभूमिं दर्शयति — शिवक्ष्मोत्थमिति - शिव एव क्ष्मा भूमिः, तदुत्थं तदुत्पन्नमित्यर्थः ।

இந்தச் சப்தரூபமான ஞானமானது தொடக்கத்தில் சுவையற்றது போலத் தோன்றினும், முடிவு இன்ப மயமாகவே யிருப்பதால் மருந்து போல் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கது என்பதை விளக்குவதற்கு, பராக்ய சூத்திரத்தால் அது மருந்தாய் இருக்கும் தன்மையை நிரூபிக்கிறார். 54

*ஜ்ஞாநமேதச் சிவக்ஷ்மோத்தம் ஸங்க்ருஹாணாத்ம பேஷஜம் 1
பரிணும ஸுகம் ஸ்வாது விசேஷகுணதர்சகம் 11 சூ-5

உயிர்க்கு அருமருந்தாகவுள்ள சிவஞானம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படட்டும் என்பது பொருள். மருந்துகள் யாவற்றிற்கும் பூமியே தோன்றுமிடமாக இருப்பதால், இந்த ஞானரூபமான மருந்திற்கும் உற்பத்தியிடத்தை விளக்குகின்றார்:

** अन्यशब्दरूपस्य (ख)

[சிவநில முளைத்துயர் சிறப்பு ணர்த்திவெம்
பவமறு மருந்தெனப் பட்டு நன்கனம
சுவையொடு முடிவுறிற் சுகம ளித்தரு
ணவையக ளனையவிஞ் ஞானங் கொள்கவே]

पुनः कीदृशम्? परिणामसुखम् — परिणामः – उदर्कः उत्तरकाल सुखकरम्। स्वादु अमृतसमानत्वात्। विशेषगुणदर्शकम् – सर्वज्ञत्वादिगुणानामभिव्यञ्जकम्। औषधपक्षे विशेषगुणस्य स्वास्थ्य[स्य] दर्शकम्। अनेन विशेषणत्रयेणापि ज्ञानस्यास्य अग्राह्यताशङ्का निरस्ता। लोके उदर्कसुखकराणाममृतरूपाणां विशेषगुणसंपादकानां पदार्थानां सर्वैरपि ग्राह्यत्वादिति। आत्मभेषजमित्यस्याभिप्रायः — यथा चक्षुषः प्रकाशनशक्तिः वर्तमाना पशुत्वमलरुद्धा गुरुरूपेण परमशिववैद्येन परमकृपालुना तद्भेषजप्रयोगेण पशुत्वनिरसनद्वारा पुनरभिव्यज्यत इति ॥

சிவபெருமானுகிற பூமியினின்று உண்டானது. மேலும் எப்படிப்பட்டதெனில், முடிவில் நலத்தைக் கொடுப்பதும், அமுதத்திற்குச் சமமாக இருப்பதால் சுவையுள்ளதும், முற்றறிவு முதலிய குணங்களைத் தோற்றுவிப்பதும்.-ஆகியது. (மருந்துக்குள்ள விசேஷ குணம் உடல் நலத்தைக் கொடுப்பது) இந்த மூன்று அடைமொழிகளாலும், 'சிவஞானம் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதன்று' என்ற ஆசங்கை நிராகரிக்கப்பட்டது.

உலகத்தே முடிவில் நலத்தைக் கொடுப்பனவும், அமுதம் போல்வனவும், சிறந்த குணங்களைத் தோற்றுவிப்பனவுமான பொருள்கள் யாவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கவாக இருப்பதால் என்க.

"உயிருக்கு மருந்து" என்று சொல்லியது எற்றுக்கெனின், படலத்தால் மறைப்புண்ட கண், வைத்தியருடைய மருந்தால் ஒளிபெறுவதுபோல, ஆணவ மலத்தால் மறைப்புண்ட உயிர்களின் ஞானகிரியா சக்திகள், பவரோக வைத்தியனும் பரமகருணமூர்த்தியும் குருவடிவினனுமான பரமேச்வரன் ஞானமென்ற மருந்தை அருள, பசுத்தன்மை நீங்கிச் சக்திகள் விளங்குகின்றன என்னும் வாய்மையை விளக்க என்பது கண்டுகொள்க.

तदुक्तं शिवधर्मोत्तरे —

व्याधीनां भेषजं यद्वत् प्रतिपक्ष[ः] स्वभावतः ।
तद्वत् संसारदोषाणां प्रतिपक्षः शिवस्स्मृतः ॥
ओ[औ]षधस्यच सामर्थ्यात् यथादोषं विसर्जयेत् ।
*तथात्माज्ञानदोषंच ज्ञानमेषा[मेव]न्निवर्तते[येत्] ॥
तस्मात् स पण्डितः शान्तस्तपस्वी विजितेन्द्रियः ।
शिवज्ञानस्य सम्बन्धात् भावमालोच्यमुच्यते ॥ इति ॥ 55

इयता प्रबन्धेन ज्ञानस्य वक्तव्यतां प्रतिज्ञाय, तस्य प्रयोजनमुपवर्ण्य, त[द्]द्वैविध्यमभिधाय, तस्य बहुतन्त्रभेदाकारितां प्रसाध्य, सर्वैरवश्यग्राह्यत्वंच समर्थितम् ।

சிவதருமோத்தரம்

"நோய்களுக்கு மருந்து பகையாதல் போல பிறவிக்கு ஏற்பட்ட குற்றங்களுக்குச் சிவபெருமான் பகைவராவார். எவ்வாறு மருந்தின் ஆற்றலால் நோய் நீங்குதலுறுகிறதோ, அவ்வாறே சிவஞானமும் உயிருக்கு ஏற்பட்ட அஞ்ஞானம் என்ற குற்றத்தை நீங்கச் செய்கிறது. ஆதலின் பண்டிதனும் சாந்தனும் தவத்தோனும் ஐம்புலன்களை வென்றவனுமான ஞானி சிவஞான சம்பந்தத்தால் பிறவித் துன்பத்தை ஆய்ந்தறிந்து அதனினின்றும் வீடு பெறுகின்றான்" என்று கூறும். 55

இதுகாறும் ஞானம் சொல்லத்தக்கது என்பதைக் கூறிப் பயனையும் விளக்கி, அஃது இருவகைத்தாம் என்பதையும் உணர்த்தி, அந்த ஞானம் பல ஆகம

---

* (ख) तथात्मज्ञानभैषज्याद्दोषंच विनिवर्तते ।

इदानीमनेन शिवज्ञानेन प्रतिपाद्यानां पति पशु पाशरूपाणां त्रयाणामपि पदार्थानां सद्भावावेदकतया अनुमानं प्रमाणयितुं प्रथममनुमानस्वरूपचतुष्टयं मतङ्गसूत्रेण गृह्णाति ॥ 56

धर्मेण साध्यते धर्मी क्वचित्कार्येण कारणम् ।
कारणेन क्वचित्कार्यं क्वचिदाम्नायदर्शनात् ॥ सू-६

अत्र प्रथमपादेन सामान्यमिति अनुभयात्मकमिति च लब्धसंज्ञाद्वयमनुमानमुक्तम् । धर्मेण - गन्धादिरूपेण अधिष्ठेयपदार्थेन, धर्मी - पृथिव्यादिरूपः आधाररूपः पदार्थः

வடிவில் உள்ளவற்றையும் சுட்டி, எல்லோராலும் அஃது ஒருதலையாக ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கது என்பதையும் வற்புறுத்தினர் ஆயிற்று என்க.

இனி, இச்சிவஞானத்தால் சொல்லப்படும் பதி பசு பாசம் என்ற முப்பொருளின் உண்மையைத் தெரிவிக்கு மாற்றால் அனுமானத்தைப் பிரமாணமாக்குவதற்கு முதலில் அனுமான ஸ்வரூப சதுஷ்டயத்தை மதங்க சூத்திரத்தினின்று எடுத்துரைக்கின்றார்:

*தர்மேண ஸாத்யதே தர்மீ க்வசித் கார்யேண காரணம் ।
காரணேன க்வசித்கார்யம் க்வசிதாம்நாயதர்சநாத் ॥ சூ-6

முதல் பாதத்தால் ஸாமான்ய மென்றும் அனுபயாத்மக மென்றும் இருபெயருடைய அனுமானம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பொருளிலிருக்கின்ற வாசனை முதலிய தருமத்தால் அதனைத்தாங்கியுள்ள ப்ருதிவீ முதலிய தருமி அறியப்படுகிறது. காரணலிங்கமும்

---

*[சாருறு தருமந் தன்னாற் றருமியங் கோரி டத்துக்
காரண மதனாற் றேன்றுங் காரிய மோரி டத்துக்
காரிய மதனான் மூல காரண மோரி டத்துச்
சீரிய வுரையாற் சில்ல தெரிவவா மோரி டத்து.]

साध्यते – ज्ञायते । कार्यकारणरूपेण व्यतिरेकेण धर्मधर्मि स्वभावमात्र*प्रतिबन्धमूलत्वादिदमनुभयात्मकं सामान्य-मित्युच्यते ।

तथा योगपादे —

"शेषवत् पूर्ववच्चान्यत् सामान्यमपरं स्मृतम्"

एतेनानुमानेन क्वचित् पतिपदार्थप्रकरणे शक्तिरूप-धर्मेण **शक्तः पतिः धर्मी साध्यते । यथा वा पशुपदार्थ-

---

இல்லாமல் இங்குத் தரும[1] தருமி சம்பந்தத்தை மாத்திரம் [2]வியாப்தியாகக் கொண்டிருப்பதால் அநுபயாத்மகம்[3] என்றும் (காரிய காரணமில்லாதது) ஸாமான்யம் என்றும் சொல்லப்படும் அநுமானம் இது.

யோகபாதத்தில் :—

அநுமானம் ஒன்று சேஷவத்[4] என்றும், மற்றொன்று பூர்வவத்[5] என்றும், பிறிதொன்று ஸாமான்யமென்றும் சொல்லப்படுகின்றன.

இந்தச் சூத்திரத்தில் முதல் பாதத்தில் உள்ள அநுமானத்தால் பதி பதார்த்தத்தைக் கூறுமிடத்தே சக்தி ரூபமான தருமத்தைக் கொண்டு சக்தனை பதி ரூபமான தருமி சாதிக்கப்படுகிறது. அவ்வாறே,

---

* प्रतिबन्धः व्याप्तिः ।   ** (ख) शक्ति पतिः ।

1 எந்தப் பொருளில் தருமம் இருக்கின்றதோ அது தருமி எனவும் எது தருமியோ அது தர்மத்தை உடையது என்பதும் வியாப்தியாகும்.

2 நிலையான பிரிக்க முடியாத தன்மை வாய்ந்த ஸம்பந்தம் வியாப்தி எனப்படும்.

3 பிருதிவியிலிருக்கும் கந்தம் பிருதிவியின் காரியமன்று; பிருதிவியிலிருக்கும் கந்தத்தைக் குறித்துப் பிருதிவியும் காரணமன்று. ஆதலால் இஃது அநுபயாத்மகம், ஸாமான்யம் அநுமானமாகும்.

4 சேஷவத = காரியத்தால் காரணத்தை அநுமானித்தல்.

5 பூர்வவத் = காரணத்தால் காரியத்தை அநுமானித்தல். பூர்வம் = காரணம்.

प्रकरणादौ ज्ञानक्रिया लक्षणेन धर्मेण पशुपदार्थलक्षणो धर्मि[र्मी] साध्यते । यथा गन्धादेः कस्तूरिकादिः ॥ 57

तथा द्वितीयपादेन कार्यलिङ्गमिति विशेषवदिति च लब्धसंज्ञाद्वयमनुमानमुक्तम् । क्वचित कार्येण - क्वचित तद्वत् पदार्थप्रकरणे पृथिव्यादि रूपकार्येण तन्मात्रादिमायान्तं कारणं साध्यते ।

यथा मदगादिभिः [गन्धादिभिः] मद[त्त]गजानुमानम् ।
*तथा —

"स्थूलावृत्त शकृत्पुञ्जभूपृष्टं मदगन्धि च ।
स्तम्भशय्यादिभिश्चिह्नै रत्रासि(सी) न्मत्तवारणः ॥
अतीतोह्यनुमानेन साध्यः शेषवता बुधैः ॥" इति॥ 58

பசுப்பொருளை உணர்த்துமிடத்தே அறிவு முதலிய தருமத்தால் பசுரூபமான தருமி சாதிக்கப்படுகிறது. உதாரணம் வாசனையினின்று கஸ்தூரியுண்மை அறியப் படுதல். 57

இரண்டாம் பாதத்தால், காரியலிங்கமென்றும், விசேஷவத்[1] என்றும் இருபெயருடைய அனுமானம் சொல்லப்பட்டது. பதார்த்தப் பிரகரணத்தில் பிருதிவி முதலிய காரியத்தால் தன்மாத்திரை முதலாக மாயை இறுதியாகவுள்ள காரணம் சாதிக்கப்படுகிறது.

மதநீரின் வாசனையால் மதயானை யுண்மையை அறிந்து கொள்வது போல்வது.

யோகபாதத்தில் —

பருத்த உருண்டை உருண்டையான விஷ்டைகளின் கூட்டங்களாலும், மதநீரின் வாசனையாலும், கட்டுத்தறி, படுத்திருந்த இடம் முதலிய அடையாளங் களாலும், யானை அது போது இல்லாவிட்டாலும் அஃது அங்கே இருந்தது என்று காரியலிங்கம் விசேஷானுமானம் கூறப்பட்டது. 58

---

* (ख) योगपादे

1 விசேஷவத் என்பதும் சேஷவத் என்பதும் ஒரு பொருட்கிளவி.

तृतीयपादेन कारणलिङ्गमिति पूर्ववदिति च लब्ध-संज्ञाद्वयमनुमानमुक्तम् । क्वचिद्भोगपदार्थप्रकरणे सुकृत-दुष्कृतानुष्ठानेन आगमसिद्धकारणभावेन कार्यं आमुष्मिक-भोगपदार्थः सुख [रूपो] दुःखरूपो पा (वा) नुमीयते । उभयपदार्थानुष्ठानेन सिद्धिमुक्तिलक्षणं च फलमनुमीयते । यथा विशिष्टघनादिभिः कारणैर्वृष्ट्यादि कार्यमनुमीयते ।

यथात्रैव योगपादे —

कृष्णाञ्जननिभैरुच्चैः सागोपैर्निविडैर्घनैः ।
निर्विघ्नैर्विमलै(विपुलै)स्स्निग्धैस्तटिन्निर्घोष संकुलैः ॥
प्रावृट्समय संप्राप्तैर्दृष्टैर्वृष्टिः प्रमीयते ।
एवं पूर्ववता साध्यमनुमानेन*वृट् सदा ॥ इति ॥ 59

மூன்றாவது பாதத்தால், காரணலிங்கம் என்றும் பூர்வவத் என்றும் இருபெயருடைய அனுமானம் சொல்லப்பட்டது. உதாரணம்: போக பதார்த்தங்களைக் கூறுமிடத்தே, சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட பயனுக்குக் காரணமாக உள்ள நல்வினை தீவினையைச் செய்வதால் மறுமையில் போக்கியப் பொருளாகவுள்ள சுகரூபமாகவோ, துக்கரூபமாகவோ உள்ள காரியம் உய்த்துணரப்படுகிறது. இருவினையையும் அனுபவித்ததால் முக்தி லக்ஷணமான பயன் அறியப்படுகிறது. நீருண்ட மேகங்களால் மழை முதலிய காரியம் அனுமானிக்கப்படுகிறது.

யோகபாதத்தில் :—

"கறுத்த அஞ்சனத்துக்கு ஒப்பானவையும், பெருமிதத் தோற்றத்தோடு கூடியவையும், இந்திர[1] கோபங்களோடு கூடியவையும், நீர் நிரம்பியவையும், தடையற்றவையும், எங்கும் பரவியவையும், மின்னல் இடி

* वृट् प्रावृडित्यर्थः

1 தம்மலப்பூச்சி என்பர்.

चतुर्थेन पादेन आगमानुमानमुक्तम् । क्वचित् – यत्र त्रिविधस्यापि कार्यकारणधर्मस्वरूपे(प) प्रतिबन्धस्यापगमः, तत्र विषये आत्मा(म्ना)यस्य दर्शनात् आगमसिद्धेनानुमानेन साध्यते । यथा मन्त्रमन्त्रेश्वरादीनां बैन्दशरीरादिरित्यनुमीयते ॥ 60

ननु धर्मः शौक्ल्यादिरनेकत्र वर्तमानो नियतधर्मिणं व्यभिचरतीति कथं ततो विशिष्टधर्मिसिद्धिः । तथा कार्यमपि वह्न(ह्ने)श्चक्रा(क्र) मूर्धादेर्धूमादि दृश्यते । कारणमपि धनादि कार्यं वृष्ट्यादिकं कदाचित्करोति कदाचिन्नेत्य‡नैकान्तिकत्वात् कथं ताभ्यां कारणकार्ये साधयितुं शक्येते इति ।

யோடு இயன்றவையும், கார்காலத் தொடக்கத்தே வந்தவையும், கட்புலனானவையும் ஆகிய மேகங்களால் மழை அறியப்படும் என்பது. இது காரணானுமானத்தால் காரியம் அனுமானித்தல்'' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. 59

நான்காம் பாதத்தால் ஆகமானுமானம் சொல்லப்பட்டது. எங்குக் காரியத்தாலோ காரணத்தாலோ தருமத்தாலோ அனுமானம் சொல்லப்படவில்லையோ, அங்கு சப்தப்ரமாணம் காணப்படுவதால் ஆகமசித்தமான அனுமானத்தால் காரியம் சாதிக்கப்படுகிறது.

உதாரணம்:— மந்திரமந்திரேச்வரர்களுக்குப் பிந்துவினின்று தோன்றிய தனுகரணங்கள் உண்டு என்பது ஆகமானுமானத்தால் அறியப்படுகிறது 60

வெண்மை முதலிய தருமம் பலபொருளிலிருப்பதால் அத்தருமத்தைக் கொண்டு நியதமான தருமியை அனுமானிப்பது எங்ஙனம்? அவ்வாறே, அக்னியினு

---

‡ एकः अन्तः यस्य सः एकान्तः । एकान्त एव ऐकान्तिकः । न ऐकान्तिकः अनैकान्तिकः ॥ साध्याभाववद्वृत्तिः अनैकान्तिकः हेतुरित्यर्थः॥

अत्रोच्यते —

न धर्ममात्रस्यास्य हेतुत्वमिष्यते । अपितु अव्यभिचार-विशिष्टधर्मिणः कस्यचिदेव विशिष्टधर्मस्य तथा स्वभावत्वेन निश्चयात् । न तु तस्य व्यभिचारस्सम्भवति । यस्य व्यभिचारः पाण्डुत्वादेः न तस्य हेतुत्वम् । तस्य चाभ्यासहेतु-नियतधर्म(र्मि)गत विशेषग्रहणेन व्यभिचाराभावाद्धेतुत्वमेव ॥ 61

டைய காரியமாகிய புகை, அக்னியில்லாத சக்கரவாகப் புள்ளின் தலையினின்றும் அறியப்படுகிறது. காரணமான மேகம் காரியமாகிய மழை முதலியவற்றைச் சில பொழுது தருகிறது சில பொழுது தருகிறதில்லை என்ற [1]அநைகாந்திகக் குற்றமிருப்பதால், அவற்றைக் கொண்டு காரண காரியங்களைச் சாதித்தல் எவ்வாறு இயலும் எனின், கூறுதும்:

தருமத்திற்கு மாத்திரம் காரணம் கூறுதல் பொருந்தாது. ஆனால் அநைகாந்திகமென்ற குற்றமில்லாத தருமியினுடைய விசேஷமான தருமத்திற்குத்தான் காரணத்தன்மையுண்டு. அத்தகைய தருமத்திற்கு ஒரு பொழுதும் அநைகாந்திகம் என்ற குற்றம் நிகழ்வதில்லை.

வெண்மை முதலியவைகளுக்கு வியபிசாரம் வருவதால் அவை காரணமாகா. காரணமானது பல தடவையுள்ள பழக்கத்தால் ஒருதலையாக ஒரு பொருட்கண் இருப்பதாக அறியபபடுமாயின், அஃது ஒருகாலும் அநைகாந்திகம் என்று குற்றப்படுவதில்லையாதலால் காரணமாகவே ஆகும். 61

---

1 ஒரு தலையில்லது பிறழ்வுடையது அநைகாந்திகம்.

तदुक्तम् — "न सुष्टुविवेचितो धर्मिणं व्यभिचरतीति"

तथा कारणमपि मेघादि। यदवश्यं कार्यजनकस्वभावं न तद्ब्रह्मणापि प्रतिबन्धुं शक्यम्। यत्तु अजनकस्वभावं न तदिन्द्रेणापि जनकं शक्यं कर्तुमिति न सुष्टुविवेचितं कारणं कार्यं न व्य(र्यव्य)भिचरतीति।

तदुक्तम् —

"यदभावि न तद्भावि यद्भावि न तदन्यथा।
इति चिन्ताविषघ्नोऽयमगदं(दः)किन्न पीयते॥" इति॥ 62

एवं वक्ष्यमाणपत्यादिपदार्थनिरूपणोपोद्घाततया षट् सूत्राणि गृहीतानि।

यथा "चिन्तां प्रकृतसिद्ध्यर्थामुपोद्घातं प्रचक्षते"

इति उपोद्घातप्रकरणम्॥ 63

"நன்கு தெளியப்பட்ட தருமம் ஒருநாளும் தருமியை விட்டு நீங்குதலில்லை." இவ்வாறே மேகம் முதலிய காரணமுங் கொள்க. யாது காரணம் தவருது காரியத்தைத் தோற்றுவிக்குமோ, அக்காரணத்தின் ஆற்றலைப் பிரமனுலும் தடுக்க முடியாது; எது காரியத்தைத் தோற்றுவிக்கும் ஆற்றலிலதோ, அதனுக்கு அவ்வாற்றலை இந்திரனுலும் படைத்தல் முடியாது என்றதனுல், நன்கு ஆராய்ந்து அறியப்பட்ட காரணமும் காரியமும் வியபிசாரத்தை அடைதலில்லை என்க.
பிரமாணம் :—

எது இல்லையோ அஃது உண்டாவதில்லை; எது உளதோ அது மாறுவதில்லை என்ற கவலையாகிற விஷத்தைப் போக்கும் இம்மருந்து பருகப்படவில்லையா என்ன? (எல்லோராலும் பருகப்படுகிறது என்பது பொருள்.) 62

एवं पदार्थसिद्धये अनुमानचतुष्टयं प्रमाणतयोपन्यस्य प्रथमं तावत् पतिपदार्थ(र्थं) *विशेषवतानुमानेन साधयितु(तुं) विश्वसारोत्तरसूत्रं सङ्गृह्णाति ॥

अचेतनस्य मायादेः प्रवर्तकतया पतिः ।
सिद्धः सर्वार्थवित्कर्ता व्यापकः सततोदितः ॥ सू--७

सर्वार्थवित् – सर्वज्ञः, कर्ता – सर्वकर्ता, व्यापकः – सर्वव्यापी, सततोदितः - नित्यमुक्तः, पतिः अचेतनस्य –

சொல்லப்போகின்ற பதி, பசு, பாசமென்ற முப்பொருளையும் விளக்குவதற்காக இங்கு ஆறு சூத்திரங்கள் முன்னுரையாக எடுத்துக் கூறப்பட்டன.

"சொல்ல வேண்டியது சித்திப்பதற்காக உண்டான சிந்தனையை முன்னுரை என்று சொல்லுகிறார்கள். 63

முன்னுரை பிரகரணம்

இவ்வாற்றால், பதி பசு பாசம் என்ற முப்பொருளையும் சாதிப்பதற்கு நான்கு வகை அனுமானங்களைப் பிரமாணமாக விளக்கிக் கூறி, முதற்கண் பதிப் பொருளைக் காரியலிங்க அனுமானத்தால் சாதிப்பதற்கு விச்வஸாரோத்தரத்தில் கூறிய சூத்திரத்தை எடுத்துக் கொள்கிறார்.

*அசேதனஸ்ய மாயாதே: ப்ரவர்த்தகதயா:1
ஸித்த: ஸர்வார்தவித் கர்த்தா வ்யாபக: ஸததோதித: ll
சூ–7

---

*कार्यलिङ्गानुमानेनेत्यर्थः ।

* [அழிந்திடா மாயைமூல வசேதன வுலகந் தோன்றி
வழங்கையால் யாவுங் காணும் வலியொடு நிறைந்தோ னுகி
யெழுந்தொழி யாது நின்றுங் கிலங்குறு கருத்தாவாக
மொழிந்திடு பதியதற்கு மொழிந்திடப் படுவ னன்றே.]
(சதமணிமாலை]

जडस्य, मायादेः - माया - महामायाप्रमुखस्य, जगतः - [लोकस्य, प्रवर्तकतया] प्रवृत्तिजनकतया, सिद्धः-परिज्ञातः। 64

एतदुक्तं भवति — मायादेरचेतनस्य प्रवृत्तिः चेतनाधिष्ठानपूर्विका, अचेतनप्रवृत्तित्वात्, रथादिप्रवृत्तिवदिति प्रव(वृ)त्तिरूपकार्यलिङ्गानुमानेन तत्कारणतया पतिसिद्धिरिति। एवं क्षित्यादिकं सकर्तृकं कार्यत्वात्, घटादिवदित्याद्यनुमानेन निरुद्धज्ञानक्रियाशक्तिकपशुविलक्षणतया सर्वज्ञपतिसिद्धिरूहनीया ॥ 65

முற்றறிவு உள்ளவரும், எல்லாவற்றையும் ஆக்குகின்றவரும் எங்கும் நிறைந்தவரும் நித்தியமுத்தருமான பதி, சடப்பொருளான குண்டலினி முதலிய உலகத்தை தொழிற்படுத்துவதால் உண்டென்று அறியப்படுகிறார். 64

இஃது உணரத்தக்கது— அசேதனமாகிய மாயை முதலியவற்றின் தொழிற்பாடு சேதனனைச் சார்ந்துள்ளது, அசேதனத்தின் தொழிலாக இருப்பதால், அசேதனமான தேர் முதலியவற்றின் தொழிலைப் போல் என்று தொழிற்படுதல் என்ற காரியலிங்கானுமானத்தால் காரணமான பதிப்பொருள் எய்துகிறது; எய்தவே, உலகம் கருத்தாவை உடையது, காரியப் பொருளாகையால்; 'குடம்போல' என்ற அனுமானத்தால் மலத்தால் தடைபட்ட ஞான கிரியா சக்திகளை உடைய ஆன்மாக்களைக் காட்டிலும் மிக்க சக்தி வாய்ந்த எல்லாம் அறிந்த பதிப்பொருள் உண்டென்பது உணரத்தக்கது. 65

*वायव्ये —

"अस्ति कश्चिदपर्यन्तरमणीय गुणाश्रयः ।
पतिर्विश्वस्य निर्माता पशुपाशविलक्षणः ॥" इति ।

पौष्करे —

"अचेतनं जगद्विप्राश्चेतनप्रेरणं विना ।
प्रवृत्तौ वा निवृत्तौ वा न स्वतन्त्रं रथादिवत् ॥
योऽत्र प्रवर्तकः शक्तः स पतिः परिपठ्यते ।
विना(वा)दाध्यासितं विश्वं विश्ववित् कर्तृपूर्वकम् ।
कार्यत्वादावयोः सिद्धं कार्यं कुम्भादिकं यथा ॥" इति ॥

வாயவீயத்தில் :—

"எல்லையற்ற விரும்பத்தக்க குணங்களுக்கு உறைவிடமானவரும், பசு பாசங்களினின்று வேறுபட்டவரும், உலகத்தைப் படைக்கின்றவருமான பதி ஒருவர் உண்டு" என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

பௌஷ்கரத்தில் :—

"தேர் முதலியன சேதனப் பொருளின் தூண்டுதல் இல்லாது எவ்வாறு இயங்குவதில்லையோ, அவ்வாறே சடமான உலகமும் சேதனப் பொருளின் தூண்டுதலன்றி எவ்வாற்றாலும் சுதந்திரமாக இயங்குவதில்லை. ஆதலால், இவ்வுலகவிஷயத்தில் எவர் பிரவர்த்தகரோ அவரே ஞானகிரியா சக்திகளை உடைய பதி என்று சொல்லப்படுவர். கர்த்தாவை உடையதா இல்லையா என்ற விவாதத்திற்கு இடமான இந்த உலகம் எல்லாமறிந்த கர்த்தாவைக் காரணமாக உடையது, கார்யமாக இருப்பதால். வாதிப் பிரதிவாதிகளுக்குச் சித்தமான குடம் முதலிய காரியம் போல" என்று விரிவாகக் கூறியுள்ளதை அறிக.

---

* (ख) वायवीये

मतङ्गे —

एवं हि परतन्त्रत्वाज्जगतोऽस्याखिलस्य तु ।
प्रवृत्तिर्दृश्यते यस्मात् तस्मात् कर्ता महेश्वरः ॥ 66

पतिः - शिवभट्टारकः । कथमवसीयते ? पातीति पतिरित्यनेन शब्देन कारणमात्रमेवावगम्यते । स विशिष्ट एवेति । 67

एवं लक्षणप्रमाणाभ्यां वस्तुसिद्धिरिति न्यायेन प्रमाण सिद्धस्य पते(त्यु)रसाधारणधर्मरूपं लक्षणं पराख्यसूत्रेणाह —

द(क्) क्रियात्मकमैश्वर्यं यस्य तद्भावपूर्वकम् ।
ईश्वरस्येतत्समन्तव्यः (ईश्वरः सोऽत्र मन्तव्यः)
शक्तिद्वययुतः प्रभुः ॥ सू--८

ஸ்ரீ மதங்கபாரமேச்வரத்தில் :—

"பரதந்திரமான இவ்வுலகம் முழுதும் தொழிற்படுவதால் இதைத் தொழிற்படுத்துகின்றவர் ஸ்ரீ பரமேச்வரன் ஆவார்" என்று சொல்லப்படுகின்றது. 66

பதி=பரமேச்வரன்

மூல சூத்திரத்தில் கூறிய பதி என்ற சொல்லுக்குப் பரமேச்வரன் என்று பொருள் எவ்வாறு கூறப்படுகிறது. "ரக்ஷிக்கின்றார்" என்ற காரணத்தால் "பதி" என்பதால் காரணமானவர் என்பதை மாத்திரம் கூறுமே யன்றி, குறிப்பாகப் பரமேச்வரன் ஒருவரையே குறிக்காது எனின், கூறுவோம்: ரக்ஷகத்தன்மையோடு கூடியவர் அவரே என்றறிக. 67

இதுகாறும், லக்ஷண பிரமாணங்களால் வஸ்து ஸித்தி என்ற நியாயத்தால் அனுமானப் பிரமாணத்தைக் கொண்டு பதிப்பொருளைச் சாதித்து மேலும்

यस्य दृ[क्]क्रियात्मकं - ज्ञानक्रियास्वरूपं, ऐश्वर्यं - ईश्वरत्वं, दात्तपूर्वकं - पूर्वं न विद्यते दाता यस्य तत् दात्तपूर्वकं, पूर्वं केनापि न दत्तं, स्वाभाविकमित्यर्थः । स शक्तिद्वययुतः - ज्ञानक्रियाशक्तियुक्तः । ज्ञानशक्तेः प्रयोजनं जगद्विषयज्ञानम् । क्रियाशक्तेस्तु जगत्कारणम्[त्वम्] ।

அப்பதிப்பொருளுக்கு அசாதாரண தரும ரூபமான லக்ஷணத்தைப் பராக்ய சூத்திரத்தால் எடுத்துக் கூறுகிறார் :

* த்ருக் கிரியாத்மகமைச்வர்யம் யஸ்ய தத்தாத்ரபூர்வகம் 1
ஈச்வரஸ்ஸோzத்ர மந்தவ்ய: சக்தித்வயயுதஃ ப்ரபுஃ 11 சூ-8

எவருக்கு, ஞானகிரியா ஸ்வரூபமான ஈச்வரத் தன்மை முன்பு எவராலும் கொடுக்கப்படாததோ, (இயல்பாகவே அமைந்தது என்பது பொருள்) அவர், ஞானசக்தி கிரியாசக்தியோடு கூடியவர்.

உலகத்திற்குக் கருணை செய்வதற்கான உபாயங்கள் எல்லாவற்றையும் இறைவன் அறிவது ஞானசக்தியின் பயன். உலகத்திற்குக் காரணமாயிருப்பது கிரியாசக்தியின் பயன்.

---

* [கெடுத்திடா துயர்ந்த ஞானக் கிரியையாம் வாழ்வொ ருத்தர்
கொடுத்திடா துடையான் யாவன் கூறிலிங் கவனையன் றனே
தடுத்திடா வலியி ரண்டுந் தரித்துள ளுகி யெங்கு
மடுத்துறு மீச னென்ன வறிந்திடப் படுவ னன்றே]

तदुक्तं रत्नत्रये —

"*ज्ञानशक्त्या च विज्ञानं क्रियाशक्त्या कृतं जगत् ॥"

इति । 68

प्रभुः -- **स्वतन्त्रः अनीश्वरः, ईश्वरः, अत्र -- अस्मिन् शास्त्रे, मन्तव्यः -- ज्ञातव्यः ।

अत्र स्वभावनिर्मलदृ[क्]क्रियालक्षणशक्तिमत्त्वं पतिलक्षणमित्युक्तं भवति । 69

तत्र शक्तिमत्त्वमित्युक्ते मले अतिव्याप्तिः, तदर्थं दृ[क्]क्रियालक्षणेति । एतावत्युक्ते बद्धात्मन्यतिव्याप्तिः,

---

இரத்தினத்திரயத்தில் :—

"பதி ஞானசக்தியால் உலகத்தை அறிகிறார்; கிரியாசக்தியால் உலகத்தைப் படைக்கிறார்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. 68

ப்ரபு= ஸர்வதந்திர சுதந்திரர். தமக்கு மேல் தலைவர் இல்லாதவர் பரமேச்வரன் என்று இந்தச் சித்தாந்தசாத்திரத்தில் அறிந்துகொள்ளவேண்டியது. அஃதாவது இயல்பாகவே நிர்மலமான ஞானகிரியா ரூபமான சக்திகளை உடைத்தாயிருப்பது பதிப் பொருளின் இலக்கணம் என்று சொல்லப்பட்டமை போதரும். 69

"சக்தியை உடைத்தாயிருப்பது" என்று மாத்திரம் பதிப்பொருளுக்கு இலக்கணம் கூறியிருப்பின், மலத்தில் அதிவியாப்தி வரக்கூடும்; அதுபற்றியே ஞான கிரியா சக்திரூபம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. மலத்திற்குச் சக்தியிருப்பினும் ஞான கிரியா ரூபமான சக்தி ஆகாது. அவ்வகையால் மாத்திரம் கூறின், பெத்தான்மாக்

---

* (ख) ज्ञानशक्त्या विजानाति क्रियया कुरुते जगत् ।

** न तु ईश्वरान्तरप्रेर्यं इत्यर्थः ।

तदर्थं निर्मलेति । तावत्युक्ते प्रसादमुक्तेष्वतिव्याप्तिः, तदर्थं स्वभावेति । तेषां शक्तिनैर्मल्यस्य शिवप्रसादाधीनतया स्वाभाविकत्वाभावात् । 70

तदुक्तं पराख्ये —

चिद्रूपमात्मनो रूपं दृ[क्]क्रियागुणलक्षितम् ।
ज्ञानरूपस्थितस्यापि स्वरूपं दृ[क्]क्रियात्मकम् ॥ 71

களிடத்தில் அதிவியாப்தி வரும்; அதனை நீக்கவே, 'நிர்மலமான ஞான கிரியா ரூபமான சக்தி' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. படவே, பெத்தான்மாக்களும் மல பெத்தராக இருப்பதால், அவர்கள்பால் நிர்மலமான சக்தி இல்லை என்று பெறப்பட்டு, அதிவியாப்தியும் இல்லாது போயிற்று. அவ்வகையால் கூறின், அனுக்கிரஹத்தால் முக்தி பெற்றவர்களிடமும் நிர்மலமான ஞான கிரியா ரூபமான சக்தி இருப்பதால் அதிவியாப்தி எய்தும்; ஆதலின் அக்குற்றத்தை நீக்க 'இயல்பாக' என்று அடைமொழி புணர்க்கப்பட்டது. முத்தான்மாக்களுக்கு நிர்மலமான சக்தி சிவபெருமான் திருவருளால் எய்துதலின், இயற்கையாக அஃது அமைந்ததில்லை என்று அமைதி காண்க. 70

பராக்கியத்தில் :—

"உயிரின் இயல்பும் ஞான மயமானது; ஞான கிரியா சக்திகளோடு கூடியது. ஞானவடிவினரான பரமேச்வரனுக்கு, இயல்பாக அமைந்த நிர்மலமான ஞான கிரியா சக்தியை உடையராயிருத்தலே இலக்கணம்" என்று கூறப்படுவது காண்க. 71

वक्ष्यमि(ति)च —

कर्तृशक्तिरणोर्नित्या विश्वीचेश्वरशक्तिवत् ।

तमश्छन्नतयार्थेषु नाभाति निरनुग्रहा ॥

पौष्करे—

''ज्ञानक्रिये शिवे प्रोक्ते सर्वार्थे निर्मले परे'' इति च । 72

ननु लक्षणप्रमाणाभ्यां सर्वज्ञत्वेन सर्वकर्तृत्वेन च पतिः साधितः । तत्र कर्तृत्वमूर्तिमन्तरेणानुपपन्नमित्याशङ्क्य, तस्य मूर्तिरपि स्वशक्तिरेवेति प्रतिपादयितुं सार्धद्वयमतङ्गसूत्रं गृह्णाति

இந்நூலைத் தொகுத்த ஸ்ரீ சுவாமிகள் அவர்களும் 'உயிரின் ஞான கிரியா சக்தியானது ஈச்வரனுடைய; ஞான கிரியா சக்தி போல் முதல் முடிவு இல்லாதது, எங்கும் நிறைந்தது. ஆயின், உயிரின் ஞானசக்தி அநாதிமலத்தால் தடைபட்டிருத்தலால் ஸ்ரீ பரமேச்வரன் அனுக்கிரஹமின்றிப் பொருளை அறிவதில்லை'' என்று பின்னர்க் கூறுகின்றார்.

பௌஷ்கரம்,

''சிவபெருமானிடத்து, மல, கர்ம, மாயா ஸம்பந்தமில்லாத எல்லாவற்றையும் அறியக் கூடிய ஞான கிரியா சக்திகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன'' என்று கூறுகின்றது. 72

இலக்கணத்தாலும், அனுமானப் பிரமாணத்தாலும், எல்லாப் பொருளையும் ஒரு சேர அறியும் ஞானத்தாலும் எல்லாச் செயலையும் ஒரு சேரச் செய்யும் கிரியையாலும் பதி உண்மை துணியப்பட்டது அன்றே? அதில் கருத்தாவாக இருக்குந்தன்மை வடிவோடு கூடியன்றி நிகழாது என ஐயுற்று, அவருடைய வடிவும் திருவருட்சக்தியே என்று வலியுறுத்தற்கு, ஸ்ரீ மதங்க பாரமேச்வரத்தினின்று இரண்டரைச் சூத்திரங்களை அமைத்துக்காட்டுகிறார்.

अथ पत्युरधिष्ठानं स्वशक्तिकिरणात्मकम् ।
तस्यां दिवि सुदीप्तात्मा निष्कम्पोऽचलमूर्तिमान् ॥ सू-९

अथ शब्दः पटलादौ मङ्गलार्थः । पत्युः- परमेश्वरस्य पतिपदार्थत्वेन सङ्गृहीतस्य, अधिष्ठानं आधिक्येन सर्वकार्यव्याप्तया स्थीयते यत्तदधिष्ठानं, विशिष्टस्थानमेव प्रोच्यत इत्यनुषङ्गः ।

तच्च तस्य *विद्येश्वरादीनामिव न व्यतिरिक्तं, अपितु स्वशक्तिकिरणात्मकं - स्वशक्तिरेव ज्ञानक्रियात्मिका किरणास्तदात्मि(त्म)कं तत्स्वरूपम् । सवितृरुचिरिव दाहप्रकाशादि कर्तृत्वात् तदात्मिकाः शक्तय एव तत्राधिष्ठेयत्वेनोपचर्यन्त इति ॥ 73

---

* அத பத்யுரதிஷ்டாநம் ஸ்வசக்தி கிரணாத்மகம் ।
தஸ்யாம் திவி ஸுதீப்தாத்மா நிஷ்கம்போऽசல மூர்த்திமான் ॥ சூ-9

'அத' என்பது படலத்தின் ஆரம்பத்தில் மங்களத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். பதி என்ற சொல்லுக்குப் பொருளாகத் தமைக் கொண்ட பரமேச்வரனுக்கு, எது எல்லாக் காரியங்களிலும் பரவி நிற்கிறதோ, அது ஆதாரமானது. அது விசேஷ குணங்களோடு கூடிய ஸ்தானமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அந்த அதிஷ்டானமும் அவருக்கு வித்யேச்வரர் முதலானோர்க்குப் போல வேறுபட்டதன்று. ஆனால் ஞான கிரியா ரூபமான சக்தியே அவருக்கு அதிஷ்டான

---

* (ख) विद्या विद्येश्वर

* பதியதிட் டானந் தன்சீர்ப் பரையெனப் பட்ட சக்தி
முதிரொளிப் படிவ மாக மொழிந்தவச் சிதாகா சத்தில்
விதிர்விதிர்ப் பின்றி நின்று விளங்குறு மூர்த்தி மானுத்
துதிகொளப் பதிதா னென்பர் தோமினூல் வாய்மை கண்டோர்.

(சதமணிமாலை)

यावतञ्च (ये तावत्) तत्रापि विद्यात्मिक (त्मकं) बौन्दवं वा भुवनं "विन्दुरूपः शिवो ध्येयः" इत्याद्यन्यार्थ-श्रुतिजनित भ्रान्तयः कल्पयन्ति अनेन ते प्रतिक्षिप्ताः। यथा चास्यां दिवि सविता दाहकप्रकाशक स्वभाव एव, तथा तस्यां - शक्तिकिरणात्मिकायां परस्यां दिवि क्रीडास्थाने सुदीप्तात्मा - सुष्टुदीप्तं (तः) सर्वविषयज्ञानैश्वर्यदीप्तिभिरात्मा स्वभावः यस्य सः तत्स्वरूपएव पतिरित्यर्थः। न तु *मनः संयोगादिना नैयायिकादि सिद्धेश्वरस्येव बुद्धिसंयोगात् पातञ्जल सिद्धस्येव वा तस्य संज्ञानात् (संज्ञानं) दीप्तिः। 74

किञ्च निष्कम्पः - निर्गतः कम्पः परिणामः यस्मात् सः निष्कम्पः। विन्दुसदाशिवात्मभेदेन मन्त्र मन्त्रेश्वर भेदेन वा मायादिपृथिव्यन्त भेदेन वा न परिणामिनी

மாகும். எவ்வாறு சூரியனின் கிரணம் சுடுதலையும் விளக்குதலையும் செய்கின்றதோ, அவ்வாறே ஞான கிரியாசக்திகளும் மலவலிமையை அழித்துச் சிவ ஞானத்தை விளங்கச் செய்கின்றன. அச்சக்திகளே பரமேச்வரனுக்கு ஆதாரம் என்று உபசாரமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. 73

"பிந்து ரூபமான சிவன் தியானிக்கத் தக்கவன்" என்பது முதலிய வேறுபட்ட பொருள்களைக் கூறும் சுருதியால் மயக்கமுற்ற ஒருசிலர், பரமேச்வரனுக்கு வித்யாத்மகமான பைந்தவ சரீரம் உள்ளது என்று கூறுகின்றனர். அவர்கள் கூற்று இதனால் மறுக்கப் பட்டது.

---

* (ख) मनः संयोगात्

प्रकृतिरुपादानम्, मृदादिवदचैतन्य प्रसङ्गादित्यर्थः। ततश्च यैः *कालादि शास्त्रवासनया विवर्तपरिणामपक्षयोरन्यतराभ्युपगमे पत्युरद्वैतवादः समारोप्यते। अनेन ते प्रतिक्षेप्याः। 75

எவ்வாறு சூரியன் பூதாகாயத்தில் சுடுதல் விளக்குதலைச் செய்கின்ற ஒளிமயமாக விளங்குகின்ருனே, அவ்வாறே பதியான பரமேச்வரன் சக்திமயமான பராகாச விளையாட்டரங்கில் இயல்பாகவே ஒருசேர அறியும் ஞானம் உள்ளவராகவே விளங்குகிருர் என்பது பொருள்.

மனத்தின் சேர்க்கையால் உண்டானது ஈச்வரனுடைய ஞானம் என்று நையாயிக மதத்திலும், புத்தியின் சேர்க்கையால் உண்டானது ஈச்வரனுடைய ஞானமென்று பாதஞ்சலத்திலும் கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் ஈண்டு மறுக்கப்பட்டன. 74

பரிணமம் அற்றவன் பிந்து சதாசிவாத்ம பேதத்தாலோ மந்திர மந்திரேச்வரர் பேதத்தாலோ மாயை முதல் பிருதிவி வரையுள்ள பேதத்தாலோ பரிணமம் அடையும் மாயை பதிக்கு உபாதானம் அன்று; என்னேயெனில், மண் முதலியன போலச் சடத்துவம் ஏற்பட்டு விடும் என்பது கருத்து. காலத்தையே கடவுளாகக் கொள்ளும் சாத்திரங்களின் பயிற்சி வசத்தால் மாயாவாதிகள் கூறும் விவர்த்த வாதமோ, பரிணம வாதமோ ஏற்றுக்கொள்ளப்படின், அப்பொழுது பதிப்பொருளுக்கு அத்வைத நிலை ஏற்றியுரைக்கப்பட்டதாகும். இதனல் அத்தகையோர் மறுக்கத்தக்கவர்கள். 75

---

* (ख) कौलादि

अन्यैस्तु पाञ्चरात्रादिभिः —

अशरीरोह्यधिष्ठाता नात्मा मुक्तात्मवद्भवेत्

इत्येतद्दोषभयात्पतिः शरीरयुक्त एवाभ्युपगतः । तव्द्यापा(वर्त) नायाह -अचल मूर्तिमानिति । अचला मूर्तिर्यस्य स अचलमूर्तिमान्। द्विधाहि आत्मनां मूर्तिः चला अचलाचेति । तत्र चलातु तत्वशरीरात्मिका, अचलातु ज्ञानक्रिया स्वभावा। अयं च पतिरचलमूर्तिमान् नतु भौवनशरीरयुक्त इत्यर्थः ॥ 76

काष्ठा सैव परा सूक्ष्मा सर्वदिक्कामृतात्मिका ।
प्रध्वस्तावरणा शान्ता वस्तुमात्रातिलालसा ॥
आद्यन्तोपरता साध्वी मूर्तित्वेनोपचर्यते । सू-१०

"ஒன்றை அதிட்டித்திருக்கின்ற பதி முத்தான்மாக்களைப் போலச் சரீரமற்றவனுக இருக்க முடியாது" என்ற அச்சத்தால், பதி சரீரத்துடன் கூடியவரே என்று பாஞ்சராத்திரிகள் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். அதனை விலக்குதற்கு இச்சூத்திரத்தில் "அசலமூர்த்திமான்" என்று பதியைச் சுட்டுகிறுர். ஜீவான்மா பரமான்மாக்களின் வடிவம் "சலம்" எனவும், "அசலம்" எனவும் இரண்டாம். அவற்றுள் சலமாவது தத்துவ புவனங்களாலாகிய வடிவம்; அசலமாவது ஞானக் கிரியா தன்மை வாய்ந்த வடிவம். சிவபெருமான் அசல வடிவினனே; புவன ஸம்பந்தமான வடிவினன் அல்லன் என்பது பொருள். 76

* காஷ்டா ஸைவ பரா ஸூக்ஷ்மா ஸர்வதிக்காம்ருதாத்மிகா ।
ப்ரத்வஸ்தாவரணு சாந்தா வஸ்துமாத்ராதிலாலஸா ॥
ஆத்யந்தோபரதா ஸாத்வீ மூர்த்தித்வேநோபசர்யதே । சூ–10

---

* விண்டகன் மறைப்பு டைத்தாய் மேலதாய் நுண்ணிதாகி
யெண்டிசை முகம டைந்து முதனடு விறுதி யின்றி
யுண்டெனு மளவாய் நீங்கா வொருபெருஞ் சாந்த சத்தி
பண்டுப சரிக்கப் பட்டுப் பதிக்குரு வென்ன நிற்கும்.

(சதமணிமாலை)

अस्यार्थः — सैव - अचलमूर्तिलक्षणाशक्तिः, परा - प्रकृष्टा, काष्ठा - निष्टा सर्वोत्कृष्टेत्यर्थः । एतेनास्मदादिभ्यश्चल मूर्तिमद्भ्योऽतिशयितोऽचलमूर्तिमानधिष्ठातेति दर्शितम् । तथा च परमेश्वरादधिको मोक्ष इति ये वदन्ति ते निरस्ताः । नहि सर्वज्ञत्व सर्वकर्तृत्व प्राप्तेरन्यः प्रकर्षस्तस्यापि प्रकृष्टतरावस्थेत्यादि तर तमादि प्रत्ययप्रतिपाद्य मोक्षभेदावस्थितेरनवस्थैव मुक्तौभवेत् । न तु परमेश्वरादाधिक्यमेव । कल्पितव्यपदेशमात्रभेदस्य न क्वचिद्व्यपसृतिः । सूक्ष्मा - परमाण्वादेरप्यतिसूक्ष्मा, सर्वदिक्का - सर्वदिग्गता, वक्ष्यमाण तत्तत्कार्यव्याप्तेरित्यर्थः ॥ 77

இதன் பொருள்— அந்த அசலமூர்த்தி ஸ்வரூப மான சக்தியும் மிக மேலானது. எல்லாவற்றினும் மேம்பட்டது என்பது பொருள்.

இதனல் தத்துவ புவனங்களாலாகிய வடிவ முடைய நம்போன்றவர்களைக் காட்டிலும் மேம்பட்டவர் ஞானகிரியா வடிவினரான பதி என்று சொல்லப் பட்டது. படவே, பரமேச்வரனின் மேம்பட்டது முக்தி என்று சொல்லுகின்றவர்கள் மறுக்கப்பட்டனர். எல்லா வற்றையும் அறியும் தன்மை எல்லாவற்றையும் இயற்றுந்தன்மை இவற்றை அடைவதிலும் மற்ருெரு சிறப்பு இல்லை அன்ரு? உண்டேல், சிறிது உயர்ந்தது மிகவும் உயர்ந்தது எனக் குறிப்பிடத்தக்க பல்வேறு மோக்ஷங்கள் உண்டென்னும்படி

अत्र सूक्ष्मपदेन स्थूलमूर्तियुक्त हिरण्यगर्भरूप विकारेश्वर वादिनो निरस्ताः । सर्वदिक्केतिपदेन अव्यापकशरीर प्रकृति-जन्य प्रद्युम्नादीश्वरत्ववस्थापकपाञ्चरात्रवादोऽपि निरस्तः । अमृतात्मिका – अमृतः - मरणरहितः आत्मा स्वभावः यस्याः सा अमृतात्मिका । अनेन मीमांसकसिद्ध पुरुषेश्वरवादोऽपि

வரம்பின்மை என்ற குற்றம் மோக்ஷத்திற்கு ஏற்படும் ஆதலால் பரமேச்வரனைக் காட்டிலும் மோக்ஷத்திற்கு உயர்ந்த தன்மை இல்லை; கற்பிக்கப்பட்ட பெயரால் மாத்திரம் வேற்றுமை. அதனால் எவ்வகைக் குறையு மில்லை. सूक्ष्मा (ஸூக்ஷ்மா) பரமாணுவைக் காட்டிலும் மிக நுண்ணியது. எல்லாத் திசையும் கடந்தது, சொல்லப்போகின்ற எல்லாக் காரியங்களிலும் வியாபித்திருப்பது என்பது பொருள். 77

இங்கு ஸூக்ஷ்ம என்ற சொல்லால், ஸ்தூல வடிவு கொண்ட ஹிரண்யகர்ப்பன் முதலியோரை ஈச்வரன் என்று கூறுகின்றவர்கள் மறுக்கப்பட்டனர். सर्वदिक्का ('ஸர்வதிக்கா') எங்கும் வியாபித்திருப்பது என்ற பொருளைக் கொண்ட இச்சொல்லால், அவ்யாபக சரீர முடைய பிரகிருதியிலிருந்து உண்டான ப்ரத்யும்னன் முதலியவர்களை ஈச்வரனுகக் கூறுகின்ற பாஞ்சராத்திர வாதமும் மறுக்கப்பட்டது. अमृतात्मिका (அம்ருதாத்மிகா) மரணமற்ற தன்மை உடையது.

निरस्तः । तस्य पुरुषस्य मूर्तेः मृतिस्वभावत्वादिति । तस्य सुकृताद्यर्जनमात्रसामर्थ्येऽपि तनुकरण भुवन निर्माणादौ सामर्थ्याद्दृष्टेरनीश्वरत्वमेवेति भावः । प्रध्वस्तावरणा, प्रध्वस्तं-विनिवृत्तं, आवरणं - समस्त बन्धनं यस्याः सा प्रध्वस्तावरणा । एतेन सदाशिवस्याप्यनुग्रह तिरोभावरूप पाशसंसर्गप्रतिपादनेन पशुत्वं वदन्तः प्रक्षिप्ताः । सदाशिवस्य पाशसम्बन्धे जगतः तत्कर्तृत्वानुपपत्तेः । न चानुग्रह तिरोभावयोश्च पाशत्वम् । विमतौ न पाशभूतौ तत्कृत्यविशेषात्मकत्वात् सृष्ट्यादिव-दित्यनुमानेन पाशत्वनिराकरणात् । अतएव न तस्य पशुत्वं इति ॥ 78

शान्ता - रागद्वेषरहिता । अनेन भगवतः सर्वेश्वर-त्वेऽपि आराधन तदभावाभ्यामिष्टानिष्टफलप्रदत्वेन नृपत्या-

---

இச் சொல்லால் மீமாம்ஸகருக்கு ஸித்தமான புருஷேச்வர வாதமும் மறுக்கப்பட்டது. அந்தப் புருஷனின் வடிவு அழியுந்தன்மையுள்ளதால், அந்தப் புருஷனுக்குப் புண்ணியம்முதலியவற்றை ஈட்டுவதில் மாத்திரம் ஆற்றலிருந்துவைத்தும், தனுகரண புவனங்களைப் படைப்பதில் ஆற்றலின்மை காணப்படுவதால் ஈச்வரத்தன்மை அவன்பால் இல்லை என்பது கருத்து. **प्रध्वस्तावरणा** (ப்ரத்வஸ்தாவரணு) எல்லா பந்தங்களும் அற்றது. இதனல், ஸதாசிவப்பெருமானுடைய அனுக்கிரஹ திரோபாவங்களுக்குப் பாசத்தன்மையைப் பிரதிபாதனம் செய்து, பசுத்தன்மையைக் கூறுகின்றவர்களும் மறுக்கப்பட்டனர். ஸதாசிவப்பெருமானுக்குப் பாசஸம்பந்தம் இருக்குமேயானல், உலகத்தைப் படைக்கும் தன்மை அவருக்குப் பொருந்தாது போம்; மேலும் அனுக்கிரஹ திரோபாவங்களுக்குப்

दीनामिव रागद्वेषाभ्युपगमवादो निरस्तः । तदाराधनस्य चोदितत्वे सति श्रेयस्साधनत्वेन ज्योतिष्टोमादेरिव विशिष्ट-फलप्रदत्वात् नृपत्यादिसाधर्म्याभावादिति । अतएव अतिलालसा, लालसा - तृष्णातिरेकः, साऽतीव विद्यते यस्याः सा अतिलालसा। रागद्वेषाभावेऽपि पितेव पुत्रादि(दी)न् योग्यतानुसारेण सर्वं जगत् पातित्यर्थः । वस्तुमात्रा - पतिलक्षणवस्तुमात्रा, तस्यास्तु लयभोगादिको भेदो नात्र विवक्षितः ॥ 79

பாசத்தன்மை ஒருபோதும் இல்லை; மாறுபட்ட அவ்விரண்டும் பாசங்களாகமாட்டா; அவை சிவ பெருமானது கருணை நிறைந்த காரிய விசேஷமாக இருப்பதால். 'படைப்புப்போல' = என்ற அனுமானத் தால் அவைகளுக்குப் பாசத்தன்மை இல்லை என்று அறிக. அதனாலேயே ஸதாசிவப்பெருமானுக்குப் பசுத் தன்மையும் இல்லை என்று பெறப்பட்டது. 78

शान्ता(சாந்தா)விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதது. இத னால் ஈச்வரனும், தம்மை ஆராதிப்பதால் இஷ்டபயன் களையும் ஆராதியாமையால் அநிஷ்ட பயன்களையும் கொடுக்கின்ற அரசர் முதலியவர்களைப்போல். விருப்பு வெறுப்புக்களோடு கூடியவர் என்று கூறுகின்றவர் களின் வாதமும் நிராகரிக்கப்பட்டது. பரமேச்வர னுடைய ஆராதனமும் ஜ்யோதிஷ்டோமயாகம்போல் ச்ரேயஸ்ஸாதனமாகச் சாத்திரங்களில் கூறப்பட்ட போதிலும், விசேஷமான மோக்ஷப்பயனைத் தருதலால் பரமேச்வரனுக்கு அரசன் முதலியவர்களோடு ஒப்புமை இல்லை என்பது பெறப்பட்டது. அதனா லேயே अतिलालसा (அதிலாலஸா) அளவிறந்த கருணை

नन्वसौ वै(वि)द्येश्वरी(र)मुक्तश्शि(शि)वसम्बन्धिनि (सम्बन्धि) प्रवाह नित्येश्वरवादिवदङ्गी क्रियतामित्यत आह– आद्यन्तोपरतेति । आद्यन्तशून्येत्यर्थः । विद्येश्वराणां त्वाद्यन्तयुक्तामूर्तिः । मुक्तशिवानां त्वादियुक्ता । उभयत्राप्याद्यन्तर(स)हितत्वं **सिद्धमित्यर्थः । न च प्रवाह नित्येश्वरपक्षोऽपि संभवति । ईश्वरभाव[स्य] स्वरूप व्यक्तिलाभात्मकत्वेन विनाशासंभवात् । तत्सम्भवे हि भवेत् प्रवाहनित्येश्वरपक्षः ।

यद्येवं मुक्तशिवानामपि पतिसमत्वेन ईश्वराणां बहुत्वाच्च(च्चा)तुल्यमतित्वेन सर्वकार्या निर्वाह इति चेत् । न । सर्वज्ञत्वात् यथार्थदर्शनप्रवृत्तत्वे तेषामतुल्यमतित्वा सिद्धेः, रागद्वेष(षा)तुल्यज्ञानादि युक्तानामेव नृणां दोषदर्शनात् । 80

உடையது. விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல் புதல்வர்களைத் தந்தைகாக்குமாறுபோல, ஈச்வரன் உயிர்களை அவற்றின் பக்குவத்திற்குத் தக்கவாறு காப்பாற்றுகிறான் என்பது பொருள். பதியின் வடிவமான அதற்கும் லயம்போகம் முதலிய பேதம் இங்குச் சொல்லவேண்டுவதில்லை. 79

பதியையும் வித்யேச்வரர் முக்தசிவர்களைப் போலவும், பிரவாஹநித்யேச்வரவாதிகள் கூறுவதுபோலவும்

** रहितत्वमसिद्धम् (ख)

यद्येवं प्राप्तप्रापणीयत्वेन प्रयोजनाभावादस्याः मूर्तः [न] निसर्गनिर्माणप्रवृत्तिरुपपद्यते "प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोऽपि प्रवर्तते" इति न्यायादित्याह — साध्वीति ।

கூறலாமெனிலோ, ஆகாது; (ஆத்யந்தோபரதா) பதியோ ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவர்; வித்யேச்வரர்களின் வடிவு ஆத்யந்தத்தோடு கூடியது; முக்த சிவர்களது வடிவோ ஆதியோடு கூடியது; ஆதலின் இருதிறத்தாரிடத்தும் ஆத்யந்தத்தோடு கூடுதல் உண்மையால், கூறலாகாது என்பது. பிரவாஹ நித்தியேச்வரர் பக்ஷமும் சொல்வதற்கில்லை; எதனுலெனின், ஈச்வரத்தன்மை என்பது சொரூபத்தினுடைய பிரகாசலாபமேயாதலால், அஃது ஒருபொழுதும் அழிவதில்லை என்பதால் என்றறிக. ஈச்வரத் தன்மைக்கு அழிவு ஏற்படுமேயானுல் பிரவாஹ நித்தியேச்வர பக்ஷம் சொல்லலாம்.

அப்படியானுல் முத்தசிவர்களும் பதிஸமமாக இருப்பதால் அப்பொழுது ஈச்வரனும் பலவாக ஏற்படுவதாலும், அவர்களும் சமமான அறிவு இல்லாதவர்களாய் இருப்பதாலும் எல்லாக் காரியங்களும் ஈடேருமற்போம் எனில், அது பொருந்தாது; அவர்களும் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருத்தலின் உண்மைத்தன்மையைக் காண்பதில் ஈடுபட்டிருத்தலாலும் அவர்களுக்கு சமமில்லாத அறிவு என்பது ஏற்படமுடியாது. விருப்பு, வெறுப்பு, சமமில்லாத அறிவு முதலிய தோஷமுள்ள மனிதர்களுக்குத்தான் எல்லாக் காரியங்களையும் ஈடேறச் செய்யமுடியாத் தன்மையைக் காண்கிருேம். 80

மந்தனுக இருந்தாலும் ஒருவன் பயனின்றிச் செயலில் ஈடுபடுவதில்லை என்ற நியாயப்படி அடையத்

साध्वी - करुणायुक्ता । स्वप्रयोजनाभावेऽपि करुणावन्तः परार्थं प्रवर्तमाना दृश्यन्त इति नात्र प्रयोजनाभावदोषः ॥ 81

ननु पत्युः सु[दी]प्तात्मस्वभावे[वत्वे]नोक्तत्वात् कथं सा तस्य मूर्तिः ? व्यतिरिक्ता हि मूर्तिः सर्वत्र कथ्यत इत्यत आह — मूर्तित्वेनोपचर्यत इति । मूर्तित्वेन - शरीरत्वेनोपचर्यते । न तु मुख्यतया पतिव्यतिरिक्ता सा मूर्तिरित्यर्थः ।

प्रोक्तंच श्रीमत्पौष्करे —

"ज्ञानक्रिये शिवे प्रोक्ते सर्वार्थे निर्मले परे" इति ।

தக்கதாகிய ஸர்வக்ஞத்வம், ஸர்வகர்த்தத்வம் முதலியவைகளை அடைந்தாலும் வேறு பயனின்மையால் இவ் வடிவத்திற்கு இயல்பாகச் செயல்களில் ஈடுபாடு நிகழ்வதற்கில்லையே என ஆசங்கை எழ, விடை கூறுவார். साध्वी (ஸாத்வீ) என்றார். அச்சக்தி அருளோடு கூடியது என்பது. தமக்குப் பயனில்லாவிடினும் அருளுடையார் பிறர் பயனைக் கருதி ஈடுபடுகின்றவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். ஆதலின் தமக்குப் பயனில்லை என்பது குற்றமாகாது என்றறிக. 81

பதிப்பொருளுக்கு ஞானமே வடிவமாகச் சொல்லப்பட்டமையால் சக்தி அதற்கு எவ்வாறு வடிவமாகும்? வடிவம் என்பது ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்றன்றே யாண்டும் கூறப்பட்டுள்ளது என்று வினு எழ, விடை கூறுவார்: வடிவமென உபசார வழக்கால் சொல்லப்படுகிறது; அது பதியின் வேறுபட்டதில்லை என்க.

பௌஷ்கரத்தில் —

"ஆணவ கர்ம மாயா ஸம்பந்தம் இல்லாததும் மேலானதும் எல்லாவற்றையும் அறிவதும் செய்வது

सैवेत्यवधारण *प्रस्तावादत्र **न मन्त्रमन्त्रेश्वराणां† §नापि दीक्षया(या) बिन्दुसदाशिवतत्वयोजितानामपि मूर्ति-रुपचर्यत इति व्यावर्त्यते । ततश्च तेषां मुख्यैव शुद्धमायो-पादाना मूर्तिरित्युक्तं भवति ॥ ८२

तदुक्तं रत्नत्रये —

" बिन्दूपादानजन्येन एषां बैन्दवमुच्यते ।
विद्याश्च विद्याधीशाश्च नादाख्यमधिदेवताः ॥
लयभोगाधिकारेण तनुभोगेन्द्रियाणि च । " इति ॥

மான ஞானகிரியாரூபமான சக்தியே வடிவம்" எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

தேற்ற ஏகாரத்தால், மந்திர மந்திரேச்வரர்களுக்கும் தீக்ஷையினுல் பிந்துதத்துவத்திலும் சதாசிவ தத்துவத்திலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளவர்களுக்கும் ஏற்பட்ட சரீரம் இவ்வாறு உபசாரமாகச் சொல்லப் படுகின்ற சரீரமன்று என்பது தெளியப்பட்டது. அவர்களுக்குச் சுத்த மாயா சம்பந்தமுடைய சரீரம் உண்டு என்க. 82

இரத்தினத்திரயத்துள் —

"மந்திரர், வித்யேச்வரர் நாதாக்யதத்துவத்தில் உள்ளவர்கள் ஆகிய இவர்களுக்குச் சரீரம் சுத்த மாயையால் ஆகிய பைந்தவம்" என்று சொல்லப் படுகிறது. "இவர்கள் லயபோக அதிகாரத்தோடு பைந்தவமான தனுகரணமுடையவர்கள்" என்றும் சுட்டப் பெற்றுளது.

---

* प्रधानात (ख)

** च

† मुक्तात्मनामित्यधिक: पाठः (ख)

§ वा

तथा किरणे —

" शुद्धयोनिमयं तस्य वपुरुक्तमकल्मषम् " इति ।

अत्र विद्याविद्येश्वरादीनां वास्तवशरीरयोगत्वे असर्वज्ञत्वप्रसङ्ग इत्याद्यनुमानेन (नाना) * मनैकान्तिकत्वादिभिर्निरासः साधनीयः । तन्निरसनप्रकारस्तु रामकण्ठविरचितायां मतङ्गवृत्तौ विस्तारेण प्रतिपादितः । तत्रैव द्रष्टव्यः । इह तु ग्रन्थगौरवभयान्न लिख्यते । अतएव सदाशिवाद्याकारकल्पनमप्यस्य ध्यानार्थमेव ।

கிரணத்தில் —

" வித்யேச்வரருடைய சரீரம் சுத்த மாயையை உபாதானமாகக் கொண்டது " எனவும், "மாயாமல கர்ம மலமற்றது" எனவும் கூறப்படுகிறது.

இங்கு வித்யா வித்யேச்வரர்களுக்கு உள்ளது மாயா சம்பந்தமான சரீரமெனின், முற்றறிவின்மை ஏற்படும் என்ற இது முதலான அனுமானங்களுக்கு வ்யபிசார முதலிய தோஷங்களால் மறுதலே சாதிக்கத் தக்கது. அதை மறுத்த முறை ஸ்ரீராமகண்டரால் இயற்றப்பட்ட மதங்கவிருத்தியில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அங்குக் கண்டுகொள்க. விரிவஞ்சி அஃது ஈண்டு எழுதப்படவில்லை இவ்வாற்ருல் ஸ்ரீசதாசிவப் பெருமான் முதலிய உருவக்கற்பனையும் தியானத்திற்காகவே என்பது பெற்ரும்.

---

* (ख) अनुमानावस्करणां

पौष्करे —

*"साधकस्य तु लक्ष्यार्थं तस्य रूपमिदं स्मृतम्" इति। 83

तत्वप्रकाशेऽपि —

" चिदचिदनुग्रहहेतो रूपाण्येतानि स प्रभुः कृत्वा ।
कुरुते चितामनुग्रहमनादिमलरुद्धशक्तीनाम् ॥"
इति । 84

ननु ज्ञानक्रियालक्षणाशक्तिः पत्युरन्यति*रेकादौपचारिकमूर्तिरस्तु । तथापि कृत्यानां करणे मुख्यमूर्तिव्यतिरेकेण कथं हेतुता इत्याशङ्क्य तस्य तादृशं वपुरपि **तत्कृत्याधिकारि शरीरमेव न तु पारमार्थिकमिति मृगेन्द्रसूत्र‡मादयाति ॥

பௌஷ்கரத்தில் —

"ஸாதகனின் தியான பூஜைக்காகவே சிவபெருமானுக்குத் திருமேனி கூறப்பட்டுள்ளது" என்றமை காண்க. 83

தத்துவப்ரகாசத்தில் —

"அந்தப் பிரபுவான சிவபெருமான் சித்துக்கும் ஜடமான பாசங்களுக்கும் அனுக்கிரகம் செய்வதற்காகச் சதாசிவம் முதலிய உருவங்களைத் தாங்கி, அநாதியாகவே ஆணவமலத்தால் மறைக்கப்பட்ட சக்திகளை உடைய ஆன்மாக்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்கின்றார்" என்று குறிக்கப்பெற்றுள்ளது காண்க. 84

---

* ध्यानार्थमेव ईश्वरस्याकारंकल्पनं न परमार्थतः, निराकारे ध्यान पूजाद्ययोगात् ।

* (ख) कादौपचारिकी ** (ख) तत्तत् ‡ उदाहरति

वपुषोऽविद्यमानत्वाद्यद्यत्कृत्यं करोति सः ।
तत्र तत्रास्य तत्कृत्यं(त्कर्तृ) वपुषा न(नु) कृतं वपुः ॥

सू–११

सः - पतिः, वपुषः - हस्तपादादि शरीरस्य, अविद्यमानत्वात् - असम्भवात्, [यद्यत्] कृत्यं - सृष्ट्यादि करोति । तत्र - तस्मिन् कृत्ये, अस्य - पत्युः, वपुः - शरीरं, तत्कर्तृवपुषा - तत्तत्कृत्याधिकारि शरीरेण, अनु - सदृशतया, कृतं - कल्पितम् । अधिकारिशरीरमेव तत्तत्कृत्येषु मुख्यं शरीरमित्यर्थः । अथवा तत्कर्तृवपुषा - तत्कर्तॄणां पञ्चकृत्योपयोगिनां वपुषा - पञ्चब्रह्मरूपेण शाक्तेन शरीरेण कल्पितमित्यर्थः ॥ 85

ஞானகிரியாரூபமான சிற்சக்தி, பதிப்பொருளினின்று பிரியாதிருக்குந்தன்மை உடையதால் உபசாரவடிவமாக இருக்கட்டும்; ஆனல் தொழிலியற்றுங் காலத்து முக்கிய வடிவிற்கு இல்லாமல் உபசாரவடிவத்திற்குக் காரணத்தன்மை எவ்வாறு வரும் என ஐயுற்று, பதிப்பொருளுக்குக் காரியத்தை முடிக்கக் கூடிய திருமேனியும் அவ்வக் கிருத்தியங்களைச் செய்பவர் தம் திருமேனியே; உண்மையாக உள்ளதன்று (அவர் அசரீரியே) என்பதை விளக்க ஸ்ரீமிருகேந்திரசூத்திரத்தை எடுத்துக் கொள்கிருர்.

तदुक्तं श्रीमन्मृगेन्द्र एव —

"तद्वपुः पञ्चभिर्मन्त्रैः पञ्चकृत्योपयोगिभिः ।
ईशतत्पुरुषाघोरवामाद्यैर्मस्तकादिकम् ॥" इति ॥

---

* வபுஷோऽவித்யமாநத்வாத் யத்யத்க்ருத்யம் கரோதி ஸ: ।
தத்ரதத்ராஸ்ய தத்கர்த்ரு வபுஷாநுக்ருதம் வபு: ॥ சூ-11

அந்தப்பதியான சிவபெருமான் கைகால் முதலிய சரீரம் இல்லாததால், படைப்பு முதலிய எவ்வெக் காரியத்தைச் செய்கிறாரோ, அதில், பதிப்பொருளான சிவபெருமானுக்கு, திருமேனி, அச் செயல்களைச் செய்கின்ற அதிகாரித் திருமேனியோடு, சமமாகக் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளது. அதிகாரித்திருமேனியே அவ் வவ்வச் செயல்களில் முக்கியத் திருமேனி என்பது பொருள். அல்லது ஐந்தொழிலுக்கும் உபகாரப் படும் பஞ்சபிரம்ம மந்திரரூபமாகிய சக்திரூபத் திரு மேனி கற்பிக்கப்படுகிறது என்பது பொருள். 85

மிருகேந்திரத்தில் —

"பஞ்ச கிருத்தியங்களுக்கும் உபயோகமான ஈசான தத்புருஷ அகோர வாமதேவ ஸத்யோஜாதம் என்னும் பஞ்சபிரம்ம மந்திரங்களால் தலைமுதலிய அவயவங்களோடு கூடிய திருமேனி கற்பிக்கப் பெற் றிருக்கிறது" என்று கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

---

* உருவறி வரிதாந் தன்மை யுடைமையா லமலன் றானே
மருவிய வுருவாய் நின்று வகுக்குமெச் செயலுஞ் செய்வ
னிரவிய வவன்ற னுது வினையதிங் கிவ்வா றன்றி
யொருவரா லுதவப் பட்ட வுருவினுற் செய்வ தன்றும்.

(சதமணி மாலை)

वस्ततस्तु परमार्थस्वभावेण (ना) मूर्तित्वे[ऽपि] भगवतः [स्वशक्ति] महिम्नैव [सर्वं] घटते । तथापि अशरीरस्य च कार्यनिष्पत्यदर्शनात् यद् यत् किञ्चित् कार्यं विधत्ते, तत्र तत्र तत्कर्तृशरीरमस्य वपुः प्रसादादौ प्रसन्नरूपं क्रोधादौ सक्रोध-माप्यायनादावा (व) मृतस्य तिथ्यतिथि (न्दीति ध्यायि)मि-श्चिन्तनीयमित्यर्थः ॥

यथोक्तं सर्वस्रोतस्सङ्ग्रहसारे —

"येन येन हि रूपेण साधक[ः] संस्मरेत्सदा ।

तस्य तन्मयतां य(या)ति चिन्तामणिरिवेश्वरः ॥" इति ॥86

ஆனால் உண்மையாகப் பரமேச்வரனுக்குத் திருமேனி இல்லாதிருந்தும் எல்லாம் அவர்தம் சக்தி மஹிமையாலேயே நடக்கிறது. ஆயினும் சரீரமற்ற ஒன்றால் காரியத்தைத் தோற்றுவிப்பது காணப்படாமையால், சிவபெருமான் எந்த எந்தக் காரியத்தைச் செய்கிறாரோ, அந்த அந்தக் காரியங்களில் அவ்வக் காரியத்தைச் செய்கின்றவரின் திருமேனியே திருமேனி. அஃதாவது அருள் செய்யுங்கால் கருணை வடிவமும், கோபம் கொள்கையில் சினவடிவமும், மகிழ்வுறுகையில் அமுதப்பெருக்குப் போல் மகிழ்விக்கின்ற வடிவமும் தியானம் செய்பவர்களால் தியானிக்கத் தக்கது என்பது கருத்து.

இவ்வாறே ஸர்வஸ்ரோதஸ்ஸங்கிரஹஸாரம் "ஸாதகன் சிவபெருமானை எவ்வெவ்வடிவில் தியானிக்கிறானோ, அவ்வவ்வடிவில் அவர் நின்று, சிந்தாமணிபோல வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவனவெல்லாம் அருள்புரிகின்றார்" என்கிறது. 86

वपुषा न कृतं वपुरिति पाठे अयमर्थः — सः - पतिः, यद्यत् कृत्यं करोति, तत्र स्थले तत् कृत्य, अस्य - पत्युः, कर्तृवपुषा भवतीति शेषः । करोतीति कर्तृ, तद्रूपं वपुः क्रियाशक्तिस्वरूपं शरीरं, तेन सर्वमपि कृत्यं घटत इत्यर्थः । कृतं वपुर्न, कर्तृरूपक्रियाशक्तिवपुर्व्यतिरेकेण कृतमुत्पादितमन्यद्वपुर्नास्तीति भावः । अत्र हेतुः —

' वपुषोऽविद्यमानत्वात् ' इति ।

कारणत्वयाभावेन शक्तिव्यतिरिक्तस्य कार्यशरीरस्यासदादिवच्छिवस्यासंभवादित्यर्थः ॥ 87

वपुषा न कृतं वपुः (வபுஷா ந க்ருதம் வபு:) என்ற பாடபேதத்திற்கு இவ்விதம் பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். तत्कर्तृवपुषा (தத்கர்த்ருவபுஷா) என்ற பதத்தை तत् (தத்) என்றும், कर्तृवपुषा (கர்த்ருவபுஷா) என்றும் இரண்டு பதங்களாகப் பிரித்துக்கொளல் வேண்டும். तत् (தத்) என்ற பதம் முற்கூறிய கிருத்தியம் என்ற பொருளைக் குறிக்கிறது. कर्तृवपुषा (கர்த்ருவபுஷா) என்ற பதத்தில் कर्तृ (கர்த்ரு) என்ற ஏகதேசத்தை करोतीति कर्तृ (கரோதீதி கர்த்ரு) என்று விரித்து. கர்த்ருரூபமான வபு: சரீரம் கிரியாசக்தி ஸ்வரூபமாக உள்ள சரீரம் என்று பொருள் கொளல் வேண்டும்; கொள்ளின், சிவபெருமான் எவ்வெச் செயல்களைச் செய்கிறாரோ, அவ்வச் செயல்கள் கிரியாசக்தியான வடிவத்தால் நடைபெறுகின்றன என்று பொருள் படும் என்க कृतं वपुर्न (க்ருதம் வபுர்ந) என்ற பதத்திற்குக் கிரியாசக்தி வடிவமில்லாத வேறு வடிவம் இல்லை என்பது பொருளாகக்கொள்க. இக் கூற்றுக்குக்

अयमभिप्रायः — पत्युः शरीराभ्युपगमे तस्य शुद्धस्य भौतिकं (क) देहायोगात् बैन्दवदेहो वक्तव्यः । [तस्य बिन्दु-रुपादानं वक्तव्यम्] । तच्चात्र न सम्भवति । तथाहि – सर्वत्र क्षुब्धबिन्दोरेवोपादानत्वम् । तत्क्षोभः स्वतो वा ? शिवतो वा ? नाद्यः । आत्माश्रयदोषापत्तेः । द्वितीये शिवस्य तत्क्षोभक्रियायां वपुरस्ति तद्वपु(ष): साधक-बिन्दुक्षोभार्थं पुनर्वपुरन्तरकल्पनायामनवस्थापत्तेः । यदि तत्राचलमूर्तिमात्रेणैव बिन्दुक्षोभः, तर्हि तस्य सृष्ट्यादि

காரணம் அவருக்கு வடிவம் இல்லாதிருப்பதே. *முக்காரணமுமில்லாமையால் நம்மைப்போல் சிவ பெருமானுக்குச் சக்தியைத் தவிர, வேறு கார்ய சரீரம் அமையாது என்பது பொருள். 87

இது கவனிக்கத் தக்கது:— சிவபெருமானுக்கு வடிவம் உண்டென்று உடன்படின், அவர் சுத்தர் ஆகையால் அவருக்குப் பௌதிகசரீரம் இல்லை; இல்லையாகவே, பைந்தவ சரீரத்தை உடன்பட நேரிடும்; அச்சரீரத்திற்குப் பிந்துவை உபாதானமாக கூற வேண்டிவரும். அதுவும் இங்குப் பொருந்தாது. என்னையெனில், கலக்கப்பட்ட பிந்துதான் எங்கும் உபாதானமாகும். அக்கலக்கம் இயல்பாக நிகழ்ந்ததா, சிவபெருமானால் நிகழ்ந்ததா, என்ற வினா எழும். முதற்கண் கூறியவாறு இயல்பாக ஏற்பட்டது என்பது இல்லை; தானே தன்னைக் கலக்கிக்கொள்வது ஆத்மாச்ரயம் என்னும் குற்றமாம் ஆதலின் அடுத்துக் கூறப்பட்டதன்கண் சிவபெருமானுக்குக் கலக்கு

---

* ஸஹகாரிகாரணம்; அதிருஷ்டகாரணம், நிமித்தகாரணம்.

क्रियासु किं शरीरान्तरकल्पनया । एवमेव शरीराधीन-सहकारिणादृ (णोऽदृ) ष्टनिमित्तकारणयोर्निरासः तस्माच्छिवस्य कारणत्रयाभावेन कृतशरीराभावेऽपि स्वदेहस्पन्दनादावात्मनः कर्तृत्ववत सृष्ट्यादिक्रियाकर्तृत्वोपपत्तिरिति ।

तदुक्तं श्रीमत्पौष्करे —

"अदेहस्यापि कर्तृत्वं स्वदेहप्रेरणे यथा ।" इति ॥

கின்ற காலத்தில் வடிவமுள்ளது. அவ்வடிவத்திற்கு ஸாதனமான பிந்துவைக் கலக்குவதற்காக மறுபடியும் மற்ருெரு வடிவத்தைக் கற்பிப்பது வரம்பின்மைக் குற்றம் ஆம். ஞானகிரியா ரூபமான வடிவாலேயே பிந்துவைக் கலக்குகின்ருர் எனின், அஃதேல், சிவ பெருமானுக்குப் படைப்பு முதலிய தொழில்களில் வேறு வடிவத்தைக் கற்பிப்பதால் பயன் யாது என மறுக்க. இவ்வாறு சரீரத்திற்கு வேண்டிய ஸஹகாரி காரணம் அதிருஷ்டகாரணம் நிமித்த காரணம் ஆகியவை மறுக்கப்பட்டன. படவே, சிவபெருமானுக்கு முக்காரணமும் இல்லாமையால் ஆக்கப்பட்ட வடிவம் இன்றியும், உலகில் தன் வடிவை அசைப்பதில் ஆத்மா செயற்படுவது போல, படைப்பு முதலிய தொழில் செய்வதிலும் சிவபெருமான் ஆற்றலுடையவராவார் என்பது பொருந்தியதே எனக் காண்க.

ஸ்ரீமத் பௌஷ்கரம் —

"சரீரத்தை இயக்குவது என்ற காரியத்தில் அதற்கு அனுகூலமான சரீரமில்லாத ஆத்மாவுக்கு கர்த்தாவாந்தன்மை எவ்வாறு அமைகிறதோ, அவ்வாறே சிவபெருமான் வடிவமற்றவராய்வைத்தும் எல்லாக் காரியத்தையும் செய்கிருர்" என்று கூறுகிறது. 88

ननु जगत्सृष्टिस्थित्यादिरूपा पत्युः क्रिया नाकरणिका क्रियात्वात् छिदिक्रियावत्, अतः तस्यापि करणेन भवितव्यमित्याशङ्क्य तत्करणं मृगेन्द्रसूत्रेण दर्शयति —

करणं च न शक्त्यन्यच्छक्तिर्नाचेतना चितः ।
विषयानियमादेकं बोधे कृत्ये च तत्तथा ॥ सू–१२

शिवस्य शक्त्यन्यत् - शक्तेरन्यत् इतरद् वस्तु करणं न भवति । अत्र निषेधमुखेन विधिरुच्यते । शक्तिरेव

---

*வெட்டுதல் தொழிலுக்குக் கரணம் எவ்வாறு இன்றியமையாததோ, அவ்வாறே பரமேச்வரனுடைய படைத்தல் காத்தல் முதலிய தொழிலுக்கும் கரணம் இன்றியமையாததே; அதுவும் தொழிலாக இருப்பதால் என்று ஆசங்கித்து, அவருக்குக் கரணமும் சக்தியேயாகும் என்பதை மிருகேந்திர சூத்திரத்தால் விளக்குகிறார்.

⁕கரணஞ்ச ந சக்த்யந்யத் சக்திர் நாசேதநாசித: I
விஷயாநியமாதேகம் போதே க்ருத்யேச தத்ததா II சூ–12

பரமேச்வரனுக்குச் சக்தி அன்றி மற்றொன்று கரணமாகமாட்டாது. இங்கு எதிர்மறைமுகமாக விதி உரைக்

---

*கருவி.

⁕சக்தியின் வேறென் றெண்ணச் சார்கர ணமுமீங் கில்லை
சித்தின்வே றுய சித்தாம் சத்தியுந் தெரியி னில்லை
யித்திற மதனு லந்த வேகமாங் கரணந் தானே
வைத்தபல் வினையான் ஞானக் கிரியையின் மருவி நிற்கும்.
(சதமணிமாலை)

*சக்தி கரணம் தலைவன தாகலிற்
சித்த:. தொன்றே செயலு மறிவும்
வைத்த பொருளின் வரைநிலை யின்றே.
(வெள்ளியம்பலத் தம்பிரான் சுவாமிகள்)

करणं, तथैव (तयैव) तत्तत्क्रियानिष्पादनादित्यर्थः। चितः-चिद्रूपस्य। सम्बन्धे षष्ठी। चित्सम्बन्धिनी सा शक्तिश्च अचेतन स्वरूपा न भवति, चित्स्वभावायाः शक्तेरचिद्रूपत्वायोगादित्यर्थः। यस्मात् ज्ञेयानां करणीयानां (चानन्त्यं) चा(तस्माच्चा)स्य करणैरप्य(न)तै(न्तै) र्भवितव्यम्। अपरिमितविषयं च परमेश्वरस्य ज्ञानं कृत्यं च ॥ 89

तदुक्तं तत्रैव —

"तदेकं विषयानन्त्याद्भेदानन्त्यं प्रपद्यते।
कर्तृत्वं तदभिन्नत्वात् तद्वदेवोपचारतः॥" इति॥

கப்படுகிறது. சக்தியைக்கொண்டே அவ்வச்செயல்களைத் தோற்றுவிப்பதால் அச்சக்தியே கரணம் என்பது பொருள். ஞானஸ்வரூபமான பரமேச்வரனுடைய சக்தி அசேதனமாக ஆகாது. அதுவும் ஞானஸ்வரூபமாகவே ஆகும். ஆதலின் ஞானஸ்வரூபமுடைய சக்திக்கு ஜடத்தன்மை பொருந்தாதுஎன்பது பொருள். எக்காரணத்தால் பரமேச்வரனுக்கு அறியத்தக்கவையும் செய்யத் தக்கவையும் எல்லையற்றிருக்கின்றனவோ, அக்காரணத்தால் பரமேச்வரனும் எல்லையற்ற கரணங்களோடு கூடியிருத்தல் வேண்டும். ஆதலின் ஸ்ரீபரமேச்வரனுடைய ஞானமும் செயலும் எல்லையற்றன. 89

மிருகேந்திரம்

"அவருடைய சக்திரூபமான கரணம் ஒன்றாக விருப்பினும் உபாதிபேதத்தால் ஔபசாரிகமான அனந்தத்தன்மையை அடைகிறது. அவ்விதமே பரமேச்வரன் சக்தியைக் காட்டிலும் வேறாக இல்லாததால் அவருக்கும் கர்த்தாவாந்தன்மையும்உபாதிபேதத்தால் எல்லையற்றதாக ஆகிறது" என்று கூறுகிறது.

तस्माद्विषयस्य [ज्ञेयस्य] करणीयस्य चानियतत्वात् अनवच्छिन्नत्वाद्धेतोरेकमपि तत् - शक्तिरूपं करणं बोधे कृत्ये च - ज्ञानविषये, कार्यविषये च, तथा - अनियतं, अनवच्छिन्नं अनन्तमेवेत्यर्थः ।

तथा सिद्धान्तसारावल्याम् —

" शक्तिश्चित्तनुरीश्वरस्य करणं ज्ञेयेषु कार्येषु तद्
भेदैस्सोपहिता प्रयाति गुणतो भेदं क्रियाज्ञानतः ।
नित्यं तत्सकलान्यकर्तृनिहिता वर्त्मन्यशुद्धे सिते
कृत्यं सैव करोति पत्यनुगता वामादि शक्त्यात्मिका ॥ "

इति ॥ 90

ஆதலின் அறிய வேண்டியனவும் செய்யவேண் டியனவும் அனந்தமாயிருப்பதால் ஒன்றான சக்திரூப மான கரணமும் ஞானவிஷயத்திலும் காரியவிஷயத் திலும் அனந்தமாகிறது.

சித்தாந்த ஸாராவளி

"சிவபெருமானுக்கு ஞானகிரியா வடிவமான சக்தி அறியத்தக்கவற்றிலும், செய்யத்தக்கவற்றிலும் சாதன மாயுள்ளது. அச்சக்தி காரியங்களின் பேதங்களால் ஞானசக்தி கிரியாசக்தி என்ற பேதமுள்ளதாகிறது. பரமேச்வரனோடு சேர்ந்துமிருக்கின்ற அந்தச் சிற்சக் தியே சுத்தாத்துவாவில் படைப்பு முதலிய பஞ்சகிருத் தியங்களைச் செய்கிறார்; அசுத்தாத்துவாவில் அனந்த தேவர்களிடத்தில் வாமை முதலிய சக்திரூபமாக இருந்துகொண்டு பஞ்சகிருத்தியங்களையும் செய்கிறார்" என்று சொல்லுகிறது. 90

अथ ज्ञानक्रियारूपशक्तेः ईश्वरस्य मूर्तित्वेनोक्तत्वात् कथं तस्य करणत्वमित्याकाङ्क्षायामिच्छाशक्त(ते)रेव करणत्वम् , अमूर्तित्वेऽपि कर्तृत्वमविरुद्धमिति प्रतिपादयितुं किरणसूत्रं गृह्णाति —

यथा कालो ह्यमूर्तोऽपि दृश्यते फलसाधकः ।
एवं शिवो ह्यमूर्तोऽपि कुरुते कार्यमिच्छया ॥ सू–१३

यथा लोके कालः - क्षणमूर्तादिकः षडर्त (ड्ऋतु) रूपः, फलं - कार्यं, तस्य साधकः, अमूर्तोऽपि - अशरीरोऽपि कालः स्वस्वोचित पुष्पफलादीनां प्रतिक्षणं द्रव्यपरिपाकस्य बाल(ल्य) यौवनादेश्च साधकः कर्ता दृश्यते - प्रख्यायते ।

இனி, ஞானகிரியாரூபமான சக்தி சிவபெருமானுக்குத் திருமேனியாகச் சொல்லப்பட்டமையால், சிவபெருமானுக்கு அஃது எவ்வாறு கரணமாகும் எனில், இச்சாசக்திக்குத்தான் கரணத்துவம் உண்டு என்பதையும், சிவபெருமானுக்குத் திருமேனி இல்லாவிடினும் கருத்தாவாந்தன்மையில் விரோதமில்லை என்பதையும் விளக்கக் கிரண சூத்திரத்தை எடுத்துக் கொள்கிறார் :

* யதா காலோ ஹ்யமூர்த்தோz த்ருச்யதேபி பலஸாதக: 1
ஏவம் சிவோ ஹ்யமூர்த்தோபிz குருதே கார்யமிச்சயா 11 சூ–13

உலகத்தில் க்ஷணம் முகூர்த்தம் ஆறுருது ரூபமான காலம் பயனைத் தோற்றுவிக்கின்றது. எவ்வாறு

---

* உருவிலி யாயுங் கால முதவுறு பயன்கண் டாங்கு
மருவுறு மிறைவன் றானும் வடிவில னுயி ருந்தும்
விரிவுறு முலக மாக்கும் விளங்குதன் னிச்சை யாலென்
றெருவிய மலமு டைப்பே ருணர்வின ருரைப்ப ரன்றே.
(சதமணிமாலை)

एवममूर्तोऽपि शिवः कार्यं - क्षित्यादिकं जगत्, कुरुते हि । अनेन शिवस्य शरीराभावेऽपि कर्तृत्वाभावः परिहृतः । तस्य करणस्वरूपमाह — इच्छया - इच्छाशक्त्या, कुरुत इत्यर्थः । तथाच योगिन इव शिवस्य सर्वासु क्रियासु इच्छैव करण-मित्यभिप्रायः ॥ 91

तदुक्तमत्रैव —

" इच्छैव करणं तस्य यथा तद्योगिनां मता। " इति ॥

न चेन्द्रियादिकरणाभावे कर्तृत्वासिद्धिरित्यपि वाच्यम् । अक्षहीनस्याप्ययस्कान्तस्य लोहकर्षक कर्तृत्ववत्तदुपपत्तेः ॥

காலமானது சரீரமில்லாதிருப்பினும் தனக்குரிய மலர் பழங்களைப் பயத்தற்கும், இளமை யௌவனம் முதலியவற்றைக் கொடுத்தற்கும், கருத்தாவாகச் சொல்லப்படுகிறதோ, இவ்விதமே சிவபெருமானும் திருமேனியற்றவராய்வைத்தும், மண் முதலிய உலகத்தைப் படைக்கிறார். இதனால் சிவபெருமானுக்குத் திருமேனி இல்லாவிடினும், கருத்தாவாந்தன்மை இல்லை என்பது மறுக்கப்பட்டது. மேலும் அவருடைய கரணத்தைக் கூறுகின்றார். இச்சாசக்தியால் உலகைப் படைக்கிறார் என்பது பொருள். அதனால் யோகிக்குப் போலச் சிவபெருமானுக்கும் எல்லாச் செயல்களிலும் இச்சா சக்திதான் கரணம் என்பது முடிந்த பொருள். 91

இக்கருத்தே கிரணத்தில் மற்றோரிடத்தும் சுட்டப்பட்டுள்ளது; "யோகிகளுக்குப்போல, சிவபெருமானுக்கும இச்சையே கரணமாகும்" என்று.

இந்திரியங்கள் முதலிய கரணங்கள் இல்லாவிடில் கருத்தாவாந்தன்மை அமையாது என்று சொல்லுதல்

यथा श्रीमत्किरणे —

"शल्या कृष्टिकरो दृष्टो ह्यक्षहीना(नो)ऽपि कर्षकः ।" इति ॥

श्री पौष्करेच —

"अनादिरूपो भगवा**निच्छयाह्यवतारकः ।" इति ॥ 92

इत्थं स्वशक्त्यात्मक शरीरकरणस्य वास्तव शरीरकरण-रहितस्य कर्तुः पतिपदार्थस्य त्रैविध्यं मृगेन्द्रसूत्रेणाह —

பொருந்தாது. என்னையெனில், இந்திரியமற்ற காந்தக் கல்லுக்கு இரும்பை ஈர்க்கின்ற கருத்தாவாந்தன்மை வாய்த்தல்போல, சிவபெருமானுக்கும் இந்திரியங்கள் முதலிய கரணமில்லாதிருந்தும் கருத்தாவாந்தன்மை வாய்ப்பதும் சாலப் பொருத்தமே என்பது.

கிரணம்

"இந்திரியமில்லாதிருக்கும் காந்தக்கல் இரும்பை இழுப்பதைக் காண்கிரோம்" என்று திருஷ்டாந்தம் கூறுவது காண்க.

பௌஷ்கரம்

"உருவமற்ற சிவபெருமான் தம்மிச்சையினுலேயே எல்லாவற்றையும் தோற்றுவிக்கிருர்" என்று சாற்றுகிறது. 92

இவ்வாறு தம்மிற் பிரியாதிருக்கும் சிற்சக்தியையே சரீர கரணங்களாக உடையவரும், உண்மையான சரீர கரணங்கள் அற்றவரும் உலகக் கருத்தாவுமாயுமுள்ள சிவபெருமானுக்கு மூன்று தன்மையை மிருகேந்திர சூத்திரத்தால் விளக்குகின்ருர்.

** इच्छयास्यावतारकः

*शक्तोद्युक्तप्रवृत्तश्च कर्ता त्रिविध इष्यते ।
शक्तेः प्रवृत्तिभेदेन भेदस्त ह्युयु(स्तस्यो)पचारतः ॥

सू-१४

अत्र कर्ता - पतिः, शक्तोद्युक्तप्रवृत्तः - शक्तश्च उद्युक्तश्च प्रवृत्तश्च शक्तोद्युक्तप्रवृत्तः द्वन्द्वैकवद्भावः । नपुंसकाभावश्छान्दसः । समानाधिकरणस्तत्पुरुषो वा । शक्त इति उद्युक्त इति प्रवृत्त इति च त्रिविधः - त्रिप्रकार इष्यते, तस्य - पत्युः, भेदः - शक्तादिभेदः, शक्तेः - चिच्छक्तेः,

---

* சக்தோத்யுக்த: ப்ரவ்ருத்தஸ்ச கர்த்தா த்ரிவித இஷ்யதே I
சக்தே: ப்ரவிருத்திபேதேந பேதஸ்தஸ்யோ பசாரத: II சூ–14

உலகத்தைப் படைக்கின்ற சிவபெருமான் சக்தர், உத்யுக்தர், பிரவிருத்தர் என்று மூன்று வகையாக அழைக்கப்படுகிறார். இங்குச் சக்தோத்யுக்தப்ரவ்ருத்தர் என்பது உம்மைத்தொகையால் ஏற்பட்ட ஒருமை நபும்ஸகலிங்கம் அமையாதிருத்தல் சாந்தஸம் அல்லது கர்மதாரயத் தொகை என்றும் கூறலாம். அந்தப் பேதமும் சக்தியினுடைய காரியவேறுபாட்டால் என்க. அஃதாவது சக்தி, செயற்படாது உதாசீனமாயிருப்பது, காரியம் பண்ண உத்யோகிப்பது, காரியம் பண்ணத் தொடங்குவது என்ற காரியங்களால் என்பது

---

*इदं मुद्रिते मृगेन्द्रे नोपलभ्यते ।

இச்சூத்திரம் பதிப்பிக்கப்பட்ட மிருகேந்திரத்தில் காணப் படவில்லை.

* சத்தனே டுத்தி யுத்தன் றகும்பிர விருத்த னென்ன
முத்திற மருவு மீசன் மொழிந்தவவ் விறைக்கப் பேதஞ்
சத்திதன் பேதந் தன்னுற் றுனுப சார மாக
வைத்ததென் றுரைப்பர் சீர்சான் மறையொடா கமநூல்
வல்லோர்.

(சதமணிமாலை)

प्रवृत्तिभेदेन - व्यापारभेदेन, औदासीन्योद्योगप्रवृत्तिरूप व्यापारैरित्यर्थः । उपचार(तः) भवतीति शेषः ॥ 93

तथाचायमर्थः —

अत्र यच्छक्तृ(च्छक्त)त्वं कार्यं *अप्रतियोगि(प्रत्यनुद्योग) त्वं असौ निष्कलावस्था, तद्वान् शान्त इत्युच्यते । यद्यदु(दुद्यु)क्तत्वं सकल निष्कलावस्था सदाशिवः कथ्यते । प्रवृत्ति(त्त) क्रिया(य)त्वं तु स्थूलत्वात् ईश्वर इति । कृत्य-विषयोऽयमवस्थाभेदः, तेनोपचारात् एतत्तत्वत्रयं भिन्न-मित्युच्यते ; न परमार्थत्वादिति ॥

பொருள். சிவபெருமானிடம் அந்தப் பேதம் உபசாரமாக அமைந்தது. 93

சக்தத்வம் (சக்தராயிருக்கும் தன்மை) ஆவது ஞானகிரியாரூபமான சக்தி காரியத்தைக் குறித்து முயற்சி, ஈடுபாடு முதலிய அவஸ்தை இல்லாமல் சிவனிடத்திலேயே இருக்குந்தன்மை. இது நிஷ்களாவஸ்தை எனப்படும். நிஷ்களாவஸ்தை உள்ள பொழுது அவர் சாந்தர் எனப்படுகிறார். உத்யுக்தத்வம் (உத்யுக்தராய் இருக்குந்தன்மை) ஸகல நிஷ்களாவஸ்தை. இதனை உடையவர் சதாசிவப்பெருமான் என்று சொல்லப்படுகிறார்; காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கியபொழுது பிரவிருத்தர் ஆகிறார். இது ஸகளாவஸ்தை. இதனை உடையவர் ஈச்வரன் என்று சொல்லப்படுகிறார். இஃது ஈச்வரதத்துவமாகும். செயல் வேறுபாட்டால் அவஸ்தை வேறுபாடு நிகழ்கிறது. அதனால் இந்த நிஷ்களதத்துவம், ஸகள நிஷ்கள தத்துவம், ஸகள தத்துவம் என மூன்றும் உபசாரமாக வேறுபட்டதாகச் சொல்லப்படுகின்றனவே யன்றி உண்மையில் வேற்றுமை இல்லை என்க.

---

* (ख) प्रतियोग्यित्वम्

तथा किरणे —

“ प्रोक्तः स निष्कलः स्थूलस्तथा सकल निष्कलः ।
ईशस्सदाशिवः शान्त इति नाम्ना स्थितिस्त्विह ॥
इच्छानुग्रह कर्तृत्वाह्वयभोगादि(धि)कारवान् ।
त्रिविधः कृत्यभेदेन कथितो नाम भेदतः ॥ ” इति ॥

मतङ्गे —

“शान्त्यतीतं परं तत्व मविनाश्यं शिवात्मकम् ।
येनोन्मीलितसामर्थ्यात्पशवः शिवतां गताः ॥
सदाशिवस्य देवस्य लयस्तत्वेऽतिनिष्कले ।
चतुर्मूर्तिमयं शुभ्रं यत्तत्सकलनिष्कलम् ॥
तस्मिन् भोग(:)समुद्दिष्टः पत्युर्विश्वस्य सर्वधा(दा) ।

கிரணம்

சிவபெருமான் நிஷ்களாவஸ்தையில் சாந்தர் என்றும், ஸகள நிஷ்களாவஸ்தையில் சதாசிவப் பெருமான் என்றும், ஸகளா வஸ்தையில் ஈச்வரன் என்றும், பெயரோடு விளங்குகிறார். அவரே அனுக்ரஹம், கருத்தாவாந்தன்மை, இச்சை என்ற கிருத்தியபேதத்தால் லயசிவன், போகசிவன், அதிகாரசிவன் என்றும் மூன்றுவித நாமபேதத்தை அடைகிறார் என்று சொல்லுகிறது.

மதங்கம்

உயிர்கள் யாதொரு சிவதத்துவத்தால் விளங்கப் பட்ட ஞானகிரியா சாமார்த்தியம் உடையவர்களாய் சிவமாந்தன்மை அடைகிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட சிவதத்துவமானது சாந்தியதீதமாயும், மேலானதாயும்,

अथाधिकारिणः पत्युः क्रीडि(ड)तः परमं पदम् ॥
स्वतन्त्रस्यापि वक्तव्यं स्वभावोऽस्य यतः पुरा ।
तथा शिवैकरूपं च स्यान्नटे वहुरूपवत्" ॥ इति ॥

पौष्करे —

लयभोगाधिकाराणां न भेदो वास्तवः शिवे ।
किन्तु बिन्दोरणूनांच वास्तवा एव ते मताः॥ इति॥ 94

சிவத்தன்மை பொருந்திய தாயுமுள்ளது. அதற்கு நிஷ்கள தத்துவமென்பது பெயர். அங்குச் சிவபெருமான் லயசிவன் என்று சொல்லப்பெறுவர். சாந்தி முதலிய நான்கு கலைகள் ரூபமாயும் நிர்மலமாயுமிருக்கிற ஸகல நிஷ்கள தத்துவத்தில் உலகத்திற்குப் பதியான சிவபெருமானுக்குப் போகம் கூறப்பட்டிருககிறது. அங்கு போகசிவன் என்றும், ஸகல தத்துவத்தில் அதிகாரசிவன் என்றும் சொல்லப்பெறுவர். சுதந்திரமான சிவபெருமான் இலயபோக அதிகாரங்களால் பேதமுடையராயினும், உண்மையில் அஃதுடையர் அல்லர் என்க. எவ்வாறெனின், நடன் ஒருவனே பல வேடந் தாங்கி நடித்தாலும், தன் தன்மையில் மாறுபட மாட்டாமைபோல என்பது. எனவே சிவபெருமான் ஒருவரே;

பௌஷ்கரம்

"லயபோகாதிகார பிரயுக்தமான பேதமானது சிவபெருமானிடத்து உண்மையானதன்று ஆயின், அஃது ஔபாதிகம். இந்த லயபோகாதிகாரங்கள் பிந்துவிற்கும், சுத்ததத்துவத்தில் உள்ள அணுக்களுக்குமே உண்மையானவை என்கிறது." 94.

तत्र [कार्योपसंहार] कार्योद्योग कार्यसंपत्तिरूपावस्था लयभोगाधिकारात्मानः। बिन्दुरपि त्रिविधः। तद्यथा। वास्तव बिन्दुभेदा लयभोगाधिकारतत्वाधिकरणवशेन। शिवस्यापि लयभोगाधिकारेण त्रैविध्यम्। निष्कलादिरूपेण त्रैविध्यम्। *शिवसदाशिव [महेश्वराह्व] येनच त्रैविध्यम्। औपचारिकं सर्वम्। शक्तोद्युक्तप्रवृत्तश्चेत्यनेन चकारेण सङ्गृहीतम्॥ 95

ननु शिवसदाशिवयोस्तर्हि भेदो यदि शिवान्नादाभि- व्यक्तं (क्तिः)सदाशिवेन चेत् पदादिनियमेन स्थापितम्। तदा अनयोस्तत्वयोः(रस्यात्)भेदस्याच्छेदः (भेदे)शास्त्रविरोधः॥

இச்சா ஞானகிரியா சக்திகள் தொழிற்பாடின்றி ஒடுங்கி நிற்கும் நிலை, சுத்த மாயை போக்யமாம்படி செயற்படுத்துவதற்கு ஞானசக்தியால் நோக்கி நிற்கும் நிலை, ஆன்மாக்களுக்குச் சுத்தா சுத்தபோகங்கள் நிகழ்வதின் பொருட்டுப் பிந்துமாயையால் புவன போகங்களை உண்டு பண்ணி நிற்கும் நிலை ஆகிய இந்த மூன்று அவஸ்தைகள் லயபோகாதிகாரங்களாக கருதப்படுகின்றன. பிந்துவும் மூன்று விதமாகிறது. அஃதாவது லயபோகாதிகாரதத்துவங்களுக்கு இடமாக இருப்பதால்தான் பிந்துவிற்கு உண்மையாக இந்தப் பேதங்கள் உள்ளன. அவ்வாறே, சிவபெருமானுக்கும் லயம்போகம் அதிகாரம் என்ற பேதங்களால் மூன்று விதத்தன்மை உள்ளன. சிவபெருமானுக்கும் லயசிவன் போகசிவன் அதிகாரசிவன் என்றும், நிஷ்களர் ஸகலநிஷ்களர் ஸகளர் என்றும், சிவன் ஸதாசிவன் மஹேச்வரன் என்றும் கூறப்பட்ட இவையாவும் சிவபெருமானிடத்தே உபசாரத்தால் ஏற்பட்ட வழக்கு. இவை யாவும் ஆண்டுக் கூறிய சூத்திரத்தில் உள்ள உம்மையால் பெறப்பட்டன. 95

---

† (ख) अधिकारात्मा * (ख) परमेश्वरं

एकमेव हि तत्त्वं परमं शुद्धमव्ययम् ।
ईशः सदाशिवः शान्तः पर्यायास्तस्य संस्थिताः ॥
इति ।

उच्यते- सत्यमेकमेव तत् तत्वं, किन्तु कृत्यभेदाद् भेदव्यपदेशो मणिवदिति । यथा मणिद्रव्यमुपादानवशादनेकप्रत्ययभाक् भवति । एवं शिवतत्वं लयाधिकारभोगदामृ(तृ)त्वात् नानाव्यपदेशभाक् भवतीति सकल निष्कलत्वादिभेदेन भेदश्चात्मवदिति । यथा आत्मा शरीरयोगात्सकलः, प्रलयावस्थायामकलः, मुक्त्यवस्थायां पर इत्युच्यते ; शिवोप्येवं सकल निष्कलभेदाद्भिन्न इत्युपचर्यते ॥ 96

சிவனிடமிருந்து நாதம் தோன்றியது; அதுவும் சதாசிவப் பெருமாஞல் தத்துவமுறையாக அமைக்கப் பட்டிருக்குமாயின் அப்பொழுது சிவபெருமானுக்கும் சதாசிவப்பெருமானுக்கும் பேதமுண்டாகும்; உண்டாகவே, சிவதத்துவத்திற்கும் சதாசிவதத்துவத்திற்கும் பேதமேற்படும். ஏற்படவே, சாஸ்திரத்திற்கு முரண் எவ்வாறெனின்; மேலானதும், அழிவில்லாததுமான சிவதத்துவம் ஒன்றேயாகும். சிவபெருமானும் ஒருவரே யாவர் அவருக்கே ஈச்வரன், சதாசிவன் சாந்தன் என்பன பரியாய நாமங்கள் உள" என்று சாஸ்திரம் கூறுகிறது எனக்கடா நிகழ கூறுவம்.

உண்மை: ஒரே தத்துவமாகிய சிவதத்துவம் செயல் வேறுபாட்டால் நாஞுவிதமாகக் கூறப்படு கிறது. இரத்தினம் போல என்பது எவ்வாறெனின், இரத்தினமானது தானடைந்த பொருளைக்கொண்டு பல வேறுபாடு அடைவது போல, சிவதத்துவமும் லயபோகாதிகாரங்களைத் தருவதால் பல பெயர்களை எய்துகிறது; ஸகலம் நிஷ்களம் ஸகளநிஷ்களம் என்ற பேதத்தாலும் பலவிதமாக ஆகிறது, உயிர்

एवंभूतस्य कर्तुरीश्वरस्य प्रपञ्चं प्रति निमित्तत्व मुपादानत्वं चास्ति। अभिन्ननिमित्तोपादानत्वाङ्गीकारादिति केचिद्वदन्ति। तान्निराकर्तुं सर्वस्यापि कार्यस्य पृथक्तया कारणत्रयसद्भावं पराख्यसूत्रेण दर्शयति —

निमित्तमीश्वराख्यं तद्यदृष्टं सहकारणम्।
उपादानं च यत्सूक्ष्मं सर्वकार्येषु संगताम(हितमि)ति ॥ सू१५

ईश्वराख्यं-ज्ञानक्रियाशक्तिरूपैश्वर्येण ईश्वर इत्याख्या यस्य तत् ईश्वराख्यं, यन्निमित्तं – निमित्तकारणम्, यच्चदृष्टं - दण्डचक्रादि सहकारणं - सहकारिकारणं, यच्च सूक्ष्मं- मृदादि उपादानकारणं, त्रितयमपि सर्वकार्येषु संहितं - सम्बद्धम्। तथा च कारणत्रय "सर्वकार्येषु संहित" - मित्येतदुत्तर- वचनेन

போல என்பது. அதுதான் எவ்வாறெனில், தனு கரணங்களுடன் கூடிய நிலையில் உயிர் ஸகளம், அதனோடு கூடாத நிலையில் அகளம் என்றும்,முக்தி நிலையில் பரம் என்றும் சொல்லப்படுமாறு போல, சிவபெருமானும் இவ்வாறு ஸகளநிஷ்கள பேதத்தால் பேதமுடையவர் என்று உபசாரமாகச் சொல்லப்படு கிறார். 96

இத்தகைய ஸர்வகர்த்தாவான சிவபெருமான் உலகத்திற்கு நிமித்தகாரணமாகவும் உபாதான காரணமாகவும் ஆகின்றார் என்று அபிந்தநிமித்தோபா தானத்தை அங்கீகரிக்கின்ற சிலர் கூறுவர்; அவர்களை மறுத்தல் வேண்டி, எல்லாக் காரியங்களுக்கும் தனித் தனியாக முதல் துணை நிமித்தம் என்ற முக்காரணங் களின் உண்மையை ஸ்ரீபராக்கிய சூத்திரத்தால் உணர்த்துகின்றார்:—

सर्वकार्यस्य प्र(पृ)थक्तया कारणत्रयव्याप्ति-प्रतिपादनेन प्रपञ्चस्यापि कार्यस्य प्र(पृ)थक् कारणत्रयावश्यकतया अभिन्ननिमित्तोपादानत्वं निरस्तम् । 97

ननु ऊर्णनाभिजन्तोर्लुतातन्तुंप्रति निमित्तत्व-मुपादानत्वं च दृष्टमितिचेत । न । तत्रापि तदन्तस्थगतलालया एवतन्त्रा उपादानत्वात । किञ्च ईश्वरस्योपादानत्वे तस्य परिणामित्वमचिद्रूपत्वं च प्रसज्येत । तदुपादेयस्य सर्वस्य प्रपञ्चस्यापि चिद्रूपत्वापत्तिश्च । अतएव तत्समवायशक्तेरपि सो(नो)पादानत्वम् । चिद्विवर्तत्वाङ्गीकारे जगदसत्यतापत्तिः । न चेष्टापत्तिः । सर्वप्रमाणसिद्धस्य जगतोऽपह्नोतुमशक्यत्वात । 98

---

*நிமித்தமீச்வராக்யம் தத்யத்த்ருஷ்டம் ஸஹகாரணம்
உபாதானஞ்ச யத்ஸூக்ஷ்மம் ஸர்வகார்யேஷு ஸம்ஹிதம் சூ-15

ஞானகிரியா சக்திரூபமான ஐச்வர்யத்தால் ஈச்வரர் என்று பெயரை உடையவர். நிமித்தகாரணம். காணப்படும் தண்டம் சக்கரம் முதலியன துணைக்காரணங்கள். மண் முதலிய முதற்காரணம். இம்மூன்று காரணங்களும் எல்லாக்காரியங்களிலும் சம்பந்தமுடையனஎன்க. அஃதாவது மேலே சூத்திரத்தில் கூறியவாறு எல்லாக்காரியங்களுக்கும் தனித்தனியாக மூன்றுகாரணங்களின் நியத ஸம்பந்தம் வேண்டுமென்று சொல்லப்படுவதால், உலகமாகிய காரியத்திற்கும் தனித்தனியாக மூன்று காரணங்கள் இன்றியமையாதன என்பது பெறப்படுகிறது. இதனால் சிவபெருமானுக்கு அபின்ன நிமித்தோபாதானக் காரணத் தன்மை மறுக்கப்பட்டது காண்க. 97

---

*ஏரிய னிமித்த மீச னெனும்பெய ருடையா னென்ப
காரியந் தொறும்பு ணர்ந்து காணுறப் படுவ தீண்டுச்
சீரிய துணைய தென்னத் திகழ்தரு நுண்ணி தாகி
யோரியல் புற்று நிற்ப துபாதான காரணந் தான்.

— சதமணி மாலை

तदुक्तं पौष्करे–

नात्र शक्तिरुपादानं चिद्रूपत्वाद्यथाशिवः ।
परिणामोऽचितः प्रोक्तश्चेतनस्य न युच्यते ॥
चितोविवर्त इत्युक्तौ तथात्वे कार्यशून्यता ।
सर्वप्रमाणसंसिद्धं चिद्विवर्तः कथं जगत् ॥ इति । 99

अत्र च प्रपञ्चस्य ईश्वरो निमित्तकारणम् ।
शक्तयः सहकारिकारणम् । बिन्दुरुपादानकारणम् ।

சிலந்தியின் நூலுக்கு சிலந்தியே நிமித்த காரண மாகவும் உபாதான காரணமாகவும் காண்கின்றோம் எனின், அன்று; ஆண்டும் அதன் வாயிலுள்ள உமிழ் நீரே உபாதானமாக உள்ளது என்க; மேலும் சிவ பெருமானை உபாதான காரணமாகக் கூறின், அவரு க்குப் பரிணமத்தன்மையும் சடத்தன்மையும் ஏற்பட்டுக் குற்றமாய் முடியும்; அன்றியும் அவரை உபாதேய மாகக்கொண்ட எல்லா உலகத்திற்கும் சித்தாந்தன்மை யும் ஏற்படும்; மேற்கூறிய காரணம் பற்றியே சிவபெரு மானுடைய ஸமவாயசக்திக்கும் உபாதான காரணமா யிருக்குந்தன்மை இல்லை என்பது. சித்துக்கு விவர்த்த வாதத்தை ஏற்றுக்கொள்ளின் உலகம் இல்லை என்று படும்; அது நமக்கு உடன் பாடன்று, எல்லா அளவை களாலும் நிலைநாட்டப்பெற்ற உலகை இல்லை என்று கூறி மறைப்பதற்கு இல்லாமையால் என்பது. 98

பௌஷ்கரம்

*சுத்தாத்துவாவில் சிவஸமவேதசக்தி உபாதான மாக மாட்டாது. அது சிவனைப்போலச் சித்து வடிவ மாக இருப்பதே அதற்குக் காரணமாகும். பரிணமமும் ஜடப்பொருளுக்குத்தான் கூறப்பட்டிருக்கிறது; சித்துக்

---

* சிவஸமவேத சக்தி பக்ஷம். உபாதானமாகாது என்பது சாத்தியம் சித்து வடிவமாக இருப்பதால் என்பது ஏது. சிவனைப் போல் என்பது திருஷ்டாந்தம். என்று அனுமான ஸ்வரூபம்.

यथा अत्रैव—

"निमित्तमीश्वरस्तेषामुपादानं स बिन्दुराट् ।"

अन्यत्र

"तपने दीधितिश्चन्द्रे चन्द्रि कौष्ण्यमिवानले ।
समवेता शिवे शक्तिः कारणं सहकारणम् ॥
स्वशक्तिश्चश्वरो माया मृच्चक्र [क] कुलालवत् ।"

तत्रापि शुद्धेऽध्वनि शिवस्य निमित्तत्वं, बिन्दोरुपादानत्वम् । अशुद्धेऽध्वनि तु अनन्तेशस्य निमित्तत्वं मायाया उपादानत्वं वेदितव्यम् ।

கல்ல. நிர்விகாரமான சித்துக்குப் பரிணாமம் கூறின் நிர்விகாரத்தன்மையே குன்றிவிடும். ஆதலில் சித்துக்குப் பரிணாமம் உண்டு என்பதும் பொருந்துமாறில்லை. பிரபஞ்சமானது சித்தின் விவர்த்தம் என்று கூறப்படுமேயானால், அப்பொழுது காரியமான பிரபஞ்சத்திற்குச் சூன்யத்தன்மை ஏற்பட்டுவிடும். பிரத்யக்ஷ அனுமான ஆகம† அளவைகளால் நன்கு உறுதி செய்யப்பட்ட உலகம் எவ்வாறு சித்து விவர்த்தமாக ஆதல் கூடும்?" என்று விளக்குகின்றது.

ஆதலின் உலகத்திற்குச் சிவபெருமான் நிமித்த காரணர், சக்தி துணைக்காரணம் சுத்தமாயை உபாதான காரணம் என்று அறிக. 99

நிமித்தகாரணர் சிவபெருமான் என்றும் உபாதான காரணம் முதல்வனுக்குப் பரிக்கிரக சக்தியாகிய சுத்தமாயை என்றும் பிறிதோரிடத்தில் ஸ்ரீபௌஷ்கரம் கூறுகின்றது காண்க.

---

† எல்லோருக்கும் பிரமாணமாக உள்ள காண்டல்அளவையால் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

किरणे —

“शुद्धेऽध्वनीति(निशि)[वःकर्ता प्रोक्तोऽनन्तोऽस्विते प्रभुः”]

शुद्धाशुद्धयोर्बिन्दुमाययोः शुद्धाशुद्धकार्यव्यत्यास-कारणत्वमुचितम् 100

“சூரியனிடத்துக் கிரணம் போலவும், சந்திரனிடத்து நிலவு போலவும், நெருப்பினிடத்து வெப்பம் போலவும் சிவபெருமானிடத்தில் ஸமவேதையான சக்தி காரணமாகும்.* மண் சக்கரம் குலாலனைப்போல, மாயை உபாதான காரணம், சக்தி துணைக்காரணம், ஈச்வரன் நிமித்த காரணமாவர்” என்று மற்றுமோரிடத்தில் கூறப்பட்டிருப்பதைக் கண்டுகொள்க.

சுத்தாத்துவாவில் முதல்வனுக்கு நிமித்த காரணத் தன்மையும், பிந்துவிற்கு உபாதான காரணத்தன்மையும் கொளல்வேண்டும். அசுத்தாத்துவாவிலோவெனில், ஸ்ரீ அனந்தேசப் பெருமானுக்கு நிமித்த காரணத்தன்மையும் அசுத்தமாயைக்கு உபாதான காரணத்தன்மையும் அறியத்தக்கன.

கிரணம்

சுத்தாத்துவாவில் சிவபெருமான் நிமித்த காரணர் என்றும், அசுத்தாத்துவாவில் ஸ்ரீ அனந்தேசப் பெருமான் நிமித்த காரணர் என்றும் குறிக்கின்றது.

சுத்தாசுத்தாத்துவாக்களுக்கு உபாதான காரணமான சுத்த மாயை அசுத்த மாயை இவைகளுக்கிடையே வேற்றுமை சுத்தாசுத்த காரிய ரூபமான வேறுபாடே யாகும். 100

---

*ஸமவேதையான சக்தி பிந்துவைக் கலக்குவதால் முக்கியக் காரணம் என்பது பொருள்; உபாதான காரணமென்றோ துணைக் காரணமென்றோ பொருளன்று.

उक्तं श्रीपौष्करे

*'मायापि नात्रोपादानं मोहकत्वात् स्वतेजसा'
अत्र मायाऽशुद्धेऽध्वनीत्यर्थः । न च कालकर्मादीनामेव जगन्निमित्तत्वं, नेश्वरस्येति वाच्यम् । तेषामचेतनानां चेतनप्रेरणं विना कार्यकारणत्वानुपपत्त्या तत्प्रेरकचेतनावश्यंभावे सति अस्मदादीनां निरूद्ध[दृक्] क्रियतया तत्प्रेरकत्वाभावेन सर्वज्ञस्य सर्वकर्तुरीश्वरस्यैव तत्सम्भवेन सकलप्रपञ्चं प्रति तस्यैव निमित्तकारणत्वौचित्यात् । 101

பௌஷ்கரம்

அசுத்தமாயையானது, தன் சக்தியால் மயக்கத்தைச் செய்வதால் சுத்தாத்துவாவில் உபாதான காரணமாக மாட்டாது என்று சுட்டுகிறது.

अत्र (அத்ர) சுத்தாத்துவாவில் என்பது பொருள்.

காலம், கன்மம் இவைகளே உலகத்திற்கு நிமித்த காரணமாகும், சிவ பெருமான் அல்லர் என்று சொல்லலாமே எனின், ஆகாது; காலமும் கன்மமும் சடப் பொருளாகையால் அவைகளுக்கு அறிவுடையோனது தூண்டுதலின்றிக் காரியத்திற்கு நிமித்தகாரணமாயிருக்குந் தன்மை இயல்பாக ஏற்படாமையால் அதனை இயக்குவிக்கின்ற அறிவுடைப் பொருளின் இன்றியமையாமை பெறப்படுகிறது; நம்மைப் போன்றவர்க்கோ எனில், தடைபட்ட ஞானகிரியா சக்திகளை உடையோமாயிருக்குந் தன்மையால் அதை இயக்குவிக்கின்ற தன்மை இல்லை; ஆதலின் முற்றறிவும் முற்றுத் தொழிலுமுடைய முதல்வனான சிவபெருமானுக்கே அது பொருந்துமாதலின், எல்லா உலகத்திற்கும் அவரே நிமித்த காரணர் என்பது சாலப் பொருந்தும் என்க. 101

---

* माया– अशुध्द् माया

"निमित्तमीश्वराख्यं य[द]दृष्टं सहकारणम्"

इतिपाठे— अदृष्टशब्दवाच्यकर्मणः सहकारिकारणत्वमुक्तम् । यथात्रैवावरणेय(तन्त्रावतार)पटले*—

निमित्तमीश्वरस्तेषामुपादानं स बिन्दुराट् ।
नृकर्म* सहकारिस्यात् कार्यमेतत् त्रिहेतुकम् ॥

तस्मात् प्रपञ्चकार्यस्य निमित्तादिकारणत्रय रूपत्वमीश्वरादित्रयस्येति सर्वैरभ्युपेयमिति ॥ 102

இந்தச் சூத்திரத்தில் "अदृष्टं सहकारणम्" ("அதிருஷ்டம் ஸஹகாரணம்") என்றும் ஒரு பாடபேதமுள்ளது. அங்கு "அதிர்ஷ்டம்" என்ற சொல்லால் சொல்லப்படுகின்ற கன்மத்திற்குத் துணைக்காரணம் கூறப்பட்டுள்ளது.

இங்கே தந்திராவதார படலத்தில்:—

சுத்தாத்துவாவில் சிவபெருமான் நிமித்த காரணம்; பிந்து உபாதான காரணம்; ஆன்மாக்களின் கன்மம் துணைக்காரணமாகும்.‡ ஆகவே காரியம் மூன்று ஏதுக்களை உடையது என்பது நிறுவப்பெற்றமை காண்க.

ஆகையால் உலகமாகிற காரியத்திற்கும் நிமித்தம், முதல், துணை என்னும் முக்காரணங்களும் முறையே சிவபெருமான், பிந்து, சக்தி அல்லது கன்மம் என்பது எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது. 102

(ख) * आरणेयपटले

* अन्यथेश्वरस्य वैषम्यनैर्घृण्यापत्तेः

‡ அப்படி இல்லாவிடில் சிவபெருமானுக்கு வேறுபாடு இரக்கமில்லாத்தன்மை ஏற்பட்டுவிடும்.

अथ 'न कदाचिदनीदृशं जगदि'ति न्यायेन प्रपञ्चनित्यत्व-वादिनं निराकर्तुं प्रपञ्चस्य कार्यत्वं पराख्यसूत्रेण साधयति ।

मूर्ताः सावयवा येऽर्था नानारूपपरिच्छदाः ।
स्थूलावयवशिष्टत्वाद्बुद्धिमद्धेतु पूर्वि(र्व)काः ॥
अतोऽस्ति बुद्धिमान् कश्चिदीश्वरः समवस्थितः ॥सू १७

मूर्ताः- आकृतिमन्तः, सावयवाः - अवयवसहिताः, नानारूप परिच्छदाः — नाना - बहुविधैः, रूपैः - संस्थानविशेषैः परिच्छदः - आवरणं, येषां ते नानारूप परिच्छदाः एवं भूता ये अर्थाः पृथिव्यादयः एते पक्षत्वेनोपात्ताः । मूर्तादीनि पक्षविशेषणानि कार्यत्वसाधने प्रत्येकं हेतुत्व सूचकतयोपात्तानि ।

மேலும், * உலகம் இவ்விதமாகவே இருந்து வருகிறது என்ற நியாயத்தால் உலகிற்கு நித்தியத்தன்மையைக் கூறுவோரை மறுப்பதற்கு உலகம் காரியம் என்பதைப் பராக்கியத்தின் மற்றொரு சூத்திரத்தால் நிலைநாட்டுகிறார்.

† மூர்த்தா: ஸாவயவா யேர்தா நாநாருப பரிச்சதா:
ஸ்தூலாவயவ சிஷ்டத்வாத் புத்திமத்தேது பூர்வகா :
அதோzஸ்தி புத்திமான் கஸ்சிதீச்வர: ஸமவஸ்தித: சூ-17

உருவத்தோடு கூடியவையும் உறுப்புக்களோடு கூடியவையும் பல்வேறுவகை ஸந்நிவேசங்களோடு சூழப்பட்டவையுமாகிய பிருதிவி முதலிய எப்

---

† [பற்பல வடிவ மெய்தப் படும்பொரு ளெவையுந் தோன்றி
நிற்புறு மவைய வத்தா னிகழ்மதி யுடைய வேது
முற்பெறு வனவே யாமிம் முறைமையா லுணர்வின் மிக்க
பொற்புறு மிறைவ னுகப் பொருந்துவ னொருவ னன்றே.]
— சதமணிமாலை

* உலகம் அநாதியாயும் நித்தியமாயுமிருப்பதால் அதற்கு உபாதானகாரணம் நிமித்த காரணம் சொல்ல வேண்டியதில்லை என்பது இம்மதத்தோரின் கருத்து.

ननु बाधादिनिवारकाणि । तस्य प(प्र)तिज्ञामाह- बुद्धि मद्धेतुपूर्वकाः -- बुद्धिः यस्यास्ति सः बुद्धिमान् । सचासौ हेतुश्च सोऽयं बुद्धिमद्धेतुः पूर्वः पूर्वावधिः, येषांते तथाविधाः उपादानादिगोचरापरोक्षज्ञानवत्कर्तृका इत्यर्थः । हेतु पूर्वि(र्व)कत्वसाधनमात्रेण कार्यत्वसिद्धावपि कर्तृविशेष सिद्धिविवक्षया बुद्धिमत्पदं प्रयुक्तम् । तत्र हेतुमाह स्थूलावयव- शिष्टत्वादिति । स्थूलैः-अस्मदादि बाह्येन्द्रियग्राह्यैरव यवैः, शिष्टत्वात् - संबन्ध(द्ध)त्वात् । अत्र चावयवानामप्रत्यक्ष- तया अवयवयुक्तत्वहेतोरसिद्धिपरिहारसूचकतयैव स्थूलपदमुपा- त्तम्, न च व्यभिचारवारकतया । अत्र घटादिवदित्युदाहरणम- भ्याहर्तव्यम् । निगमनमाह । अतः- सावयवत्वादेव बुद्धिमान् समवस्थितः प्रमाणसिद्धः कश्चिदीश्वरः कर्तास्ति । पृथिव्यादी- नामितिशेषः । 103

பொருள்கள் உளவோ, அவை பக்ஷமாகக்* கூறப் பட்டன. பக்ஷத்திற்கு விசேஷணமாகவுள்ள வடிவம் முதலானவை, பிரபஞ்சத்திற்குக் காரியத்தன்மையைச் சாதிப்பதில் ஒவ்வொன்றும் காரணமாயிருக்குந் தன்மையைக் காட்டுவதற்காகவே எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டன; குற்றங்களை விலக்குவதற்குக் கொள்ளப் பட்டன அல்ல. அதற்கு முதலில் பிரதிக்ஞையைக் கூறுகிறார். உலகமானது தடையற்ற ஞானகிரியைகளை உடைய ஒருவரைக் காரணமாகக் கொண்டது;

---

* பக்ஷமாவது :— அநுமானத்தின் மூலமாக ஒரு பொருளைச் சாதிக்கும் பொழுது சாதிக்கப்படும் பொருளுக்கு ஆதார மாக உள்ளது.

तथा वायवीये—

'प्रधान परमाण्वादि यावत् किञ्चिदचेतनम् ।
न तत् कर्तृस्वयं दृष्टं बुद्धिमत्क(का)रणं विना ॥
जगच्च कर्तृसापेक्षं कार्यं सावयवं यतः ।
तस्मात् कार्यस्य कर्तृत्वं पत्युर्न पशुपाशयोः' ॥ 104

உபாதாஞுதி காரணங்களேக் கொண்டு அபரோக்ஷ ஞானவாஞுன ஈச்வரனேக் கருத்தாவாகக்கொண்டவை பூமி முதலியவை என்பது பொருள். காரணத்தை முதன்மையாக உடையது என்று சொன்ன மாத்திரத்தாலேயே உலகம் காரியம் என்பது சித்தித்தபோதும் ஆன்மாவைக் காட்டிலும் விசேஷகருத்தாவைக் கூற வேண்டிய விருப்பத்தால் கருத்தாவுக்குப் புத்திமான் (தடைபடாத ஞானகிரியைகள் உடையவர்) என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

அவ்விஷயத்தில் காரணம் கூறுகிருர் :—

நம்முடைய வெளி உறுப்புக்களால் அறியத்தக்க அவயவங்களோடு கூடியிருப்பதால் புத்திமாஞுன கருத்தா அறியப்படுகின்றது. இங்குக் கூறப்பட்ட அவயவங்கள் கண்ணுக்குத் தோன்ருமையால், அவயவத்தோடு கூடியவை என்ற ஏது சித்திக்காமற் போகும். அதனேப் போக்குவதன் குறிப்பாக "ஸ்தூலம்" என்ற சொல் கூறப்பட்டுள்ளது. அது வியபிசார தோஷத்தைத் தடுப்பதற்கன்று. இங்குக் 'குடம்' போல என்ற மேற்கோள் வருவிக்கத்தக்கது. நிகமனம் கூறுகின்ருர் ஆகையால் அவயத்தோடு கூடியிருக்குந் தன்மையாலேயே பிருதிவி முதலான பிரபஞ்சத்திற்கு முற்றறிவினராகிய சிவபெருமான் கருத்தா என்பது பிரமாணசித்தம். 103

अनेन च सकर्तृकत्वसाधनेन पृथिव्यादीनां कार्यत्वं सिद्धम्। अतः कार्यत्वसाधनस्य सुलभत्वेऽपि सकर्तृकत्व साधन द्वारेण तत्साधनमीश्वरसिद्धि नान्तरीयकतया निरीश्वरवाद निराकरणार्थमिति । इदं च पञ्चरूपोपपन्नत्वादन्वयव्यतिरेक्यनुमानम् ।

तदुक्तं श्रीमत्पौष्करे—

'पक्षधर्मः सपक्षे सन् व्यावृत्तश्च विपक्षतः ।
अबाद्धयो(धोऽ)सत्प्रतिपक्षो व्यतिरेकान्वयात्मकः ॥

इति ॥ 105

வாயவீயம்

"ஒப்பற்ற ஞானகிரியாவானான கருத்தா இல்லாமல் சடப்பொருளான பரமாணு முதலியவை தாமே கருத்தாவாக முடியாது என்னெனில், இப்பிரபஞ்சம் அவயவ பகுப்புக்களோடு கூடியிருத்தலாலும், காரியமாக இருத்தலாலும் செய்பவர் ஒருவரை வேண்டி நிற்கின்றது. நிற்கவே காரியமாகிற பிரபஞ்சத்திற்குக் கருத்தாவாந்தன்மை சிவபெருமானுக்கே உள்ளது; பசுபாசங்களுக்கு அல்ல" என்று குறிப்பிடுகிறது. 104

இவ்வாறாகக் கருத்தாவாந்தன்மையைக் கூறியதால் பிருதிவி முதலிய பிரபஞ்சம் காரியமாக உள்ளமை தெளிவாம். உலகத்திற்குக் காரியமாந்தன்மையை நிலை நாட்டுவது எளிதெனினும், அதை இங்கு நிலைநாட்டியிருப்பது, காரியம் கருத்தாவோடு கூடியது என்று சொல்லப்பட, அதனால் ஈச்வரசித்தி சாதிக்கப்பெறவே, அத்துடன் நிரீச்வர வாதமும் மறுக்கப்பட்ட பயனுடையதாகிறது.

இது பஞ்சரூபமுடைத்தாதலின் அந்வய வியதிரேகி அனுமானமாகும்.

इदानीमीश्वरकृत्यस्यैव इयत्तया परिच्छेदं साधन प्रयोजनत्वं च मृगेन्द्रसूत्रेणाह—

जगज्जन्मस्थितिध्वंस तिरोभाव विमुक्तयः ।
कृत्यं सकारकफलं ज्ञेयमस्यैतदेव हि ॥ सू१८

जन्म च स्थिति श्च ध्वंसश्च तिरोभावश्च विमुक्तिश्चेति द्वन्द्वः । जगतो जन्मेत्यादि षष्ठीतत्पुरुषः । एते जगज्जन्मादयः पञ्च । एतत् पञ्चविधं अस्यैव—परमेश्वरस्यैव सम्बन्धि, कृत्यम् । सकारकफलं-कारकैः - शक्त्यादिभिः, फलेन- भुक्तिमुक्त्यात्मना च सहितं, ज्ञेयम्—अवबोद्धव्यम् ॥ 106

பௌஷ்கரம்

பக்ஷதர்மத்வம், ஸபக்ஷஸத்வம், விபக்ஷாஸத்வம் அபாதித விஷயத்வம் அஸத்ப்ரதிபக்ஷத்வம் என்ற ஐந்து அவயவங்களோடு கூடியது அந்வய வியதிரேகம் எனக் குறிக்கிறது. 105

இப்பொழுது இறைவனது செயலுக்குத் தன்மையையும் கரணத்தையும் பயனையும் மிருகேந்திர சூத்திரத்தால் விளக்குகிறார்.

* ஜகஜ்ஜன்ம ஸ்திதித்வம்ஸ திரோபாவ விமுக்தய: 1
க்ருத்யம் ஸகாரகபலம ஜ்ஞேயமஸ்யைததேவஹி 11 சூ-18

"ஜன்ம ஸ்திதித்வம்ஸ திரோபாவ விமுக்தய:" இங்கு உம்மைத் தொகை; ஜகத்ஜன்ம என்றவிடத்தில் ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை

---

* படைப்பது முலக மெல்லாம் பாதுகாத் தளித்த லும்பின்
துடைப்பது மறைத்த ருனுந் தொல்லைய மலங்கள் யாப்பு
விடுப்பது மாகு மிவ்வைம் பயன்படு வினைக ளெல்லாம்
தடுப்பில னுமொ ருத்தன் றன்பெருந் தொழிலென் ருேர்வாய்
[சதமணிமாலை

* [படைத்த னிறுத்த லழித்தன் மறைத்தல்
விடுத்தல் கருவியின் வினைபய னேடு
மியற்றுவ துலகிற் கிறையது தொழிலே.]
(வெள்ளியம்பலவாண சுவாமிகள்)

अत्र जगच्छब्देन जन्मवत् जन्तुचक्रमुच्यते ! तस्य जन्म शिवस्यैकं कृत्यम् । साक्षाच्छिवसृष्टि[ः]शुद्धाध्वविषये बिन्द्वात्मकादुपादानात् शुद्धतत्व भुवनाद्युत्पादनपूर्वं तद्भुवन वासिनां विद्याविद्येश्वराणां च बैन्दवशरीरयोजनात् *नादादि क्रमेणशब्दोत्पादनम् । अनन्तादिद्वारक सृष्ट्य(ष्टि)रशुद्धाध्व विषये मायाख्यादुपादानात् अशुद्धतत्व भुवनाद्युत्पादनपूर्वं भोगा(गो)पयोगिपरिकरसहितस्य पौनःपुन्येन तत्तद्विविधयोनिषु उद्भावनं च जन्म शब्देन गृहीतम् । 107

படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் மறைப்பு அனுக்கிரகம் என்ற இந்த ஐந்துவகைச் செயல்களும் ஸ்ரீ சிவபெருமானுடைய காரியங்களாம். இவ்வைந்தொழிலும் சக்தி முதலிய கரணங்களோடும் போகம் அனுக்கிரகம் என்ற பயனேடும் கூடியவை என்று அறியத்தக்கது. 106

இங்கு जगत् (ஜகத்) என்ற சொல்லால் பிறப்பை உடைய உயிர்த்தொகுதி குறிக்கப்படுகிறது. அந்த உலகதனைப் படைப்பது சிவபெருமானது முதல் காரியமாகும். சிவபெருமானுடைய ஸாக்ஷாத் சிருஷ்டி யாவது சுத்தாத்துவாவில் சுத்தமாயையை உபாதான மாகக் கொண்டு, சுத்தாத்துவ புவனங்களைத் தோற்று வித்து அங்குள்ள வித்யா வித்யேச்வரர்களுக்குப் பைந்தவ சரீரத்தைக் கொடுத்தலும், சூக்குமை * முதலிய சப்தப் பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவித்தலுமே யாகும். அசுத்தாத்துவாவில் அனந்தேச்வரர் வாயிலாக அசுத்தமாயையை உபாதானமாகக் கொண்டு, அசுத்த தத்துவ புவனங்களைத் தோற்றுவித்துத் தனுகரண புவனங்களோடு மாறி மாறிப் பலப்பல யோனிகளில் உயிர்களைத் தோற்றுவித்தலும் "ஜன்ம" என்ற சொல்லால் சுட்டப்பட்டது. 107

---

* अत्र नादशब्देन सूक्ष्मा वागुच्यते

* மூலத்தில் நாதம் என்னும் சொல்லால் சூக்குமை வாக்குச் சொல்லப்படுகிறது.

तत्रैवोक्तम्—

तत्रादौ केवलाणूनां योग्यानां कुरुतेऽष्टकम् ।
वामादि शक्तिभिर्युक्तं सप्तकोटिपरिच्छदम् ॥
तेषामनन्त[:]सूक्ष्मश्च तथा चैव शिवोत्तमः ।
एकनेत्रैकरुद्रौ च त्रिमूर्तिश्चामितद्युतिः ॥
श्रीकण्ठश्च शिखण्डी च राजराजेश्वरेश्वराः ॥

अत्र राजानो लोकेश(शा)इन्द्रादयः तेषां राजानः शतरुद्राः, तदीश्वराणां मण्डल(लि)प्रभृतीमप्येते ईश्वराः प्रभवः, विद्यामहेश्वरा इति यावत् । एते च सर्वे शिवप्रेर्या न स्वतन्त्राः 108

மிருகேந்திரத்தில்:

சிவபெருமான் படைப்பு முதலிய பஞ்சகிருத்தியங்களையும் செய்யும்பொழுது, முதலில் கன்மமலம் மாயா மலமற்ற விஞ்ஞானகேவலர்களுள் ஏழுகோடி மந்திர மந்திரேச்வர பரிவாரங்களோடும் வாமாதி நவசக்தி களோடுங் கூடிய பக்குவமுற்ற அனந்தேசர் முதலிய எண்மர்களைப் படைக்கிறார் என்று சொல்லப் பட்டுள்ளது. அவர்களாவார் அனந்தேசர், சூக்ஷ்மர், சிவோத்தமர், ஏகநேத்திரர், ஏகருத்திரர், திருமூர்த்தி, ஸ்ரீகண்டர், சிகண்டி என்போர். இவர்கள் ராஜ ராஜேச்வரேச்வரர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள்.

இங்கு அரசர்கள் திக்பாலகர்களான இந்திரன் முதலியவர்கள், அவர்களுக்கும் அதிபர்களான சதருத்திரர்கள், அவர்களுக்கும் ஈசர்களான மண்டலேச்வரர்கள் என்னும் இவர்களுக்கும் அதிபதிகள் அவ்வெண்மர் ஆவர். இவர்கள் வித்யா மஹேச்வரர்கள் என்றும் கூறப்படுகிறார்கள். இவர்கள் யாவரும் சிவபெருமானின் ஏவலாலேயே ஐந்

तथा —

ईषदप्राप्तयोगित्वान्नियोज्याः परमेष्ठिनः ॥
सर्वज्ञत्वादियोगेऽपि नियोज्यत्वं मलांशतः ।
परस्परं विशिष्यन्ते मन्त्राश्चैवमधस्स्थताः ॥
ते च मन्त्रेश्वरा (र) व्यक्ताः शि(त शि) वशक्तिप्रचोदिताः ।
कुर्वन्त्यनुग्रहं पुंसां यदा येषां स युज्यते ॥

ते च मन्त्राः परापर‡ मन्त्रेश्वर व्यक्तया शिवशक्त्या व्यापारिताः योग्या(ग्य)तानुरूपेण कदाचित् केषाञ्चिदनुग्रहं कुर्वन्ति । न तु योग்யா(ग्य)तानपेक्षम् । 109

தொழில்களையும் செய்கின்றவர்கள். இதனால் இவர்கள் சுதந்திரர்கள் அல்லர் என்க. 108

மிருகேந்திரம்—

அனந்தேசர் முதலிய எண்மர்களும் "அதிகார மலமுடையவராதலால் பரமேச்வரனுக்குச் சமானமாக மாட்டார்கள்; அவரால் ஏவப்படுகின்றவர்களே ஆவர். இந்த எண்மர்களும் முற்றறிவு முற்றுத்தொழில் முதலிய குணங்களோடு கூடியிருப்பினும், ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கீழுள்ளவர்களை ஏவுகின்றபடியால் மேல் நிலையிலுள்ளவர்களை நோக்கக் கீழ் நிலையில் உள்ளவர்கள் கருத்தாவாந்தன்மையில் சற்றுச்சற்றுக் குறைந்தவர்கள் ஆவர். இதுவே அவர்களுக்குள் உண்டான விசேடம். இவ்விதமே அனந்தேசர் முதலிய எண்மருக்கும் கீழுள்ள ஏழு கோடி மஹாமந்திரர்களும் மந்திரேச்வரர்ட த்தில் அபிவியக்தமான சிவசக்தியால் ஏவப்பட்டு எவர்களுக்குப் பரிபாகம் ஏற்பட்டிருக்கிறதோ, அவர்களுக்கு அனுக்கிரகம செய்கின்றனர் என்று மேலும் கூறுகின்றது.

---

‡ परमन्त्रेश्वराः - अनन्तादयः । अपरमन्त्रेश्वराः – क्रोधेशादयः ।

* பரமந்திரேச்வரர்–அனந்தேசர் முதலியவர் அபரமந்திரேச்வரர்–குரோதேசர் முதலியவர்.

"प्रयोक्तृदेहसापेक्षं तदमर्ध्वखिलेऽध्वनि ।
कृत्वाधिकारं स्थित्यन्ते शिवं विशति ई(से)श्वरम् ॥
विनाधिकरणे नान्यत्र प्रधानविकृतेरधः ।
कृत्वाधिकार[मी]श्रेष्ट(शेष्ट)मवै(पै)ति स्वध्वसंहतौ ॥
ततोऽन[न्ता]द्यभिव्यक्तः पतीनां ग्रन्थितत्वतः ।
कलाद्यारब्धदेहानां करोत्यष्टा*दशं शतम् ॥
तानप्याविश्य भगवान्....[सा]ज(ज्ञ)नान्भुवनाधिपान् ।
ऐ(ये)भ्यः सर्वमिदंए(ये)षां शक्ति[ः]कर्मनिबन्धनाः(ना) ॥
प्रणेतॄन पशुशास्त्रणां पशूंस्तदनुवर्तकान् ।
स्वसाध्यकारकोपेतान् कालधामावधिष्टि (स्थि)तान् ॥इति
110

அம்மந்திரர்களும், பரமந்திரேச்வரர்கள், அபர மந்திரேச்வரர்கள் இவர்களிம் அபிவியத்தமான சிவ சக்தியால் தூண்டப்பட்டு, பரிபாகத்திற்குத் தக்கவாறு சிலருக்கு அனுக்கிரகம் செய்கின்றுர்கள்; தகுதியை நோக்காமல் அனுக்கிரகம் செய்வதில்லை. 109

மேற்கூறிய ஏழுகோடி மஹாமந்திரர்களுள் பிற்பாதியான மூன்றரைக் கோடி மஹா மந்திரர்கள் அனுக்கிரகம் செய்கின்ற குருவடிவத்தை அதிட்டித்து நிறகின்ற சிவத்தை அபேக்ஷித்து நின்று எல்லா மாயாகாரியமான அத்வாக்களிலும் அனுக் கிரகிக்க வேண்டியவர்களை அனுக்கிரகிப்பது என்ற தம் அதிகாரத்தை முடித்துக்கொண்டு ஸ்திதி காலத்தின் முடிவில் அனந்தேசப் பெருமானின் உத்திரவு பெற்று மந்திரேச்வரர்களோடுகூட சிவஸாயுஜ்யத்தை அடை கின்றனர். மற்ற முற்பாதியான மூன்றரைக்கோடி பேர்

* कलामस्तकवासिनो गहनेशदयो मण्डलिनोऽष्टौ, गुणमस्तकस्थाः क्रोधादयोऽष्टौ, शतरुद्राधिष्ठाता वीरभद्रः, गुणतत्वनिलयोऽधस्तन भुवनादेश्च कर्ता श्रीकण्ठः,ब्रह्मण्डधारकाः शतरुद्राः ॥

स्थितिः-- तदिच्छानिरुद्धस्य स्वदृष्टस्य सर्वलोकस्य पुरुषार्थसिद्धये व्यापारप्रसिद्धये [स्वविषये] नियोजनं स्थापनं, द्वितीयं कृत्यम् ।
यथा तत्रैव

स्थितौ सकारकानेतान् समाक्रम्य स्वतेजसा ।
युनक्ति स्वार्थसिद्ध्यर्थं भूतैरनभिलक्षितः ॥ इति । 111

களும் சிவபெருமானின் இச்சையால் குருவடிவத்தை எதிர்பாராமலேயே சுத்த வித்யா தத்துவத்திற்குக் கீழுள்ள அசுத்த மாயாத்துவாவில் அதிகாரத்தைச் செய்து தம் அத்துவாவிற்குச் செய்யவேண்டிய அனுக்கிரகம் முடிந்தபொழுது மஹாபிரளய காலத்தில் மந்திரேவரர்களுடன் சிவபெருமானை அடைகின்றனர். மேலும், சிவபெருமான் அனந்தேசர் முதலியவர்களிடத்தில் அபிவியக்தராய் மாயாதத்துவத்திலிருந்து மாயாகர்ப்பாதிகாரிகளான நூற்றுப்பதினெட்டு* மந்திரேச்வரர்களை நியமித்து அவர்களுக்கு கலாதிகளின் சம்பந்தம் அனந்தேச்வரர் மூலமாகவே செய்கின்றார். அந்த மண்டலி முதலானவர்களையும் அதிஷ்டித்துக்கொண்டு சிவபெருமான், தாவர ஜங்கம ரூபமான உலகங்களைப் படைக்கின்றவர்களும், கன்ம பாசத்தை அனுசரித்த சக்தியுள்ளவர்களும் மலசம்பந்தமுடையவர்களுமான நான்முகன் முதலானவர்களை அந்தந்த உலகங்களுக்கு அதிபதிகளாகவும் வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஞானக்கிரியா சக்தியுடையவர்களாகவும் செய்கின்றார்.

* கலாமத்தகத்தில் வாசஞ் செய்கின்ற கஹநேசர் முதலிய மண்டலிகள் எண்மர், குணதத்துவத்தின் மத்தகத்தில் வாசஞ் செய்கின்ற க்ரோதாதிகள் எண்மர், நூறுருத்திரர்களையும் நியமிக்கின்ற வீரபத்திரர், குணதத்துவத்தை இடமாகக் கொண்டு அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட புவனங்களுக்குக் கருத்தாவாயுள்ள ஶ்ரீகண்டர், பிரமாண்டங்களுக்கு ஆதாரமாயுள்ள நூறு ருத்திரர்கள்-ஆக நூற்றுப் பதினெண்மர் ஆவர் என்றறிக.

ध्वंसः - शुद्धाशुद्धाध्व भोगसाधन तनुकरण भुवनादीनां बिन्दुमायात्मक कारणे श(स)शक्त्यात्मनां विलयन द्वारान्तर्नि- हितानां(णु)सङ्कल्पाधिष्ठानेन भवाध्वभ्रमण श्रान्तानां संसारिणां विश्रमायावस्थापनं, तृतीयकृत्यम् ।

यथा तत्रैव—

'भोगसाधनमाक्षिप्य कृत्वा कारणसंश्रयम् ।
तच्च सात्मकमाश्रित्य विश्रमायावतिष्ठते ॥
भविनां भवखिन्नानां सर्वभूतहितो यतः ॥ 112

மேலும் "ஆர்ஹத, ஸாங்கியம், முதலிய பசு சாஸ்திரங்களை இயற்றிய அர்ஹர், கபிலர் முதலியவர் களையும் அவர்களைப் பின்பற்றி நிற்கின்ற பசுக்களையும், அந்தந்த சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட பயனேடும் போக ஸாதனங்களான தத்துவ பாவபுவனங்களோடும் கூடியவராகச் செய்து, காலாக்னி புவன பரியந்தம் இருப்பவர்களாகவும் செய்கின்றார்" என்று ஸ்ரீ மிருகேந் திராகமம் சொல்லுகின்றது. 110

स्थिति: (ஸ்திதி:) காத்தல்; தனது இச்சா சக்தியால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட எல்லா உலகங்களையும் போக மோக்ஷங்கள் சித்திப்பதற்காகத் தத்தம் விஷயங்களில் நிறுத்துதல். இது சிவபெருமானின் இரண்டாவது தொழில்.

அங்கேயே,

"அவித்யா வசத்தால் ஆன்மாக்கள் அறிய இயலாத அருட் செயலை உடைய சிவபெருமான் போக ஸாதனமான தத்துவ புவனங்களோடு கூடிய ஆன் மாக்களைத் தம் இச்சையால் அவர்களால் வேண்டப் படுகின்ற போகத்தை அனுபவிக்கச் செய்வதின் பொருட்டு நிலைநிறுத்துகிறார்" என்று அந்நூல் கூட்டுகின்றது. 111

अयमेव ध्वंसः प्रलय इत्युक्तः । स च त्रिविधः अधम मध्यमोत्तमभेदेन । ब्रह्मणो दिनान्तस्वापे, क्ष? कालाग्नि रुद्रोर्ध्वावलोकनवह्निना भूर्भुवस्स्वर्लोकानां त्रयाणां क्ष(ल)योऽधमप्रलयः। श्रीकण्ठस्य दिनान्तस्वापे भूततत्वादि गुणत त्वान्तलयो मध्यम प्रलयः । कालाग्निभुवनादि नादान्तलय उत्तम प्रलयः।

तत्सर्वं* मतङ्गे विस्तरेण प्रदार्शितम् । ग्रन्थविस्तरभयान्नेह प्रतन्यते । अस्मिन् महाप्रलये माया पुरुष शिश (शि) वव्यति रेकेण सर्वेषामुपसंहार एव ।

तथाऽचिन्त्यविश्वे—

"महार्थसंहारकाले मायात्म (त्मा) नश्च सर्वशः ।
शिवश्चशुद्धमायानि ति(मिस्ति)ष्ठत्यन्य(ये) च लीयन्ते
आशुनश्च पशुनाष्य द्धि? [आत्मनामुपभोगार्थ] मेते
तिष्ठन्ति सर्वदा ॥ इति ।

ध्वंसः (த்வம்ஸ:) அழித்தல்; ஸ்திதிக்குப் பின்னர்ச் சுத்தாசுத்தாத்துவாவின் போக ஸாதனமான தனு கரண புவனங்களைச் சுத்தாசுத்த மாயா காரணத்தில் ஒடுங்கச்செய்து அனந்தேசப் பெருமான் முதலியோரை அதிட்டித்துநின்று பிறவிக்கடலில் திளைத்துக் களைப் புற்ற ஆன்மாக்களை இளைப்பாறச் செய்தல். இது சிவபெருமானின் மூன்றுவது தொழிலாகும்.

மிருகேந்திரம்—

"பிறவி வழியில் களைப்புற்ற உயிர்களுக்கு இளைப் பாற்றற் பொருட்டுப் பரமகருணைநிதியான பரமேச்வரன் போக ஸாதனங்களான தனுகரண புவனங்களை முதற் காரணமான மாயையில் ஒடுக்கி அதையும்* ஆக்ரமித்துக்

---

* ख एतत्सर्वम्

* ஓய்வில்லாது கணக்கற்ற சரீரங்களை உண்டு பண்ணினமை யால் சக்தி குறைந்திருக்கின்ற மாயைகளுக்குச் சக்தியைத் தோற்றுவிப்பதற்காக மாயையை ஆக்கிர மித்து நின்று ஒடுக்குகின்றார் என்றறிக.

यदाहुः श्रीवार्तिककार(रा)ः—

स्वसंका(स्का)रोचिताद्भोगा दप्रच्य(या)त्रः शरीरिणाम्।
प्रोक्तं संरक्षणान्ना(णंना)म न्यायेन परिपालितम्॥ 114

सा(वि)*मुक्तिः - अनुध्यान?मनुग्रहः, पाशतिरोधा‡नान्ना (द)णूनां परापर मोक्षदानम्। तत्रापरमोक्षः षड्विधः। परस्त्वेकविधः।

காலத்தில் மாயா, புருடன், சிவன் இம்மூன்றும் நிலைத்து நிற்கும் என்றும், மீண்டும் அம்மூன்றும் முன்போலப் படைப்பு முதலிய செயல்களில் ஈடுபடுகின்றன என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. 113

तिरोभावः (திரோபாவ:) மறைத்தல்; திரோபாவ மானது உயிர்களின் பாசநீக்கங் காரணமாக உயிர்களை ஏற்ற போகங்களிலிருந்து விலகாமல் அழுந்தி அனுப விக்கச் செய்தல். இது சிவபெருமானின் நான்காவது தொழில்.

இதுவே ஸம்ரக்ஷணம் என்ற தொழிலாக மற்றோர் இடத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

பிரமாணம்

தங்களுக்கேற்ற போகானுபவத்திலிருந்து உயிர்களை வழுவாமல் செய்வது ஸம்ரக்ஷணம் என்ற செயலாக ஸ்ரீ வார்த்திககாரர் கூறியிருப்பதே யாகும். 114

विमुक्तिः (விமுக்தி :) அனுக்கிரகம். பாசத்தை நீக்கி உயிர்களுக்குப் பராபரமோக்ஷங்களை அருளுதல். அந்த இருவிதமோக்ஷங்களுள் அபரமோக்ஷம் ஆறு விதமானது; பரமோக்ஷம் ஒரே விதமானது.

(ख) * विमुक्तिश्च ‡ पाशतिरोधानेनाणूनां

यदाहुः श्रीवार्तिककार(रा):—

स्वसंका(स्का)रोचिताद्भोगा दप्रच्य(या)त्रः शरीरिणाम्।
प्रोक्तं संरक्षणांन्ना(णंना)म न्यायेन परिपालितम्॥ 114

सा(वि)*मुक्तिः – अनुध्यान?मनुग्रहः, पाशतिरोधा‡नान्ना (द)णूनां परापर मोक्षदानम्। तत्रापरमोक्षः षड्विधः। परस्त्वेकविधः।

காலத்தில் மாயா, புருடன், சிவன் இம்மூன்றும் நிலைத்து நிற்கும் என்றும், மீண்டும் அம்மூன்றும் முன்போலப் படைப்பு முதலிய செயல்களில் ஈடுபடுகின்றன என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.
113

तिरोभावः (திரோபாவ:) மறைத்தல்; திரோபாவ மானது உயிர்களின் பாசநீக்கங் காரணமாக உயிர்களை ஏற்ற போகங்களிலிருந்து விலகாமல் அழுந்தி அனுப விக்கச் செய்தல். இது சிவபெருமானின் நான்காவது தொழில்.

இதுவே ஸம்ரக்ஷணம் என்ற தொழிலாக மற்றோர் இடத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

பிரமாணம்

தங்களுக்கேற்ற போகானுபவத்திலிருந்து உயிர்களை வழுவாமல் செய்வது ஸம்ரக்ஷணம் என்ற செயலாக ஸ்ரீ வார்த்திககாரர் கூறியிருப்பதே யாகும்.
114

विमुक्तिः (விமுக்தி:) அனுக்கிரகம். பாசத்தை நீக்கி உயிர்களுக்குப் பராபரமோக்ஷங்களை அருளுதல். அந்த இருவிதமோக்ஷங்களுள் அபரமோக்ஷம் ஆறு விதமானது; பரமோக்ஷம் ஒரே விதமானது.

(ख) * विमुक्तिश्च ‡ पाशतिरोधानेनाणूनां

तथा मतङ्गे —

मोक्षस्सप्त प्रकारोऽयं विभागेनोपवर्णितः ।
एभ्यो ह्येकः परः सूक्ष्मः कार्यकारणगोचराः (रः)
अतीतः परिपूर्णश्च स्वतन्त्रः सर्वतोमुखः ।
एको निरीश्वरः स्वस्थः षडन्ये सेश्वरामताः ॥
संरुद्धशक्तयश्चान्ये स्थूलभेदाः प्रकीर्तिताः । इति ।

इदमनुग्रहरूपं कृत्यं शिवः सृष्टिकाले स्थितिकाले संहारकालेऽपि करोति ।

तदुक्तमत्रैव—

यान्विमोचयति स्वापे शिवाः सत्या(द्यो)भवन्ति ते ।
संहृतौ वा म(स)मुद्भूतावणवः पतयो घनाः(ऽथवा) ॥

மதங்கத்தில்—

"மோக்ஷம் ஏழு வகையானது. ஒன்று பரம்; அது ஸூக்ஷ்மம் என்று சொல்லப்படும். ஏனைய அபரமானது காரியகோசரம், காரண கோசரம், அதீதம், பரிபூரணம், ஸ்வதந்திரம் ஸர்வதோமுகம் என்று அறுவகைப்படும். தடைபடாத ஞானகிரியா சக்தியோடு தனக்குமேல் தலைவன் இல்லாது பரனுகவே பேதமற நிற்றல் பரமுக்தி. மற்ற ஆறும் தடைபட்ட ஞான கிரியா சக்தியோடு ஜீவனுகி நின்று சிவானுபவ மேலீட்டால் பாசத்தை விட்டுச் சிவனுக்குச் சமமாக இருத்தல். பின் சொல்லிய ஆறு பேதங்களும் ஸ்தூலங்கள் எனப்படும்" என்று விரிவாகக் கூறப் பட்டுள்ளது காண்க.

இந்த அனுக்கிரகம் என்ற காரியத்தைச் சிவ பெருமான் சிருஷ்டி காலத்திலும், காக்கின்ற காலத் திலும், அழிக்கின்ற காலத்திலும் கருணையால் அருளு கின்றார்.

स्थितौ याननुगृह्णाति गुरुमास्थाय *चित्वि(त्व)तः ।
रुद्रमन्त्रपतीशान पदभाजो भवन्ति ते ॥ 115

स्वायम्भुवे कृत्यस्य प्रयोजनमुक्तम्—

एवमाख्यमिदं कृत्यं किं कारणमुदाहृतम् ।
पशूनां देहसंयोगो भोगमोक्षाय कथ्यते ॥
तथापि सहचेत्याहुरनादिमलमोचकः । इति ।

இங்கேயே கூறப்பட்டுள்ளது.

"சிவபெருமான், சங்காரத்திற்குப்பின் யாவர்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்கின்றாரோ, அவர்கள் அப்பொழுதே சிவமாந்தன்மை எய்துகின்றார்கள். சங்கார காலத்திலும் சிருஷ்டி காலத்திலும் யாவர்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்கின்றாரோ, அவர்களும் சிவமாந்தன்மை எய்துகிறார்கள்; அல்லது சிருஷ்டி காலத்திலும் சங்கார காலத்திலும் அவர்கள் மலபரிபாகத்திற்குத் தக்கவாறு நிரதிகார முக்தியையாவது ஸாதிகாரபதித்தன்மையையாவது அடைகிறார்கள். அஃதாவது ஸங்கார காலத்தில் யாவர்களுக்கு ஸாதிகாரமான அனுக்கிரகம் எய்துகிறதோ, அவர்கள் ருத்ராணுக்கள் ஆவர். சிருஷ்டி காலத்தில் யாவர்களுக்கு ஸாதிகாரமான அனுக்கிரகம் எய்துகிறதோ, அவர்கள் பராபர வித்யேச்வரர் முதலிய பதிகள் ஆகின்றார்கள். ஸ்திதி காலத்தில் சிவபெருமான் குருவடிவம் தாங்கிப் பராபர மோக்ஷ ஸம்பந்தமான ஞானமுடைய எந்த அணுக்களை அனுக்கிரகிக்கின்றாரோ, அவர்கள் மந்தம தீவிரம் முதலிய சக்தி நிபாத வேறுபாட்டால் ருத்திரர், மந்திரர், மந்திரேச்வரர், ஈசானர் என்ற இவர்களுடைய பதங்களை அடைகின்றனர்; அஃதாவது ஸாலோக்யம் முதலிய பதங்களை அடைந்தவர்கள் ஆகின்றனர்" என்று விரிவாகக் கூறுகின்றது. 115

"இவ்வாறு சிவபெருமான் ஐந்தொழில் அருளுவதின் பயன்யாதோ வெனின், அநாதியாகவுள்ள

* तसौ मत्वर्थ इति भसंज्ञया पदत्ववाधान्न जश्त्वम्

अत्र एवकारेण शिवस्यैव एतत् पञ्चकृत्यं *विद्येश्वरादीनां तत्प्रेरणयेति दर्शयति ।

तथा रौरवे—

अधिकारं प्रकुर्वन्ति शिवेच्छाविधिचोदिताः ॥ इति । 116

एतच्च कृत्यं न मायादिभिः कर्मभिर्वा निवर्तयितुं शक्यम्, अचेतनत्वात् । नापि पुरुषेण तस्य मलनिरुद्धशक्तिकत्वात् । सकारकमित्यनेन साधनापेक्षा च शिवस्य दर्शिता । अन्यथा निर्हेतुको मोक्षः स्यात् । अन्यानपेक्षणात् सर्वस्यैव स्यात्, कस्यापि वा न स्यात् ।

यथाहुः—

नित्यं सत्वमसत्वं वा हेतोरन्यानपेक्षणात् ।
अपेक्ष(क्षा)तो हि भावानांकादाचित्कात्वसम्भवः ॥ इति ।
117

ஆணவமல ஆற்றலை விடுவிக்கின்ற சிவபெருமான் உயிர்களுக்குப் போகமோக்ஷங்களைக் கொடுத்தற் பொருட்டு உயிர்களைத் தேகத்தோடு கூட்டுவிக்கின்றார்" என்று ஸ்வாயம்புவாகமம் உரைக்கின்றது.

இச்சூத்திரத்தில் கூறப்பட்ட ஏகாரத்தால், இவ்வைந்தொழிலும் சிவபெருமானுக்கு உரியவாகும்; ஸ்ரீவித்யேச்வரர்களுக்கு இத்தொழில் அதிகாரம் இல்லையோ எனின், அவர்களும் சிவபெருமானல் அதிஷ்டிக்கப் பெற்று அவருடைய பிரேரணையால்தான் செய்கின்றார்கள் என்று மேற்கூறிய ஆசங்கையை நீக்கி விளக்குகின்றார்.

ரௌரவம்

"வித்யேச்வரர் முதலானோர் சிவபெருமானுடைய இச்சையாகிற கட்டளையால் தூண்டப்பட்டவர்களாய் ஐந்தொழிலையும் செய்கின்றார்கள்" என்று கூறுவது காண்க. 116

---

* (ख) चिद्गतः

परमेश्वरस्य स्वापेऽवि(पि)क्रियादिशक्तयस्तत्तत्कार्य निष्पादनोद्युक्ता भवन्तीति सूत्रान्तरेणाह—

स्वापेऽप्यास्ते बोधयन् बोधयोग्यान्
रोध्यान् रुन्धन् पाचयन् कर्मिकर्म ।
मायाशक्ति(क्ती)र्व्यक्तियोग्याः प्रकुर्वन्
पश्यन् सर्वं यद्यथा वस्तुजातम् ॥ सू १८

இவ்வைந்தொழிலேயும் மாயா, பாசம், கன்மம் இவை செய்ய இயலாவோ வெனின், இவை ஜடமாக விருப்பதால், செய்தல் இயலாது. உயிர்களோ வெனில், ஆணவமலத்தால் தடுக்கப்பட்ட ஞான கிரியாசக்திகளே உடையவாயிருப்பதால், அவைகளாலும் செய்தல் இயலாது. ஸகாரகம் என்பதால் சிவபெருமானுக்குச் சாதனுபேக்ஷையும் கூறப்பட்டது. இல்லாவிட்டால் காரணமின்றி மோக்ஷம் ஏற்படும் என்று ஆகும்; மேலும், வேறென்றையும் அபேக்ஷிக்காமல் நிகழ்வதானல் எல்லோருக்கும் மோக்ஷம் எய்தற்கு அமையும்; அன்றி எவர்க்கும் எய்தாமல் போதலும் கூடும்.

பிரமாணம்—

வேறென்றைக் கருதாமல் மோக்ஷம் ஏற்படுமே யானல் அஃது எப்பொழுதும் ஏற்படலாம்; எப் பொழுதும் ஏற்படாமலும் போகலாம். தொழில்களுக் குச் சில சமயங்களே சம்பவம் என்பது பதார்த்தங் களின் அபேக்ஷையால்தான் உண்டாகிறது என்று பெரியோர்கள் சொல்கிருர்கள். 117

மாயையில் ஆன்மா ஒடுங்கிக் கிடக்குமிடத்தும், சிவபெருமானின் ஞானகிரியா சக்திகள் அவ்வக் காரியத்தைத் தோற்றுவிப்பதில் ஈடுபட்டவைகளாக

स्वापे-जाग्रदवस्थायामिव स्वापस्थायामपि, बोधयोग्यान् मलपरिपाकतारतम्याद्यपेक्षया प्रबोधनार्हान्, बोधयन्-तेषां बोधनं कुर्वन्, रोध्यान्-रोधनार्हान्, रोधशक्त्या निरुन्धन्, कर्मिणां-कर्मवतां, कर्म-शरीरेन्द्रियजात्यायुभोग-कारणमिति सूक्ष्मरूपं कर्म, पाचयन्-फलदानोन्मुखमापादयन् ।
तथावक्ष्यति

"तथा बीजं शरिरादेःपाचयत्यानिवेशतात्" । इति

இருக்கின்றன என்பதை மேலும் மிருகேந்திர சூத்திரத் தால் விளக்குகின்ருர்.

* ஸ்வாபேப்யாஸ்தே போதயந் போதயோக்யாந்
ரோத்யாந் ருந்தந் பாசயந் கர்மிகர்ம ।
மாயா சக்தீர்வ்யக்தீ யோக்யா: ப்குர்வந்
பச்யந் ஸர்வம் யத்யதா வஸ்து ஜாதம் ॥ சூ-18

ஜாகராவஸ்தையில் போல ஆன்மா மாயையில் ஒடுங்கிக் கிடக்கின்ற அவஸ்தையிலும், மல பரிபாக தாரதம்மியத்திற்கு இயைந்தவாறு உணர்த்த வேண்டியவர்களுக்கு ஞானத்தை அருளிக் கொண்டும், தடுக்க வேண்டிய உயிர்களை தம் திரோபாவ சக்தியால் தடுத்துக் கொண்டும் உயிர்களின் சரீர இந்திரிய ஜாதி ஆயுள் போகங்களுக்குக் காரணமான கன்மங்களை தமக்குரிய பயனைக் கொடுக்குமாறு செய்து கொண்டும்

---

*ஒடுங்கிய பொழுதும் பாச மொழிப்பவர்க் கொழித்திட் டன்றி
விடுந்தகை யினரை விட்டு வினையினர் வினைபா கஞ்செய்
தடங்கிய மாயா சத்தி தோன்றுதற் கமைத்தி யாவும்
படும்படும் முறையி ருப்பப் பார்த்துளன் பரம னன்றே.
(சதமணிமாலை)

* [உணர்வன வுணர வொழிந்த மற்றுயிர்
மறைவின வாக வல்வினை பழுக்கப்
பகுதி நிலைமை பாற்படப் பொருளி
னியல்பறிந் திறைவ னிரவினும் செய்யும்.]
(வெள்ளியம்பலவாண சுவாமிகள்)

उक्तमत्रैव—

"न योग्यताङ्गमभजन्(त्) सद्यस्स्यादौषधादिवत्" । इति । पाकयोग्यमपि तत् स्वयमात्मनात्मानं न पाचयितुमीशम् । सर्वस्य हि परिणामिनो वस्तुनः क्षीरादेर(रि[वा]यं) साधाणो धर्मः यत्किमप्यपेक्ष्य परिणामित्वा(त्व)न्नान्यथेति । तस्मात् परिणामित्वात् कर्मणोऽप्यन्यापेक्षो *विपाक इति । 118

சிவபெருமான் விளங்குகிறார்.

அவ்விதமே, மிருகேந்திரம் மேலும் சொல்லுகின்றது: "சரீராதிகளுக்குக் காரணமாயுள்ள கன்மங்களை அணுக்களின் ஸ்வாபகாலத்தில் சிவபெருமான் தம் சக்திகளைக் கொண்டு சரீரம் உண்டாகிற வரையில் தமக்குரிய பயனைக் கொடுக்குமாறு பக்குவப்படுத்துகின்றார்" என்று விளக்குகின்றது.

இன்னும் இங்கேயே—

"பக்குவப்படுத்தாத மருந்து பயன் தாராதவாறு போல, பக்குவமுறாத கன்மமும் உடனே பயன் தாராது" என்று கூறப்பட்டுள்ளது காண்க.

பாகயோக்கியமான கன்மம் அசேதனமாக இருப்பதால் தன்னைத்தானே பக்குவப்படுத்திக் கொள்ள சக்தியுடையது ஆகாது. பரிணமம் அடைகின்ற பால் முதலியவைகளுக்குப் போல எல்லாப் பொருள்களுக்கும் இது பொதுவானது; அஃதாவது மாறுபாடு அடைகின்ற எந்தப் பொருளும், ஏதாவது ஒன்றை அவாவி நின்றே மாறுபாடு அடைய முடியும் என்பது. எனவே, கன்மமும் பரிணமத்தை அடைவதால் அதன் பாகமும் மற்றொன்றின் துணையை வேண்டிநிற்கும். 118

---

* (ख) पाकः

तथा —

पाकार्हमपि तद्वस्तु(त्पक्तुं) नेशमात्मानमात्मना ।

धर्म*स्सामान्य एवायं सर्वस्य परिणामिनः ।। इति

पाचयन्? मायाशक्तिः(तीः)-शुद्धाशुद्धमाययोः शक्ति(क्ती)ः तत्तत्कार्यजनकशक्तिः (क्ती)ः, व्यक्तियोग्याः- प्रसवाभिमुखीः प्रकुर्वन्-प्रकर्षेण कुर्वन् । अत्रापि परिणामिकर्मिकर्मवन्मायाशक्ती-नामपि स्वतएव प्रसवाभिमुख्योपादनं न घटत इति भावः । सर्वं-चिदचित्तत्वभावभूतभूवनात्मकं, वस्तुजातंवस्तुसमूहं, यत्-यथास्थितं तत् - तथा, पश्यन् - अवलोकयन् भूत्वा आस्ते ।

அவ்விதமே மிருகேந்திரம் "பாகயோக்கியமான கன்மமும் தன்னைத் தானே பக்குவப்படுத்திக்கொள்ளச் சக்தியுடையதாகமாட்டாது. பரிணமம் அடைகின்ற எல்லாப் பொருள்களுக்கும் இது பொதுவானது" என்று கூறுகிறது காண்க.

சுத்தாசுத்த மாயைகளின் ஆற்றலே அவ்வப் பலன்களைக் கொடுக்குமாறு செய்துகொண்டும், சிவபெருமான் விளங்குகிறார் என வருவித்துக்கொள்க. பரிணமத்தை அடைகின்ற உயிர்களின் கன்மத்தைப் போலவே சுத்தாசுத்தமாயையின் ஆற்றலும் தானே பயனைக் கொடுப்பதில் சக்தியுடையது ஆகாது என்பது கருத்து.

சிவபெருமான் சிதசித்தத்வபூத புவனங்களை உள்ளது உள்ளவாறே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். என்பதால், சிவபெருமானுக்குப் பசுக்களைப்போல் மாறுபட்ட பொருட்தன்மை இல்லை என்பது பெறப் பட்டது.

बोधयन् (போதயந்) ஞானத்தை அளித்துக் கொண்டு என்றதாலும், **रुन्धन्** (ருந்தந்) தடுத்துக்

---

* (ख) धर्म सामान्यः

शिवइति शेषः । यथावत् पश्यन् इत्यनेन शिवस्यास्मदादिवत् (द) यथावत् स्थितवस्तुभावो *निरस्तः । बोधयन्, रुन्धन्, पाचयन्, प्रकुर्वन्नित्यनेन शिवस्य सर्वकर्तृत्वं, पश्यन्नित्यनेन सर्वज्ञत्वंच दर्शितम् । सर्वविषयज्ञानं विना सर्वकर्तृत्वानुपपत्तेः ।

यो हि यत्त(द्य)त्क्रिया*सिद्धिं तदङ्गानि तत्फलानि च करो(जाना)ति तस्यैव विचित्रतत्तत्कारकोपयोगाभिसन्धानवतः तत्तत्कर्तृत्वं घटते, कुविन्दादेरिव पटादिकृतौ । अतः यस्तु तत्राज्ञः स तत्कार्यकरणाय नालम् । बालिश इव न्याय विद्याद्युपन्यासे इति ।

கொண்டு என்றதாலும், पाचयन् (பாசயந்) விணைபாகம் செய்துகொண்டு என்றதாலும், प्रकुर्वन् (ப்ரகுர்வந்) பயனைக் கொடுக்கும்படிச் செய்துகொண்டு என்றதாலும், சிவபெருமானுக்கு முற்றுத்தொழில் கூறப் பட்டது. पश्यन् (பச்யந்) பார்த்துக்கொண்டு என்றதால், முற்றறிவும் கூறப்பட்டது. முற்றறிவுத்தன்மை இல்லாமல் முற்றும் இயற்றுதல் ஏற்படாது.

செயல் முற்றுப் பெறுவதற்குரிய முதற் காரணத்தையும் அதற்கு வேண்டிய அங்கங்களையும் அவைகளின் பயன்களையும் எவர் அறிகிருரோ, அப்படிப்பட்ட பலவிதமான சாதனங்களின் உபயோகங்களில் ஈடுபாடு கொண்ட அவருக்குத்தான் அதை இயற்றும் கர்த்தாவாந்தன்மை ஏற்படுகிறது. ஆடை நெய்வதில் சேணியனுக்குப்போல என்பது. ஆகையால் எவர் அவ் விஷயங்களை அறியாதவரோ, அவர் அச்செயலைச் செய்வதிலும் ஆற்றல் அற்றவர் ஆவார். அஃது எவ் வாறெனில், மூடன் தர்க்க சாஸ்திரம் முதலியவற்றை எடுத்துச் சொல்வதில் ஆற்றல் அற்றவனுதல் போல என்று அறிக.

---

* (ख) वस्तुभासः   * क्रियासिद्धिहेतुमुपादानमित्यर्थः

तदुक्तमत्रैव—

सर्वज्ञः सर्वकर्तृत्वात्साधनाङ्गफलैस्सह ।
यो यज्जानाति कुरुते तत्तदेवेति सुस्थितम् ॥ इति 119

"आस्त" इत्यनेन महाप्रलये शिवश्च(स्य)सद्भावश्च बोधयोग्यानित्यादिना च पुरूषसद्भावश्च मायाशक्तीत्यनेन बिन्दुमायात्मनोः सद्भावश्च प्रदर्शितः । प्रलयकालेऽपि शिवस्य पञ्चकृत्यानि दर्शितानि ।

மிருகேந்திரம்

"ஈச்வரன் முற்றுத் தொழில் உடையவராக இருப்பதாலேயே முற்றறிவுடையவராகவும் ஆகின்கிறார் ; எவர், எக்காரியத்தைச் சாதனம், அங்கம், பயன் இவைகளோடு அறிகின்றாரோ, அவர் அக்காரியத்தைச் செய்கிறார்; இது மாறுபடாது" என்று முற்றுத்தொழிலை உடைய பரமேச்வரனுக்கு முற்றறிவையும் நிலைநாட்டிக் கூறுவதைக் காண்க. 119

आस्ते (ஆஸ்தே) "இருக்கின்றார்" என்று சொன்னமையால் மஹாபிரளய காலத்திலும் சிவபெருமானின் உண்மையும், बोधयोग्यान् (போதயோக்யாந்) அறிவிக்கத் தக்கவர்களை என்றதனால் ஆன்மாவின் உண்மையும், माया शक्ति (மாயாசக்தி) என்றதனால் சுத்தமாயை அசுத்த மாயையின் உண்மையும் கூறப்பட்டன. இதனால் மஹாபிரளய காலத்திலும் சிவபெருமானுக்கு ஐந்தொழில்கள் கூறப்பட்டுள்ளன என்று காண்க.

तद्यथा पौष्करे—

'प्रलयेऽप्यनुगृह्णाति सृजत्यवति हन्ति च ।
तिरोदधाति भगवान् न कालापेक्षया सदा ॥ इति । 120

एवमचेतन इत्यादित्र योदशश्लोकैः पतिलक्षणप्रमाणाधिष्ठान मूर्ति का (क)रणदेहाद्यनपेक्षकर्तृत्वौपाधिक सहकार्युपादानापेक्षण* सर्वज्ञत्वपञ्चकृत्यानि प्रतिपादितानि । एवंप्रकारेण प्र(प)ति-स्वरूपवेदनयैव संसारमुक्ता भवन्ति । न तु पाशरूपतया ईश्वरा†(र)वेदिनाम्(नः) ।

तदुक्त मृगेन्द्रे—

सत्तास्वरूप करणार्थविधेयदाभि
र्लेशोदिताभिरिति ये विदुरीशतत्त्वम् ।
ते मोचयन्ति भवो(वि)नोभवपङ्कमग्ना
नो (न्नो) विस्तरेण पुरुषाः पशुपाशरूपम् ॥ इति । 121

பௌஷ்கரம்

"காலத்தை விரும்பாமலேயே பரமேச்வரன் மஹாபிரளய காலத்திலும் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் திரோபாவம் அனுக்கிரகம் ஆகிய பஞ்சகிருத்தியங் களைச் செய்கிறார்" என்று கூறுவதை அறிக. 120

இதுகாறும் अचेतनस्य मायादेः (அசேதநஸ்ய மாயா தே:) என்ற செய்யுள் முதல் பதின்மூன்று செய்யுட் களால் பதியின் உண்மை பதிஇலக்கணம், அதிட் டானமும் சரீரமும் காரணமான சரீரமின்றிக்கர்த்தா வாந்தன்மை, துணைக்காரணம் முதற்காரணம் முதலிய வற்றின் இன்றியமையாமை, ஸர்வஜ்ஞத்வம், பஞ்ச கிருத்யங்கள் முதலியவை கூறப்பட்டன. இவ்வாறு பதிஸ்வரூபத்தை அறிவதனாலேயே உயிர்கள் பிறவி யினின்றும் விடுபட்டவர்களாகின்றனர். பாசத்தை ஈச்வரனாக நினைப்பவர் பிறவியினின்று விடுபடார்.

---

* (ख) उपादानापेक्ष † (ख)ईश्वरवेदिनां

अत्र "अचेतनस्य मायादे"रित्यनेन ईश्वरस्य सत्ता साधिता । "अथ पत्युरधिष्ठान"मित्यनेन तत्स्वरूपं वर्णितम् । "करणं चेत्यनेन" करणं कथितम् । "स्वापेक्ष्यास्त" इत्यनेन तस्यार्थः प्रयोजनं भुक्तिमुक्तिरूपं वर्णितम् । "जगज्जन्म स्थितिध्वंसे"त्यनेन पञ्चकृत्यरूपविधेयमुक्तम् । "पश्यन् सर्वं

மிருகேந்திரம் —

"சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்ட சிவபெருமானின் உண்மைத்தன்மை, லக்ஷணம், சக்தியாகிய கரணம் போக மோக்ஷமாகிய பயன், படைப்பு முதலிய ஐந் தொழில், முற்றறிவு இவைகளால் சிவபெருமானின் தத்துவத்தை யாவர் அறிகிறார்களோ, அவர்கள் ஸம் ஸாரமாகிய சேற்றில் அழுந்திய உயிர்களை விடுவிக் கின்றார்கள். பசுவையோ பாசத்தையோ ஈச்வரனாக நினைக்கின்றவர்கள் விடுபடமாட்டார்கள்; பிறரையும் விடுவிக்கமாட்டார்கள்" என்று விரிவாகக் கூறுவதைக் காண்க. 121

இங்கு अचेतनस्य मायादेः (அசேதநஸ்ய மாயாதே:) என்ற சூத்திரத்தால் சிவபெருமானின் உண்மைத் தன்மை உறுதி செய்யப்பட்டது; "अथ पत्युरधिष्ठानं" (அதபத்யுரதிஷ்டாநம்) என்ற சூத்திரத்தால் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் கூறப் பட்டது; "करणञ्च न शक्त्यन्यत्" (கரணஞ்ச நசக்த் யந்யத்) என்ற சூத்திரத்தால் பெருமானுக்குச் சாதனம் விளக்கப்பட்டது; "स्वापेक्ष्यास्ते" (ஸ்வாபேப்யாஸ்தே) என்ற சூத்திரத்தால் பயனாகவுள்ள போகமோக்ஷங்கள் கூறப்பட்டன; "जगज्जन्म स्थितिध्वंस"(ஜகஜ்ஜந்மஸ்திதி த்வம்ஸ) என்ற சூத்திரத்தால் பஞ்ச கிருத்தியங்கள் சொல்லப்பட்டன; "पश्यन् सर्वं यथथा वस्तु जातं"

यद्यथा वस्तुजात''मित्यनेन दृक्पदवाच्य *तज्ज्ञानस्वरूपमुक्तं वेदितव्यम् । ब्रह्मणो जीवैक्यं सार्वात्म्यं च वदन्तो वेदान्तिनः पशुपाशरूपेश्वरवादिनः । कालकर्मेश्वरवादिनः पाशरूपतामीश्वरस्य ब्रुवते । 122

इत्थं पतिलक्षणमुक्त्वा†तद्विलक्षणतया पशुस्वरूपं पराख्यसूत्रेण प्रतिपादयति—

देहान्योऽनश्वरो व्यापि (पी) विभिन्नः समलो‡ऽजडः ।
स्वकर्मफलभुक् कर्ता किञ्चिज्ज्ञः सेश्वरः पशुः ॥ सू १९

(பச்யந் ஸர்வம் யத்யதா வஸ்து ஜாதம்) என்றதனால் ஞானஸ்வரூபம் கூறப்பட்டது என்று அறிக. 'ஜீவபிரும்மங்கள் ஐக்கியமுடையன; எல்லாம் ஆத்மஸ்வரூபம் என்று எமபெருமானைப் பசுரூபமாகச் சொல்லுகின்றவர்களும், காலம் கன்மம் முதலிய பாசங்களை ஈச்வரனாகச் சொல்லுகின்றவர்களும் உளர் என்று அறிக.' 122

இவ்வாறு, பதி இலக்கணத்தை விளங்கக் கூறி, அதைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாக இருப்பதால் பசுவின் இலக்கணத்தை பராக்கிய சூத்திரத்தால் விளக்குகின்றார்.

தேஹாந்யோ z நச்வரோ வ்யாபீ
விபிந்நஸ் ஸமலோ z ஜட: I
ஸ்வகர்ம பலபுக் கர்த்தா
கிஞ்சிஜ்ஜ்ஞஸ் ஸேச்வர: பசு: II

---

* (ख) तत्त्व † (ख) अन्ते चिद्विलक्षणतया ‡(ख) अजड

* அன்னியனிவ் வுடம்புதனக் கழிவிலன் சிற்றறிவாளன்
பின்னமல மொடு புணர்வோன் பெரியவியா பகனசடன்
துன்னுறுதன் வினைநுகர்வோன் சொல்லியவவ் வினை முதல்வன்
றன்னைநிகர் வுறுமிறைவன் றனையுடையன் பசுவென்பான்.
[சதமணிமாலை]

आत्मा देहान्यः – शरीरव्यतिरिक्तः । अनेन चार्वाकस्य निरासः । इत्थं हि चात्मा [नं] चार्वाका वदन्ति-कृशोऽहं स्थूलोऽहमिति शरीर एवाहंप्रत्ययस्य दृष्टेर्न तद्व्यतिरिक्त आत्मा उपलक्ष्यते ! अथ परार्था(र्था) श्चक्षुरादयः संघातत्वाच्च(त्) *यानाद्यङ्गवदित्यादिना करणानां कर्तृप्रयोज्यत्वादि§[ति]वा अनुमानेनात्मा प्रसाध्यते । नैतद्युक्तम् तस्यात्मापलापिनश्चार्वाकान् प्रत्यसिद्धेः । न ह्येषां प्रत्यक्षादन्यत् किञ्चित् प्रमाणम् । सिद्धावपि अनुमेयस्यात्मनो देवदत्तादिवत् परत्वं ‡प्रसज्यते । यत्किल स्वयं प्रकाशते, स एवात्मा । तत्प्रकाश्यस्तु पर इति विविक्ततयात्मपरभावस्य प्रकाशमानस्यैव सङ्करोऽनवस्था च स्यात् ।

ஆன்மா உடலின் வேறு; இதனுல், சாருவாகமதம் மறுக்கப்பட்டது. 'நான் இளைத்தேன்; நான் பருத்தேன்' என உடம்பிலேயே நான் என்ற உணர்வு காணப் படுகின்றமையால், ஆன்மா உடலே அன்றி அதற்கு வேருய் இல்லை என்பது சாருவாகர்களின் கூற்று. கண் முதலிய இந்திரியங்கள் பிறருக்குப் பயன் படுகின்றன, கூட்டமாக இருப்பதால், ரதம் முதலிய அங்கங்கள்போல என்ற அனுமானத்திஞலாவது, ஸாதனங்கள் வினைமுதலால் ஏவப்படுகின்றன என்ற அனுமானத்திஞலாவது, ஆன்மா உண்டு எனச் சாதிக்கலாமெனின், இஃது ஏற்புடையதன்று; என்னையெனில், சரீரத்தினும் ஆன்மா வேறு இல்லை எனக் கூறும் சாருவாகர்களுக்கு அனுமானப்பிரமாணம் உடன்பாடன்று. அவர்கள் காண்டல் அளவையே யல்லாமல் மற்ற அளவைகளை ஒப்புக்கொள்வதில்லை. அனுமானப் பிரமாணத்தை ஏற்றுக்கொண்டாலும் அனுமானத்தால் சாதிக்கப்பட்ட ஆன்மாவிற்குத்

---

*(ख) शयनाद्यङ्गवत् §(ख) प्रयोज्यत्वादित्यनेन वा ‡(ख) प्रसज्येत

तदुक्तम्—

"आत्मा यदि भवेन्मेयस्तस्य माता भवेत्परः ।
पर आत्मा तदानीं स्यात् स परो यस्तु मीयते ॥
प्रकाशते संविदेका तदन्यत्तु प्रकाश्यते ।
प्रकाश्यं च भवेत् कर्म तच्च कर्तृ विना कथम् ॥ इति ।

तस्मान्नानुमानेन देहव्यतिरिक्त आत्मा उपलक्ष्यते 123

தேவதத்தனைப்போல வேறுபட்ட தன்மை ஏற்படுகிறது. எது இயல்பாகப் பிரகாசிக்கிறதோ, அதுவே ஆன்மா; அதனுல் விளக்கப்படுவது மற்ருென்று என்று, ஆன்மா என்பது வேறு, அதனுல் விளக்கப்படுவது வேறு என்றிருக்க, இங்கு விளக்க வைப்பதும் விளங்குவதும் ஒன்ருகவே ஆவது ஸங்கரம்* என்ற குற்றமும் வரம்பின்மை என்ற குற்றமும் ஆகும் என்க.

"ஆன்மா அனுமானத்தால் அறியத்தக்கது எனில், அனுமானம் செய்பவன் வேருருவனுக இருக்க வேண்டும். ஏனெனில், அப்பொழுது ஆன்மா அறியப்படுவதினும் வேறு, அறியப்படுகிறது ஆன்மாவினும் வேறு என ஆகும். மேலும், ஓர் அறிவுதோன்றுகிறது;அதனினும் வேருென்று தோற்றுவிக்கபடுகிறது. எது தோற்றுவிக்கப்படுகிறதோ அது செயப்படுபொருளாகும். அச்செயப்படுபொருளும் வினைமுதலன்றி எவ்வாறு ஏற்படக்கூடும்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது காண்க.

எனவே, அனுமானத்தால் சரீரத்தினும் வேருக ஆன்மா அறியப்படமுடியாது. 123

உடலுக்கு அறிவின்மையால் ஆன்மாவாந் தன்மை எவ்வாறு உண்டாகும் எனின், கல் முதலிய

---

* ஒன்றில் மாறுபட்டவை சேருவது ஸங்கரம்.

न च देहस्य चैतन्य(या)भावेन कथमात्मत्वमिति वाच्यम् । किण्वादिद्रव्यविकारे मदशक्त्युत्पत्तिवत् चतुर्भूतविकारे देहेऽपि संविदुद्भवात् । अपि च यस्मिन्नुपचिते यस्योपचयः, यदपचये वा अपचयः, तत् तदात्मकम् यथा वह्न्युपचयापचयावनुगच्छ दौष्ण्यम् । तथा यौवन स्थाविर भोजन तदभावहेतुकौ च देह संबन्धिनावुपचयापचयावनुकुर्वत् विज्ञानं देहात्मकमेव । अतो देह एव चेतन आत्मेति । तदयुक्तम् । नथाहि देहश्चेतनः कदाचिन्न भवति । भोग्यत्वात् विकारित्वाच्च । ये ये केचन विकारिणः परिणामिनो भोग्याश्च, ते ते ह्यचेतना दृष्टाः । यथा पटादयः । स देहा(हो) प्येवंविधस्तस्मान्न चेत तन्न (चेतनः) । 124

வைகள் கலந்த ஒரு பொருளில் மத சக்தி உண்டாவது போல, நான்கு பூதங்களின் கூட்டுறவால் ஏற்பட்ட உடலிலும் அறிவு உண்டாகக் கூடும்; மேலும், எது பெருத்தால், எது பெருக்கிறதோ, எது இளைத்தால் எது இளைக்கிறதோ அதை உருவமாகக் கொண்டது. எவ்வாறெனில், நெருப்பின் மிகுதிப் பாட்டால் வெப்பத்தின் மிகுதியும், குறைவால் வெப்பத்தின் குறைவும் காணப்படுவது போல, தேக ஸம்பந்தமான உபசயாபசயமும் யௌவனம் முதுமைப் பருவத்தாலும் அல்லது உணவு உண்மை இன்மைகள் இவற்றாலும் ஏற்படுவதும் பிரசித்தம். அந்த உடம்பின் பெருத்தல் இளைத்தலைப்பற்றி அறிவும் பெருகுகிறது அறிவும் இளைக்கிறது. ஆகையால் உடலே அறிவுடைய ஆன்மா எனச் சாருவாகர்கள் கூறுவார்கள். அது பொருத்தமன்று. என்னையெனில், உடலானது

ननु अङ्गनादिभिर्भोग्यत्वमनैकान्तिकम् । भोग्यत्वेऽपि तत्राचैतन्याभावात् । नानैकान्तिकम् । तदीयस्य देहस्यैव भोग्यत्वात् । यद्येवं निज(र्जी)वस्य देहस्य कथं नोपभोगः ? भवत्येव तदवस्थोचित उपभोगः क्रव्यादादेः, न पुनः कान्तादेः । कामिन्याद्यवस्थाया अन्या? अवस्थान्तरापत्त(रप्राप्ते)ः विकारित्वेन बीभत्स*हेतुत्वात् ।

போக்கியப் பொருளாக இருப்பதாலும், விகாரத்தை அடைவதாலும் ஒருபொழுதும் அறிவுடைப் பொருள் ஆகமாட்டாது. எவை எவை விகாரத்தை அடைகின்றனவோ, போக்கியப் பொருளாக உள்ளனவோ அவையெல்லாம் அசேதனங்களேயாகும்; ஆடை முதலியவற்றைப் போல் தேகமும் மேற்கூறப்பட்ட தன்மை வாய்ந்தது ஆதலால், அஃது அறிவுடைப் பொருள் ஆகாது என்க. 124

போக்கியப் பொருள் எல்லாம் அசேதனமென்று கூறப்படுமேயானால், மடந்தையர்களிடத்தும் அநைகாந்திகம் என்ற குற்றம் வருகிறது. ஏன்னேயெனில், அவர்கள் போக்கியப் பொருளாக இருந்தும் அறிவுடைப் பொருளாக இருப்பதால் எனப் பூர்வ பக்கம் எழ, இங்கு அநைகாந்திகதோஷமன்று என்று மறுக்கப்படுகிறது. அஃதாவது மடந்தையர் களிடத்தும் அவாகளுடைய உடலே போக்கியப் பொரு ளாக இருப்பதால் மேற்கூறிய குற்றம் ஒருபொழுதும் ஏற்படாது. இனி, அசேதனமாகிய உடலே போக்கியப் பொருளாக உள்ளது எனக் கூறப்படுமேயானல், உயிரற்ற உடல் ஏன் போக்கியப் பொருளாக ஆவ தில்லே?' என மறுமுறையும சாருவாகர்களுடைய பூர்வபக்கம் தோன்ற, கீழ்க்கண்டவாறு மறுக்கப்படு கின்றது: அந்த உயிரற்ற உடலும் மாமிசம் உண்கின்ற

---

* (ख) बीभत्सरस

तदुक्तिरत्रैव—

"नैतत्तद्वक्त्र*मत्र क्वचि(त)दधरमधु क्वायताक्ष्या(क्ष्या): कटाक्षा:" । इत्यादि

एवं गजाश्वादावपि ज्ञेयम् । तस्मात् स्थितमेतद्विकारित्वात् भोग्यत्वाच्च देहस्याचैतन्यम्, †अचैतन्याच्च परार्थ‡(र्थं)मिति । न चात्मनो देहान्यत्वे 'कृशोऽहमि'त्यादि §प्रत्ययबाधः । 'तस्य देह' इति भेदग्राहिप्रत्ययेन बाधात् । न चात्मनोऽनुमेयत्वे परत्वं स्यादिति वाच्यम् । तस्य स्वसंवेदनसिद्धस्यात्मनः विप्रतिपन्नं प्रति प्रतिपादनार्थमेवानुमानप्रयोगात् । न चानुमान

வர்களுக்குப் போக்கியப்பொருளாகத் தானிருக்கின்றது; கணவன் முதலியவர்களுக்குப் போக்கியப்பொருளாகவில்லை. காமினீ முதலிய அவஸ்தைக்கு வேறு அவஸ்தை (மூப்பு) வருமேயானால் மாறுபாட்டை அடைவதால் அதுவே இளிவரற்கு முதலாம்.

மேற்கோள்:—அழகு பொருந்திய அந்த முகம் இது அன்று. அந்த அதரமது எங்கே? பார்வை எங்கே? என்ற இவை முதலானவையாகும். இவ்வாறே யானை குதிரை முதலியவற்றிற்கும் போக்கியத்வமும் விகாரத் தன்மையும்உண்டு என்பதுஅறியத்தக்கது. ஆகையால், தேகமானது விகாரத்தை அடைவதாலும், போக்கியப் பொருளாக இருத்தலாலும் அறிவுடைப்பொருளன்று என்று நிலைநிறுத்தப்பட்டது; அறிவுடைப்பொருள் அல்லாமையாலும் அது மற்றொன்றின் பொருட்டே என்பதும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஆன்மா உடலின் வேறு எனின், 'நான் இளைத்தேன்' என்பது முதலிய அறிவிற்குப் பாதகம் இல்லை என்பதில்லை. என்னை யெனில், அவனுடைய உடல் என்ற பேதமுள்ள அறிவால், அது பாதிதமாக ஆனபடியால் என்க.

---

* (ख) क्वतत्तद्वक्त्रमत्र † (ख) अचेतनत्वाच्च

‡ (ख) परार्थ्यमिति § (ख) बाध:

प्रामाण्य निरासस्तेन **शक्यते कर्तुम् । अनुमानस्य*प्रामाण्य निरासक युक्तेरेवानुमानतया तदा- स्वव्याघातापत्तेः। न च चैतन्यस्य देहानुविधाय§कत्वं, शवशरीरे व्यभिचारात्। तस्मादनुभवस्मरणयोरेकाधिकरणम् (त्वात्) चेतनो देहान्य एवात्मेति । 125

अत्र च देहान्यत्ववचनेन संबान्धिनामिन्द्रियादीनामात्म व(त्वं) निरस्तम्। तथाहि बहिर्गृहीतार्थधारकमनःप्रेरित वागिन्द्रियजन्यशब्दप्रपञ्चस्य व्यवहर्तृपुरुषाशयप्रकटकतया दर्पण स्थानीयत्वेन अचेतनानामिन्द्रियाणां करणत्वमेव समुचितम् ।

ஆன்மாவானது அனுமானத்தால் அறியத்தக்கதாயின், பரத்வம் என்பது ஏற்படுமெனின், ஏற்படாது; மாறு பட்ட கருத்துடையோனுக்கு விளக்குவதற்காக இயல் பாக அறிவுடைய ஆன்மா அனுமானமுகத்தால் கூறப் பட்டது. அனுமானம் எங்களுக்கு(சாருவாகர்களுக்குப்) பிரமாணம் ஆகாது என்று அவர்களால் சொல்லவும் முடியாது எங்ஙனமெனின், 'அனுமானம் பிரமாணம் ஆகாது' என்ற யுக்தியே அனுமானமாக இருப்பதால் தனக்கே கெடுதலாக முடியும். மேலும், அறிவு உடலைப் பொருந்தியதன்று; சவ சரீரத்தில் அறிவு காணப் படாமையால் என்பது. எனவே, அனுபவமும் ஸ்மரணமும் ஒரே இடத்திலிருக்கவேண்டிய தன்மை யால், உடலின் வேருனது அறிவோடுகூடிய ஆன்மா என்பது பெறப்படுகிறது. 125

இங்கு உடலின் வேருனது என்றமையால், 'உடல் சம்பந்தமுடைய இந்திரியங்கள் ஆன்மா அல்ல' என்று மறுக்கப்பட்டது. புறத்தே உணரப்பட்ட பொருளை ஏற்கின்ற மனத்தினுலே தூண்டப்பட்டு வாக்கிலிருந்து உண்டான சப்த பிரபஞ்சமானது பேசுவோருடைய கருத்தை வெளிப்படுத்துவதால், கண்ணுடி நிலையி

**(ख) शक्यः *(ख) तदनुमानप्रामाण्य §(ख) देहानुविधायित्वं

[तथा]

वागिन्द्रियेण स्पष्टेन मनसान्तरितेन तु ।
यः प्रपञ्चोऽनुमानाख्यः सामान्यो व्यवहर्तृषु ॥
तेनानुमीयते ह्यात्मा दृङ्कुदर्पणनिदर्शनात् । इति ।

अपिच—यो यः संहतः स भोक्त्रर्थः, यथा शयनादि । संहतश्चायं चक्षुरादीन्द्रियवर्गः अतस्तस्यापि भोक्ता(त्रा) भवितव्यमिति इन्द्रियव्यतिरिक्त भोक्तृसिद्धिः । 126

अनश्वरः—नित्यः । तस्य हि सौगतादिवत् क्षणिकत्वे विनाशित्वे वाभ्युपगम्यमाने कर्मानुष्ठान फलभोगादिकं पूर्वानुभूतस्मरणादिकं च नोपपद्यते ।

யிருக்கின்ற அசேதனமான இந்திரியங்களுக்குக் கருவியாந்தன்மையே சாலப் பொருந்தும்.

மதங்கம்

"கண்ணால் கண்ணாடியில் அழகு அறியப்படுவது போல மனத்தால் தூண்டப்பட்ட வாக்கினால் உச்சரிக்கப்பட்டுப் பேசுவோருடைய கருத்தைத் தெரிவிக்கின்ற சொற்பிரபஞ்சத்தால் ஆன்மா அறியப்படுகிறான்" என்று கூறுகின்றது.

எது எது கூட்டமோ அஃது அனுபவிப்பவனுக்காகவே, சயனம் முதலியனபோல; கண் முதலிய இந்திரியங்களும் கூட்டமாகவுள்ளன. ஆதலால் அவற்றுக்கும் நுகர்வோன் நிச்சயமாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதனால், இந்திரியங்களுக்கு வேறான நுகர்வோனாகிய ஆன்மா உண்டு என்பது பெறப்பட்டது. 126

अनश्वरः (அநச்வர:) அழிவற்றவன் ஆன்மாவிற்கு ஸௌகதர் முதலானோர்போல *க்ஷணிகத்வமோ அழியுந் தன்மையோ ஒப்புக்கொள்ளப்படுமேயாயின் முன் வினைப்பயனாகிய இன்பதுன்பங்களும் முன் அனுபவித்த நினைவுகளும் உண்டாகமாட்டா.

---

* க்ஷணிகத்வம்—ஒரு நொடி நேரமிருக்குந்தன்மை.

तथात्रैव—

"क्षणभङ्गे स्थिते ज्ञाने न च कर्मार्जनं भवेत् ।
न तत् कर्मफलं भोग्यं ज्ञाननाशे निरन्वये ॥
स्थिरत्वं तद्गतेर्गम्यं स्मृतिर्नानुभवा[द्]ते ।
स्मर्तानुभविता स्थैर्यात् तेन ज्ञाता स्थिरो भुवि ॥ इति । 127

व्यापी—व्यापकः । क्षपणकवत् तस्याव्यापकत्वे काश्मीर[क]स्यैव दक्षिणापथे परिदृश्यमानभोग इव देहा(शा)न्तरफलभोगो नोपपद्यते, तस्यामूर्त*स्याकाशस्येवाचेतनेन कर्मणा† देशान्तरनयनासम्भवात् । शरीरपरिमितत्वे संकोच विकासधर्मित्वे वा परिणामित्वाचेतनत्वादि दोषप्रसङ्गाच्च ।

அங்கேயே —

"அறிவுடைப் பொருளாகிய ஆன்மா ஒரு க்ஷணத்தில் அழியக்கூடியதாக இருக்குமேயாயின், நல்வினை ஈட்டல் தீவினைகளின் பயனாகிய இன்பதுன்பங்களின் அனுபவங்களும் ஏற்படாமல்போகும். ஆன்மாவின் அழிவில்லாத நிலைத்ததன்மையானது ஆன்மாவின் கமனபிரகாரத்தால் அனுமானம் செய்யப்படுகிறது. என்னையெனில், ஆன்மா முதலில் அனுபவித்து அனுபவித்ததைப்பிறகு நினைக்கிறது. அனுபவமில்லாமல் நினைக்கமுடியாது. ஆதலால் நினைக்கும் ஆன்மா முன்பு அனுபவித்தவனாக இருக்கவேண்டுமென்பதால், முன்பு அனுபவித்தவனும் இப்பொழுது நினைப்பவனும் ஒருவனாக இருக்கவேண்டு மென்பது பற்றி ஆன்மா நிலையானவன்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. 127

வ்யாபீ (வ்யாபி) வியாபித்தவன்; க்ஷபணகன் போல ஆன்மாவிற்கு அவ்யாபகத்தன்மையைக் கூறின், காச்மீர தேசத்தில் பிறந்தவனுக்குத் தென்னாட்டில் காணப் படும் போக நுகர்ச்சிபோலத் தேசாந்தரத்தில் போகப் பயனை நுகர்தல் இல்லாமல் போம். ஆகாசம்போல்

---

* (ख) अमूर्त † (ख) वा

तथा तत्रैव—

देशान्तरफला यत् स्यात् अविमुक्तोऽपि या* गतिः
(देशान्तरफलाय स्याद्विभुत्वे तु नो गतिः)
मूर्तत्वे न फलं भोग्यं यतो मूर्तिर्विनश्वरा ॥
अमूर्ति* र्नि(र्तो)नीयते व्या(ना)पि केनचे(चि)त कर्मणाथवा ।
अथैनं ‡मूर्तं यत् [अचेतनश्च यच्चान्यत्]तत(त्)कथं नयते(ने) पटु ।
तत् फलं भिन्नदेशस्थं विभुत्वात् तनुयोगजम्। इति । 128

வடிவமற்றவனுன உயிரை அசேதனமான கன்மம் தேசாந்தரத்திற்கு நடத்திச் செல்லுதல் முடியாது. ஆன்மா; சரீர பரிமிதமென்றே சுருங்குதல் பரவுதல் முதலிய தர்மங்கள் உடையவன் என்றே கூறின். பரிணுமித்வம் அசேதனத்வம் என்ற குற்றமும் ஏற்படும். ஆகையால் ஆன்மாவிற்கு வியாபகத்தன்மை இல்லை என்பது மறுக்கப்பட்டது.

அங்கேயே—

"ஆன்மா வியாபகமின்றி இருக்குமாயின் தேசாந்திரத்திலும் சுகதுக்கானுபவம் என்பது இராது. அது மூர்த்தமாக இருக்குமாயின் பயன் அனுபவிக்கத்தக்கதாக இராது என்னையெனில், மூர்த்தமான பொருள் அழியுந்தன்மை உடைமையால் என்க. அல்லது ஆன்மா அமூர்த்தமாயின் அவ்வான்மாவை அசேதனமான கன்மம் வேறு இடத்திற்கு நடத்திச்செல்லுதல் இயலாது. என்னையெனில் அசேதனமான கன்மம் அதை நடத்திச்செல்வதில் எவ்வாறு சக்தியுடையதாக முடியும்? ஆதலால், ஆன்மா வியாபகமாக இருந்தால்தான் எத்தேசத்திலும் பயன் அனுபவிக்கத்தக்கதாக இருக்கும். என்று விரிவாகக் கூறியுள்ளதுகாண்க. 128

---

*(ख) यो *(ख) अमूर्ता नियते व्यापे ‡ (ख) अतैन यत

विभिन्नः – अनेकः। नतु वेदान्तवादिनामिव एकः, तस्य परमार्थत एकत्वे बन्ध मोक्ष साधक विद्या[ऽविद्या]विभागेन द्वैतापत्तेः, एकमुक्तौ सर्वभवोच्छेदप्रसङ्गात्, भोगसाम्यादि दोषप्रसङ्गाच्च।

तथा तत्रैव

चिद्रूपत्वात् तदेकत्वं तद्भेदो भिन्नभोगतः।
न(स)च तस्य स्वकर्मोत्थः साविद्या बन्धलक्षणा॥
तच्चे(च्छे)दिका भवेद्विद्या द्वयमस्ति तदा तव
विद्याविद्याविभागे*न ग(कृ)तो द्वैतपरीग्रहः॥
स्थितायां सर्वतो मुक्तौ भवोच्छेदः प्रसज्यते।
नचास्ति सं(स)भवोच्छेदः तेन ते बहवो मताः॥

विभिन्न: (விபிந்ந:) அநேகம்; ஆன்மா வேதாந்திகள் கூறுவது போல ஒன்றன்று. உண்மையாக ஆன்மா ஒன்ருக இருக்குமேயாஞல், பிறப்பு மோக்ஷம் இவைகளுக்குக் காரணமான ஞானம் அஞ்ஞானம் என்ற பிரிவால் இரண்டு என்று முடியும். மேலும், ஆன்மா ஒன்ருயின், ஒருவருக்கு மோக்ஷம் கிட்டியவழி எல்லோருக்குமே மோக்ஷம் கிட்டியதாகும்; போகானுபவமும் எல்லோருக்கும் ஒப்ப நிகழும் தன்மைத்தாகும்; ஆதலின், இவைபோன்ற குற்றங்கள் ஏற்படுவதால், ஆன்மா பலவாதலன்றி, ஒன்ருதல் இல்லை என்க.

அங்கேயே —

"ஆன்மா அறிவு மயமாக இருக்குந்தன்மையால் ஒன்றெனக்கூறினும், பற்பலவிதமான போகத்தை உடையதாயிருப்பதால் பலவாந்தன்மைத்து ஆகிறது. அந்தப் பேதமும் உயிரின் கன்மத்திஞல் ஏற்பட்டது. மல கன்மம் மாயா என்ற அஞ்ஞானமானது பந்தத்

---

* (ख) विभागेनागतो

श्रीमत्पौष्करे—

यद्यभिन्नं तु सर्वेषां भोक्तुमिच्छैकदा भवेत् ।

भोक्तुमिच्छा यदैकस्य गन्तुमिच्छा परस्य च ॥

तथैव*मस्माच्चैतन्यं भिन्नरूपमिति स्मृतम् । 129

समलः - मलेन सहितः । मलशब्देन ज्ञानावारकं कर्मभिन्नं रागकारणमज्ञानमुच्यते ।

திற்குக் காரணமானது. ஞானம் அதைப் போக்குவதாக உள்ளது. ஞானம் அஞ்ஞானம் என்ற பிரிவால் இரண்டு என்ற தன்மை ஏற்பட்டது. ஒன்று என்று கூறினல், ஒருவருக்கு மோக்ஷம் எய்தும்பொழுது எல்லோருக்கும் அஃது எய்த நேரிடும். அவ்வாறு எய்துவதில்லே ஆதலால் உயிர் பலவாகும்'' என்று கூறப்பட்டுள்ளது காண்க.

பௌஷ்கரம்

"ஆன்மா ஒன்றெனில், எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் போகத்தில் இச்சை ஒரேகாலத்தில் உண்டாக வேண்டும்; அவ்வாறு உண்டாதல் இல்லே. எந்தக்காலத்தில்ஓர் ஆன்மாவிற்குச் சுகத்தை அனுபவிப்பதில் இச்சை ஏற்படுகிறதோ; அதேகாலத்தில் மற்றோர் ஆன்மாவிற்கு அதற்கு விரோதமான பிறப்பறுப்பதில் இச்சையும் உள்ளது. ஆதலால் ஆன்மா பலவகைப்பட்டவன்'' என்று கூறுகின்றது.

समलः (ஸமல:)— மலத்துடன் கூடியவன் 'மலம்' என்னும் சொல்லால் அறிவைத் தடைசெய்கின்றதும், தர்மாதர்ம ரூபமான கன்மத்தினும் வேறும் ராகத்திற்குக் காரணமாயுமுள்ளதுமான அஞ்ஞானம் சொல்லப்படுகிறது.

---

* तदैव तस्मात्

तथा तत्रैव —

"तेन तत्कर्मणोभिन्न[म] ज्ञानं रागकारणम् ।
प्रावृणोति *तदाज्ञान[म] §मूर्तं विषशक्तिवत् ॥
तेनाशुद्धः पशुरसावनुपाधि गुणाश्रयः । इति । 130

अजडः-जडो न भवतीत्यजडः, ज्ञानक्रियास्वभाव इत्यर्थः चैतन्द(न्या)भावे कर्तुः प्रवृत्त्ययोगात् ।

तथा पौष्करे—

प्रवर्तमानो देहादिश्चेतनाधिष्ठितः सदा ।
स्वतः प्रवृत्तिशून्यत्वाज्जडत्वेन पटादिवत् ॥
यस्तु प्रवर्तकस्सोऽयमात्मेति परिपठ्यते ।

அங்கேயே பிறிதோடரித்தில்.

" அந்த மலமானது, கன்மத்தினும் வேறுபட்டு, ராகத்திற்குக் காரணமான அஞ்ஞானமாகும். அந்த அஞ்ஞானமானது விஷசக்திபோல ஆன்மாவின் அறிவை மறைக்கிறது. அதனுல் மறைக்கப்பட்ட சிற்சக்தியை உடையவன் ஆன்மா." என்று கூறப் பட்டுள்ளது. 130

अजडः (அஜட:) அசேதனம் அல்லன். இயல்பிலே அறிவுத் தொழிலே உடையவன் என்பது பொருள். அறிவுடைப் பொருளாக இல்லாவிட்டால், கருத்தா விற்குத் தொழிற்படுந்தன்மை ஏற்படாது.

பௌஷ்கரம்

"இயங்குகின்ற சரீரம் இந்திரியம் முதலியவை எப்பொழுதும் அறிவுடைப்பொருளாலேயே அதிஷ்டிக் கப்பெற்று இயங்குகின்றன. சரீரம் ஆடையைப் போல அசேதனமாக இருப்பதால் தானே இயங்குந்தன்மை யற்றது. ஆதலால் எவன் இயககுகின்ருனே, அவனே

---

* (ख) तदज्ञानं

तथा तत्रैव —

सर्वकार्ये यतः कर्तुर्भावमालोच्य वस्तुगम् ।
प्रवृत्तिर्दृश्यते यस्मात् स भावः सत्क(त्व)वाचकः ॥

तेन तत्प्राकृचितेर्भावः कर्मवत् किन्न मन्यसे । इति । 131

स्वकर्मफलभुक् — स्वस्य कर्म स्वकर्म – धर्माधर्मात्मकं, तस्य फलं भुङ्क्ते इति स्वकर्मफलभुक् । युगपत्सेवाकृष्यादि प्रवृत्तयोर्द्वयोः पुरुषयोरेकस्य फलसिद्धेः इतरस्यादर्शनाच्च ।

तथा—

"सेवाप्रवृत्तयो[र्द्वयो]ः समानगुण शीलयोः ।
एकस्य फलसंपत्तिस्तेन तत्कारणं पदम् ॥
अदृष्टं सूक्ष्महेतुत्वाद्गम्यते कार्ययोगतः ।
कारणं कर्मसंज्ञं तद्धर्माधर्मात्मकं स्थितम् ॥"

ஆன்மா என்று சொல்லப்படுகிறுன்" எனக் கூறுவது காண்க.

அங்கேயே பிறிதோரிடத்தில்

"பொருளில் உள்ள உண்மைத் தன்மையை அறிந்து எதனுல் கருத்தாவிற்கு எல்லாக் காரியங் களிலும் ஈடுபாடு காணப்படுகின்றதோ, அக் காரணத் தால் அவனுக்கு அறிவு உண்டென்று அறியப்படு கிறது" என்று கூறப்பட்டுள்ளது அறிக. 131

स्वकर्मफलभुक् (ஸ்வகர்ம பல புக்) தன்னுடைய தர்மாதர்மரூபமான கன்மங்களின் பயனை அனுபவிக் கிறுன் என்பது பொருள். ஒரே காலத்தில் தொண்டு, உழவுத்தொழில் இவற்றில் ஈடுபட்ட இருவர்களுள், ஒருவருக்கு நல்ல பயனும் மற்றொருவருக்குப் பயனின் மையும் காணப்படுவதால் என்க.

पौष्करे—

उभयोः कृषिसाम्येऽपि कश्चिद्धान्यानि‡य(ऋ)च्छति
न किञ्चिदपरस्तस्य कर्म कारणकं द्विजाः ॥ इति। 132

कर्ता- पूर्वोक्तस्य कर्मणः संपादि (द) [यि] ता, अचेतनस्य शरीरादेः कर्तृत्वायोगात् कर्मणः करणसापेक्षत्वेऽपि कुठारादिवदप्रशस्यतया पुरुषस्यैव प्राधान्याच्च ।

அவ்வாறே மற்றுமோரிடத்தில்

தொண்டில் ஈடுபட்ட ஒப்பான குணம் ஒழுக்கம் இவற்றையுடைய இருவர்களுள் ஒருவருக்குப் பூர்ண மான பயன் வாய்க்கிறது; மற்றவருக்கு அஃது இல்லை. ஆதலால் பயனைக் கொண்டு நல்வினை தீவினை என்ற கன்மமே அவற்றுக்குக் காரணமென்று நிச்சயிக்கப் பட்டுள்ளது என்று கூறுவது காண்க.

பௌஷ்கரம்

"இருவர்கட்கு உழவு, தண்ணீர் முதலிய த்ருஷ்ட காரணங்கள் சமமாக இருந்தாலும், ஒருவர் அதிகத் தானியங்களை அடைகிறார்; மற்றொருவர் குறைந்த அளவு தானியத்தையும் அடைகிறதில்லை. ஆதலால் இந்த இருவிதமான பயன்களுக்கும் தருமாதரும ரூப மான கன்மமே காரணமாகும்" என்று கூறுகின்றது. 132

कर्ता (கருத்தா) முன் சொல்லப்பட்ட கன்மத்தை ஈட்டுபவன். அசேதனமான உடல், இந்திரியம் முதலிய வற்றிற்குக் கருத்தாவாந்தன்மை ஏற்படாமையாலும், தொழிலுக்குக் கருவி அபேக்ஷை இருந்த போதிலும், வினைக்குக் கருவியான கோடரிக்கு முக்கியத் தன்மை இல்லாது ஆன்மாவிற்கே முக்கியத்தன்மை இருத்தல் காண்பதாலும் ஆன்மாவே வினையை ஈட்டுகின்றான்.

---

‡ (ख) गच्छति

तथा तत्रैव—

तत्कर्ता पुरुषः प्रोक्तो न शरीरस्य कर्तृता ।
अचेतनं यतस्तस्मात् कर्तृत्वममृतं(ते) ततः ॥
कर्तृत्वं करणे सद्भिस्त(द्भित)थाप्यस्य प्रधानता ।
वृक्षच्छेदे यथा लोको न कुठारं प्रशंसति ॥

स कर्ता *करणैस्तेन प्राधान्यात् पुरुषः स्मृतः । इति । 133

किञ्चिज्ज्ञः- किञ्चिदल्पं जानातीति किञ्चिज्ज्ञः । एतत् किञ्चिज्ज्ञत्वं "विभुः सन्" इत्यादिना उत्तरत्र संङ्ग्रहकार एव वक्ष्यति । 134

सेश्वरः- के(ते)न ईश्वरेण प्रकारे(प्रेरके)ण सहितः ।
न साङ्ख्यानामिव स्वतन्त्र इत्यर्थः ।

அங்கேயே

"வினைக்குக் கருத்தா ஆன்மாவாகும் சரீரத்திற்குக் கர்த்தாவாந்தன்மை இல்லை. என்னையெனில், சரீரம் அசேதனமானது; ஆகவே, கருத்தாவாந்தன்மை சேதனமான ஆன்மாவினிடத்தேயே உள்ளது என்க. கருத்ருத்வம் கருவிகளில் இருந்தாலும் ஆன்மாவிற்கே முக்கியத்தன்மை எய்தும் எவ்வாறெனில், மரத்தை வெட்டுவது கோடரியாக இருந்தாலும், அதை உலகம் புகழாது; அதுபோல, உடல் இந்திரியம் முதலிய கருவிகள் வினை செய்தாலும், ஆன்மாதான் சிறந்த கருத்தாவாகச் சொல்லப்படுகிறுன்" என்று விரிவாகக் கூறுவது அறிக. 133

किञ्चिज्ज्ञः (கிஞ்சிஜ்ஞ:) சிற்றறிவு உடையவன் இந்நூலாசிரியர் பின்னர்க் கூறப்போகிறுர். 134

सेश्वरः (ஸேச்வர:) இயக்குகின்ற ஈச்வரனேடு. கூடியவன். ஸாங்கியர்களின் கொள்கை போல, ஆன்மா

---

* (ख) कारणैः

इदमपि "कर्मणा देहे"त्यादिना उत्तरत्र वक्ष्यति । 135

पशुः– पशुत्वमलयुक्तः, मुक्तस्य पशुत्वासंभवात् ।

तथा पौष्करे—

'पशुः पशुत्वसंयोगान्न मुक्तः पशुरुच्यते' ।

अयं च पशुः विज्ञानकल प्रलयाकल सकलभेदेन त्रिविधः । तेच क्रमेणैकद्वित्रिमला भवन्ति ।

"यस्मात् स्वदृक्क्रियाशालिकलाहीनोप्यनीश्वरः ।
व्यापकश्चिन्मयः सूक्ष्मः शिववत् संव्यवस्थितः" ॥ इति ।

किञ्चिज्ज्ञत्वं च उत्तर[त्र]सूत्रकारेण प्रदार्शितः (तम्) । 136

சுதந்திரன் அல்லன் என்பது பொருள். இதைப்பற்றியும் நூலாசிரியர் பின்னர்க் கூறப்போகிருர். 135

**पशुः (பசு) ஆணவ மலத்தோடு கூடியவன். முக்தான்மாவிற்கு ஆணவமலம் இல்லை.

பௌஷ்கரம்

"ஆணவ மலத்தோடு கூடியிருப்பதால் ஆன்மா பசு என்று சொல்லப்படுகிருன். பாசங்களால் விடுபட்ட முத்தான்மா பசுவென்று சொல்லப்படமாட்டான் என்று கூறுகின்றது.

மேலும், ஆன்மா விஞ்ஞாணகலர், பிரளயாகலர் ஸகலர் என மூவகையாகச் சொல்லப்படுகிருன் அவர்கள் முறையே ஒரு மலம் இருமலம் மும்மலம் உடையவர் ஆவர்.

"முக்தான்மா கலாதி ஸம்பந்தம் இல்லாமல் இருந்தாலும், ஞானகிரியைகளோடு கூடியவராயும் ஈச்வரனுக்கு *வேறுபட்ட வராயும் இருப்பர்; அறிவு

**பசுத்வம் ஆணவமலம்; இஃது இடுகுறிப்பெயர்.

*முக்தான்மாக்களுக்குப் படைப்பு முதலிய ஐந்தொழில்கள் இல்லாததால் ஈச்வரத்தன்மை இல்லை; ஆனுல் ஈச்வர ஸாம்யம் உண்டு என அறிக.

इत्थं पशुलक्षणमुक्त्वा तद्विलक्षणेषु पञ्चसु पाशेषु पृथग्भूतमाणवं मलं स्वायम्भुव सूत्रेण निरूपयति—

अथानादिमलः पुंसां पशुत्वं परिकीर्तितम् ।
तुषकम्बुकवत् ज्ञेयं मायावापाङ्कुरस्य तत् ॥ सू २०

अथ-पशुलक्षणानन्तरम् । मलादयो व्याक्रियन्त इति शेषः । अनादिश्चासौ मलश्चानादिमलः, मलिनीकरोति दृक्क्रियात्मकं तेजः प्रच्छादयतीति मलः । मलशब्द आच्छादकपर्यायः कृत्प्रत्ययान्तः । न विद्यते आदिः यस्य सः अनादिः। अत्र पाचकविशेषणीभूतशोभनपदवदाच्छादनज्ञम (काज्ञान) विशेषणम (णेना)नादिपदेन आच்छादनक्रियासम्बन्धस्याप्यनादित्व प्रतिपादनद्वारा तत्सम्बान्धिनो मलस्याप्यनादित्वमुक्तम् ।

மயமானவர்; சிவபெருமானைப்போலவே இருப்பர்" என்று சாத்திரம் கூறுகின்றது. 136

இவ்வாறு பசு இலக்கணம் கூறி அதற்கு மாறு பட்ட ஐந்து பாசங்களுள் தனிப்பட்டதான ஆணவ மலத்தை ஸ்வாயம்புவ சூத்திரத்தால் விளக்குகிறார்.

*அதாநாதி மல: பும்ஸாம் பசுத்வம் பரிகீர்த்திதம் 1
துஷகம்புகவத் ஜ்ஞேயம் மாயாவாபாங்குரஸ்ய தத் 11

பசு இலக்கணத்தைக் கூறிய பின்னர், ஆணவ மலம் முதலியவை விரித்துரைக்கப்படுகின்றன என்று சேர்த்துக் கொள்க. ஞானகிரியா ரூபமான ஒளியை மறைப்பதால் மலம் என்பது பெயர். அநாதியாக உள் ளது மலம்;மலம் என்பது மறைப்பு என்பதின் பரியாயச் சொல். எதற்குத் தொடக்கம், காணப்பட வில்லையோ,

---

*[புகலிலினி யனுதிமலம் புருடர்பசுத் துவமென்று
பகருறுவ ரறிவறிந்தோர் பாசமென வுரைத்ததுதான்
விகலமுறு மாயையெனும் விதைமுளைக்குத் தவிடுமிபோற்
றகவுணர்க வெனவிளம்புஞ் சைவமெனப் படுநூலே]
(சதமணிமாலை)

अयं मलः पुम्सां पुरुषाणां, पशुत्वमिति कीर्तितम् । तत्र मलस्वरूपेदृष्टान्तमाह तुषकम्बुकवदित्यादि । तत्र मलरूपं पक्व(ङ्कं), मायावापाङ्कुरस्य आवापश्चाङ्कुरश्च आवापाङ्कुरं द्वन्द्वैकवद्भावः । मायायाः आवापाङ्कुरं मायावापाङ्कुरं तस्य, तुषकम्बुकवत् तुषकम्बुकमिव, ज्ञेयम् । यथाहि तुषकम्बुकः शालि तण्डुलानामावापस्य उच्छूनतायाः प्रसवाभिमुखभावस्य अङ्कुरोत्पत्तेर्निमित्तम्, एवं मायायाः शिवेच्छा-वशादावापस्य प्रसवाभिमुख भावस्य कलादिकार्यादेश्च तन्निमित्तमिति । एतदुक्तं भवति यस्यैतदस्ति तं प्रति माया प्रसवाभिमुखी भवति कलादी(दीं) श्चोत्पादयतीति । 137

அஃது அநாதி. நல்லசமையற்காரன் என்ற சொல்லில் அடைமொழியாகவுள்ள நல்ல என்ற சொல் போல, அறிவை மறைக்கின்ற அஞ்ஞான ரூபமான மலத்திற்கு அடைமொழியாகவுள்ள 'அநாதி' என்ற சொல்லால் ஆச்சாதனகிரியா ஸம்பந்தமுடையஆன்மாவிற்கு அநாதித் தன்மை சொல்லும் வாயிலாக அதனையுடைய மலத்திற்கும் அநாதித்தன்மை கூறப் பட்டது. இம்மலம், ஆன்மாக்களுக்குப் பசுத்வம் என்று கூறப்படுகிறது. மல, இலக்கணத்தைக் கூறும் பொழுது திருஷ்டாந்தம் கூறுகின்றார், 'உமி தவிடு போல' என்று. மலரூபமான சேறு மாயேயமாகிய அங்குரத்திற்கு உமிபோல் அறியத் தக்கது. எவ்வாறெனில்; உமியானது நெல் விதையின் முளைத்தற்சக்திக்கு நிமித்தமானது போல, சிவனருளால் ப்ரஸவாபிமுகமான மாயையின் கலாதி காரியங்களுக்கு ஆணவமலம் நிமித்தமாகும். எந்த உயிர் ஆணவ மலத்தோடு கூடியதோ, அந்த உயிரின் பொருட்டு மாயை பிரஸவாபிமுகபாய் ஆகிக் கலாதி காரியங்களை உண்டுபண்ணுகிறது. 137

ननु आत्मनि तुषकम्बुकस्थानीयो मलो वर्तते। †मायायायाश्च कलाद्यगरु(ङ्कुर)जन्मेति भिन्नाधिकरणत्वात कथमेकाधिकरणो दृष्टान्त इति चेत्। सत्यम्। नायं सर्वथा दृष्टान्तः, किन्तु निमित्तनिमित्तीभावमात्र इत्यदोषः। अत्र तुषकम्बुकदृष्टान्तेन शास्त्रान्तरोक्त तात्रि(म्र)कालिका दृष्टान्तोऽप्युपलक्षण*मिति।

तदुक्तं श्रीमन्मतङ्गे—

'ताम्रकालिकवद् योगात् सहजः परिकीर्तितः।इति।

अत्रापि यथा ताम्रस्य कालिका रसशक्त्या § निवर्त्यते तथा मलः शिवशक्त्या ‡निवर्त्यत इत्येतावति दृष्टान्तत्वम्। ननु सर्वथां साधर्म्यतेति** बोध्यम्। 138

நெல்லில் உமிபோல், உயிரில் மலமானது இருக்கிறது; மாயையிலும் கலை முதலான அங்குரம் தோன்றுகிறது என்று வேற்றுமைப்பட்ட அதிகரணத்தை உடையதாயிருப்பதால், ஏகாதிகரண திருஷ்டாந்தமாக எவ்வாறு முடியும் எனில், உண்மை இது முழு திருஷ்டாந்தமாகாது. ஆயின், இது காரண காரியத்தை மாத்திரம் காட்டக் கொடுக்கப்பட்ட திருஷ்டாந்தமாகும். இங்கு உமி திருஷ்டாந்தத்தால் வேறு சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்ட 'செம்பிற் களிம்பு போல என்ற திருஷ்டாந்தமும் உபலக்ஷணமாகும்.

மதங்கத்தில்

"ஆன்மாவில் ஆணவமலமானது செம்பிற் களிம்பு போலச் சேர்ந்திருத்தலால், ஸஹஜமலம் எனப்பட்டது" என்று கூறப்பட்டுள்ளது அறிக.

அஃதாவது செம்மில் உள்ள களிம்பானது ரஸகுளிகையால் நீங்குவது போல, ஆணவமலத்தின் சக்தியும் சிவதீக்ஷையால் குன்றி விடும என்று இவ்வளவில் திருஷ்டாந்தத்தைப் பொருத்திக் கொள்க; எல்லா வகையாலும் ஒப்புமை கொள்ளற்க. 138

†(ख) मायायां *(ख) उपलक्षणीय §(ख) निवर्तते
‡निवर्तते **(ख)साधर्म्यात्

अस्य च पर्यायनामानि मृगेन्द्रे दर्शितानि ।
यथा—

'पशुत्व पशुनीहारमृत्युमूर्च्छामलाञ्जनैः ।
अविद्यावृतिरुग्ग्ला(ग्ला)नि पापमूलक्षयादिभिः ॥
सुप्रभेदे च—

मलोऽज्ञानं तमोऽज्ञात्वा(ज्ञत्वं) तिरस्कारकरस्तदा (था) ।
*पतिः पशुरविद्येति मलपर्यायवाचकः॥ इति । 139

अत्र पुंसामिति बहुवचननिर्देशान्मल इत्येकवचननिर्देशाच्च मलस्यैकस्यैव बहुपुरुषक्रियावारकशक्तिवैचित्र्यमस्तीति ध्वनितमर्थं मृगेन्द्रसूत्रेण मुखतो दर्शयति—

तदेकं सर्वभूतानामनादि निबिडं महत् ।
प्रत्यात्मा(त्म)स्थ स्वकालान्तापाय(यि) शक्तिसमूहवत् ॥
सू २१

மலத்திற்கு வேறு பெயர்கள் பசுத்வம், பசுநீஹாரம், மிருத்யு, மூர்ச்சை, மலம், அஞ்சனம், அவித்தை, ஆவ்ருதி, ருக், க்லானி, பாபமூலம், க்ஷயம் என்று ஸ்ரீ மிருகேந்திராகமத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸுப்ரபேதம்

மலம், அஞ்ஞானம், தமஸ், அறியாமை பதி, பசு, அவித்தை என்று மலத்தின் வேறு பெயர்களைக் கூறுகின்றது. 139

இந்தச் சூத்திரத்தில் 'ஆன்மாக்களுக்கு' என்று பன்மையால் சொல்லப்பட்டமையால் மலம் என்று ஒருமையில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அஃது ஒன்றே

---

* प्रतिपत्तिरविद्येति

*பிரதிபத்தி என்று ஸுப்ரபேதம் அச்சுப்பதிப்பு

तत्-आवरणं, सर्वभूतानां- चतुर्दशविधानामपि प्राणिनामेकमेव । कस्मादित्यत्र विशेषणद्वारेण हेतुमाह- अनादीति अनादि-स(न)माधी(यी)य बन्धनवदागन्तुकम् । अतएवैकम् । अनेकत्वे हि तस्याचेतनत्वात् कारणान्तर पूर्वकत्वेनानादित्वानुपपत्तिः । न च कारणान्तरपूर्वकत्वेऽपि काला * दिवत्पारम्पर्येणबन्धकत्वादनादित्वं भवतीति वाच्यम् । तस्य प्रवाह (हा) नादित्वानङ्गीकारात् । तदङ्गीकारे तु पुम्सां [मलाभावावस्थावश्यकतया] तदानीं शिवस्यै(ये)व पुनब(र्ब)न्धा-
भावप्रसङ्गात् । तस्मात् न कर्मत्व(व)त् प्रवाह(हा) नादित्वं
मलस्य; किन्तु कारणाभावादेवानादित्वं मायावत् । 140
निबिडं [घनम्]पुंसामभेद्यमित्यर्थः ।

பல ஆன்மாக்களுடைய ஞானகிரியைகளைத் தடுக்கின்ற பலப்பல சக்தியுடையதாக இருக்கிறது என்னும்குறிப்புப் பொருளை மிருகேந்திர சூத்திரத்தால் விளக்குகிறார்.

*ததேகம் ஸர்வபூதாநாமநாதி நிபிடம் மஹத் I
ப்ரத்யாத்மஸ்த ஸ்வகாலாந்தாபாயி சக்தி ஸமூஹவத் II

அம்மறைப்பாகிய மலம் பதினான்கு வகைப்பட்ட பிராணிகளுக்கும் ஒன்றேயாகும். எவ்வாறு என்று காரணத்தை விளக்க வேண்டி, 'அநாதி' என்று அடை மொழிவாயிலாகக் காரணத்தை விளக்குகிறார். அஃது அநாதியாக உள்ளது. மாயீய பந்தம் போல் ஆகந்துகம்(வந்தேறியது)அன்று; அநாதியாயிருத்தலாலேயே அஃது ஒன்றேயாகும். அவ்வாறன்றி அநேகம் என்போமாகின், அஃது அசேதனமாயிருப்பதால் வேறு காரணம் வேண்டப்பட்டு அதற்கு அநாதித் தன்மை இல்லாமல் போகும்; வேறு காரணங்களை

---

*உரைத்தமல மெவ்வுயிர்க்கு மொன்றாகி யநாதியாய்ப்
பொருத்தமுறும் பெரிதாகிப் புகலருமான் மாக்கடொறு
மிருத்தலுறு வனவாகி யிருந்து தங்கா லாந்தத்திற்
றறித்தலற வகல்வனவாஞ் சத்திபல வுடைத்தம்மா.

(சதமணிமாலை)

* (ख) कलादिना

व्यापकानामात्मनामावरकत्वात् महत् ।

नन‍ु मलस्यैकत्वे एकमुक्तौ सर्वमुक्तिप्रसङ्ग इत्यत आह प्रत्यात्मस्थस्वकालान्तापाय(यि)शक्तिसमूहवदिति । प्रत्यात्मस्थाः प्रति पुरुषं वर्तमानाः, स्वकालान्तापायिन्यः स्वस्वपरिणाम कालापसारिण्यः, य(याः)शक्तयः तासां समूहः सोऽस्यास्तीति तद्वत् ।

तथोक्तं तत्व[त्रय]निर्णये—

"मलशक्तयो[वि]भिन्नाः प्रत्यात्मानं च तद्गुणोप(णाव) रिकाः इति"

முன்னிட்டிருந்தாலும், காலம் முதலிய தத்துவங்கள் போலப் பரம்பரையாகப் பந்திப்பதால் அநாதித்தன்மை உள்ளது என்று கூறமுடியாதோ வெனின், அன்று அம்மலத்திற்குப் பிரவாஹம் போல அநாதித்தன்மை அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. அதை ஏற்றுக்கொள்ளின், ஆன்மாக்களுக்கு மலமில்லாத அவஸ்தையும் அவசிய மாக இருப்பதால் அப்பொழுது சிவபெருமான் போல மீண்டும் பிறப்பின்மை ஏற்படும். ஆதலின், மலத் திற்குக் கன்மத்தைப் போலப் பிரவாஹாநாதித்வம் இல்லை. ஆனால் அதற்கு மாயை போல் காரணமில்லா ததால் அநாதித்தன்மை செறிந்துள்ளது என்க 140

நிபிடம் (நிபிடம்) பேதிக்க முடியாதது, வியாபக மான ஆன்மாவை மறைப்பதால் பெரியது.

மலம் ஒன்றாக இருக்குமாயின், ஒருவர் முக்தியடை யும் பொழுது எல்லோரும் முக்தியடைதல் நேரிடும் என்றாலோ வெனின், அன்று; அஃது ஒவ்வோர் ஆன் மாவிடத்தும் இருக்கின்ற தனது பக்குவகாலத்தில் நீங்குவதாயுள்ள அநேக சக்திகளை உடையது.

एवं च सति मलस्यैकत्वेऽपि तदीयावारकशक्तीनामानन्त्यात् तदाचा(वा)र्यणामपि भेदान्नैकमुक्तौ सर्वमुक्तिप्रसङ्गः ।

अनेन सूत्रेण मलस्यैकत्वादि-प्रतिपादकेन तत्स्वरूप लक्षणमुक्तम् । तत्र प्रमाणं तु मोहादिलक्षणकार्यलिङ्गं शेषवदनुमानं द्रष्टव्यम् । तद्यथा मोहादिकं कार्यं सकारणकं कार्यत्वाद्धटवत् । अत्र च मायादीनां प्रकाशकतया मोहकारणत्वा-सिद्धेः परिशेषात् मोहकारणतया मलस्य सिद्धिः ।

तथा किरणे—

प्रकाशो व्यक्तिशब्देन मलशब्द(दे)न चावृतिः ।
व्यक्तिर्याणो म(र्म)लः प्रोक्तः स्फुटं दीपा[न्ध]कारवत् ।

தத்துவ(த்ரய) நிர்ணயத்தில்

"மல சக்திகள் பலவகைப் பட்டனவாயிருத்தலால் ஒரு சக்தியானது பரிபாகத்தால் நசிக்க அந்தச் சக்தியால் மறைக்கப்பட்ட ஆன்மாவுக்குத்தான் மோக்ஷம். அனைவருக்கும் இல்லை என்று கூறப்பட்டுள்ளது காண்க.

இவ்வாறிருக்க, 'மலம்' ஒன்ருக இருந்தாலும், அதனிடத்தில் உள்ள மறைத்தற்சக்தி பலவாதலால் மறைக்கப்பட்ட ஆன்மாக்களும் பலவாகும். ஆகவே, ஓர் ஆன்மா முக்தி எய்திய பொழுது அனைவருக்கும் முக்தி என்பது எய்தாது என்க.

மலம் ஒன்றேயாகும் என்று விளக்கிக் கூறிய இந்தச் சூத்திரத்தால் மலத்தின் ஸ்வரூப இலக்கணம் கூறப்பட்டது. அதற்குப் பிரமாணம் யாதோ வெனில், மோஹம் முதலிய காரியத்தைக் கொண்டு காரணமான மலத்தை அறிவது என்ற அனுமானமேயாகும். அஃதாவது மோஹம் முதலிய காரியம் காரணத்துடன் கூடியது. காரியமாக இருத்தலால் 'குடம் போல' என்பது அனுமானஸ்வரூபம். இங்கு மாயை முதலியவை கலாதிகளைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதால் மோஹத்திற்குக் காரணமாகா. ஆதலால்

मतङ्गे च —

"तस्मादि(दृद्व)यं मलो माया सदा दीपान्धकारवत् ।
द्वयो[ः] स्वभावभेदश्च त्वयाख्यातमिदं मुने" ॥ इति ।
‡मोहादिमलकार्याणि सप्तविधानि भवन्ति ।

तद्यथा तत्रैव —

मोहो मदश्च रागश्च विषादः शोष एव च ।
वैचित्र्य(त्र्यं)[चैव] हर्षाख्यः सप्तैते सहजा मलाः ॥
एतेषां स्वरूपं मतङ्गादौ द्रष्टव्यः (म्) । 141

न §च ता[ः] मलस्य शक्तयः स्वातन्त्र्येण रुन्धन्ति अपसरन्ति वा, किन्तु परमेश्वररोधशक्त्यधीनाः । सापि रोध-शक्तिरुपचारात् पाश इति सूत्रद्वयेन प्रतिपादयति—

तासां माहेश्वरी शक्तिः सर्वानुग्राहिका शिवा ।
धर्मानुवर्तनादेव पाश इत्युपचर्यते ॥ सू २२

பாரிசேஷ அளவையால் மோஹத்திற்குக் காரணமா யிருப்பது ஆணவமலம் என்பது பெறப்பட்டது.

கிரணம்

மாயையால் பிரகாசமும் மலத்தால் மறைப்பும் கூறப்பட்டன. அதனுல் மாயையும் மலமும் விளக்கும் இருட்டும் போலவாம்" என்று கூறுகின்றது.

இவ்வாறே மதங்கமும் மாயா மலம் இவ்விரண்டும் விளக்கும் இருட்டும் போல என்று இரண்டிற்கும் உள்ள இயல்பான வேறுபாடு கூறியது காண்க.

மலத்தின் காரியமான மோஹம் முதலியவை ஏழு வகைப்படும். அவையாவன:

மோஹம், மதம், அராகம், விஷாதம், சோஷம், வைசித்ருயம், ஹர்ஷம் என்பன. இந்த ஏழும் ஸஹஜ மலங்கள் எனப்படும். இவற்றின் இலக்கணம் மதங்க பாரமேச்வரம் முதலியவற்றில் காண்க. 141

---

‡ (ख) मोहादीनि § (ख) नचैता:

माहेश्वरी [शक्तिः] शैवी शक्तिः, तासां-मलशक्तीनां धर्मानुवर्तनात् धर्मस्य- दृक्क्रियासन्निरोधकत्वलक्षणस्य, अनुवर्तनात् अनुसरणादेव । हेतुपञ्चमीयम् । पाशतया पाशत्वेन उपचर्यते न चात्रमुख्यं पाशत्वम् । तत्र हेतुतया रोधशक्ति विशिनष्टि-सर्वानुग्राहिका शिवेति ।

सा सर्वानुग्राहिका - सकलजगदनुग्रहस्वभावा, शिवा-तच्छ्रेयः प्रसाधिका, यतः ततो न मुख्यत्वमित्यर्थः । 142

மலத்தின் சக்திகள் சுதந்திரமாகத் தடுக்கவில்லை; நீங்கவும் இல்லை; ஆயின், அவை சிவதிரோதான சக்தி வசப்பட்டே செயல்படுகின்றன. அந்தத் திரோதான சக்தியும் பாசமென்று உபசாரத்தால் சொல் லப்படுகிறது என்பதை இரண்டு சூத்திரங்களால் விளக்குகிறார்.

தாஸாம் மாஹேச்வரீ சக்தி: ஸர்வாநுக்ராஹிகா சிவா I
தர்மாநு வர்த்தநாதேவ பாச இத்யுபசர்யதே II

சிவபெருமானின் திரோதான சக்தியானது, ஞானகிரியைகளைத் தடுப்பது என்ற மலசக்திகளின் தருமத்தை அனுஸரிப்பதாலேயே பாசம் என்று உபசாரமாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதற்குப் பாசத் தன்மை வாச்சியமன்று. அதற்குக் காரணமாகத் திரோதான சக்தியை அடைமொழியுடன் விளக்குகிறார். அது எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் அருள் புரிவதையே இயல்பாகக் கொண்டது; மங்களத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது; அதனாலேயே அதற்கு பாசத்தன்மை வாச்சியமன்று என்பது பொருள். **142**

[இறைவனுயர் சத்தியா யெவ்வுயிர்க்கு மருள் செய்யப்
பெறு சிவைதான் மலதருமம் பின்றொடரும் செயலதனை
யுறுதலினுற் பாசமென வுபசரிக்கப் படுமெனவே
யறைதருவ ரமலனரு ளாகமநூ னெறிகண்டார்.]

[சதமணிமாலை]

नन्वस्या रोधशक्तेः रोधनैकस्वभावायाः कथमनुग्रह कारित्वमित्यशङ्‌क्याह—

§परिणामयति(ती) ताश्च रोधान्तं कार्कचित्विषा ।
यदोन्मीलनमाधत्ते तदानुग्राहिकोच्यते ॥ सू २३

ताश्च -सर्वभूतगताः मलसम्बन्धिनी आ(रा)वरणशाक्तिः(क्तीः) रोधान्तं – तदधिकारकालं यावत् तावत् परिणामयित्री परिणामेन योजयान्ति (न्ती) परीणाम शब्दात् "प्रातिपदिकाद्धात्वर्थे" इति णिचि कृते परिणामयतीतिरूपम् । अत्र नुं‡(नु)-मभावश्छान्दसः* । सा पतिशक्तिः क?क एवार्कः कार्कः तस्य चित्विषा चिद्रूपया [त्विषा] कार्कचित्विषा ।

மறைப்பையே இயல்பாகக் கொண்ட திரோதான சக்திக்கு அருள் புரியும் தன்மை எவ்வாறுளது? என்று ஆசங்கை நிகழ், மேல் சூத்திரத்தில் விளக்கு கிறார்.

§பரிணமயதீ தாஸ்ச ரோதாந்தம் கார்க்க சித்விஷா l
யதோன் மீலனமாதத்தே ததானுக்ராஹிகோச்யதே ll

---

* परिणामेन योजयति परीणामयन्ती अत्र "प्रातिपदिकाद्धात्वर्थे" इत्यनेन णिचि अयादेशे शतरि च कृते उगिदन्तत्वात "उगितश्च"इत्यनेन ङीपि च कृते "शप्श्यनो र्नित्यमिति नुम्भावस्य नित्यतया विधानात् परिणामयन्तीत्येकमेवरूपं साधु । तोदादिकात अकारान्तादादादिकाच्च धातोः शतरि किल विकलपेन नुम्भावो विहितः, यथा याती यान्ती, तुदती तुदन्ती, इति । अतः अस्मिन् सूत्रे परिणामयतींति नुं रहितं रूपं छान्दसत्वादेव समाधातव्यम् । छन्दोवत्सूत्राणि भवन्तीतिन्यायात् सूत्रणां छन्दोरूपतातिदेशात श्रीसदाशिवभट्टारकेनाविष्कृतत्वाच्च तेषांछान्दसत्वकथनं युक्तमेव ।

‡(ख) णौ ह्रस्वाभावाश्छन्दसः § (ख) परिणामयत्येताश्च

*செப்புறுமிச் சிவசக்தி திரோதாந்த மாணவத்தின்
பற்பலவாஞ் சக்திகளைப் பரிணமிப் பித்துளதா
மெப்பொழுதுஞ் சிவமென்னு மிருங்கதிரால் விடுப்பிக்கு
மப்பொழுதிங் கருள்புரிவ தாகுமென வரைகுவரால்.

कश्श (कश)ब्देन मूध्नाे(र्धा) सदानुग्रहैकव्यापार ईशान उक्तः, "†ईशान मूर्धेति मन्त्रलिङ्गात् । [स]एवं(व) सकलजगदनुग्रहीतेत्याद्युक्तत्वात्अर्केनादित्येनोपमितः । ततः प्रवृत्तया परश्रेयः प्रक(का)शिकया चात्विषा ज्ञानभासा हेतुभूतया यदा-यस्मिन् काले उन्मीलनं-अनुन्मीलितस्वरूपाणामनुवर्गाणामाशय विकासनं, आधत्ते - करोति, तदा तस्मिन्काले, अनुग्राहिक अनुग्रहकरी, उच्यते-ग(भ)ण्यते । यद्यपि रोधशक्त (क्ते) मल-परिपाकान्तमेव तिरोधानैकस्वभावत्वं, तथापि तदनन्तर-मणुवर्गाणांमाशयविकासक -हेतुत्वानुग्राहकत्वमित्यर्थः । तथाच इयमेव पतिशक्तिः यावत्म(न्म) ल परिपाकमचिद्रूपाणिमल कर्ममाया तत्कार्याण्यनुगृह्णाति, चिद्रपाना (पतामा) त्मन-स्तिरोदधाति । ‡विकासा[न]न्तरमात्मनोऽनुगृह्णाति । पाशं तिरोदधातीति चिदचितां सर्वेषामनुग्रहकारित्वात् सर्वानुग्रह-कारिकेत्यपि सिद्धम् ।

ஈச்வரனுடைய சக்தியானது, எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலுமுள்ள மலசக்திகளைத் திரோதானம் செய்யும் வரை பரிணமிக்கச் செய்து கொண்டிருக்கிறது. மேலே परिणामयती (பரிணமயதீ)என்ற சொல்லுக்கு இலக்கண விளக்கம் தருகின்றார் நூலாசிரியர். 'க' சப்தத்தால் திருவருள் பாலிக்கும் ஈசானமந்திரம் கூறப்பட்டது. 'ஈசானமூர்த்தா' என்று மந்திரம் காணப்படுவதால், அம்மந்திரமும் திருவருள் பாலிப்பதில் என்றும் ஈடுபட்டிருத்தலால் கதிரவனாக உவமை கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதனின்று தோன்றிய ஞான ஒளியின் காரணமாக மறைப்புண்டு கிடக்கும் உயிர்களுக்கு எப்பொழுது அறிவை விளக்கம் செய்கிறதோ, அப்பொழுது அனுக்

† (ख) ईशानो ‡ (ख) पाकानन्तरं

तद्यथा—

शिवस्य शक्तिः सर्वेषां सदानुग्रहकारिणी ।
पाशधर्मनिरोधेन पाशानां *पाकहेतुना ॥
निवृत्तियोग्यतां तेषां करोतीति यतस्ततः ।
पाशधर्मानु (र्मनि) रोधाच्च विधत्ते पश्वनुग्रहम् ॥
तादात्मिकेन रोधेन रोधिकेत्युपचर्यते । इति । 143

கிரக சக்தி என்று சொல்லப்படுகிறது. திரோதான சக்திக்கு மலபரிபாகம் ஏற்படும் வரைதான் திரோ தானம் செய்யுந்தன்மை இருப்பினும் மலபரிபாகத் திற்குப் பிறகு உயிர்களுக்கு அறிவை விளக்கம் செய் வதற்குக் காரணமாயிருத்தலால் அனுக்கிரகிக்குந் தன்மை என்பது பொருள். ஈச்வரனுடைய சக்தி மல பக்குவம் அடையும் வரையில் அசித்தாகவுள்ள மும்மலங்களின் காரியங்களை அனுக்கிரகம் செய்து ஆன்மாக்களின் சித்தன்மையையும் மறைக்கிறது; பக்குவமடைந்தபிறகு உயிர்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்கிறது. ஆதலால் அசேதனமான மலகன்மமாயா காரியங்களுக்கும் சேதனமான ஆன்மாக்களுக்கும் அனுக்கிரகம் செய்வதால் பதிசக்தி எல்லோருக்கும் அனுக்கிரகம் செய்வது என்பது முடிந்த முடிவு ஆகும்.

மேற்கோள்

''ஈச்வரனுடைய சக்தி சேதனசேதனங்களுக்கும் அனுக்கிரகம் செய்யக் கூடியது. பரிபக்குவத்திற்குக் காரணமான பாசதருமங்களைத் தடுப்பதால் பாசங் களுக்கு நிவிருத்தி ஏற்படுகிறது. பாசதருமங்களைத் தடுத்துச் சேதனமான ஆன்மாக்களுக்கும் ஈச்வரசக்தி அனுக்கிரகம் செய்கிறது. பாசதருமத்தைத் தடுத்து நிறுத்துவதாலேயே ஈச்வரசக்திக்கு 'ரோதிகா' என்பது உபசார வழக்கு'' என்று சாஸ்திரம் கூறு கின்றது. 143

---

* (ख) पाशहेतुना

एवं मल तिरोधानशक्तिरूप पाशद्वयमभिधाय अवशिष्ट पाशेषु "मायोपरि महामाये"त्युक्तत्वात् मायाद्रप्यभि(भ्यर्हि) तं महामायारूपं विश्वसारसूत्रेण दर्शयति —

* वागीश्वरी च शुद्धाध्वमूलोपादान कारणम् ।
सो (नो) पादानं विना कार्यं कदाचिदुपलभ्यते ॥ सू २४

शुद्धस्याध्वनो मूलभूतमुपादानकारणम् । यच्छ(च श)ब्दोऽव-धारणार्थः । सैव वागीश्वरी महामाया ।

तदुक्तं श्रीमत्पौष्करे—

"परा वागीश्वरी विद्या माय(या)ऽविद्यापरा स्मृता । इति महामायाया नादादीनि बहूनि पर्यायनामानि ।

இவ்வாறு சக்திமல, திரோதானசக்தி என்ற இருபாசங்களையும் கூறி, எஞ்சியுள்ள பாசங்களுள் "மாயோபரி மஹாமாயா" என்று சொன்னமையால், மாயையினும் சிறந்த சுத்தமாயையின் இலக்கணத்தை விச்வஸார சூத்திரத்தால் விளக்குகிறார்.

வாகீச்வரீ ச சுத்தாத்வ மூலோபாதான காரணம் ।
நோபாதானம் விநா கார்யம் கதாசிது பலப்யதே ॥

சுத்தாத்துவாவிற்கு உபாதான காரணம் 'வாகீச்வரி' என்னும் சுத்தமாயையே யாகும்.
சூத்திரத்தில் உள்ள 'ச' என்னும் சொல் உறுதியைக் கூறுகிறது.
பௌஷ்கரம்

"வாகீச்வரி (சுத்தமாயை) வித்தை என்றும் பரம் என்றும் சொல்லப்படும். அசுத்தமாயை அவித்தை என்றும் அபரம் என்றும் சொல்லப்படும்" என்று கூறுகின்றது.

சுத்தமாயைக்கு நாதம் முதலிய பல பர்யாய நாமங்கள் இருக்கின்றன.

सूत्र *दं इ "क" मातृकायात्रोपलभ्यते

तथ ।*नादकारिकायाम्—

सिद्धो नादः परसुमङ्गला मालिनी महामाया ।
समनानाहतबिन्दुरघोषा वाग् ब्रह्मकुण्डलिनीतत्वम् ॥
विद्याख्यं चेत्युक्तस्तैस्तै[ः] शब्दैस्तदागमेष्वित्थम् । इति ।
144

अनेन महामाया[या]ः शुद्धाध्वोपादानत्वरूपं लक्षणं प्रदर्शितम् । तेन च कार्यलिङ्गकमनुमानं तत्सद्भावसाधकं प्रमाणमाक्षिप्तम् । तथाहि शुद्धाध्वो(वा) यं सोपादान[ः] कार्यत्वात् घटवत् । न चात्र समवेतशक्तेरेवोपादानत्वे (त्व) सिद्धिरस्त्विति वाच्यम् ; तस्या उपादानकारणत्वेऽचेतनत्वापत्त्या चे तनशिवसमवायायोगात् ।

நாதகாரிகையில்

"நாதம், பரஸுமங்கலா மாலினீ மஹாமாயா, ஸமனு, அநாஹதபிந்து, அகோஷா வாக்குபிரும்ஹம், குண்டலினீதத்துவம் வித்யாதத்துவம் என்று பல பெயர்களோடு ஆகமங்களில் இவ்வாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது" என்று விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 144

இதனால், சுத்தப்பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமாயுள்ளது சுத்தமாயை என்று சுட்டப்பட்டது. இதனால் முதற் காரணத்தின் உண்மையைச் சாதிப்பதற்காகக் காரியலிங்கரூபமான அனுமானம் பிரமாணமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

அனுமானஸ்வரூபமாவது.

இந்தச் சுத்தப் பிரபஞ்சம் முதற்காரணத்தோடு கூடியது; காரியமாயிருத்தலால் 'குடம் போல' என்பதேயாகும். இங்குச் சிவபெருமானின் ஸமவேத சக்திக்கே உபாதான காரணத்தன்மை இருக்கட்டும் என்று சொல்லலாமோவெனின், ஆகாது; சிவபெருமானின்

---

* नादकारिकाव्याख्याम्

यथा श्रूयते पौष्करे —

शिवे कर्तरि तादात्म्यात् के (म्यान्ने)यं कुण्डलिनी स्थिता ।
उपादानत्वतो हेतोः कुलाल [ले मृत्तिका] यथा ॥ इति ।

अत्र मायाकृत्य (प्रकृ)त्योः मोहकत्वेन प्रबुद्धपुरुष कार्यकरणरूप शुद्धाध्वकारणत्वायोगेन परिशेषान्त(त्त)दनुकारि कारणतया महामायासिद्धिः ।

तथा पौष्करे

†मायापि नात्रो पादान(नं) ‡मोहकत्वात्स्वतेजसा ।

ஸமவேத சக்திக்கு உபாதான காரணத்தன்மை கூறின். அதற்கு அசேதனத் தன்மை, நேரிடுமாதலின், ஞானமயமான சிவபெருமானோடு ஸமவாயத் தன்மை பொருந்தாமற்போம் என்பது.

பௌஷ்கரத்தில் :-

"இந்தக் குண்டலினி என்ற சுத்தமாயையானது உலகத்திற்குக் கருத்தாவாகிய சிவபெருமானிடத்தில் தாதான்மிய சம்பந்தமுடையது இல்லை உபதானமாக இருப்பதால்; குலாலனிடத்தில் மண் போல" என்று பக்ஷ ஏது *ஸாத்ய திருஷ்டாந்தங்களால் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது காண்க.

சுத்தாத்துவாவிற்கு ஸமவேதசக்தி உபாதான காரணமாகாதிருப்பினும், குண்டலினியை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டா; அசுத்தமாயையே உபாதான காரணமாக ஏற்க இயலாதோ எனின், இயலாது.

---

† अशुद्धमाया ‡ अशुद्धमाया शुद्धाध्वोपादानं न भवतिमोहकत्वात् काचकामलादिवत् इत्यानुमानस्वरूपम्

(पौष्करभाष्ये)

*குண்டலினி பக்ஷம் தாதான்மிய சம்பந்தம் இல்லை என்பது ஸாத்தியம் உபாதானமாக இருப்பதால் என்பது ஏது. குலாலனிடத்தில் மண்போல என்பது திருஷ்டாந்தம்.

यतः प्रबुद्ध पुङ्गाय करणा [ना]न्न कारणम् ॥
शुद्धाध्ववर्तिनस्सर्वे प्रबुद्धाः शिवतेजसः (सा) ।
तस्माच्छुद्धाध्वनश्चास्य ‡स्वानुकार्येव कारणम् ॥
इष्यतां कुण्डलिन्याख्यं शुद्धमेतद्द्विजोत्तमाः ॥ इति । 145

ननु कार्यस्य सोपादानत्वमसिद्धम्, प्रध्वंसे व्यभिचारादित्याशङ्क्याह-उपादानमित्यादि । उपादानं – उपादान कारणं, विना - अन्तरेण, कार्यं कदाचिदपि नोपलभ्यते-नदृश्यते । कार्यत्व हेतोर्भावत्व* विशेषणदानेन व्यभिचारः परिहरणीय इति भावः । अस्मादपि शुद्धाध्ववासिनां परमोक्षं प्रति बन्धकत्वात् पाशत्वमेव ।

என்னேயெனின், இங்கு அசுத்தமாயையும் பிரகிருதிமாயையும் மோஹத்தைச் செய்வதாக இருத்தலால், அனந்தேசப்பெருமான் முதலியவர்களுடைய தனுகரண புவன ரூபமான சுத்தாத்துவாவிற்குக் காரணமாகாமையால் (அசுத்தத்தில் சுத்தம் தோன்றுமையால்) பாரிசேட அளவையால் தனக்குச் சமமான சுபாவமுடைய குண்டலினியே உபாதான காரணமானது என்று துணியப்படும்.

பௌஷ்கரம்,

"அசுத்த மாயையும் பிரகிருதிமாயையும் சுத்தாத்துவாவில் உபாதான* காரணம் ஆகமாட்டா; அவை தம் சக்தியால் மயக்கத்தைச் செய்வதால். எவ்வாறு எனில், சுத்தாத்துவாவில் இருக்கின்ற ஞான ஒளியை உடைய ஸ்ரீ அனந்தேசப் பெருமான் முதலியவர்களின் சரீரேந்திரியாதிகளுக்கு மோஹத்தை உண்டுபண்ணக் கூடிய அசுத்தமாயை உபதானம் ஆகும் என்பது

---

‡ अत्रानुमानयोगश्चेत्थम् — शुद्धाध्वा, स्वसमान स्वभाववदुपादानकः उपादेयत्ववात् घटवत् इति (पौ. भा.)

* सर्वं भावात्मकं कार्यम् सोपादानम् इति

*இங்கு அனுமானஸ்வரூபம் இவ்வாறு காண்க.

அசுத்தமாயை சுத்தாத்துவாவிற்கு உபாதானம் அன்று; மோஹத்தை உண்டு பண்ணுவதால் காசகாமலம் போல என்பது.

श्रीमत्पौष्करे—

किञ्च रुद्राणवो येन बध्यन्ते यत्र वा स्थिताः ।
विमुच्यन्ते यतो वायं सबिन्दुरिति गम्यताम् । इति । 146

अथ सूत्रान्तरेण तस्य सकल जगदुत्पत्तिहेतुभूतं शुद्धाध्व कार्यं दर्शयति—

*याऽधः कुण्डलिनी शक्तिर्मायाकर्मानुसारिणी ।
नादबिन्द्वादिकं कार्यं तस्या इति जगत्स्थितिः ॥ सू २५

ஏற்கத்தக்கது அன்று; அவை ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாக இருப்பதால். ஆதலால் சுத்தாத்துவாவில் காரியத்திற்குத் தகுந்த சுபாவமுடைய குண்டலினீ என்ற சுத்த மாயையையே *உபாதானமாகச் சொல்ல வேண்டும் என்கிறது.

'காரியம் யாவும் முதற்காரணத்தோடு கூடியன என்பது ஏற்புடையதன்று; அழிவில் முதற்காரணம் காணுமையால்' என்று ஆசங்கை நிகழ, அந்த ஆசங்கையை நீக்குகின்றார்; 'உபாதானம்' என்ற தொடக்கத்தால். உபாதான காரணமில்லாமல் காரியம் ஒரு பொழுதும் ஏற்படுவதில்லை. மேலும், காரியத்வம்‡ என்ற ஏதுவுக்கு "உண்மைத்தன்மையுடைய" என்ற அடைமொழி கொடுத்து முன்கூறிய வியபிசார தோஷம் நீக்கத்தக்கது என்பது கருத்து. இதுவும் சுத்தாத்துவ வாஸிகளுக்குப் பரமோக்ஷத்தைக் குறித்துப் பந்தகமாக இருப்பதால் பாசமாகும்.

---

* इदं श्रीमत्स्वतन्त्रागमस्थं सूत्रमिति नारायणकण्ठः

*அனுமான பிரயோகம் இவ்வாறு; சுத்தாத்துவா, தனக்குச் ஸமான சுபாவமுள்ள வஸ்துவை உபாதானமாகக் கொண்டது, உபாதேயமாக இருப்பதால், 'குடம்போல' என்று அறிக.

‡இருக்கின்ற எல்லாக் காரியமும் உபதானக் காரணத்தோடு கூடியன என்பது.

अत्राधः शब्दः शिवसमवायिशक्त्यपेक्षः,समवायिशक्तेः शिवस्य च मायोर्ध्वत्वप्रतिपादनात् ।
तथा सर्वज्ञानोत्तरे श्रूयते—

निष्कला परमा शक्तिरचिन्त्या सर्वतोमुखी ।
स *सूक्ष्मा निर्मला नित्यानन्दा निर्वाणदायिनी ॥
या विजृम्भति तत्वेषु सर्वतत्वेषु चैव हि ।
तथा धृतं जगत्सर्वमेकया नैकरूपया ॥
अस्या ऊर्ध्वं निरालम्बं निराधारं निरामयम् ।
अचिन्त्यं व्यापकं शान्तं सृष्टिसंहारवर्जितम् ॥ इति । 147

பௌஷ்கரத்தில்,

"எதனுல் ஸ்ரீகண்டர் முதலிய உருத்திரர்களும் ஸ்ரீ அனந்தேசப் பெருமான் முதலிய அணுக்களும் தனு கரண புவன போகத்தால் கட்டப்படுகின்ருர்களோ, எதனுல் தத்துவ புவனங்களில் இருக்கின்ருர்களோ, எதிலிருந்து விடுபடுகின்ருர்களோ, அதுவே பிந்து என்று அறியப்படும்" என விரிவாகக் கூறியுள்ளதை அறிக. 146

மேலும், வேருெரு சூத்திரத்தால் பிந்துவினுடைய உலகம் தோன்றுவதற்குக் காரணமான சுத்தாத்து வாவின் காரியத்தை விளக்குகிருர்.

*யாத: குண்டலினீ சக்தீர் மாயா கர்மாநுஸாரிணீ ।
நாத பிந்த்வாதிகம் கார்யம் தஸ்யாஇதி ஜகத்ஸ்திதி: ॥

இந்தச் சூத்திரத்தில் 'அத:' (அத:) என்னும் சொல் சிவபெருமானின் ஸமவேத சக்தியை நோக்கக்

---

* (ख)संसूक्ष्मा

*குண்டலியாஞ் சத்திதான் கொடுமாயை வினைகடமைப்
பண்டுதொடர்ந் துளதென்பர் பகருமதன் காரியங்கள்
விண்டகல விருநாத விந்துமுத லனவென்னக்
கண்டுரைசெய் தனர்ஞானக் கலைமுழுதுங் கற்றுணர்ந்தார்.
(சதமணிமாலை)

एवं समवायिशक्तेरधोवर्तमाना मायाकर्मानुसारिणी- माया च कर्म च मायाकर्मणी, मायाकर्मणोऽनुसारः माया- कर्मानुसारः सः अस्यास्तीति मायाकर्मानुसारिणी । निवृत्यादि कलारूपेण मायाकार्यपृथिव्यादितत्वाधारभूता तद्वर्तिनां कर्मा- नुगुण वाक्शक्तिरूपा चेत्यर्थः । यद्वा मायाक्षोभाकानन्तदेव- शरीरोत्पात (द) कत्वेन तस्य (स्या) मायानुकूलत्वम् । कर्म- जन्य भावप्रत्ययानुवेधशब्दोत्पादकत्वात् कर्मानुकूलत्वम् । कुण्डलिनी- कुण्डलिन्याख्या, या शक्तिः, शिवस्य परिग्रहशक्तिः,

---

'கீழே' என்னும் பொருளைக் கொண்டது; ஏனெனில், சுத்தமாயைக்குமேல் சிவபெருமானின் ஸமவேத சக்தியையும் சிவபெருமானையும் குறிப்பிடுவதால் என்க.

ஸர்வஞானோத்தரத்தில்

''கலையற்றதும், மேலானதும், மனங்கடந்ததும், எல்லா ஆற்றலும் உடையதும், சூக்குமை என்ற அவத்தையோடு *கூடியதும் மலமற்றதும், ஆனந்த வடிவமானதும், †மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதும், தான் ஒன்றாக இருந்தபோதிலும் காரியவேறுபாட்டால் பல வடிவத்தோடு எல்லா உலகையும் தாங்குகிறதுமான மாயைக்குமேல் பற்றுக்கோடில்லாதவரும், தமக்கோர் ஆதாரமில்லாதவரும், பிறப்பிறப்பு என்னும் நோய் இல்லாதவரும், சிந்தனைக்கு அதீதமானவரும், எங்கும் நிறைந்தவரும், விருப்பு வெறுப்பு என்னும் விகாரம் இல்லாதவரும், தோற்றமும் முடிவும இலலாத வருமாகிய சிவபெருமான் விளங்கிறார்'' என்று குறிக்கப் பட்டுள்ளதுகாண்க. 147

---

*இது பிந்துவின் அவத்தையாகும் சூக்குமையே மாயை என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

†இங்கு உபலட்சணமாகப் போகத்தையும் கொளல் வேண்டும். அஃதாவது பரம்பரையாகப் போகமோக்ஷங் களுக்கு உபகாரம் செய்கின்றது என்று பொருள் கொள்க.

तदुक्तं रत्नत्रये—

"मन्त्रयोनिर्महामाया या परिग्रहवार्तिनी" इति ।

यथा सर्वज्ञानोत्तरवृत्तौ— अत्र कुण्डलिनी शब्दवाच्या तु भुजङ्गकुटिलाकारेण नादात्मना स्वकार्येण प्रतिपुरुषं भेदेनावस्थिता, नतु स्वरूपेण प्रतिपुरुषं न (पम) [व]स्थितेत्यर्थइति । त्रयोदशशक्तिकायाम् – "भुजङ्गकुटिलाकारे"ति । तस्याः-महामयायाः, [कार्यं]- कार्यभूतं नादबिन्द्वादिकं, नादश्च बिन्दुश्च

இவ்வாறு குண்டலினிசக்தி ஸமவாயசக்திக்குக் கீழே இருந்து கொண்டு மாயைக்கும் கன்மத்துக்கும் அனுகூலமானது. அஃதாவது நிவிருத்தி முதலிய கலைரூபமாக மாயா காரியமாகிய பிருதிவி முதலிய தத்துவங்களுக்கு ஆதாரமாக இருப்பது. அந்தப் பிருதிவி முதலிய தத்துவங்களில் வசிக்கின்றவர்களின் கன்மாவிற்கேற்ப வாக்குக் சக்தி ரூபமாக இருப்பது என்பது பொருள்; அல்லது அசுத்தமாயையைக் கலக்கும் அனந்தேசப் பெருமானின் தனுகரணங்களுக்கு முதற்காரணமாயிருத்தலால் அந்தக் குண்டலினி மாயைக்கு அனுகூலமாயிற்று என்பதும் அறியத்தக்கது. கன்மத்தை முதற்காரணமாகக் கொண்டு உண்டான நான் சுகமுடையவன் துக்கமுடையவன் என்ற ஞானத்தோடு கூடிய சப்தத்தை உண்டு பண்ணுவதால் கர்மானுகூலத்வமும் அதற்கு உண்டு என்று அறிக. குண்டலினி என்னும் பெயருடைய சக்தி சிவபெருமானுக்குப் பரிக்கிரஹ சக்தியாகும்.

இரத்தினத்திரயம்

" வாசக மந்திரங்களுக்கு முதற் காரணமான எந்த மஹாமாயை உண்டோ, அம்மாயை சிவபெருமானுக்குப் பரிக்கிரஹ சக்தியாகும்" என்று கூறுகின்றது காண்க.

नादबिन्दू, तौ आदिर्यस्य तन्नादबिन्द्वादिकं जगत्-प्रपञ्च[ः] शुद्धाध्वा, इति -इत्थं, स्थितिः- सिद्धान्तः । अत्र चादिशब्देन †ना(सा)दाख्येश्वरविद्यान्ततत्वानां नादादिपञ्च तत्ववर्तिभुवन-तनु करणादीनां कामिकादीनां तन्त्रणां च ग्रहणम् । अथवादि-शब्देन शुद्धेतराण्यपि तत्वानि गृह्यन्ते, कुण्डलिन्याः साक्षात् परम्परया च सकलप्रपञ्चकारणत्वात् ।

यथा चाहुः कालोत्तरे—

पञ्चत्रिंशतितत्वानि शिवतत्वाद्विनिर्गता‡ ।
तत्रैवा (व) *स्थिति§बुद्धिश्च(वृद्धीच)तत्रैवच लयं(यो)भवेत् ॥
148

ஸர்வஞானோத்தர விருத்தி

"குண்டலினி என்ற சொல்லால் குறிப்பிட்ட பாம்பைப் போல் வளைந்துள்ள சுத்தமாயை தன் காரியமான நாதத்தால் ஒவ்வோர் உயிரினிடத்தும் வேறு பட்டிருக்கிறது; தானே ஒவ்வோர் உயிரினிடத்தும் இருப்பது என்பது பொருளன்று" என்கின்றது. திரயோதச சக்திகா என்ற நூலில் அது "பாம்பைப் போல்வளைவான ரூபமுடையது" என்றும் கூறப் பட்டுள்ளது.

அந்தச் சுத்தமாயையின் காரியம் நாதம் பிந்து இவைகளை முதலாக உடைய சுத்தப் பிரபஞ்சம் என்பது முடிந்த முடிவு. இங்கு ஆதி சப்தத்தால் சதாசிவ தத்துவம் ஈச்வரதத்துவம் வித்தியா தத்துவங்களும் கிரஹிக்கப்படுகின்றன. அந்த நாதம்முதலியஐந்துதத்து வங்களில் உள்ளவர்களின் தனுகரண புவன போகங் களும், காமிகம் முதலிய தந்திரங்களும் சுத்தமாயையின் காரியமாக ஏற்கத்தக்கன; அல்லது ஆதி சப்தத்தால் சுத்த தத்துவமன்றி ஏனைய தத்துவங்களும் கொள்ளப் படுகின்றன. குண்டலினி நேராகவும் பரம்பரையாகவும்

---

† (ख) नादा ‡ अत्र सुपः छान्दसमात्वम्, द्वासुपर्णेत्यादिवत्
* (ख) स्थितिश्च § (ख) वृद्धिश्च

अत्र शिवेन समवायिशक्त्या क्षुब्धायां(या) महामायाया सकाशान्नादाभिधानं तत्वं प्रथममुत्पद्यते। इदमेव शिवाधारकतया शिवतत्वमित्यपि च वदन्ति । ततः सकाशाद्बिन्दुसंज्ञकं तत्वमुत्पद्यते । इदं च तत्वं शक्त्याधारकतया शक्तितत्वम्। ततः शक्तितत्वात् सादाख्यं तत्वम् । ततः सादाख्यादीशाख्यं तत्वम् । ईशाख्याद् विद्याख्यं तत्वमिति क्रमेण शुद्धानि पञ्च तत्वानि जायन्ते । तत्रविद्यातत्वे विद्यातत्वाधिपतिश्च, भृगुण्यादयः सप्त विद्यागाङ्ग्यश्च,तदधीनाः सप्त कोटिमहामन्त्राश्च वाचक शब्दाः व्योमव्याप्यादयश्च वैखरिरजपा (र्यादयश्च) कामिकाद्यष्टाविंशतितन्त्राणि च वर्तन्ते ।

எல்லா உலகிற்கும் காரணமாக உள்ளது அன்றோ?
காலோத்தரம்

"சிவதத்துவத்தினின்று முப்பத்தைந்து தத்துவங்களும் தோன்றின. அவற்றின் இருப்பும் விருத்தியும் ஒடுக்கமும் இதிலேயே ஏற்படும்" என்று கூறுகின்றது.

148

இங்குச் சிவனோடு பிரிவறப் பொருந்தி நிற்கின்ற திருவருட் சக்தியினால் கலக்கப்பட்ட மஹாமாயையிலிருந்து நாதம் என்னும் தத்துவம் முதலில் தோன்றுகிறது. இந்தத் தத்துவம் சிவபெருமானால் அதிட்டிக்கப் பட்டிருத்தலால், இதைச் சிவதத்துவமென்றும் கூறுகின்றார்கள். சிவதத்துவத்தினின்று பிந்துதத்துவம் தோன்றும். இத்தத்துவம் சக்தியால் அதிட்டிக்கப்படுவதால் சக்திதத்துவம் எனவும் கூறப்படும். அந்தச்சக்தி தத்துவத்திலிருந்து ஸாதாக்யம் என்னும் தத்துவமும், அதனினின்று ஈச்வர தத்துவமும், அதனினின்று சுத்த வித்யா தத்துவமும் என முறையாக இச்சுத்த தத்துவங்கள் ஐந்தும் தோன்றுகின்றன.

அந்த ஐந்து தத்துவங்களுள் வித்யாதத்துவத்தில் வித்யா தத்துவாதிபதியும், ப்ருகுணீ முதலிய ஏழு வித்யேச்வரிகளும், அவர்களுக்கு அதீனமான

यथा मृगेन्द्रे —

भृगुणी ब्रह्मवेताल(ली) स्थाणुमत्याम्बिकापु(प)रा
रूपिणी नन्दिनी ज्वाला सप्त सप्ताप(बु) देश्वरा [:] इति

श्रीमतङ्गे—

प्रायोन्यो त (धान्येन) स्थिताद्ये (द्ये) ता विद्यामन्त्राश्चानु
वृता (श्च सुव्रत) ।
एकाशीतिपदा देवि(वी) या सा शक्ति[:] शिवात्मिका ॥
शान्ताद्रिनिर्गता पूर्वं स्थानं तस्यात(स्त) दात्मकम् ।
लये च शिवतत्त्वाख्यं व्यक्तौ बिन्द्वाह्वयं परम् ॥
भोगे सदाशिवस्थानमीश्वराख्यं च शासने ।

ஸப்தகோடி மஹா மந்திரர்களும், வாசகசப்தங்களான வ்யோமவியாபி மந்திரங்களும், வைகரி முதலிய ஒலிகளும், காமிகம் முதலிய சாஸ்திரங்களும் உள்ளன.

மிருகேந்திரம்

"ப்ருகுணீ, ப்ரம்மவேதாளி, ஸ்தாணுமதி, அம்பிகா, ருபிணி, நந்தினி, ஜ்வாலா இவர்கள் ஏழு கோடி மந்திரங்களுக்கு ஈச்வரி ஆவார்கள்" என்று கூறுகின்றது காண்க.

மதங்கம்

"சுத்தவித்யா தத்துவத்தில் சிவாகமங்களும் ப்ருகுணி முதலிய மந்திரேச்வரிகளும், சிவஸ்வரூபமான 81 பதமுடைய வியோமவ்யாபி பத லக்ஷணமான சக்தியும் இருக்கின்றனர். சக்திலய நிலையில் சிவதத்துவம் என்பது பெயர். இறைவனது கிரியாசக்திவெளிப்பட்டுச் சங்கல்பித்தவழிச்சுத்தமாயை காரியப்படும் நிலை பிந்துதத்துவம் என்றும் பெயர்

विद्यातत्त्वेऽधिकारं (रः) स्याद् योनिर्ज्ञेयास्स(स)दैवहि ॥
तस्यामेव स्थिता मन्त्रा विद्याश्च विविधा मुने ॥
इयं तावन्महाशक्तिः शिवस्य परमात्मनः ॥ इति । 149

अत्र लयभोगाधिकारप्रदस्य शिवस्य आत्मनां भौवनशरीरप(प्र)दस्यापि व्योमव्याप्यक्षरसमूहस्याभिव्यक्तिस्थान--शरीरतया लयभोगाधिकारसम्बन्ध उक्तः । न तु स्वाभाविकः, *माधिकारणनाशाकारकोशावशानायानामक्षराणामिवाचेतनत्वेन तद्योगात् ? तस्मादस्या विद्यातत्त्व एवाक्षरयोनौ मुख्य सम्बन्ध इति । ईश्वरतत्त्वेऽनन्तादयोऽष्टौ विद्येशा तदधिष्ठात्र्यस्त्वष्टौ वामादिशक्तयः, तद्विलासिन्यः शक्तयोऽष्टौ भानुमत्यादयः, उ[च्छुष्मा]दयश्च पञ्चरुद्रादयः, सिद्धान्त-

---

பெறும். போகநிலையில் சதாசிவ தத்துவமென்றும், சூக்கும அதிகாரநிலையில் ஈச்வர தத்துவமென்றும், ஸ்தூல அதிகாரநிலையில் சுத்த வித்தியாதத்துவம் என்றும் பெயர் பெறும். இவைகளுக்கெல்லாம் சுத்த மாயை காரணமாகும். அதில்தான் எல்லாச் சாத்திரங்களும் மந்திரங்களும் இருக்கின்றன. இந்தச் சுத்த மாயை சிவபெருமானுக்குப் பரிக்கிரஹசக்தியாகும்'' என்று கூறுகின்றது. 149

இங்குச் சுத்தான்மாக்களுக்கு லயபோகாதிகாரங்களை அருளுகின்றவரும் தனுகரணங்களை அளிக்கின்ற வருமான சிவபெருமானுக்கு வியோமவியாபி அக்ஷர சமூகங்கள் வெளிப்படுவதற்குத் தகுந்த சரீரம் இயிருப்பதால் அவருக்கும் லயபோக அதிகாரம் என்னும் அவத்தைகளோடு சம்பந்தம் கூறப்பட்டது. இஃது உபசாரமே.

---

* இதற்குப்பொருள் விளங்கவில்லை.

शास्त्रे प्रपूजिताः नन्द्याद्यष्टौ गणेश्वराः, इन्द्रादयो लोकपालास्तेषामायुधानिच शिवासनभूता धर्मादयोऽष्टौ च स्थिताः ।

तथा मृगेन्द्रे—

उच्छिष्टा (च्छुष्मा)*श्शावराश्चण्डमहावीर्याः पदद्रुहः ।
रुद्र(द्रा) गणाः सदिक्पालाः शास्त्राणि पतयस्ततः ।। इति

श्रीमतङ्गे—

विद्या भानुमतीनां (नाम) भानुरप्रतिमातु सा ।
ततोऽन्यापि महाभागा रौद्री रौद्रेण कर्मणा ।।
विश्वा च काली कापाली विद्यान्यापि महोदया ।
सुखोदयान्या विख्याता तथा वज्रीति कीर्तिदा ।।
अष्टावेता यशस्विन्यो विद्येशानां महात्मनाम् ।
क्रीडनार्थं विलासिन्य[ः]पशूनां पाशमोचिकाः ।। इति । 150

அக்ஷரங்களுக்குக் காரணமான வித்தியா தத்துவத்தில்தான் இச்சுத்தமாயைக்கு முக்கிய சம்பந்தமுள்ளது. ஈச்வர தத்துவத்தில் அனந்தேசப்பெருமான் முதலிய எட்டு வித்தியேச்வரர்களும், அவர்களை அதிட்டித்து நிற்கின்ற வாமை முதலான எட்டுச் சக்திகளும், அவர்களின் விலாஸிநிகளாகிய பானுமதி முதலிய எட்டுச் சக்திகளும், உச்சுஷ்மர் முதலிய ஐந்து உருத்திரர்களும், நந்தி முதலிய எட்டுக் கணேச்வரர்களும், இந்திரன் முதலிய உலோகபாலகர்களும் அவர்களின் ஆயுதங்களும், சிவபெருமானுக்கு ஆஸனமாகிய தர்ம ஞானம் முதலிய எண்மர்களும் உள்ளனர்.

மிருகேந்திரம்

"ஈசுவர தத்துவத்தில் உச்சுஷ்மர், சாபரர், சண்டர், மஹாவீர்யர், பதத்ருக் முதலிய உருத்திரர்

---

* (ख) शाम्बरा

सदाशिवतत्वे तु तदधिकारावस्थः सदाशिवः, प्रणवाद्या ‡दशाणु †सदाशिवाश्च, पञ्चब्रह्म षडङ्गानिच, अक्षर बिन्दुस्थूल-ध्वनिरूपनादश्च वर्तते (न्ते) ।

तदुक्तं स्वच्छन्दे—

ओङ्कारेशः शिवो दीप्तः कारणेशोदशेशकाः ।
सुशिवश्चैव कालश्च सूक्ष्मरूपें ऽशुतेजसः ॥ इति ।

श्रीमतङ्गे—

ब्रह्माण्यङ्गानि यानि स्युस्तानि ना (सा)दाख्यगोचरे ।
नादो बिन्दुः सकलं ना(सा)दाख्यं तत्वमाश्रु(श्रि)तौ कथितौ ॥

एतत्सदाशिवतत्वं प्राप्ताः सर्वेऽपि तत्समा भवन्ति ।

களும் கணதேவதைகளும் சாஸ்திரங்களும் அனந் தேசப்பெருமான் முதலிய அஷ்ட வித்யேச்வரர்களும் இருக்கின்றார்கள்" என்று எடுத்துரைக்கின்றது.

மதங்கத்தில்

"பானுமதி, ரௌத்திரி, விச்வா, காளி கபாலி முதலிய எட்டு விலாஸினிகள் இவர்கள் உயிர்களின் பாசத்தைப் போக்குகின்றவர்கள். இவர்கள் விளை யாட்டுக்காக உள்ள தோழிகள்," என்று கூறப்படுவது காண்க. 150

சதாசிவ தத்துவத்தில் அதிகாரர்வஸ்தையில் உள்ள ஸ்ரீ சதாசிவப்பெருமானும், பிரணவர் முதலிய அணுசதாசிவர் பதின்மரும், பஞ்ச பிரம்ம மந்திரங் களும், ஷடங்க மந்திரங்களும், அக்ஷரரூபமான பிந்து வும் ஸ்தூல நாதமும் இருக்கின்றனர்.

ஸ்வச்சந்தம்

ஓங்காரேசர் (பிரணவர்), சிவன், தீப்தர், காரணர், ஈசர் தசேசர், ஸுசிவர், காலர், சூக்ஷமர், அம்சு என்று மேற்கூறிய பதின்மரைக் குறிக்கின்றது.

‡ (ख) आवणः † (ख) सदाशिवश्च

तथा मतङ्गे—

मेरुपृष्ठं यदा(था) प्राप्तास्तृणलोष्टादयो भृशम् ।
प्राप्नुवन्ति सुवर्णत्वं तत्वे (द्व)ना(त्सा)दाशिवे पदे ॥ इति
151

बिन्दुतत्वे तु भुवनरूपान्नि (पो नि) वृत्तिमदादि संज्ञ[:] सद्योजातादि संज्ञः सकलनिष्कलाख्यः शिवश्चाक्षरबिन्दुहेतु-स्वरूप सूक्ष्मनादश्च वर्तते ।

मृगेन्द्रे —

बिन्दो (न्दौ) निवृत्यादिकलेश्वराः । इति ।

மதங்கத்தில்

பிரம்ம மந்திரங்களும் அங்க மந்திரங்களும் சதா சிவ தத்துவத்தில் இடம் பெறுகின்றன. அவ்விதமே *ஸ்தூலநாதமும் கலைகளோடு கூடிய அக்ஷரரூபமான பிந்துவும் சதாசிவ தத்துவத்தில் இடம் பெறுகின்றன.

இந்தச் சதாசிவ தத்துவத்தில் உள்ளவர் யாவரும் சதாசிவப் பெருமானுக்கு ஒப்பானவர்கள் ஆவர்.

மதங்கத்தில்

"மேருவில் இருக்கின்ற புல் கல் முதலியவை எவ் விதம் சுவர்ணத்தன்மையை அடைகின்றனவோ, அவ் விதமே சதாசிவ தத்துவத்தில் உள்ளவர்களும் சதா சிவ ஸாம்யத்தை அடைகின்றார்கள்" என்று மேலே கூறியதற்குப் பிரமாணம் காண்க. 151

பிந்து தத்துவத்தில் புவனரூபமான நிவிருத்தி முதலிய பெயர்களைக்கொண்ட கலைகளும் அக் கலை களுக்கு அதிபதியான நிவிருத்திமான் முதலிய நால்வர் களும் இருக்கின்றார்கள். ஸத்யோஜாதம் முதலிய

---

* பரபிந்து சிவதத்துவரூபமானதால் அதன் காரியமான சூக்ஷ்ம நாதம் சக்தி தததுவத்தில் அடங்குவதால், இங்குக் கூறிய பிந்துவும் நாதமும் அக்ஷரரூபமான பிந்துவையும் ஸ்தூல நாதத் தையும் குறிக்கின்றன என்றறிக.

तत्वप्रकाश वृत्तौ—

"सूक्ष्मनादस्य शक्तितत्वान्तर्भवत्वेन चोक्तत्वादि"ति वाक्येन सूक्ष्मनादस्य बिन्दुतत्वावस्थानं प्रकटितम् । सर्वा[त्म] शम्भुकृतसिद्धान्तदीपिकायामयमर्थः[प्रपञ्चितः] 152

नादतत्वे तु ध्वनिपतिरिन्धिकावान् दीपिका[वा]न् रोचिकावानित्यादि भुवनपतिसंज्ञः शिवो वर्तते । चिच्छक्तौ शक्तिमद्वरिष्ठः परमेश्वरः सकलजगत्परमकारणं कुण्डलिनि(नी)च वागीशां (शाः) पतयश्च । तदूर्ध्वं केवलः परः शिव इति ।

பெயர்களைக்கொண்ட ஸகள நிஷ்களஸ்வரூபமான சிவபெருமானும் அக்ஷரரூபமான பிந்துவிற்குக் காரணமான ஸூக்ஷ்ம நாதமும் இருக்கின்றனர்.

மிருகேந்திரத்தில்

"பிந்து தத்துவத்தில் நிவிருத்தி முதலான நான்கு கலைகளுக்கும் அதிபதிகளிருக்கின்றார்கள்" என்று கூறப்படுவது காண்க.

தத்துவப் பிரகாச விருத்தியில், சூக்ஷ்மநாதம் சக்தி தத்துவத்தில் அடங்கியிருப்பதாகக் கூறப்பட்ட வாக்கியமே பிந்து தத்துவத்தில் சூக்ஷ்மநாதம் அடங்கியுள்ளது என்ற மேற்கூறிய வாக்கியத்திற்குப் பிரமாணமாகும். ஸர்வாத்மசம்பு இயற்றிய சித்தாந்த தீபிகையிலும் இவ்வாறே கூறப்பட்டுள்ளது. 152.

நாதபுவனத்தில் சிவபெருமான் த்வனிபதி (நாதேச்வரர்) ஆவார். அவர் இந்திகா தீபிகா ரோசிகா என்னும் சக்திகளோடு கூடியிருப்பதால் இந்திகாதிபதி, தீபிகாதிபதி, ரோசிகாதிபதி என்னும்

तदुक्तं मृगेन्द्रे—

नादे ध्वनिपतिः शक्तौ सर्वशक्तिमतां वरः ।
योनिर्विश्वस्य वागीशाः पतयः परतः शिवः ॥ इति ।

श्रीमत्स्वतन्त्रे—

तत्र कुण्डलिनी शक्तिर्मायाकर्मानुसारिणी ।
भुवनाधिपतीनां च हेतुस्तद्वासिनां प्रिये ॥
तदितितु (दतीतं) वरारोहे परं तत्वं निरामयम् इति ।

பெயருடையவராகவும் விளங்குகிருர். சக்தி தத்துவத்தில் எல்லாச் சக்திகளோடும் கூடியவர்களுக்குத் தலைவரான ஸ்ரீபரமேச்வரன் விளங்குகின்ருர்; எல்லா உலகங்களுக்கும் மூலகாரணமாகவுள்ள குண்டலினி சக்தியும் புவனேச்வரர்களாயிருக்கின்ற வாகீசர்களும் இருக்கின்ருர்கள்; அதற்குமேல் நிஷ்களமான பரமசிவம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பது அறியத்தக்கது.

மிருகேந்திரம்

"நாத தத்துவத்தில் த்வனிபதி இருக்கின்ருர்; சக்தி தத்துவத்தில் பரமேச்வர் இருக்கின்ருர்; அங்கேயே நாத, பிந்துக்கிரமமாக எல்லா உலக உற்பத்திக்கும் காரணமான குண்டலினீ சக்தியும் புவனேச்வரர்களான *வாகீசர்களும் இருக்கின்றனர்" என்று கூறுவது காண்க.

ஸ்ரீமத் ஸ்வதந்திரம்

"அச்சக்தி தத்துவத்தில் மாயைக்கும், கன்மத்திற்கும் அனுகூலமான குண்டலினி சக்தி புவனேச்வரர்களுக்கும் புவனங்களில் உள்ள உயிர்களுக்கும் மூலகாரணமாக உள்ளது. அதற்குமேல் அழிவற்றதான பரம்தத்துவம் (சிவதத்துவம்) உள்ளது" என்று சொல்லுகின்றது.

---

* நாதம் பிந்து முதலாகச் சப்தங்களை உண்டுபண்ணிய சிவ பெருமானே காரியபேதத்தால் இங்கு வாகீசர்கள் என்று உபசாரமாகக் குறிப்பிடப்படுகிருர் என்று அறிக.

सुप्रभेदे च—

"तदूर्ध्वे बिन्दुतत्त्वं तु तदूर्ध्वे नादमेव तु ।
तदूर्ध्वे शक्तितत्त्वं हि तत्त्वं तत्त्वे तदूर्ध्वतः ॥
अतो(थो)र्ध्वे शिवतत्त्वं स्यात् सर्वतत्त्वोपरिस्थितम् ।
शिवाद्यवनिपर्यन्तं व्यापकं तेन तेजसा ॥" इति ।

इदं नादतत्त्वमेव परमकारण (णं) नित्यम् । तदेव महा[मा]येति केचिदाचार्या वदन्ति । तेषां पक्षे चत्वार्येव कार्याणि शुद्धतत्त्वानि ।

यथा

शुद्धानि पञ्चतत्त्वान्याद्यन्तेषु स्मरन्ति शिवतत्त्वम् ।
शक्तिसदाशिवतत्त्वे ईश्वरविद्याख्यतत्त्वे च ॥

अस्य व्याख्या—तेषु मध्याच्छिवतत्त्वं बिन्द्वात्मकमाद्यं

சுப்ரபேதம்

''அதற்குமேல் (சாதாக்ய தத்துவத்திற்கு மேல்) பிந்து தத்துவமும், அதற்குமேல் நாத தத்துவமும், அதற்குமேல் சக்தி தத்துவமும், அதற்குமேல் சிவ தத்துவமும் இருக்கின்றன; சிவதத்துவமானது தன் ஆற்றலால் மண்ணுலகம் வரை வியாபித்து உள்ளது'' என்றும் விளக்குகின்றது.

நாத தத்துவமே எல்லாவற்றிற்கும் பரமகாரண மாக உள்ளது; நித்தியமானது. இத் தத்துவத்தையே மஹாமாயை என்று சில ஆச்சாரிய புருஷர்கள் சொல் லுகின்றார்கள். அவர்களின் மதப்படிமற்ற நான்கு சுத்த தத்துவங்களும் அதன்காரியங்கள் ஆகும்.

எவ்வாறெனில், "சிவதத்துவம் சக்தி தத்துவம் சதாசிவ தத்துவம் ஈச்வர தத்துவம் வித்தியா தத்துவம்

प्रधानमुपादानं स्मरन्ति पूर्वाचार्याः । परमोपादानत्वेनैव चास्या मायावन्नित्यत्वं सिद्धम् । अतश्चान्यानि चत्वारि तत्वानि तत्कार्याणीतिभावः । इति

श्रीमत्पौष्करे—

नाद (दा) भिधानं शिवतत्वमपि कार्यमेव, किन्तु तत्र शक्तितत्वान्तर्भावेन चत्वार्येव कार्याणि शुद्धानीत्युक्तम् ।

तद्यथा—

वृत्तिस्तत्वात्मिका चास्य चतुर्धा संव्यवस्थिता ।
शिवतत्वं सदेशाख्यमैशं विद्याह्वयं तथा ॥
शुद्धान्येतानि तत्वानि रुद्राणूनां महात्मनाम् । इति ।

என்று சுத்த *தத்துவங்கள் ஐந்தாகும். அவற்றுள் சிவதத்துவம் முதற்காரணமானது; மற்ற நான்கு தத்துவங்களையும் சிவதத்துவமாகச் சொல்லுகிறார்கள்'' என்று சாத்திரம் கூறுகின்றது.

இதன் விரிவுரையாவது:

ஐந்து சுத்ததத்துவங்களுள் சிவதத்துவத்தையே ஆகமவல்லுநர்களாகிய பூர்வாச்சாரிய புருஷர்கள் உபாதான காரணமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். மேலான உபாதான காரணமாக இருப்பதாலேயே இதற்குச் சுத்தமாயை போலவே நித்தியமென்பது முடிந்த முடிவு என்பதாகும். ஆதலால் மற்ற தத்துவங்கள் நான்கும் அதன் காரியங்களாகும் என்பது.

பௌஷ்கரத்தில்

''நாத மென்று கூறப்படும் சிவதத்துவமும் பிந்துவின் காரியமே ஆயின், அது சக்தி தத்துவத்தில் அடக்கப்படுவதால் சுத்தமாயையின் காரியங்கள் நான்கே'' எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

---

* இவை சிவஸ்வரூபமாக இருத்தலால் சுத்த தத்துவங்கள் ஆகும்.

सर्वज्ञानोत्तरे तु —

शक्त्यभिधानं बिन्दुतत्वमेव परमकारणमित्युक्तम् ।

तद्यथा —

अतो (थो) र्ध्वं बैन्दवं तत्वं विमलं सर्वतोमुखम् ॥ इति ।

परमं सर्वतत्वानामनन्तज्योति रूपकम् ॥ इति । 153

अथ सूत्रान्तरेण चतस्रोऽपि वाग्वृत्तयो महामाया कार्याणीति शब्दसृष्टिमुद्दिशति

तस्याश्चतस्रो वाग्रूपा वृत्तयो वैखर्यादयः ।

वैखरी मध्यमा चान्या पश्यन्ती सूक्ष्मसंज्ञिता ॥ सू २६

அஃதாவது

பிந்துவிற்குத் தத்துவஸ்வரூபமான வியாபாரமும் *நான்கு என நன்கு பிரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது, சிவதத்துவமும் சதாசிவதத்துவமும் ஈச்வரதத்துவமும் வித்யா தத்துவமும் என இந்தச் சுத்த தத்துவங்கள் ஞானகிரியா சக்திகளை உடைய உருத்திரர்களுக்குப் புவனங்களாகும் என்று சேர்த்துக்கொள்க.

ஸர்வஞானோத்தரம் என்ற நூலிலோ சக்தி தத்துவ மெனப்படும பிந்து தத்துவமே எல்லா வற்றிற்கும் மேலான உபாதான காரணமெனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

"மேலும் அது தூய்மை வாய்ந்தது; எல்லா ஆற்றலும் உடையது; எல்லை இல்லாத ஒளிமயமாக உள்ளது" என்று கூறுகின்றது. 153

---

* சிவதத்துவம் சக்திதத்துவம் இரண்டும் சிவபெருமான் ஒருவராலே அதிட்டிக்கப்பட்டிருத்தல் என்பதைவைத்து நான்கு விதம் எனக் கூறப்பட்டுள்ளமை அறிக

(பௌஷ்கர பாஷ்யம்)

वाग्रूपा वैखर्यादयश्चतस्रः तस्या महामाया[याः] वृत्तयः कार्याणि । चतसृणामपि क्रमेण नामान्याह – वैखरीत्यादि । एक (का) वृत्ति ना (ना) म्ना वैखरीत्युच्यते । अन्या वृत्ति ना(ना)म्ना मध्यमा । अपरा नाम्ना पश्यन्ति (न्ती) अपरा सूक्ष्म संज्ञिता । एतासां स्वरूपमुत्तरत्र सङ्ग्रहकारः स्वयमेव वक्ष्यति । अनेन शब्दसृष्टिरपि बिन्दूपादानेत्युक्ता भवति ।

अत्रायं सृष्टिक्रमः- शिवेच्छया प्रथमं क्षुब्धाया महामायायाः सकाशान्नाद उत्पद्यते नादाद्बिन्दुः । बिन्दोरक्षरम् । अक्षरान्मातृकेति ।

மேலும் வேறு சூத்திரத்தால் நான்குவிதமான வாக்குகளும் மஹாமாயையின் காரியமென்று சொற்பிர பஞ்சத்தின் தோற்றத்தைப் பெயருடன் கூறத் தொடங்கு கின்றார்;

தஸ்யாஸ் சதஸ்ரோ வாக்ருபா விருத்தயோ வைகர்யாதய: ।
வைகரீ மத்யமா சாந்யா பச்யந்தீ ஸூக்ஷ்ம ஸம்ஜ்ஞிதா ॥

வைகரி முதலிய வாக்குகள் அம்மஹாமாயையின் காரியங்களாகும். அந்தநான்குவிதமான வாக்கு களுக்கும் பெயர்களை வரிசையாகக் கூறுகின்றார், வைகரி முதலியவை என்று.

ஒன்று பெயரினால் வைகரி என்றும், மற்றொன்று மத்திமை என்றும், வேறொன்று பச்யந்தி என்றும், பிறிதொன்று சூக்குமை என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. இவற்றின் இலக்கணத்தை இந்நூலாசிரியர் பின்னர்க் கூறுவர். இதனால் சொற்பிரபஞ்சத்தின் தோற்றமும் மஹாமாயையை முதற்காரணமாகக் கொண்டது என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது.

கு [வந்தி வைகரி மத்திமை யோடுபை
சந்தி சூக்குமை தானெனப் பட்டிடு
நந்து வாக்கொரு நான்கு நவிலிலவ்
விந்து மாயை விருத்தியென் றோதுவார்]
(சதமணிமாலை)

तथा पराख्ये —

बिन्दुः क्षुब्धस्तदिच्छातः शब्दराशिरभूत्तदा । इति ।

मृगेन्द्रे—

शक्तेर्नादो भवे(व) द्बिन्दुरक्षरं मात(तृ)का [ततः] इति ।
आकाशवायुप्रभवः शरीरात् समुच्चरन् वक्त्रमुपैति नादः ।
स्थानान्तरेषु प्रविभज्यमानो वर्णत्वमागच्छति यः स
शब्दः ॥ इति ।

स्वायंभुवे —

नवपर्वशताधात्मा† योनि बी (बीं) जात्मकः परः ।
अकारादि विसर्गान्तं बीजं तत् षोडशाक्षरम् ॥
शेषा योनिश्चतुस्त्रिंशदन्यया ह्यक्षरात्मिका ।
सा शक्तिर्देवदेवस्य तया व्याप्तमिदं जगत् ॥ इति । 154

தோற்றமுறை இவ்வாறு

சிவபெருமானுடைய சங்கற்பத்தால் கலக்கப் பெற்ற மஹாமாயையினின்று நாதம் தோன்றிற்று; அதனினின்று *பிந்துவும், பிந்துவினின்று பிரணவமான அக்கரமும், அதனினின்று ‡மாத்ருகையும் தோன்றின என்பதாம்.

பராக்கியத்தில்

சிவபெருமானின் சங்கற்பத்தால் கலக்கப்பட்ட பிந்துவிலிருந்து சொற்கூட்டம் தோன்றின என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

மிருகேந்திரம்

"மஹாமாயையினின்று நாதமும், அதனினின்று பிந்துவும், அதனினின்று அழிவு முதலிய குற்றமில்லாத ஓங்காரமும், அதனினின்று மாதா போல் உள்ள காயத்ரியும் உண்டாயின" என்று கூறுகின்றது காண்க.

---

† (ख) शतार्धात्मा

* இஃது அபரபிந்துவாகும். ‡ உயிரும் மெய்யுமாகிய எழுத்துக்கள்.

आसां चतसृणामपि वृत्तीनामाश्रयभूता निवृत्त्यादयः, कलाः पञ्च च बिन्दोरेव कार्याणि ।

तथोक्तं रत्नत्रये—

‡सैषा चतुर्विधा वृत्ति नि (र्नि) वृत्त्यादि कलाश्रयात् ।
पञ्चधा भिद्यते भूयः कलास्ता बिन्दुवृत्तयः ॥ इति ।

मूल तन्त्रेऽपि —

पूर्वोक्त बिन्दुमध्यस्था [:] कलाः पञ्च समुद्भवाः । इति

इयं महामाया शब्दवस्तूभयात्मिका भवति; सूक्ष्मादीनां, शब्दानां, वर्णपदमन्त्रात्मकानां च वस्तूनां चोत्पादनात् ।

"ஆகாசம், காற்று இவற்ருல் தோற்றத்தை அடைந்து சரீரத்தினின்று வெளிவரும் நாதமானது முகத்தை அடைகிறது. அக்காற்று வெவ்வேறு இடத்தைச் சென்று பொருந்துவதால் எழுத்தாம் தன்மை யெய்திச் சொல்லாகிறது" என்று சாத்திரம் சொல்லுகின்றது கண்டுகொள்க.

ஸ்வாயம்புவம்

"உலக பீஜமாகிய பரபிந்து ஒன்பது பருவாக்களை உடையதும் ஐம்பது எண்ணிக்கையுள்ளதுமான எழுத்துக்களுக்குக் காரணமாயுடையது; அஃதாவது அகரம் முதல் விஸர்க்கம் முடிய உள்ள பதினறு பீஜாக்ஷரங்களுக்கும் மெய்யெழுத்துக்கள் முப்பத்து நான்கிற்கும் முக்கிய காரணமாக உள்ளது. பரமேச்வரனுடைய அச்சக்தியானது அக்ஷரஸ்வரூபமாகவும் அழிவற்றதாகவும் இருக்கிறது. அச்சக்தியால் உலகம் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது" என்று கூறுகின்றது. 154

---

‡ (ख) "शब्दात्मिका बिन्दुवृत्तिर्निवृत्त्यादिकलश्रयाणां आत्मनां तारतम्येन पञ्चधा ज्ञानाद्युपकारिकेत्यर्थः ।" (रत्नत्रयोल्लेखिनी)

तथा पौष्करे—

"‡शब्दवस्तूभयात्मासौ बिन्दुर्नान्यतरात्मकः । इति" ।

"मन्त्राध्वा च पदाध्वा च वर्णाध्वा चेति शब्दतः ॥
भुवनाध्वा च तत्वाध्वा कलाध्वा चार्थतः क्रमात् ॥ इति ।"
155

இந்த வைகரி முதலிய நான்கு விருத்திகளுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளவை நிவிருத்தி முதலிய கலைகளாகும். அவ்வைந்து கலைகளும் சுத்தமாயையின் காரியங்களே ஆகும்.

அவ்வாறே இரத்தினத்ரயத்தில்

"வைகரி முதலிய நான்கு விதமான வாக்குகளும் நிவிருத்தி முதலிய ஐந்துகலைகளையும் ஆச்ரயித்திருப்பதால் மறுபடியும்* ஐந்துவிதமாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன; அந்தக் கலைகள் பிந்துவின் காரியங்களாகின்றன" எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

மூலதந்திரம்

"சுத்தமாயையினின்றே ஐந்துகலைகளும் தோன்றுகின்றன" என்று சொல்லுகின்றது.

இம் மஹாமாயை, சூக்குமை முதலிய சப்தங்களையும் வர்ணபத மந்திராத்மகமான பொருள்களையும் தோற்றுவிப்பதால் சப்தரூபமாகவும் அர்த்தரூபமாகவும் ஆகிறது.

பௌஷ்கரம்

இச்சுத்தமாயை சப்தம், அர்த்தம் என இரண்டு

---

‡ (ख) उभयात्मानौ

* நான்கு வாக்குகள் என்னும் பிந்துவின் காரியங்களும் நிவிருத்தி முதலிய கலைகளிலிருக்கும் ஆன்மாக்களுடைய தாரதம்மியத்திற்குத் தகுந்தபடி ஐந்துவிதமாக ஞானத்தை விளக்குகின்றன என்பது பொருள்.

अत्र शब्द ब्रह्मवादिनः आत्मन एव नादादिक्रमेणावस्थान-
मिति वदन्ति । तदयुक्तम् । अविकारिणस्तस्य नादाद्याकारेण
परिणामानुपपत्तेः । नापि तच्छक्तेः, तस्या अपि परिणामा-
योगात् । द्वयोरपि *विकाराभ्युपगमे अचेतनत्वप्रसङ्गात् ।
अस्मात् शब्दोपादानत्वं बिन्दु (न्दो)रेवाभ्युपगन्तव्यम् इति-
तथा नादकारिकासु—

अविकार्यत्रात्मोक्तस्तच्छक्तिश्चाप्यतो न योग्यौ तौ ।
बहुधा स्थातुं यद्वा चैतन्यविनाकृतौ विकारित्वात् ॥ इति 156

ரூபமாகவும் இருக்கிறது; இரண்டில் *ஒன்றுதான் என்று சொல்லத்தக்கதன்று என்றும் கூறுகின்றது.

மந்திராத்துவா, பதாத்துவா, வர்ணாத்வா இவையெல்லாம் சப்தப்பிரபஞ்சமாகும்; புவனாத்துவா, தத்துவாத்துவா, கலாத்துவா இவையெல்லாம் அர்த்தப் பிரபஞ்சமாகும்'' என்றும் சாத்திரம் கூறுகின்றது காண்க. 155

இங்குச் சப்தபிரம்மவாதிகள் ஆன்மாவே நாதம் பிந்து முதலியவைகளாக இருக்கின்றது என்று சொல்லுவது நன்றன்று; விகாரமற்ற ஆன்மாவுக்கு

---

* (ख) विकारित्व

* ஒன்றான சுத்தமாயை இரண்டுக்கு உபாதானமாக இருக்க மாயின் ஒன்றுக்கு இரண்டு தன்மை என்ற விரோதம் ஏற்படும். ஆதலால் அர்த்தத்திற்கு உபாதானமாக மற்றொரு பிந்துவை ஏற்றுக்கொள்வதே நன்று எனக் கடாவியவழி, இஃது அதனை மறுத்துரைக்கின்றது என்று காண்க. வேறொரு தருமி கற்பனை செய்வதைக் காட்டிலும் இருக்கின்ற தருமியினிடத்தில் தருமம் கற்பிப்பதே எளிதாகும் மேலும் ஆகமங்களில் கூறப்படுகின்ற சுத்தமாயைக்கு விசித்திரமான காரியத்தைச் சாதிக்குந் தன்மையுண்மையால், அஃது இரண்டிற்கு உபாதானமாகி இருவிதத்தன்மையையும் எய்துகிறது என்று சொல்லுவதில் விரோதமேதுமில்லை என்று உணர்க இன்னும், சொல்லும் பொருளும பிரிந்திராததால் இருவிதத்தன்மை கூறுவதாலும் குற்றம் ஒன்றுமில்லை என்று உணர்த்தியவாறு அறிக. (பௌஷ்கரபாஷ்யம்)

एवं शुद्धमाया लक्षणं पाश्चं निरूप्य स्वायम्भुव सूत्रेण शुद्धमायालक्षणं निरूपयति—

मायातत्वं जगद्बीजमपि(वि)नाश्य शिवात्मकम्।

विह्वे(श्वे)कमकलं सूक्ष्ममनाद्यव्ययमीश्वरम्॥ सू २७

मात्यस्यां प्रलये सर्वजगत्, मयत्यस्मात्§ जगदितिवा माया। तथा पौष्करे—

"मयत्यस्माज्जगत्सर्वं तेन माया समीरिता"। इति।

मायारूपं तत्वं मायातत्वम्। इदमेव तत्वं ग्रन्थ्यादि-नामभिर्बहुभिर्गीयते। जगद्बीजम् - जगतः सर्वस्य *कालादे-र्बीजमुपादानकारणम्। अनेन विशेषणेन जगदिदं सोपादानं उत्पत्तिधर्मकत्वात्, यथा पटादिरिति मायासिद्धिरुक्ता।

நாதம் முதலியவைகளாகப் பரிணமம் ஏற்படுவது பொருத்தமற்றதாக முடியும் என்பது. அதன் சக்திக்குச் சொல்லுவதும் பொருந்தாது; அதனிடத்தும் பரிணமம் ஏற்படமுடியாமையால் என்க. இரண்டிற்கும் பரிணமத்தை ஒப்புக்கொள்வோமாயின், அசேதனத்தன்மை ஏற்படும்; ஆதலால் சொற்களுக்கு உபாதானமாக விருப்பது சுத்தமாயையே என்பது மறுக்கமுடியாது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது.

அவ்வாறே நாதகாரிகை

"ஆன்மா விகாரமில்லாதவன் என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அவனுடைய சக்தியும் விகார மில்லாதது. ஆதலால் அவ்விரண்டும் நாதம் முதலாகப் பரிணமம் அடைகின்றன என்பது பொருந்தாது. பொருந்துமெனின், அவைகளுக்கு விகாரத்தன்மை ஏற்பட்டு, அப்பொழுது ஆன்மாவினிடத்தில் சைதன்ய மென்பது இல்லாமற்போய்: சடத்தன்மை ஏற்பட்டு

---

§ (ख) अस्मात   * (ख) कलादेः

यथा मृगेन्द्रे—

कर्तानुमीयते येन जगद्धर्मेण हेतुना ।
कार्योपादानमप्यस्ति न पटस्तन्तुभिर्विना ॥ इति ।   157

விடும்'' என்று கூறுகிறது காண்க.   156

இவ்வாறு சுத்த மாயையாகிற பாசத்தை விளக்கிக் கூறிப் பின்னர், அசுத்தமாயையின் இலக்கணத்தை ஸ்வாயம்புவ சூத்திரத்தின் வாயிலாகக் கூறத்தொடங்குகின்றார்.

மாயாதத்துவம் ஜகத்பீஜம் அவிநாச்யசிவாத்மகம் ।
விப்வேகமகலம் ஸூக்ஷ்ம மநாத்யவ்யய மீச்வரம் ॥ சூ 27

பிரளயத்தில் சுத்தாத்துவாவில் உள்ள அணுக்களைத் தவிர, எல்லா உலகமும் எதனுள் ஒடுங்குகின்றனவோ, அது மாயை; அல்லது எல்லா உலகமும் எதனிடத்திருந்து மயங்குகின்றனவோ, அது மாயை என்று கூறப்படுகிறது.

பௌஷ்கரம்

சுத்தாத்துவாவில் உள்ள அணுக்களைத்தவிர, ஏனைய உலகம் எதனிடத்திருந்து மயங்குகிறதோ, அதுவே மாயை என்று சொல்லுகிறது காண்க.

மாயா ரூபமான தத்துவம் மாயாதத்துவம் என்க. இத்தத்துவமே பாசம் முதலிய பல பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறது.

जगद्बीजम् (ஜகத்பீஜம்) காலம் முதலிய தத்துவங்கள் யாவற்றிற்கும் முதற்காரணமாயுள்ளது.

"ஜகத்பீஜம்'' என்னும் இவ்வடைமொழியால் இவ்வுலகம் முதற்காரணத்தோடு கூடியது என்பது

---

* உலக வித்தவி நாசியொன் றுயுள
திலக லுற்ற விபுநுண் ணியதுதான்
கலைக டப்ப தநாதி கருதுறிற்
றெலைவ தற்ற சுதந்தரி குண்டலி. (சதமணிமாலை)

अविनाशि - ‡नित्यम् ॥ जगत्संहारे यद्युपादान-कारणस्य मायाख्यस्यापि विनाशः स्यात्, तत् पुनः सर्गादौ कस्मादुपादानाज्जगदुत्पद्यते§ । अतो नास्या अनित्यत्वम् ।

अथोच्येत — सर्गादौ उपादानमपि देव [ः] सृ (स्र)क्ष्यतीति । नैतद्युक्तम् । एवं सति तत्कार्यस्यै (स्येव) तस्याप्युपादानं विनानुत्पत्तेरुपादानान्तरं कल्प्यम् ।

பெறப்படும்; தோற்றத்தன்மை உடைமையால், ஆடை போல என்க. இதனுல் மாயையின் உண்மை கூறப் பட்டது.

மிருகேந்திரம்

உலகம், அவன், அவள், அது என்னும் அவயவப் பகுப்பு உள்ளதாய் காணப்படுவதால் காரியத்தன்மை உள்ளது என்னும் ஏதுவைக் கொண்டு உலகிற்குக் கருத்தா அனுமானத்தால் எவ்வாறு நிச்சயிக்கப் படுகிருரோ, அவ்வாறே அக்காரியத்தன்மை என்னும் ஏதுவைக் கொண்டே உலகிற்கு முதற்காரணமாக மாயையும் உண்டு என்று அனுமானம் செய்கிருேம்; எதுபோல எனில், நூல் ஆகிய முதற்காரணமின்றி ஆடையாகிய காரியம் தோன்ருதவாறு போல" எனக் கூறுவது காண்க. 157

*அவிநாசி (அவிநாசி) அம்மாயா தத்துவம் நித்திய *மானது.

உலகம் ஒடுங்குங்காலத்தில் முதற்காரணமான மாயைக்கும் ஒடுக்கம் ஏற்படுமாயின், ஒடுங்கிய அவ்வுலகம் மறுபடியும் படைப்புக் காலத்தில் எந்த முதற்காரணத்தினின்று தோன்ற இயலும் என்னும் ஆசங்கை நிகழுமாதலால், அதனை விலக்குவான்

---

‡ उत्पत्तिविनाशरहितमित्यर्थः । § (ख) उत्पद्येत

* உற்பத்தி நாசம் இல்லாதது என்பது பொருள். மஹாபிரளயத்திலும் ஆன்மாவைப் போலவும் ஈச்வரனைப் போலவும் இருக்கும் தன்மையால் என்க.

तस्याप्यन्यदित्यनवस्था स्यात् । व्युत्पत्ति (व्यक्त्युप) संहारेण शक्तिरूपतयावस्थाने न कश्चिद्दोषः ।

तदिदमुक्तम्--

"यद्यनित्यमिदं कार्यं कस्मादुत्पद्यते पुनः । इति । 158

अशिवात्मकम् — अशुद्धं, शिवात्मकं चेतनं

வேண்டி, மாயை அநித்தியமன்று; நித்திய மென்றார். மேலும், படைப்புக் காலத்தில் சிவபெருமானே முதற் காரணத்தையும் தோற்றுவிக்கின்றார்; என்றாலோ, அதுவும் ஏற்புடையதன்று; என்னையெனில், உலக மாகிய காரியத்தைப் போல முதற்காரணமும் மற்றோர் உபாதானமின்றி உண்டாகாமையால், வேறொரு முதற் காரணம் கூறும்படி நேரிடும்; அதற்கும் மற்றொன்று நேரிடும் என்ற முறையில் வரம்பின்றி ஓடல் என்னும் குற்றம் ஏற்படும் என்க. மேலும், தன் வியாபாரமான கலைகளை ஒடுக்கிக் கொண்டு முதற்காரணம் சக்தி ரூபமாக இருக்குமென்றாலோ, எவ்விதக் குற்றமும் இன்று என அறிக.

மிருகேந்திரம்

"பிரளயகாலத்தில் மாயை அழியும் என்றாலோ, காரியமாகிய உலகம் மீண்டும் எதனினின்று தோன்றக் கூடும்? அதனால் மாயை அநித்தியம அன்று; நித்திய மேயாம்" என்று கூறுகின்றது 158

अशिवात्मकम्* (அசிவாத்மகம்) சுத்தஸ்வரூபமில்லாதது; அஃதாவது சிவாத்மகம் சேதனமானது, அஃது அல்லாதது அசிவாத்மகமாகும். அசேதனமென்பது இதற்குப் பொருளாம். மாயையினின்று தோன்றும் கலாதிகளும் அசேதனமாகக் காணப்படுகின்றமையால் மாயையும் அசேதனம் ஆம். அசேதனமான காரியம் காணப்படும்பொழுது காரணத்திற்குச்

---

*மயக்கத்தை உண்டுபண்ணுவதால் அஃது அசிவாத்மகம் என்று கூறினார் நாராயணகண்டர்.

न भवतीत्याशिवात्मकम् । अचेतनमिति यावत् । अचेतनस्यैव तत्कार्यस्य कलादेरुपलम्भात् । [अ] चेतनकार्योपलम्भो (भे) ऽपि तत्कारणस्य चेतनत्वाभ्युपगमे कारणानियमलक्षणः सकलानुमानोच्छेदः सर्वव्यवहारलो [पो] पि दोष[ः] स्यात् तदुक्तम्—

तदचेतनमेव स्यात् कार्यस्याचित्वदर्शनात् ।
प्राप्तः सर्वहरो दोषः कारणानियमोऽन्यथा ॥ इति । 159

विभु- व्यापि । पुरुषस्यग भोगाय ‡तिर्यगूर्ध्वाधोमध्य स्थितसर्व(स्रो) तोभिः सर्वतोमुखतटा सर्वकार्योत्पादकत्वात् ;

சேதனத்தன்மை ஒப்புக்கொண்டால், காரிய காரண லக்ஷணங்களுக்குக் கட்டுப்பாடின்மை நிகழும்; நிகழவே, எல்லா அனுமானங்களுக்கும் அழிவு ஆகிய கொடிய குற்றம் ஏற்படும்; எல்லா வழக்குகளும் பழுதடையும் என்பது.

மிருகேந்திரம்

"மாயாதத்துவத்தின் காரியங்களெல்லாம் அசேதனமாகக் காணப்படுவதால் காரணமாகிய மாயாதத்துவமும் அசேதனமாகவே இருக்கவேண்டும்; அவ்வாறில்லாவிடில், †காரியகாரண நியமபங்கம் என்ற குற்றம் ஏற்படும்" என்று கூறுகின்றமை கண்டு கொள்க. 159

விபு (விபு) எங்கும் *வியாபித்தது. ஆன்மாக்களுக்குப் போகத்தின் பொருட்டுக் கீழ்மேல் குறுக்கு நடுவாக

---

‡ (ख) यस्थितस्रोतोभिः

† இத்தகைய காரணத்தினின்று இன்னதன்மையாகிய காரியம் தவருது தோன்றும் என்பது காரியகாரண நியமம்.

* கலை முதற்கொண்டு ப்ருதிவி வரை தன் காரியத்தால் வியாதிருப்பது என்பது பொருள்.

तदुक्तम्—

"अव्यापिचेत अने ! कतस्तस्यास् (कुतस्तत्स्यात्) सर्वेषां सर्वतोमुखम्" । इति । 160

एवम् (कम्) - पक्षे (क्ष) - तुण्डादि भेदानामपि भोगाधिष्ठानवत् कलादिकार्य भेदानामपि भोगाधिष्ठानतया भेदरहितम् । हीनत्वे (भिन्नत्वे) अनेकत्वे सत्यचेतनस्य घटपटादिवदुत्पत्तिमत्वप्रसङ्गात् । इदं तु नोत्पत्तिमत् नकारण जन्यम्, परमकारणत्वात् । न हि परमकारणानि बहूनि भवन्ति ।

यथा मृगेन्द्रे—

यदनेकमश्वि(चि)त् तत्तु दृष्टमुत्पत्तिधर्मकम् ।
न तदुत्पत्तिमत्तस्मादेकमभ्युपगम्यताम् ॥ इति । 161

ननु जगदुत्पत्तौ परपरिकल्पितपरमाण्वादिवदुपादान-

இருக்கும் சக்திரூபமான பிரவாஹங்களால் ஸர்வதோமுகமாக எல்லாக் காரியங்களையும் தோற்றுவிப்பதால் அஃது எங்கும் வியாபித்தது.

மிருகேந்திரம்

"மாயாதத்துவம் அவ்யாபகமாக இருக்குமாயின், காரியமாகிய எல்லா உலகங்களையும் ஸர்வதோமுகமாகத் தோற்றுவிக்குந்தன்மை உடையதாக எவ்வாறு இருக்கமுடியும்?" என்று கூறுவதைப் பிரமாணமாகக் கண்டுகொள்க. 160

एकम (ஏகம்) ஒன்று. இறக்கை அலகு முதலியவை வெவ்வேருக இருந்தாலும் அவை போகத்திற்கு இடமாக இருப்பது போல, கலை முதலிய காரியபேதங்களும் போகத்திற்கு இடமாக இருப்பதால் அதற்குக் காரணமான மாயாதததுவம் ஒன்றேயாகும்.

कारणबहुलत्वमस्तु; बहुभ्योऽपि तन्तुभ्यः पटस्यें(स्यै)कस्योत्पत्तिर्दृष्टि(ष्टे): । तद्वद् जगत्सर्वमनेकस्मात् कारणादुत्पा(त्प)द्यताम् किं ग्रन्थ्यात्मक परमकारणकल्पनयेति चेत् । न । यदनेकात्मकं कारणं पटस्योक्तं, तदनेकमप्येकस्माद्दुकूलकार्पासादिद्रव्यादुत्पन्नत्वादेकम् । यथा च एकस्माद्दुकूलकार्पासादिद्रव्यादनेकाकारपटाद्युत्पत्तिः, एवं परमकारणात् सर्गस्थितिलयाधारात् सर्गादौ मायातत्त्वाज्जगदुत्पत्तिरिति न कश्चिद्दोषः ।

तदुक्तम्—

पटस्तन्तुगुणाद्दृष्टः सर्वमेकमन्ने(ने)कतः ।
तदप्यनेकमेकस्मादेव बीजात्प्रजायते ॥ इति ।

அறிக. அது பலவாறாக இருக்குமாயின், அசேதனமாகிய மாயாதத்துவத்திற்குக் குடம் ஆடைபோலத் தோற்றத்தன்மை உடையதாக ஆகிவிடும். இம் மாயாதத்துவமோவென்றால் தோற்றமுடையதன்று; காரணத்தினின்று தோன்றியதன்று; அது பரமகாரணமாக இருப்பதால் என்க. பரம காரணம் பல ஆகமாட்டாது என்க.

மிருகேந்திரம்

“எது பலவாகவும் அசேதனமாகவும் உள்ளதோ, அது தோற்றத்தன்மையை உடையது. மாயைக்குத் தோற்றத்தன்மை இல்லாததால், மாயை ஒன்றெனவே ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கது” என்று கூறுவது காண்க. [61

உலகம் தோன்றுங்கால் பிறரால் கூறப்படுகிற பரமாணு முதலியவைகளைப்போல முதற்காரணம் பல ஆகட்டும்; பல நூல்களாகிய முதற்காரணங்களினின்று ஓர் ஆடையாகிய காரியம் தோன்றுவதைக் காண்பது போல, உலகமனைத்தும் பல முதற்காரணத்தினின்று தோன்றட்டும்; மாயையைப் பரமகாரணமாகக் கூற வேண்டுவது என்னையெனில், அற்றன்று; ஆடைக்கு முதற்காரணமாகிய நூல்கள் பலவாகவிருந்தாலும், பட்டு பஞ்சு முதலிய மூலப்பொருளென்னும் வகையில்

एवमनेकत्वे सत्यचेतनानाम (नमाया) नित्यत्व प्रसङ्गेन परमकारणत्वभङ्गमजानानां परमाणुगणकारणत्ववादिनां वैशेषिकादीनां द्रव्यादिषट्पदार्थ षोडशपदार्थान्यतरज्ञानस्य निश्रेयस हेतुतावर्णनेन प्रकटित प्रबोधतैक्ष्ण्यानामप्युपेक्षणीय[त्व]म् ।

तदुक्तम्—

भूतावधि जगद्येषां कारणं परमाणवः ।
तेषां पूर्वोदिताद्धेतोः ज्ञाते(तै)व ज्ञानसूक्ष्मता ।। इति । 162

ஒரே இனத்தில் தோன்றினமையால் முதற்காரணம் ஒன்றேயாகுமென்க. எவ்வாறு ஒன்ருகிய பட்டு பஞ்சு முதலிய பொருளினின்று பலவகையான ஆடை தோன்றுகின்றதோ, அவ்வாறே படைப்புக் காலத்தில் பரம காரணமாகவுள்ளதும், தோற்றம் இருப்பு ஒடுக்கம் முதலியவற்றிற்கு ஆதாரமாகவுள்ளது மாகிய மாயா தத்துவத்திலிருந்து உலகம் தோன்றுகிறது என்பதில் குற்றம் ஒன்றுமில்லை.

மிருகேந்திரம்

"உபாதான காரணமான அநேக நூல்களால் ஓர் ஆடைதோன்றுதல் காணப்படுகிறது; அதுபோல, எல்லாக்காரியமும் பல உபாதானங்களினின்று உண்டாகின்றன ஆதலால் மாயை அநேகமேயாகும் என ஆசங்கை நிகழ, பலவான நூல்கள் ஒன்ருகிய பஞ்சு என்னும் முதற்காரணத்தினின்றே தோன்று கின்றன; அதுபோல, பலவகையான உலகத்திற்கும் முதற்காரணமாகிய மாயையும் ஒன்றேயாம்" என விடையளித்திருப்பதைக் கண்டு கொள்க

மாயைக்குப் பலவாந்தன்மை ஒப்புக்கொள்ளப் படுமேயானுல், அசேதனமான அதற்கு அநித்தியத்தன்மை ஏற்படுகிறது. பரமகாரணத் தன்மைக்குப் பங்கம் வருகின்ற உண்மையறியாதவர்களும், பரமாணுக்

अकलम्-कलारहितम्, *कलानां महावृतवा(वरणा) द्युक्ताः पुरादिसन्निवे 'वे(ने)क [रुद्र] भोग्यत्वादधो (यो) [ये] विशेष तद्रहितम् । नात्र क्वचित् † पुराणानीत्या (पुरावरणा) दीनि दृश्यन्ते । नापि तत्सन्निवेशाः । नापि भोग्यत्वम् । 163

ननु तत्र विशेषाभावे मण्डलेशानां [अवस्थान] प्रति पादिकायाः "मायायां मण्डलेशानाः क्रमतोऽष्टौ व्यवस्थिताः" इति श्रुतेरनु पपत्तिरिति चेत् । न । माय(या)याः शक्तिरूपत्वेन भुवना सम्भवेन तत्र स्थित्यनुपपत्तेः तत्समानदेशकलामस्त कास्थितानामुपचारेण तत्रावस्थान श्रुत्युपपत्तेः ।

கூட்டங்களேயே உலகத்திற்குக் காரணமாகச் சொல்லு கின்ற வைசேஷிகர்களும், ஆறு பதார்த்தங்களின் ஞானமோ பதினாறு பதார்த்தங்களின் ஞானமோ தாம் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமென்று சொல்லுவதால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட கூர்மையான ஞானத்தையுடைய வர்களும் நிராகரிக்கத்தக்கவர் ஆவர்.

மேற்கோள்:

"சில நையாயிகர்கள் பிருதிவ்யந்தம் பிரபஞ்ச மென்றும், பரமாணுக்களே அதற்குப் பரமகாரண மென்றும் சொல்லுகின்றனர். முன்னர்ச் சொல்லிய காரணங்களாலேயே அவர்களுடைய ஞானத்தின் ஸௌக்ஷ்மம் அறியப்படுகிறது. பரமாணுக்கள் அசேதன மாய் அநேகங்களாகையால் அநித்தியமாகும். அவை பரமகாரணமாக மாட்டா மாயையே காரணமென்பது அறியத்தக்கது" என்று பிறிதோரிடத்தில் கூறுவது கண்டுகொள்க. 162

अकलम् (அகலா்) கலைகளற்றது; ஆவரணம், புவனம் முதலிய ஸந்நிவேசம், அநேக உருத்திரர்களுக்குப் போக்கியமாய் இருப்பது முதலிய கலைகளின் யாதொரு

---

* (ख) कला नाम हावृताद्युक्ताः † पुराणि नित्यानि

तदुक्तं श्रीमन्मृगेन्द्रे —

मायायामपि सन्त्यन्ते गहनेशादयोऽधिपाः ।

तत्त्वशुद्धिश्च दीक्षायां सर्वं तत्कलमस्तके ॥ इति ।

§मायागर्भाधिकारे तदीश्वरत्वं ननु पञ्चाष्टकादिवन्नियत भुवनेश्वरत्वमित्येतद्ज्ञापयितुमत्रोपचाराभिधानमितिभावः । 164

விசேஷமுண்டோ, அஃது* இல்லாதது மாயை. மாயையில் ஓரிடத்திலும் புரங்கள் காணப்படவில்லை; அவயவுப்பகுப்புக்களும் காணப்படவில்லை; அவ்வாறு போக்கியத்தன்மையுமில்லை. 163

மாயையில் புரந்தி ஸந்நிவேசவிசேஷங்கள் இல்லாதிருப்பின் மண்டலேச்வரர்கள் எண்மர் மாயையில் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்ற சுருதிக்குப் பொருத்தமின்மை ஏற்படும் எனின், ஏற்படாது. மாயை சக்திரூபமாக இருத்தலால் அதில் புவனங்கள் இல்லை. அதனால் அது மண்டலேச்வரர்களுக்கு இருப்பிடமாகவும் இருக்கமுடியாது. ஆனால் அதற்குச் சமமான இடமான கலாமஸ்தகத்திலிருக்கின்ற மண்டலேசவரர் முதலான உருத்திரர்கள் உபசாரமாக மாயையிலிருப்பதாக் கூறப்பட்டுள்ளார்கள். அதனால் சுருதி விரோதமன்று.

மிருகேந்திரம்

'மாயா தத்துவத்தில் மண்டலேச்வரர், கஹனேச்வரர் முதலான உருத்திரர்கள் புவனவாஸிகளாகச் சொல்லப்படுகிறார்கள். தீக்ஷையிலும் தத்துவசுத்தி மாயாதத்துவத்திலிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இருப்பினும், அந்தத் தத்துவபுவனங்கள் எல்லாம், அங்கு வசிக்கின்ற மண்டலேச்வரர்களும் மாயா காரியமான கலாமஸ்தகத்தில் இருப்பவர்களாக அறிய வேண்டும். கலாமஸ்தகத்தில் இருப்பவர்களே

---

§ कलादि क्षित्यन्तम्

* மாயை, போக்கியமாயிருப்பின், குடம் முதலியவைகளைப் போல் அநித்தியமாகும்.

सूक्ष्मम्-नस्थूलम् । ‡अव्यक्तम् । बुद्धितत्त्ववत् स्थूलं नभवतीत्यर्थः । सूक्ष्मतारतम्यविश्रान्त(न्ति)भूमित्वादपि इदमेव सूक्ष्मम् ।

तथा पौष्करे —

"तंमा(तन्मा)त्राणि पृथिव्यादेः सूक्ष्माण्येभ्यस्त्वहंकृतिः ।
तस्याः सूक्ष्मतरा बुद्धिस्तस्या[ः]प्रकृतिरेव च ॥
तस्याः कलादिवर्गश्च माया सूक्ष्मतरा ततः ।
यत्र सौक्ष्म्ये पराकाष्ठा सा मायेत्यभिधीयते ॥ इति ।

अस्याः सूक्ष्मत्वमन्तर्गूढपटस्य कटादेरिवाभिप्रेतम् । न तु सर्वथा विकाररहित्यम् ।

மாயையில் இருப்பதாக உபசாரமாகச் சொல்லப் பட்டது" என்று கூறுகின்றது காண்க.

மாயா* கர்ப்பாதிகாரத்தில் அவர்களுக்கு ஈச்வரத் தன்மையே த்விர, குஹ்ய, அதிகுஹ்ய, குஹ்யதர, பவித்ர, ஸ்தாணு என்ற ஐந்து கண்ங்களிலும் எண்மர் எண்மராக இருக்கின்ற நூற்றெட்டுப் புவனாதிபதி உருத்திரர்களைப் போல அவர்களுக்கு நியதமான புவனபதித்தன்மை இல்லை என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காகவே, கலாமத் தகத்தில் இருப்பவர்களே மாயையில் இருப்பவர்களாக உபசரிக்கப்படுள்ளது என்பது கருத்தாகும். 164

सूक्ष्मम् (ஸூக்ஷ்மம்) தூலமற்றது; வியக்த மில்லாதது; புத்திதத்துவம் போலத் தூலம் இல்லை என்பது பொருள். சூக்குமத்தின் தரதம்யாவத்திற்கு இதுவே எல்லையாக இருப்பதால், இதுவே சூக்கும மானது.

---

‡ (ख) अव्यक्त बुद्ध्यादिवत्

* மாயாகர்ப்பம் என்பது கலைமுதல் பூமிவரை.

यथा मृगेन्द्रे —

यथा कटादिगूटस्य पटादेस्तद्व्युदासतः ।
नासतः क्रियते व्यक्तिः कलादेर्ग्रन्थितत्त्वतः ॥ इति । 165

अनादि परमकारणत्वात् । यच्चानादि न तत्सर्वात्मना परिणमते । किन्तु शक्त्यात्मनाऽवस्थिताह्यवस्था †एकदेशतो मायात्मकादुत्पद्यते व्यक्तिमासादयन्ति(ति) । येषां सर्वात्मना जगद्बीजं परिणमते, तेषां तदनित्यमिति नित्यानाद्यादि पदेन एकदेशपरिणामसिद्धिः । एवं सति अस्मिन्मते कार्यत्वं न पट [कुटीवत्] वृत्तितया, पटदशायां कुटीवृत्त्यस्यानुपपत्तेः ।

பௌஷ்கரம்

"பிருதிவி முதலிய பூதங்களைக் காட்டிலும் தன்மாத்திரைகள் சூக்குமங்கள்; அவற்றினும் அஹங்காரம் சூக்குமமானது; அதனினும் புத்திதத்துவம் சூக்குமமானது. அதனைக் காட்டிலும், பிரகிருதி தத்துவமும், அதனினும் கலை முதலான தத்துவங்களும் சூக்குமங்கள். அவைகளைக்காட்டிலும் சூக்குமதரமானது அசுத்த மாயா தத்துவம். எதனிடத்தில் சூக்குமத்தின் முடிவு அடங்கியிருக்கிறதோ, அது மாயை என்று சொல்லப்படுகிறது" என்று சொல்லுவது கண்டு கொள்க.

இந்த மாயையின் சூக்குமத்தன்மையானது பாய் முதலியவற்றால் மறைக்கப்பட்ட ஆடையின் தன்மை போன்று புலப்படாமையையே குறிக்கும்; ஆயின் முழுமையும் விகாரமற்றது என்பதில்லை.

---

† (ख) अवास्थितायास्तस्याः

नापि सांख्यवत् दधिक्षीरन्यायेन परीणामतया, तथात्वे क्षीरनाशवत् सर्वात्मना उपादाननाशप्रसङ्गात् । अतएव न बौद्धवद्बीजङ्कुरन्यायः, तत्रापि सर्वात्मना बीजनाशात् । नापि मायावादिवत् शुक्तिरजतन्यायेन विवर्ततया, कार्यस्यामा [त्य]त्व प्रसङ्गात् । तस्मादस्मि (स्म)न्मते घृतकीटन्यायेन एकदेश परिणामतयैव कार्यत्वं सिद्धम् ।

तदुक्तम्—

वि दुमायाप्रधानानां प्रकृ तेघृ(र्घृ)तकीटवत । इति

सिद्धान्तदीपिकायाम्—

शिवेच्छा प्रे[रि] तानद(न्त) नाथविक्षोभिता पुनः ।
घृतकीटनयादेकदेशेन परिणामता ॥
शक्त्यात्मकलादीनि *नयन्ति (न्ती) [स्थूल] रूपताम् ।
†नासतो विद्यते भावो नाभावो विद्यते सतः ॥ इति ।

अत्र तनुकरणादीनि कार्याणि संहृतौ बिन्द्वाद्युपादानेषु शक्त्यात्मनावस्थाय सृष्टौ ‡बन्धात्मनां प्रयोजना पुनर्व्यक्तात्मना भवन्ति ।

மிருகேந்திரம்

"பாய் முதலியவற்றால் மறைக்கப்பட்ட ஆடையானது மறைப்பு நீங்கிய மாத்திரத்தில் எவ்வாறு விளங்குகிறதோ, அவ்வாறே ஸம்ஹாரகாலத்தில் மாயையின்கண் சக்திரூபமாய் மறைந்துநின்ற கலாதி தத்துவமானது படைப்புக் காலத்தில் ஸ்ரீஅனேந்தேசப் பெருமானின் வியாபாரத்தால் மறைப்பு நீங்கி வெளிப்பட்டு விளங்கச் செய்யப்படுகிறது. இல்லாதது ஒரு போதும் தோன்றாது ஆதலால் மாயை பரமகாரணம்" என்று கூறுவது காண்க.

---

* (ख) प्रयान्ति † (ख) सत्कार्यवादः– विद्यमानमेव कार्यं कारणदाभिव्यक्तिंगच्छति । इति । ‡ (ख) बन्धात्मक

तथा मृगेन्द्रे—

तदाधाराणि कार्याणि शक्तिरूपाणि संहृतौ ।

विसृ(सृ)तौ व्यक्तिरूपाणि व्याप्रियन्तेऽर्थसिद्धये ॥ इति । 166

अन्वयम् - न तस्याः विकारशक्तयो व्ययं विनाशं गच्छती(न्ती)ति अव्ययम्, शक्तिव्ययरहितमित्यर्थः । अव्यय पदेन *असत्कार्यवादिभ्योऽत्र(ऽस्या) त्र विशेषः सूचितः । तेषां हि विशिष्टकार्योत्पादानसम्भवादित्युक्तं मोक्षकारिकासु । 167

†ईश्वरम् । सर्वविकाराणामुपादानतयापूर्व(र)कत्वेन ईश्वरवत् पुरुषार्थसाधकत्वा$दीश्वरमिति । 168

அசுத்தாத்துவாவிற்கு மாயை பரம காரண மாக இருப்பதால் அநாதியாகும். எது அநாதியோ அது முழுதும் பரிணாமத்தை அடைவதில்லை. ஆயின், சக்திரூபமாய் இருக்கின்ற கலாதி உலகம் மாயை யின் ஏகதேசத்தினின்று தோன்றுகிறது. எக்கலாதி களை முன்னிட்டு உலகிற்கு முதற்காரணமான மாயை முழுதும் பரிணாமத்தை அடைகிறதோ, அவற்றை முன் னிட்டு அம்மாயை நித்தியத்தன்மை இல்லாமற்போய் விடும் என்பதற்காக 'அநாதி' என்பது கூறப்பட்டுள் ளது. இதனால் ஏகதேசப்பரிணாமம் என்பது முடி வாயிற்று. ஏகதேசப்பரிணாமம் என்ற முடிவில் காரியத் தன்மையானது துணி கூடாரமாதற்போல்வதன்று ஏனெனில், துணி கூடாரமாயினும் ஆடை நிலையில் கூடாரச்செயல் அதற்கு இல்லையாதல் காண்க. சாங்கியன் கூறுவது போல, தயிரைப் போல்ப் பரிணாமத் *தன்மையும் இல்லை; ஏனெனில் முதற்காரண மாகிய மாயைக்குப் பாலைப்போல் முழுவதும் அழிவு

* முழுதும் வேறுபடல்.

* कारणेष्वसत्कार्यमुत्पद्यते इत्यसत्कार्यवादः

† (ख) इत्थम् । $ (ख) ईश्वरत्वं

अस्य माया त [त्व]स्यैकत्वेऽपि अनेकाकारकार्योत्पादकत्वं सहकारिसापेक्षत्वं च मृगेन्द्रसूत्रेण प्रतिपादयति—

तदेकमशिवं बीजं जगतश्चित्रशक्तिमत् ।
सहकार्या(र्य) (धि) कारान्तसंरोधि व्याप्यनश्वरम् ॥ सू२८

ஏற்படும். பௌத்தர்களது மதம்போல முளையினின்று விதை தோன்றுதல் போலத் தோன்றிற்றென்றாலோ, அதில் விதைக்கு முழுதும் அழிவு ஏற்படுவதால் அவ்வாறு கூறஇயலாது என்பது. மாயாவாதிகள் கூறுவது போல, சிப்பியில் வெள்ளியைக் காண்பது போல விவர்த்தவாதமாகக் கொண்டால், காரியத்திற்குப் பொய்த்தன்மை ஏற்பட்டு விடும். ஆகையால் இம்மதத்தில் நெய்யின் ஒருபாகத்தில் புழு உண்டாதற் போல மாயையின் ஏகதேசத்தில் பரிணமத்தால் காரியத் தன்மை ஏற்படுகிறது என்பது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

"சுத்தமாயை அசுத்தமாயை இவற்றின் பரிணமமானது நெய், ஒருபாகத்தில் புழுவாகப் பரிணமிப்பது போல உள்ளது" என்பது ஆன்றோர்கள் வாக்கு.
ஸித்தாந்ததீபிகா

"சிவபெருமானின் இச்சையால் ஏவப்பட்டு ஸ்ரீ அனந்தேசப் பெருமானால் கலக்கப்பட்ட அசுத்த மாயை கிருதகீட நியாயப்படி ஏகதேசப் பரிணமத்தை அடைகிறது. சக்தி ரூபமாக இருந்த கலாதிகள் ஸ்தூல ரூபத்தை அடைகின்றன. * இல்லது தோன்றாது; உள்ளது அழியாது" என்று கூறுவது கண்டுகொள்க.

---

* ஸத்காரிய வாதம் இது. அஃதாவது ஒரு காலத்திலுள்ள பொருள் மற்றொரு காலத்து இல்பொருளாவதில்லை; இல் பொருள் உள்பொருள் ஆவதில்லை என்பதாகும்.

तत्र - मायातत्त्वम् एकम् । अशिवम् – अशुद्धं मोहकत्वात् । जगतो बीजम् । चित्रशक्तिमत् चित्रा विविधाः शक्तयो यस्य तथोक्तम् तथा चास्यैकत्वेऽपि तच्छक्तीनामनेकत्वाद्विचित्रकार्यजा(ज) [न] कत्वमविरुद्धमित्यर्थः । किञ्च महकार्याधिकारान्त संरोधि ताच्छील्ये णिनिप्रत्ययः । अनेन कर्म सहकारीत्युक्तम्, कर्माभावे ग्रन्थित[त्व]स्याप्रवृत्तेः ।

இங்குத் தனுகரணம் முதலிய காரியங்கள் சம்ஹார காலத்தில சுதத மாயை முதலிய முதற்காரணங்களில் சக்தி ரூபமாக இருந்து படைப்புக் காலத்தில் பாசத் தால் கட்டுண்ட உயிர்களுக்குப் போகத்தின் பொருட்டு மீண்டும் தூலமாக வெளிவருகின்றன.

மிருகேந்திரம்.

"இவ்வாறு நித்தியம் வியாபகம் முதலிய குணங் களோடு கூடிய உபாதானகாரணமான மாயையை ஆதாரமாகக் கொண்ட தனுகரணபுவனங்களும் ஸம் ஹார காலத்தில் சக்திரூபமாக அதில் இருக்கின்றன. படைப்புக்காலத்தில் அவை தம் பிரயோஜனம் சித்திக்கும் பொருட்டு மாயையினின்று தூலமாக வெளி வருகின்றன" என்று கூறுவது காண்க 166

अव्ययम् (அவ்யயம்) அழிவற்றது; மாயையின் காரிய சக்திகள் அழிவற்றன என்பது பொருள். இங்கு 'அழிவற்றது' என்று சொன்னதால், அஸத்காரிய வாதங்களினின்று வேற்றுமை கூறப்பட்டது. கலாதி களுக்கு விசேஷமான காரியங்களை உண்டு பண்ணுவது ஏற்படுவதால் என மோக்ஷகாரிகையில் கூறப்பட்டிருக் கிறது. 167

ईश्वरम् (ஈச்வரம்) எல்லாக் காரியங்களுக்கும் உபா தானமாக இருந்து போஷகமாக இருப்பதாலும் ஈச்வரனைப் போலப் புருஷார்த்தத்திற்குச் சாதகமாக இருப்பதாலும ஈச்வரத்தன்மை எய்துகிறது. 168

மாயாதத்துவம் ஒன்றாக இருந்தாலும் அதற்குப் பல்வேறுபட்ட காரியத்தைத் தோற்றுவிக்கின்ற தன்மையையும் துணைக்காரணத்தை விரும்பி நிற்கின்ற

व्यापि, अनश्वरम् पदायुध (दयुग) मेतत्पूर्वमेव व्याख्यातम् । अत्र एकत्वादिविशेषणानां पुनरुपादानं प्रति[पि-] पादय(यि) [षि] त विचित्रशक्तिमत्सहकार्या (र्य) धिकारान्त संरोधिरूप विशेषणद्वय सहवर्तितयैवेति न पौनरुक्त्यम् । अस्य मायातत्त्वस्य रूपमाचार्यैरप्युक्तम्—

தன்மையையும மிருகேந்திர சூத்திரத்தால் விளக்கு கின்றூர.

* ததேகமசிவம் பீஜம் ஜகதஸ்சித்ர சக்திமத்
ஸஹகார்யதிகாராந்த ஸம்ரோதி வ்யாப் யநச்வரம் சூ-28

அந்த மாயா தத்துவம் பரமகாரணமாயிருப்பதால் ஒன்ருகவுள்ளது; மயக்கத்தை உண்டுபண்ணுவதால் அசுத்தமானது; உலகிற்கு முதற்காரணமாகவுள்ளது; பலவித சக்திகளை உடையது. ஆகையால் மாயை ஒன்ருக இருந்தாலும் பலவிதமான ஆற்றலை உடையதாயிருப்பதால் பல்வேறுபட்ட காரியங்களைத் தோற்றுவிப்பதில் விரோதமன்று. மேலும், ஸஹகாரியாகவுள்ள கன்மங்களின் அதிகாரம் வரை அணுக்களைக் கட்டுப்படுத்தும் சுபாவமுடையது. இதனுல் இதற்குக் கன்மம் துணைக்காரணம் என்பது பெறப்பட்டது. கன்மம் இல்லையென்ருல், மாயாதத்துவத்தின் காரியமே நிகழாமற்போம். வியாபி, அநச்வரம் என்ற இரண்டு சொற்களும் முன்பே விளக்கப்பட்டன.

முன்பு மாயாதத்துவத்தின் இலக்கணத்தை ஸ்வாயம்புவ சூத்திரத்தினின்று கூறிய பொழுது ஒன்று முதலிய அடைமொழிகள் கூறப்பட்டிருப்பினும், அவற்றை மீண்டும் இங்குக் கூறியது குற்றமாமோ என ஐயம் நிகழ, அதனையறுப்பான் வேண்டி, அம்மாயை

சூ. [உரைசெய் மாயை யசிவ மொருமுதல்
கரும மன்னதி கார முடிவுள
விரித லின்றி மறைப்ப திறப்பறப்
பரவு சக்திகள் பல்வகை யுள்ளதால்]

"मायाख्यं चित्रशक्त्या परिगतमकलं कष्ट वर्त्मैकबीजं
नित्यं कर्मान्तरोधि स्वकृतिनिवसं (स) [नं] तत्कृतिव्याप-
कत्वम् (कश्च) ।
कार्याचित्वप्रकाश्यादचिदशिवकरं मोहकं स्वापकाले
सर्वाता(त्वात्मा) वासमेवं परमपिच सितं कारणं बोधकं तत ॥
इति 169

பல சக்திகளை உடையது (விசித்சக்திமத்); ஸஹகாரியான கன்மங்களின் அதிகாரம் வரை அணுக்களைக் கட்டுப்படுத்துவது (ஸஹகார்யதிகாராந்த ஸம்ரோதி) என்ற இரண்டு அடைமொழிகளைக் கூற வேண்டியிருத்தலால், அவற்றுடன் கூடியிருந்ததாலும் இங்குக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் இங்குக் கூறியது கூறல் என்ற குற்றமின்மை அறிக.

இந்த மாயாதத்துவத்தின் இலக்கணம் *ஆசாரிய ஸ்வாமிகளாலும் கூறப்பட்டுள்ளமை பின்வருமாறு காண்க.

"மாயா தத்துவம் அளவிறந்த சக்திரூபமான காரியங்களை உடையது; கலையற்றது (சூக்குமானது); அசுத்தாத்துவாவிற்கு முதற்காரணமாயுள்ளது; அழிவற்றது; பூர்வகன்மப் பயனைப் புசித்துக் கழிக்குமளவும் பந்தகமாக இருப்பது; தன்காரியமாகிய தத்துவங்களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பது; தன் காரியத்திற்கு வியாபகமாயிருப்பது; தன் காரியங்களான தனுகரண புவனாதிகளில் அசேதனத்தன்மை உள்ளதால் தானும் அசேதனமாயுள்ளது; அஞ்ஞானத்தைக் கொடுப்பது; ஆன்மா அல்லாததில் ஆன்மா என மயக்க அறிவை உண்டாக்குவது; ஸம்ஹாரகாலத்தில் ஸகளர் பிரளயாகலர் ஆகிய எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருப்பது; இஃது அசுத்தமாயையாகும். இதற்கு

---

* த்ரிலோசன சிவாசாரியஸ்வாமிகள்.

अथ किरणसूत्रार्थे (र्धे) न शुद्धाशुद्धयोरूपादानयोः मायायो [र] धिष्ठातुं नि (तुर्नि) मित्तकारणस्य भेदं दर्शयति—

शुद्ध(द्धे)ऽध्वनि शिवः अर्ता

पो(प्रो)क्तोऽनन्तोऽसितेप्रभुः। सू. २९

शिवः शुद्धः परमेश्वरः शुद्धे - अशुद्धिरहिते, अध्वनि- विद्यातत्त्वभुवनाद्यात्मके मन्त्र मन्त्रेशाद्यात्मके च कर्ता निमित्तं प्रोक्तः-उदितः। तत्कृतिं (तं) तत्त्व भुवनादिकं समस्तमित्यर्थः।

अनन्तः- अनन्तादिको वर्गः, असिते -अशुद्धमायात्मके, प्रभुः -सृष्ट्यादिकर्ता, प्रोक्त इत्यनुषङ्गः।

अत्रानन्तादीनामीश्वरप्रेरणयैव कर्तृत्वमभिमतम्।

மேலான சுத்தமாயை இவ்விதமே பலவித சக்தி யுடையது; சூக்குமமானது; அழிவற்றது; ஆனல் அது சுத்த ஸ்வரூபமானது; சுத்தாத்துவாவிற்கு உபாதான காரணமாயுள்ளது; சிவன் முதலான சுத்தவஸ்துக்களைத் தெரிவிக்கின்றதாயுமிருக்கும்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது காண்க. 169

பின்னர், கிரண சூத்திரத்தின் ஒருபகுதியால் சுத்தா சுத்தாத்துவாக்களுக்கு முதற்காரணங்களான சுத்தா சுத்தமாயைகளுக்கு நிமித்த காரணராகவுள்ளவர்களின் பேதத்தைக் கூறுகின்ருர்.

*சுத்தே z த்வநி சிவ: கர்த்தா ப்ரோக்தோ நந்தோ z ஸிதே ப்ரபு: சூ29

சிவபெருமான்; வித்தியாதத்துவ புவனம் முதலிய ஸ்வரூபமாகவும், மந்திர மந்திரேச்வரர் முதலிய ஸ்வரூபமாகவும் உள்ள சுத்தாத்துவாவிற்கு நிமித்த காரணமாவர். சுத்த த்த்துவ புவனங்கள் எல்லாம் சிவபெருமானுல் படைக்கப்பட்டது என்பது பொருள்

---

* சுத்த மாமத்து வாவிற் கிறைவனு
மெய்த்த வேர்ச்சிவ னென்பர் விழுமியோர்
அதத னுகு மனந்த னசுத்தமாய்
வைத்த மாயையின் மன்னவ னுமால். [சதமணிமாலை]

तदुक्तमत्रैव —

ईश्वरो *यस्तु विद्यानां पतीन् संप्रेरयत्यसौ ।

ते [न] प्रेरितमात्रास्ते कुर्वन्त्यथा (ध) स्तनं जगत् ॥ इति तथाकैलाससंहितायां —

"मायाविक्षोभकोऽनन्तो महेश्वरसमन्वयात्" । इति ।

यद्येवं शिवस्य (सर्व) कर्तृत्वं नघटत इति चेत् । न । अन्तरङ्गामात्य पुरोहितादि प्रकृतिवर्गं स्वयमेव कुर्वतो नृपतेर्बहिर्गतमकल्पामात्यादिप्रेरणेन कर्तृन् ? सर्वकर्तृत्ववत् अ [न] न्ता (न्ता) दीन् स्वयमेव कुर्वतस्तत्प्रेरणतया च बहिः कर्तृ (र्तुः) शिवस्य सर्वकर्तृत्वाविरोधात् ।

ஸ்ரீ அனந்தேசப்பெருமான் முதலியோர் அசுத்தாத்துவாவிற்கு நிமித்த காரணமாவர்.

இங்கு ஸ்ரீ அனந்தேச்வரர் முதலியோர்களுக்குச் சிவபெருமானுடைய ஏவலாலேயே கர்த்தாவாம் தன்மை நிகழ்கிறது.

இவ்வாறே, "பரமேச்வரன் தமக்குக் கீழுள்ள ஸ்ரீ அனந்தாதி வித்தியேச்வரர்களைப் படைப்பாகிய தொழில்களில் அனுக்கிரகம் செய்கிறார். அவரால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ அனந்தேச்வரர் முதலானோர் தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட உலகைத் தோற்றுவிக்கின்றனர்" என்று கிரணாகமம் கூறுகின்றது.

கைலாஸ ஸம்ஹிதை

"பரமேச்வரனுடைய ஆணைக்கேற்ப, அனந்தேசப் பெருமான் அசுத்தமாயையின் ஏகதேசத்தைக் கலக்கி உலகைத் தோற்றுவிக்கிறார்" என்று கூறுவதும் நோக்குக.

---

* (ख) अधस्त

तदुक्तमत्रैव—

यथा भूमण्डलेशेन नियुक्तः सर्वत [:] त्प्र (प्र) भुः ।
तथासौ [कुरुते] सर्वं तच्छक्ति प्रतिबोधितः ॥ इति ।

अत्र शिवप्रेरितस्यानन्तस्य कलादिप्रधानपर्यन्त [त] त्त्वानामेव कर्तृत्वम् । अनन्तप्रेरितस्य श्रीकण्ठस्यैव गुणादि क्षित्यन्त[त]त्त्वानां कर्तृत्वम् । भौतिकसृष्टेस्तु श्रीकण्ठप्रेरितस्य ब्रह्मणः कर्तृत्वमिति विवेकः ।

तद्यथा पौष्करे—

क्षोभकोऽत्र महातेजाः श्रीकण्ठोऽनन्त विक्रमः ।
प्रबुद्ध [:] परमेशान शक्तिसम्पर्कमात्रतः
गुणादिक्षितिपर्यन्त तत्त्वजातं यतोऽभवत् ॥ इति ।

மேற்கண்டவாறு கூறப்படுமேயானல், சிவபெருமானுக்கு எல்லாவற்றையுந் தோற்றுவிக்கும் கர்த்தாவாந்தன்மை ஏற்படாது எனில், அது பொருந்தாது; அமைச்சர், புரோஹிதர் முதலானவர்கள் கட்டளையிட்டாலும் அவர்கள் அரசனுல் ஏவப்பட்டுச் செய்வதால் அரசனுக்கே ஸர்வகர்த்தாவாந் தன்மை வருவது போல. அனந்தேச்வரர் முதலியவர்களைத் தாமே கர்த்தாவாகச் செய்து சுத்தாத்துவாவிற்குக் கீழுள்ள புவனங்களில் படைப்பாகிய தொழில்களில் ஏவுதலால், சிவபெருமானுக்கே எல்லாவற்றிற்கும் கர்த்தாவாந்தன்மை எய்தும் என்பது.

"எவ்வாறு அரசனுல் ஏவப்பட்ட சேவகன் எல்லாக் காரியத்தையும் செய்ய ஆற்றலுடையவன் ஆகிருனே, அவ்வாறே சிவபெருமான் திருவருட் சக்தியால் அபிவ்யக்தமான எல்லா ஞானத்தையும் உடைய ஸ்ரீ அனந்தேசப்பெருமான் படைப்பு முதலிய தொழில்களைச் செய்கிருர்" என்று பிறிதோரிடத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது காண்க.

श्रीमतङ्गे—

स्थित्यै सर्वभूतानां शरीराण्यसृजत्पुरा ।
स्थूलानि तद्विशिष्टानि सृष्टवान् भूतनायकः ॥ इति ।

तथा स्वायंभुवे—

तयाच (योद्य) लिङ्गसामर्थ्यात् (:) सर्वस्य प्रभविष्णवः ॥
अनन्तेना (शा) दि विद्येशा बभूवुः कारणेच्छया ॥
तेभ्योऽमितबलाश्चान्ये तेभ्यश्चान्ये नियोगिनि (नः) ।
भवन्ति विमलात्म (त्मा) नः सितासितफलप्रदः (दाः) ॥
तेभ्योऽपि मन्त्रनाश्चान्ये परेच्छानुविधायिनः ।
येभ्यो निखिलमुत्पन्नं जगत्स्थावरजङ्गमम् ॥ इति । 170

இங்குச் சிவபெருமானால் ஏவப்பட்ட அனந்தேச் வரருக்குக் கலைமுதல் பிரதானதத்துவம் வரை உள்ள தத்துவங்களுக்கே கர்த்தாவாந்தன்மை எய்தும்; அனந் தேச்வரரால் ஏவப்பட்ட ஸ்ரீகண்டபெருமானுக்குக் குணதத்துவம் முதல் பிருதிவி தத்துவம் வரை கர்த்தா வாந்தன்மை எய்தும்; பூதஸம்பந்தமான படைப்பிற்கு ஸ்ரீகண்டப்பெருமானால் ஏவப்பட்ட பிர்மாவிற்குக் கர்த்தாவாந்தன்மை எய்தும் என்பது அறியத்தக்கது.

பௌஷ்கரம்

"சிவபெருமான் திருவருளால் ஞானக்ரியா சக்தி களைப் பெற்ற எல்லையில்லா ஆற்றலை உடைய ஸ்ரீகண்டர் பிரகிருதி தத்துவத்தைக் கலக்கின்றார். அதனினின்று குணம் முதல் பூமிவரையுள்ள தத்துவக் கூட்டம் தோன்றுகிறது" என்று கூறுவது காண்க.

மதங்கம்

"பரமேச்வரன் எல்லா உயிர்களுக்கும் போகத்தை அனுபவிப்பதின் பொருட்டுத் தூலமான சரீரங்களைப் படைத்தார்" என்றும் கூறுகின்றது.

एवमनन्तक्षोभ्यस्य मायातत्त्वस्य कार्याण्यशुद्धस्वरूपाणि मृगेन्द्रसूत्रेण दर्शयति —

ग्रन्थिजन्यं कलाकालविद्याराग नृमातरः ।

गुणधिग(धीर्ग)र्वचित्ताक्षमात्राभूतान्यनुक्रमात् ॥ सू ३०

यथायोग्यक्रमात् ग्रन्थेः- मायायाःअनन्तक्षुब्धायाः जन्यानि-साक्षात् परम्परया च कार्याणि ।

ஸ்வாயம்புவம்

"சிவபெருமானின் திருவருளால் தோற்றுவிக்கப் பட்ட ஞானக்ரியா சக்திகளை உடையவர்களும், எல்லா வற்றையும் படைக்கின்றவர்களுமான அனந்தேச்வரர் முதலிய எட்டு வித்தியேச்வரர்களில் மேலுள்ளவர் கீழுள்ளவரை ஏவுகின்றவர்கள்; அதிகாரமலமன்றி வேறு மலமற்றவர்கள்; சுத்தாசுத்த மாயையிலுள்ள புவனபோகங்களைக் கொடுப்பவர்கள். அவர்களுக்கும் கீழ்ச் சிவபெருமானின் ஆணைவழி நடக்கிற ஸகலர் களும் இருக்கின்றனர்கள். அவர்களுக்காகவே இச் சராசர ரூபமான உலகம் யாவும் தோன்றின" என்று கூறு கின்றது. 170

இவ்வாறு அனந்தேச்வரரால் கலக்கப்பட்ட அசுத்த மாயாதத்துவத்தின் அசுத்தஸ்வரூபமான காரியங்களை மிருகேந்திர சூத்திரத்தால் விளக்குகிறார்:

* க்ரந்தி ஜந்ய கலா கால வித்யா ராக ந்ருமாதர:
குணதீர் கர்வசித்தாக்ஷ மாத்ராபூதாந்யநுக்ரமாத் ॥ சூ-30

அனந்தேச்வரரால் கலக்கப்பட்ட மாயையினின்று நேரிடையாகவும், கலாதிதத்துவங்கள் மூலமாகவும் முறையே தோன்றிய காரியங்கள் இவையாகும்.

சூ * சாரு மாயை தனிற்கலை காலமு
நேரும் வித்தை யிராக நியதியுங்
கூரு மூலங் குணம்புத்தி யோடகங்
கார சித்தம் பொறிபுலன் பூதமும்.]

[சதமணிமாலை]

श्रीम[त]ङ्गे

क्षोभिते (तो) ऽनन्तनाथेन ग्रन्थिर्मायात्मको यदा ।
तदा स्वेन विकारेण तनोति विपुलं जगत ॥ 171

अत्रायमुत्पत्तिक्रमः-मायातत्त्वात् प्रथमतः कलाशब्दस्यार्थभूतयोः कलानियति नाम्न (म्नो) स्तत्त्वयोः कालतत्त्वस्य च नृशब्देनोक्तस्य च पुंसः पुं प्रत्ययहेतोस्तत्त्वविशेषस्य च साक्षादभिव्यक्तिः । कलातत्त्वाच्च [विद्या] रागतत्त्वयोर्मात (तृ) शब्दार्थभूतस्य प्रधान (त) त्वस्य त्रयाणां तत्त्वानामभिव्यक्तिः । श्रीकण्ठक्षोभितात् प्रधानतत्त्वात् गुणशब्दार्थानां सत्त्वरजस्तमसामभिव्यक्तिः । तेभ्यो धीशब्दार्थस्य बुद्धितत्त्वस्याभिव्यक्तिः । बुद्धिशब्दा(तत्त्वा) च गर्वशब्दवाच्यस्य तैजस वैकारिक भूतादि रूपेण त्रिविधस्याहङ्कारतत्त्वस्याभिव्यक्तिः । तैजसाहङ्कारात्

மதங்கம்

"அசுத்தமாயை அனந்தேச்வரரால் கலக்கப்பட்டுத் தன் விகாரத்தால் விரிவான உலகத்தைப் பரப்புகிறது' என்று கூறுகின்றது. 171

சித்தாந்த சாத்திரத்தில் தத்துவங்களின் தோற்ற முறையாவது: முதலில் மாயாதத்துவத்தினின்று 'கலா' சப்தத்தால் வாச்சியமான கலா, நியதி என்னும் தத்துவங்கள், காலம் என்னும் தத்துவம் புருடன் என்னும் ஞானத்திற்குக் காரணமான புருதத்துவம் ஆகிய இந் நான்கும் நேரிடையாக வெளிப்படுகின்றன. கலா தத்துவத்தினின்று வித்தை, அராகம் என்ற தத்துவங்கள் மாத்ரு சப்தத்தின் பொருளாக உள்ள *பிரதான தத்துவமாகிய மூன்று தத்துவங்களும் வெளிப்படுகின்றன. ஸ்ரீ கண்டப்பெருமானால் கலக்கப் பட்ட பிரதான தத்துவத்திலிருந்து குணசப்தத்தால் வாச்சியமான ஸத்துவ, ரஜஸ் தமஸ் என்ற முக்குணங் களும் தோன்றும் அவைகளினின்று புத்திதத்துவமும்

---

* பிரகிருதி தத்துவத்தின் அதிபதி பிரதானகர் ஆவர். ஆதலால் இங்கு அதிபதியைக் கூறுவதின் வாயிலாகப் பிருகிருதி தத்துவத்தைக் கூறினார் என்றறிக.

चित्तशब्दवाच्यस्य मनसश्च अक्षशब्दवाच्यानां ज्ञानेन्द्रियाणां च समुद्भवः । वैकारिकादहङ्कारात् कर्मेन्द्रियाणामुत्पत्तिः । भूतादि शब्दि [ता] दहङ्कारात् मात्र (त्रा) शब्दोद्दिष्टानां तन्मात्राणां तत्वानामुद्भवः । तन्मात्रेभ्यः सकाशात् भूतानां पञ्चतत्वानामुत्पत्तिः । अस्मादनुक्रमात् एतान्येकत्रिंशत(त्त)त्वानि अनन्तेशादिभिः ग्रन्थितत्वतः साक्षात् परंपरया च अभिव्यक्ता-(क्ता)नीति । अत्र सम्मतयो बह (हु) लत्वान्न लिखिताः । अस्या शुद्धस्याध्वनः परशक्ति नाद बिन्दु सदाशिव विद्यारूप ः पञ्चस्कन्धः शुद्धः व्यापकत्वेन संस्थितः । तत्र परमकारणं

புத்திதத்துவத்தினின்று "கர்வ" சப்தத்தால் வாச்சிய மான தைஜஸ, வைகாரிக பூதாதி என்ற மூன்று விதமான ஆங்காரமும் தோன்றும். இவற்றுள் தைஜஸா கங்காரத்தினின்று "சித்த" சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட மனமும், "அக்ஷ" சப்தவாச்சியமான ஞானேந்திரியங் களும் தோன்றும். வைகாரிகாகங்காரத்தினின்று கன் மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் தோன்றும். "பூதாதி" சப்தத் தால் வாச்சியமான பூதாதி அகங்காரத்தினின்று 'மாத்திர' சப்தத்தால் குறிப்பிடப்பட்ட ஐந்து தன்மாத் திரைதத்துவங்களும் தோன்றும். தன் மாத்திரைகளி னின்று பஞ்சபூததத்துவங்கள் தோன்றும். இந்த முறைப்படி இந்த முப்பத்தொரு தத்துவங்களும் அனந் தேசப்பெருமான் முதலியவர்களால் மாயாதத்துவத்தி னின்று ஸாக்ஷாத்தாகவும் பரம்பரையாகவும் தோற்று விக்கப்பட்டன என்பது. இதைப்பற்றிய மேற்கோள் மிகுதியாக இருப்பதால் எழுதப்படவில்லை.

* அசுத்தாத்துவாவிற்குச் சுத்தமான † பரசக்தி, ** நாத, பிந்து, சதாசிவ, வித்தியா ரூபமான பஞ்ச

---

* அஃதாவது சுத்தாத்துவாவான இப்பஞ்சஸ் கந்தத்தில் அசுத்தாத்துவா அந்தர்கதமாகிறது என்பது பொருள்.

† இது சூக்கும நாதமாகும்.

** இது ஸ்தூல நாதமாகும்.

महामायारूपः सूक्ष्मोनादः कला(लां)व्याप्नोति । इन्धिकादी(दि) प [ञ्च क] लोपेत [:] स्थूलोनादः काल नियति विद्या रागः(ग) पुरुषरूपाणि तत्वानि व्याप्नोति । निवृत्यादिकला चतुष्टय सहितो बिन्दुश्चतुर्ग्रन्थिरूपः(प) प्रधान, रूप ? गुण, बुद्ध्यहङ्कार [त] त्वानि व्याप्नोति । एतदन्तर्गतमहङ्कारतत्वं मनसा सह ज्ञानेन्द्रिय कर्मेन्द्रियात्मकं करणदशकं व्याप्नोति । तद्बिन्द्वन्तर्गतं बुद्धितत्वं धर्माधर्मादिभावांस्तदुपादानानि प्रत्ययांश्च व्याप्नोति । सदाशिवनादः(थः)पृथिव्यादितन्मात्र पञ्च काधिष्ठा [तृ]सद्योजातादि पञ्चमन्त्रतनुर्भूत्वा तन्मात्रपञ्चकं व्याप्नोति । मन्त्रेशास्तु सूक्ष्मदेहारम्भकभूतविशेषान् प्रा (व्या) प्नुवन्ति । मन्त्रास्तु स्थूल पृथिव्यादीनि व्याप्नुवन्ति । तथाच विद्याविद्ये

கந்தம் வியாபகமாயுள்ளது பரமகாரணமும் சுத்த மாயாரூபமாக உள்ளதுமாகிய சூக்குமநாதம் கலையை வியாபித்துள்ளது. இந்திகை முதலான பஞ்சகலை களோடுகூடிய தூல நாதமானது காலம், நியதி, வித்தை, அராகம், புருஷதத்துவம் ஆகிய இவற்றை வியாபித்துள்ளது. நிவிருத்தி முதலிய நான்கு கலை களோடு கூடிய பிந்து, நான்கு பாசரூபமான பிரதான, குண, புத்தி, அஹங்கார தத்துவங்களை வியாபித் துள்ளது. இதில் (பிந்துவில்) அடங்கியுள்ள அகங் கார தத்துவமானது மனம், ஞானேந்திரியம் ஐந்து, கன்மேந்திரியம் ஐந்து ஆகிய இவற்றையும் வியா பித்துள்ளது. அந்த பிந்துவில் அடங்கியுள்ள புத்தி தத்துவமானது தருமம் முதலிய பாவங்களையும், அதற் குக் காரணமாக உள்ள பிரத்யயங்களையும் வியாபித் துள்ளது. சதாசிவப்பெருமான் ஐந்து தன்மாத் திரை அதிஷ்டித்திருக்கின்ற ஸத்யோஜாதம் முதலிய பஞ்ச பிரம்ம மந்திர சரீரமாக தன்மாத்திரைகள் ஐந்தையும் வியாபித்துள்ளார். மந்திரேச்வரர்கள் சூக்குமதேஹத்திற்குக் காரணமான பூதங்களை வியா

श्वरोभयात्मको विद्यास्कन्ध एकः । सदाशिवस्कन्धो द्वितीयः । बिन्दुस्कन्धस्तृतीयः । नादस्कन्धश्चतुर्थः । कारणस्कन्धः पञ्चम इति पञ्चस्कन्धः शुद्धाध्वा वि (इ) ति मन्तव्यः इति ।

तथा मृगेन्द्रे —

नाद [ः] सूक्ष्मः कला काल रागयुग्मे सपूरुषे ।
स्थूलः पञ्चकलो नादः पञ्चतत्त्वाश्रयो मुने ।
प्रधानादि चतुर्ग्रन्थिनिधि बि (बिं) न्दु च (श्च) तुष्कलः ।
गर्वे मनोमुखा [देवाः] बुद्धौ भावादय [ः] स्थिताः ॥
पञ्चमन्त्रतनुर्देवः स्थितस्तन्मात्रपञ्चके ।
सूक्ष्मभूतेषु मन्त्रेशा मन्त्र (न्त्रा) स्थूलेषु संस्थिताः ॥
विद्या पञ्चाणुदेहश्च बिन्दुर्नादोऽथकारणम् ।
पञ்चस्कन्धः परो मार्गः ॥ इति । 172

பித்துள்ளனர். மந்திரர்கள் தூலமான பிருதிவி முதலியவைகளை வியாபித்துள்ளனர். இவ்வாறு வித்யா வித்யேச்வரர் என இருவகையாக உள்ள வித்தியா ஸ்கந்தம் முதலாவது; இரண்டாவது சதாசிவ ஸ்கந்தம்; மூன்றாவது பிந்துஸ்கந்தம்; நான்காவது நாதஸ்கந்தம்; ஐந்தாவது காரணஸ்கந்தம் இவ்வாறு சுத்தாத்துவா ஐந்து ஸ்கந்த முடையது என அறியத்தக்கது.

மிருகேந்திரம்

"சூக்குமமாகிய பரநாதமே கலை காலம் வித்தை அராகம் புருடன் என்னும் ஐந்து தத்துவங்களுககும் ஆச்ரயமாய் பஞ்சகலை எனப் பெயர் பெற்று, தூலநாத மாகிறது. பிந்துவும் அவ்யக்தம், குணதத்துவம், புத்தி தத்துவம், ஆங்காரம் என்னும் நான்கு பாசங்களுக்கு ஆச்ரயமாய் நிவிருத்தி, பிரதிஷ்டா, வித்யா, சாந்தி என்ற நான்கு கலைகள் ரூபமாகவும் உள்ளது. அவற்றுள் ஆங்கார தத்துவத்தில் மனமும் ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களும், புத்தியில் பாவ பிரத்யயங்களும்

अस्य च प्रेर[क] काण्डत्वेन भोग्य भोज[क] काण्डयो र्व्याप्तिर्युज्यते ।

अचिन्त्ये—

चतुर्विंशति रात्मानं (सङ्ख्यात) मशुद्धं भोग्यकाण्डकम् ।
ततो मिश्रम (श्रमिश्र) तत्त्वं च भोग (क्तृ) काण्डं तु सप्तकम् ॥
प्रेरकं शुद्धतत्त्वं च स्वतन्त्रं तच्छिवस्य तु । 173

प्रेरककाण्डं शुद्धम्; नादादिपञ्चक (त) त्वेन वैखर्यादि प्रेरकत्वाच्च तद्भुवनवासिनां सर्वज्ञत्व सर्वकर्तृत्वो च (द्व) लन-हेतुत्वाच्चिद्रूपतया चिदुपकारितया* च । अत्र प्रेरितप्रकारः सूक्ष्मावृत्तिर्नादः, पश्यन्ति (न्ती) वृत्तिर्बिन्दुः, मधु (ध्य) मा

உள்ளன. பஞ்சமந்திரமூர்த்தியான ஸ்ரீ சதாசிவப் பெருமான் ஐந்து தன்மாத்திரைகளையும் வியாபித்துக் கொண்டிருப்பர். சூக்கும பூதங்களில் மந்திரேச்வரர் களும், தூலபூதங்களில் மந்திரர்களும் வியாபித்திருப்பர்.

* இவ்வாறு சுத்தாத்துவா வித்தை, சதாசிவம், பிந்து, நாதம், பராசக்தி என ஐந்து ஸ்கந்தமுடையது என்று கூறுகின்றது காண்க. 172

இது பிரேரக காண்டம் எனப்பட்டு போக்கிய போஜக காண்டங்களையும் வியாபித்திருக்கும்.

அசிந்தியம்

"அசுத்தமாயா தத்துவம் இருபத்து நான்கும் போக்கிய காண்டம் எனப்படும். சுத்தாசுத்ததத்துவம் ஏழும் போக்த்ரு காண்டம் எனப்படும். சுத்ததத்துவம் பிரேரக காண்டம் எனப்பெறும். அது சிவபெருமா னுக்குச் சுதந்திரமானது" என்று விளக்குகின்றது. 173

---

* (ख) चिद्रूपकारितया

* வியாப்யமான அசுத்தாத்துவாவிற்கு எவ்வளவு பேதங்கள் உண்டோ, அவ்வளவு பேதங்களும் சூக்கும ரூபமாகப் பஞ்சஸ்கந்தரூபமான இந்தச் சுத்தாத்துவாவில் இருக்கின்றன என்பது பொருள்.

वृत्तिरक्षरं, वैखरी वृत्तिर्मात्(तृ)का इत्युच्यते । साच वैखरी द्विधा स्वश्रोत्रग्राह्या परश्रोत्रग्राह्या चेति । एता वृत्तयः क्रमेण शिवादि पञ्चतत्त्व संबन्धिन्यः । आसां स्थानानि क्रमेण वस्ति नाभि हृद् ग्रीवास्यानि पञ्च ।

तदुक्तं सिद्धान्तरहस्यसारे—

विद्यादिपञ्चतत्त्वानां वागिन्द्रियसहायता ।
वैखर्यादि विभेदैश्च भोगा (ग) काले नृणां भवेत् ॥
नाद [:] सूक्ष्मो (क्ष्मा) भवेद्बिन्दुः पश्यन्ती मध्यमाक्षरम्

பிரேரகாண்டம், சுத்ததத்துவம் எனப்படும். நாதம் முதலான பஞ்சதத்துவங்களோடு கூடி வைகரியாதி வாக்குகளுக்குக் காரணமாக இருப்பதாலும், அப்புவன வாசிகளுக்கு முற்றறிவு வரம்பிலாற்றல் உடைமை இவற்றைச் செய்வதாலும், ஞான மயமாக இருந்து ஞானத்தை அளிப்பதாலும் சுத்ததத்துவம் எனப்படும். சூக்கும விருத்தி நாதமாகவும், பைசந்தி விருத்தி பிந்துவாகவும், மத்திமை விருத்தி அக்ஷரரூபமாகவும் வைகரி விருத்தி மாத்ருகாரூபமாகவும் உள்ளன என்று சொல்லப்படுகிறது. வைகரியும் இருவகைப்படும்; தன் செவிக்குப் புலனுவதும் பிறர் செவிக்குப் புலனுவதும் என. இவை யாவும் முறையாகச் சிவதத்துவம் முதலிய ஐந்து தத்துவங்களோடும் தொடர்புடையன. இவைகளுக்கு இடங்கள் முறையே குதம், கொப்பூழ், மார்பு, கழுத்து, முகம் என ஐந்தாகும்.

ஸித்தாந்த ரஹஸ்ய ஸாரம்

"வாக்கானது, வித்தை முதலான ஐந்து தத்துவங்களையும் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு வைகரி முதலியவைகளாகப் பேதப்பட்டு உயிர்களுக்குப் போக காலத்தில் பயன்படுகிறது. சூக்குமை நாதமாகும். பைசந்தி பிந்துவாகும். நாதம் என்று பெயருடைய சூக்குமை சிவதத்துவத்தையும், பைசந்தி சக்திதத்துவத்தையும் மத்திமை சாதாக்கிய தத்துவத்தையும், தன்செவிக்

मात्र(तृ)का वैखरी ज्ञेया नादादा(द्या)स्तु शिवकादयः ॥
कण्ठोष्ठ्यमीश्वर(रे) तत्वे विद्यायां वैखरीस्थिता ।
सूक्ष्मादयो बस्ति नाभि हृद् ग्रीवास्येषु संस्थिताः ॥
वैखर्यन्यश्रोत्रगता कण्ठोष्ठ्यं स्वश्रुतिगता ।
सविकल्पा मध्यमा स्यात् पश्यन्ति(न्ती) निर्विकल्पयुक् ॥
आसां सूक्ष्मा कारणं स्यात् ब्रह्मघोषं तदुच्यते । 174

भोक्तृकाण्डं शुद्धाशुद्धम् । तद्वासिनां पुंसां त्वमा(मला)वृतानांकिञ्चिज्ज्ञत्वाद्युपोद्बलनं(त) हेतुत्वात् शुद्धम् । †चिदुपकारितया अशुद्धम् ।

ततोहि मिश्रतत्वं च भोक्तृकाण्डं तु सप्तकम् ।
प्रेरकं शुद्धतत्वं च स्वतन्त्रं तु शिवस्य तु ॥

तथा—

भोक्ता भोग्यं भोजयिता मन्तव्यं त्रिविधं त्विदम् ॥ इति

குப் புலனாகின்ற வைகரி ஈச்வர தத்துவத்தையும் பிறர் செவிக்குப் புலனாகின்ற வைகரி சுத்த வித்யா தத்துவத்தையும் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டுள்ளன. சூக்குமை முதலிய வாக்குகளுக்குக் குதம், கொப்பூழ், மார்பு, கழுத்து, முகம் முதலியவை இடமாக உள்ளன. மத்திமை சவிகற்ப உணர்விற் கேதுவாயும், பச்யந்தி நிருவிகற்ப உணர்விற் கேதுவாயும் உள்ளன. இவைகளுக்குச் சூக்குமையே காரணமாகும். இது மாமாயை என்று சொல்லப்படுகிறது" என்று விளங்கக் கூறுகின்றது. 174

போக்த்ரு காண்டம் சுத்தாசுத்த தத்துவம் எனப்படும். மலத்தோடு கூடிய சுத்தாசுத்த புவனவாசிகளுக்கு அறிவை விருத்தி செய்வதற்குக் காரணமாயிருத்தலால் சுத்தமாகும்; உயிர்களுக்குப் போகங்களைத் தோற்றுவிப்பதால் அசுத்தமாகும்.

---

† (ख) चिद्रूप

अत्र प्रेरककाण्डं शुद्धम् । अत्र प्रेरकं ? नादादिपञ्चकेन वैखर्यादिप्रेरकत्वाच्च, तद्भुवनवासिनां सर्वज्ञत्वात् सर्वकर्तृत्वात् दुःखादिरहितत्वाच्च ।

भोक्तृकाण्डम् शुद्धाशुद्धम्;
तद्वासिनां किञ्चित् सर्वज्ञत्वेन शुद्धत्वं,
दुःखादियोगेनाशुद्धत्वञ्च ।
भोग्यकाण्डमशुद्धम् ।
तद्वासिनां सदा किञ्चिज्ज्ञत्वात्
दुःखादियुक्तत्वाच्च

तद्यथा—
अशुद्धं [तु] चतुर्विंशच्छुद्धाशुद्धं च सप्तधा ।
नित्यशुद्धं च पञ्चैते षट् त्रिंशत् तत्त्वरूप[क]म् ॥ इति ।

''ஏழு தத்துவங்களை உடைய சுத்தாசுத்த தத்துவம் போக்த்ரு காண்டம் எனப்பெறும். இதைத் தூண்டுவது சுத்த தத்துவமாகும். இது சிவபெருமானுக்குச் சுதந்திரமானது'' என்று சாத்திரம் கூறுகின்றது. மேலும் ''போக்த்ரு காண்டம், போஜயித்ரு காண்டம், போக்கிய காண்டம் என்று அத்தத்துவம் மூன்று வகைப்படும்'' என்றும் நூல்கள் கூறுகின்றன;

பிரேரக காண்டம் சுத்தமானது; நாதம் முதலான ஐந்துதத்துவங்களாடு கூடி வைகரி முதலான வாக்குக்களுக்குக் காரணமாக இருப்பதாலும், சுத்தமாயா புவனவாசிகளுக்கு முற்றறிவும் முற்றுத்தொழிலும் துக்கமில்லாத தன்மையும் இருப்பதாலும் சுத்தம் எனப்பட்டது.

போக்த்ரு காண்டம் சுத்தாசுத்தமானது. சுத்தாசுத்தமாயா புவனவாசிகளுக்குச் சிறிது முற்றறிவு உள்ளதால் சுத்தமும் துக்கத்தோடு கூடியிருத்தலால் அசுத்தமும் ஆகும் என்பது அறியத்தக்கது.

போக்கிய காண்டம் அசுத்தமாகும்; அசுத்த மாயா புவனவாசிகளுக்கு எப்பொழுதும் சிற்றறிவும் துக்கமும் இருப்பதால் அசுத்தமாகும் என்பது.

इदं (त्थं) मायापाशलक्षणानन्तरं कर्मरूपं पञ्चमं पाशं विश्वसार सूत्रेण निरूपयति—

धर्माधर्मात्मकं कर्म तच्च त्रिविधमर्ध(र्थ)तः ।
जात्यायुर्भोगदं येन नामिश्रं पश्य(च्य)ते क्वचित् ॥

कर्म धर्माधर्मात्मकं धर्मश्चाधर्मश्च धर्माधर्मौ, तौ आत्म(त्मा) स्वरूपं यस्य तत् धर्माधर्मात्मकम् । तच्च कर्म अर्ध(र्थ)तः -फलतः, त्रिविधं-त्रिप्रकारम् । तदेवाह जात्या युर्भोगद मिति । जातिर्देवत्वादिः । आयुः -शतवर्षेष्वपि जीवनादि । भोगः सुख दुःखानुभवः । तान् ददातीति जात्यायुर्भोगदम् । येन हेतुना ततो हेतोः जातिप्रदमायुः प्रदः(दं)भोगप्रदमिति फलदः (तः) त्रिविधमित्यर्थः ।

"அசுத்ததத்துவமானது இருபத்து நான்கு வகைப்படும். சுத்தாசுத்ததத்துவம் ஏழு வகைப்படும். சுத்ததத்துவம் ஐந்து வகைப்படும். ஆக இவை முப்பத்தாறு தத்துவங்களாக இருக்கின்றன" என்று சாஸ்திரம் கூறுகின்றது. 175

இவ்வாறு மாயா பாசத்தின் இலக்கணத்தைக்கூறி, ஐந்தாவதான கன்ம பாசத்தின் இலக்கணத்தைர் விச்வஸாரோத்தர சூத்திரத்தைக்கொண்டு விளக்குகிறு.

தர்மாதர்மாத்மகம் கர்ம தச்ச த்ரிவிதமர்த்த:।
ஜாத்யாயுர் போகதம் யேநநா மிச்ரம் பச்யதே க்வசித்॥ சூ.

தர்மாதர்மாத்மகம் - உம்மைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை

கன்ம பாசமானது நல்வினை தீவினை எனப்பட்டு, ஜாதி, ஆயுள், போகம் எனப் பயனை அளிக்கும் முறையில் மூவகைப்படும்.

---

* [பரக்கும் புண்ணிய பாவ வடிவமா
யிருக்குங் கன்ம மிதுமுத் திறத்ததாந்
தரிக்குஞ் சாதியொ டாயு ணுகர்வென
வுரைக்குங் கன்ம முருவிட மில்லையே.]

तथा योगपातञ्जलसूत्रे —

"सति मूले तद्विपाकात्* जात्यायुर्भोगा" इति

एते जात्यादयोऽप्युत्तमादिक्रमेण त्रिविधा भवन्ति ।

तथा श्रीमतङ्गे —

जातिभेदाद्रूपभेदाच्छौर्य विज्ञान भेदतः ।
सौभाग्यभेदतश्चापि दौर्भाग्येन च लक्ष्यते ॥
एवं मध्योत्तमाद्भोगात् कस्यना? [कनिष्ठाच्चैवभेदतः]
न्यूनं न्यूनतमानि स्युः श्रेष्ठं श्रेष्ठतमानि च ।
पशूनामुपसर्पान्ति विभा [ग] स्तेष्वथोच्यते ॥ इति । 176

ஜாதி=தேவத்தன்மை முதலியன. ஆயுள்= நூருண்டுவாழ்வது. போகம்=சுகதுக்கானுபவம். இவைகளைக் கொடுப்பதால் மூவகையான பயனைக் கொடுப்பது என்பது பொருள்.

யோக பாதஞ்சலசூத்திரம்

"கன்மவினைக்குத் தக்கவாறு ஜாதி ஆயுள் போகம் உண்டாகின்றன" என்று கூறுகின்றது.

மேற் சொன்ன ஜாதி முதலியவையும் உத்தமம் மத்திமம், அதமம் என்பவற்ருல் மூன்ருகும்.

அவ்வாறே மதங்கமும்

"ஜாதி, உருவம், பராக்கிரமம், அறிவு, அழகு, ஏழ்மை முதலியவற்றிலும் உயிர் பலபேதங்களோடு காணப்படுகிறது. இவ்வாறு உத்தம மத்திம அதம பேதங்களிலும், தாழ்ந்தது, மிகத் தாழ்ந்தது, உயர்ந்தது, மிக உயர்ந்தது என்ற முறை உயிர்களைப் பற்றியுள்ளது என்று கூறுகின்றது காண்க. 176

---

* (ख) विपाको

तच्च त्रिविधमपि कर्म अमिश्रं परस्पर सम्बन्धरहितः(तं) क्वचिदपि स्थले न पच्यते – न पक्वं क्रियते । फलदा [नं] पाकशब्दार्थः । जात्यायुर्भोगप्रदत्वेन तद्देशवर्तिनामपि विचित्राणां विनश्वराणां प्रत्यात्मनियतानां भवान्तर भाविनां च तत्तज्जातिदेहेन्द्रियार्थानां कारणतया दृक्गुणकर्मसिद्धिरुक्ता; कारणासम्भविनां गुणानां कार्येष्वनुपलब्धेः ।

यथा मृगेन्द्रे—

तस्य प्रदेशवर्तित्वाद्वैचित्र्यात् क्षणिकत्वतः ।
प्रतिपुंनियतत्वाच्च सन्ततत्वाच्च तद्गुणम् ॥ इति । 177

மேலும் அந்த மூன்று விதமான பயனைத்தரும் வினையும் ஒன்றோடொன்று தொடர்பில்லாமல் எவ் விடத்திலும் பயனைக் கொடுப்பதில்லை. பாகம் என்ப தற்குப் பொருள் பயனைக் கொடுப்பது என்பது. கன்மமும் ஜாதி, ஆயுள், அனுபவம் இவற்றைக் கொடுப்பதால், அந்த அந்த தேசத்தில் உள்ளவர் களுக்குப் பற்பலவிதமானவும் அழியக்கூடியவும் ஆன் மாக்கள்தோறும் நியதமாகவுள்ளவும் மறுபிறப்பிலும் தொடர்ந்து வருபவுமான அந்தந்த ஜாதி, தேகம், இந்திரியங்களுக்குக் காரணமாக இருப்பதால் அவற்றுக்குத் தகுந்த அறிவு குணம் கன்மங்களும் உறுதியாக்கப்பட்டது; காரணத்தில் இல்லாத குணங்கள் காரியத்தில் ஏற்படுகிறதில்லையாதலால் என்க.

மிருகேந்திரம்

"சரீரேந்திரிய விஷயங்கள் தேவர் நரர் முதலிய வர்களுக்கும் நியதமாக இருப்பதாலும், அவை உயிர்கள்தோறும் வேறுபட்டிருப்பதாலும், அழிவுடை யவாக இருப்பதாலும், மறுபிறவியிலும் தொடர்ந்து வருவதாலும், அவற்றுக்குண்டாகிய காரணமும் அவ் விதக் குணமுடையது என்று சொல்ல வேண்டும்" எனக் கூறுகின்றது. 177

जातिवैचित्र्यं [तावत्प्रसिद्धम्] ।

[इन्द्रियवैचित्र्यं — यथा] परावृत्तजिह्वात्वं गजादीनां, चक्षुःश्रवस्त्वं भुजङ्गानां, अनालोकालोकित्वमुलूकानां, पुरुषाणां केषांचिद्विपुलदृशामपि अदर्शनम्, अन्धप्रायाणामपि सूक्ष्मार्थ दर्शित्वमिति ।

विषयवैचित्र्यंतु यथा — [जलधरनिपतित] जलकणोपजीवित्वं चातकानां मयूराणां च । अवकराहारत्वं कुक्कुटादीनम् । अवकरः सङ्करः । सङ्करोऽवकर इत्यमरः । कमल किञ्जल्करसास्वादनं मधुकरसारसानामित्याद्यूहनीयम् । 178

अथ मृगेन्द्रसूत्रेण सार्धश्लोकद्वयेन कर्मणोऽपि विशेषानाह

कर्मव्यापारजन्यत्वात् द्द(दृष्ट)ष्टं सूक्ष्मभावतः ।
जनकं धारकं भोग्यमध्यात्मादि त्रिसाधनम् ॥ सू ३२

ஜாதி வைலக்ஷண்யம் வெளிப்படை.

இந்திரிய வைலக்ஷண்யமோ வெனில், வருமாறு: யானைகள்மடங்கிய நாவை உடைமை, பாம்புகள் கண்ணைச்செவியாகப் பெற்றிருக்குந்தன்மை, கோட்டான்கள் பகலில் கண் தெரியாமல் இருப்பது, சில உயிர்கள் விரிந்த கண்களைப் பெற்றிருந்தும் பார்க்க இயலாமை, சில உயிர்கள் குருடர்போல் இருந்தும் நுண் பொருளையும் காணுந்தன்மை ஆகிய இவையாகும்.

விஷய வைலக்ஷண்யமாவது:

சாதகப்புள் மயில் முதலியவை மேகத்திலிருந்து விழுந்த நீர்த்துளிகளை உண்டு வாழ்வது, கோழி முதலியவை சிதறிக் கிடக்கின்ற பொருளை உணவாகக் கொள்வது, வண்டு ஸாரஸம் முதலியவை தாமரை கிஞ்சல்கத்திலுள்ள மகரந்தங்களை நுகர்வது ஆகிய இவையாகும். 178

व्यापारजन्यत्वात्-व्यापारेण यत् जन्यं तत् व्यापारजन्यं तस्य भावः तस्माद्धेतोः, कर्म-क्रियत इति कर्म, सूक्ष्मभावतः सूक्ष्मस्य भावः तस्मात् सौक्ष्म्यात्, अदृष्टं दृष्टं न भवतीत्यदृष्टं अतीन्द्रियमित्यर्थः ।

तथा मतङ्गे—

लोकेऽपि सुप्रतीतं स्याद् द्विविधं कर्म कर्मिणाम् ।
क्रियावसानिकं दृष्टमदृष्टं तत्र संक्षये ॥ इति । 179

जनकं - निमित्ततया देहेन्द्रिय भुवनादेः यतः कर्मफलोपभोगायैव तत्तत्तनुकरणादियोगोत्पादः ।

பின்னர், மிருகேந்திரத்தின் இரண்டரைச் சுலோகத்தால் கன்மத்தின் சிறப்பினைக் கூறுகின்றார்.

கர்ம வ்யாபார ஜந்யத்வாத த்ருஷ்டம் ஸூக்ஷ்ம பாவத:1
ஜநகம் தாரகம் போக்ய மத்யாத்மாதி த்ரிசாதனம் 11 சூ

செய்கையால் உண்டாகிறபடியால் கன்மம் என்றும் *சூக்குமத்தன்மையால் அதிருஷ்டம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. புலனுக்குப் புலப்படாதது என்பது பொருள்.

மதங்கம்

“உயிர்களின் கன்மம் இருவகைப்படுமென்பது உலகில் பிரசித்தமானது. செயலால் முடிவடைவது த்ருஷ்டம் என்றும், புலனுக்குப்படாதது அதிருஷ்ட ரூபமான கன்மம் என்றும் அது இருவகைப்படும்’ என்று விளக்குகின்றது. 179

[அதிட்டஞ் சூக்கும மாதலாற் செயலினு லதுதா
னுதிக்குந் தன்மையாற் கருமமிவ் வுடலுதிப் பதற்குந்
திதிக்குங் காரண நுகர்வுமா மிவ்வினை தெரியில்
விதிக்குந் தாபமாஞ் சாதன மூன்றெடும் விரவும்]

*ஆன்மாவில் ஸம்ஸ்கார ரூபமாக இருப்பதால் அதற்குச் சூக்ஷமத்தன்மை என்றறிக.

धारकत्वं च तस्यैव प्रतिनियतकालमात्रकत्वेन (स्यदावृत्वेन) । भोग्यं तु तत्फलद्वारेण । किञ्च अध्यात्मादि त्रिसाधनम् अध्यात्मा[दीनि]त्रीणि साधनानि यस्य तत् तथा । तत्राध्यात्मशब्देनान्तः करणसन्निकर्षेण आत्मानमधिकृत्य यद्वर्तते तं मति (तन्मन) इत्युच्यते । आदिग्रहणाद्वाक्कायौ गृह्य (ह्ये) ते एवं च मनोवाक्कायक्रिया साधनं यस्य तद्यथाक्रमं द (इ) ष्टदेवतानुध्यान नमस्कारस्तोत्र यजनादि-रूपं धर्मात्मकं कर्म । परस्वहरणेच्छा तत्प्रवाद तदुपघातादयो यथासुक्यं (सङ्ख्यं) मनोवाक्कायक्रियासाधनं यस्य तत् अधर्मात्मकं कर्म ।

கன்மமானது ஸஹகாரியாயிருந்து தனுகரண புவனங்களை உண்டாக்குவதால் அது ஜனகமாகும். ஏனெனில், உயிர்கள், கன்மத்தின் பயனை நுகர்வதற் காகவே அந்த அந்த தேகம் இந்திரியம் உலகம் முத லியவை படைக்கப்படுகின்றன. உயிர்கள் செய்த வினைகளுக்குத் தக்கவாறு உண்டான தனுகரணபுவன போகங்களை குறிப்பிட்ட காலம்வரை தரிப்பதாயுமுள் ளது. கன்மத்தை அனுபவிப்பது என்பதும் சுகதுக்க ரூபமான பயனின் மூலமாகவே ஏற்படுகிறது. மேலும், அத்யாத்மம் முதலிய மூன்றையும் காரணமாகவுடையது எதுவோ, அஃது 'அத்யாத்ம' திரிஸாதனம் என்பது. சூத்திரத்தில் ,அத்யாத்ம' என்ற சப்தத்தால் மனம் 'சொல்லப்படுகிறது. "ஆதி" சப்தத்தால் வாக்கு மெ ; இவை கூறப்படுகின்றன. படவே, கன்ம மானது மனம் மொழி மெய் இவற்றின் செயல்களைக் கொண்டது என்பது பெற்றும். இச்செயல்களை முத லாகக் கொண்டு முறையே இஷ்டதேவதையைத் தியானித்தல், துதித்தல் சிவவேள்வி செய்தல் முதலா யின நல்வினை எனப்படும். பிறர்பொருளைக் கவர விரும்புதல், இழிவாகப் பேசுதல், இடையூறு செய்தல்

यथा अचिन्त्ये

"जाय(ये) ते पुण्यपापौ तौ मनोवाक्काय कर्मभिः ।
तन्मनः कर्मचेत्याहुः पुनश्चेष्टया (पुंसश्चित्ता) पराधतः ॥
सत्यज्ञानोपदेशश्च प्रियमप्रियमन्यतः ।
असत्यमज्ञानरतमेतद्वाक्कर्मचोच्यते ॥
दानाहींसापरश्चैव हिंसाचा (च) र्या सुरावश (श): ।
विषये श (स) क्तिरित्यादि कायकर्म उदाहृतम् (कायिकं समुदाहृतम्) इति" 180

यद्वा—अध्यात्मभूतदेहा (दैवा) नि त्रीणि हेतुतया अधिकृत्य अध्यात्ममधिभूतमधिदैवतं च यत् सुखदुःखमुत्पद्यते तस्य त्रिविधस्यापि साधन (नं) कर्म । कर्मवशाद्धि चेतः प्रसादाद्युद्रेका (गा) दि व (वा) आध्यात्मिकं सुखदुःखमुत्पद्यते (त)इति । आधिभौतिकं च अङ्गनासम्भोग [ग] ज सिह्याद्यभिभवरूपम् । आधिदैविकं च अभिमतानभिमतवर्षातपादिकृतम् ।

முதலாயின முறையே மனம் மொழி மெய் இவற்றைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்ட தீவினை எனப்படும்.

அசிந்தியத்தில்

"மனம் மொழி மெய்களால் நிகழும் செயல்களால் உயிர்களுக்கு நல்வினை தீவினைகள் ஏற்படுகின்றன. உயிர்கள் உள்ளத்திற்குத் தக்கவாறு எண்ணுதல் மனத்தின் செயலாகும். உண்மை பேசுதல், ஞானத்தை உபதேசித்தல், பிரியமாகப் பேசுதல், அப்பிரியமாகப் பேசுதல், பொய் பேசுதல் இவை வாக்கின் செயல் ஆகும். கொடுத்தல், துன்புறுத்தாமை, துன்புறுத்தல் கட்குடி, இன்பத்தில் ஈடுபடுதல் முதலாயின மெய்யின் செயல்" என்று கூறப்படுவது காண்க. 180

तथा सुप्रभेदे—

अध्यात्ममधिभूतं च* आधिदैविकमेव च ।
त्रिविधं दुःखमाप्नोति तेषामाध्यात्मिकं शृणु ॥
आध्यात्मिकं द्विधा प्रोक्तं शारीरं मानसं तथा ।
गुल्मान्यशो (र्शो) ऽतिसारं च ज्वरशूलाद्यनेकधा ॥
नरमृगपिशा [चै] श्च गोवक्षि (यक्ष) चोर राक्षसैः ।
प्रोक्तं शरीरजं दुःखं मानसं शृणु सुव्रत ॥
शोकामा (म्ल) यावमानेर्ष्या मात्सर्यादिभिरेव च ।
एवं मानसमाख्यातमाधिभौतिकमुच्यते ॥

---

*அல்லது உயிர் பூதம் தெய்வம் ஆகிய மூன்றைப்பற்றி வரும்சுகதுக்கங்கள். அவை முறையே ஆத்யான்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் என்று கூறப்படும்.

இம்மூன்றின் அடிப்படையாக ஏற்படுகின்ற சுக துக்கங்களுக்குக் காரணம் கன்மமாகும். கன்மத்தின் காரணமாக மனத்தில் உண்டாகும் விருப்பு வெறுப்பு ரூபமான சுகதுக்கங்கள் 'ஆத்யான்மிகம்' எனப்படும்.

மாதர்ப்புணர்ச்சி, யானை சிங்கம் முதலியவற்றை அடக்குதல் இவற்ருல் ஏற்படுகின்ற இன்ப துன்பங்கள் ஆதிபௌதிகம் எனப்படும்

வேண்டிய பொழுதும், வேண்டாத பொழுதும் மழை வெயிலால் ஏற்படுகின்ற இன்ப துன்பங்கள் ஆதிதைவிகம் எனப்படும்

சுப்ரபேதம்

"உயிரானது ஆத்யான்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் என்ற மூன்று வகையாலும் வருகின்ற துக்கத்தை அடைகின்றது. இவற்றுள் ஆத்யான்மிக

---

* असान्धिरार्षः

* 'அத்யாத்மாதி திரிசாதனம்' என்று சூத்திரத்தில் கூறப்பட்ட சொல்லுக்கு மேற்கூறப்பட்ட பொருளைத்தவிர வேறு பொருளையும் கூறத் தொடங்குகின்ருர்.

शीतोष्णवातवर्षैश्च विद्युताशनिमारुतैः ।
एतैर्भूतैस्तु यद्दुःखमाधिदैविकमुच्यते ॥
गर्भजन्मजराऽज्ञानं मृत्युर्नरकजं तथा ।
प्रोक्तं दुःखत्रयं ह्येवमेषु स्थानेषु भ(मु)ज्यते ॥ इति ।18।

तत् सत्यानृतयोनित्वाद्धर्माधर्मस्वरूपकम् ।
स्वापे विपाकमभ्येति* तत् सृष्टावुपयुज्यते ॥
मायायां वर्तते चान्ते नाभुक्तं क्षयमेति च ॥ सू ३२

तत् कर्म सत्यानृतयोनित्वात् सत्यं च अनृतं च सत्यानृते द्वे योनिः प्रकृतिर्ययोर्भावः तत्त्वं तस्माद्धर्माधर्मस्वरूपकम् तस्मात्प्र(सत्यप्र)कृतिकर्म धर्मरूपम्, असत्यप्रकृतिकमधर्मरूपमित्यर्थः । तादृशं कर्म स्वापे- सर्वभूतसंहारकाले, विपाकं-परिणतिं, अभितः - समन्तात्, एति - प्राप्नोति ।

துக்கம் உடலைப்பற்றியதும், மனத்தைப்பற்றியதுமென இருவகைப்படும். வயிற்றுவலி, வாதம், அதிசாரம், ஜுரம், சூலை முதலிய வியாதிகளாலும், மனிதன் விலங்கு பிசாசம் யக்ஷன் திருடன் அரக்கன் இவர்களாலும் உண்டாகும் துக்கம் சரீரத்தைப் பற்றிய துக்கமாகும். சோகம் அசூயை அவமானம் அழுக்காறு மாற்சர்யம் முதலியவற்றால் உண்டாகும் துக்கம் மனத்தைப்பற்றியதாகும்.

'ஆதிபௌதிகமாவது: குளிர் வெப்பம் காற்று மழை மின்னல் இடி முதலியவற்றால் வரும் துக்கமாகும். ஆதிதைவிகமாவது:

கருப்பை, பிறப்பு, கிழத்தன்மை, அறிவின்மை. சாக்காடு, நரகம் இவைகளால் ஏற்படும் துக்கமாகும், இவ்வாறு துக்கமானது மூன்று வகைப்படும் என்று

---

* (क) मध्येति

तत -तादृशं कर्म विशेषपाकानुगुणं पक्वंकर्म, सृष्टौ- सृष्टिकाले, उपयुज्यते- उपयोगमेति । सृष्टिसमनन्तरमेवास्य यथायोग्यं कलादि क्षित्यन्तं भोगः प्रवर्तत इत्यर्थः ।

तदुक्तमत्रैव—

"इति मायादिकालान्त प्रवर्तकमनादिमत्"

अन्ते – संहारकाले च, मायायां- मायातत्वे, वर्तते । देवजे* स्वजनके (देहेन्द्रिय जनकं) मनोवाक्कायरूपेण स्थूलं कर्मेत्युच्यते । अनेन कर्मत्रैविध्यमुक्तम् ।

சொல்லப்பட்டுள்ளது. இவற்றை மனம் முதலிய முக்கரணங்களாலும் அனுபவிக்கிறது ஆன்மா" என்று விரிவாகக் கூறுவது காண்க.

† தத் ஸத்யாந்ருத யோநித்வாத் தர்மாதர்ம ஸ்வரூபகம் 1
ஸ்வாபே விபாக மப்யேதி தத்ஸ்ருஷ்டாவுபயுஜ்யதே 11
மாயாயாம் வர்த்ததே சாந்தே நாபுக்தம் க்ஷயமேதிச 1 சூ 32

கன்மமானது சத்தியமாகிய ஆன்மஞானமும் அசத்தியமாகிய மாயாகாரியமும் கூடினவிடத்திலே உண்டானதாகையால், நல்வினை தீவினை என்னும் இருவகைத்தாயுள்ளது. அஃதாவது சத்தியத்தைக் காரணமாகக்கொண்ட கன்மம் நல்வினை ரூபமாகவும், அசத்தியத்தைக் காரணமாகக்கொண்ட கன்மம் தீவினை ரூபமாகவும் உள்ளன என்பது இதன் பொருளாகும். அவ்விதமான கன்மம் எல்லா உயிர்களின் சங்கார காலத்தில் முற்றும் பக்குவத்தை அடைகிறது. அது பக்குவத்திற்கேற்பப் படைப்புக்காலத்தில் உபயோகத்தை அடைகிறது. படைப்பு ஏற்பட்ட உடனேயே

---

* (ख) देहजन्मजनकं

† அடுத்துப் பொய்மெயிற் றோன்றலான் மறவற வடிவாந்
துடைப்பிற் பாகமுற் றிடும்பயன் கொண்டிடத் தோன்றும்
படைப்பிற் பத்திநின் றிடும்பெரு மாயையைப் பார்க்கின்
முடிக்கப் பட்டிடா தநுகர்ந் திடாவிடின் முடிவில்
(சதமணிமாலை)

तथा सिद्धान्तसारावल्याम्—

वाग्धीकायार्थसाध्यं फल जननकरं कर्मधर्मादि भोग्यम्
स्वापे मायाप्तपाकं† स्थितिमति सहितं भोगदं स्यात् कलान्तम्
इति ।

शिवधर्मे—

अधर्मभेदा विज्ञेयाश्चित्तवृत्तिप्रभेदतः ।
स्थूल (लाः) सूक्ष्मा[ः]सुसूक्ष्मा च (श्च) कोटिभेदैरनेकधा ।
इति

अभुक्तं - भुक्तं न भवतीत्यभुक्तं कर्म, क्षयं - विनाशं, नैति ।

கலைமுதல் பிருதிவி தத்துவம்வரை உள்ள ஆன்மாக்களுக்குப் பக்குவத்திற்கேற்றவாறு அவற்றது போகம் உண்டாகிறது என்பது பொருளாகும்.

"இவ்விதம் கூறப்பட்ட கன்மமானது *மாயை முதல் பிரும்மாண்டத்தில் உள்ள காலாக்நி ருத்திரருடைய ஸ்தானம் வரையில் உள்ள சரீராதிகளைத் தோற்றுவிப்பதற்கு ஸஹகாரியாயும் பிரவாஹாநாதியாகவும் இருக்கும் என்று சாத்திரம் கூறுவதையும் காண்க.

சங்கார காலத்தில் அது மாயையில் சூக்ஷ்மரூபமாக இருக்கும். இது சரீரேந்திரிய விஷயங்களின் சம்பந்தத்திற்குக் காரணமாக உள்ளது. இது மனம்மொழி மெய் இவைகளால் ஏற்படுவதால் தூலகன்மம் என்று சொல்லப்படுகிறது, இதனால் கன்மம் மூன்று விதமாகும்.

ஸித்தாந்த ஸாராவளி

"கன்மமானது வாக்கு, மனம், புத்தி, மெய், பொருள் இவைகளால் ஈட்டத்தக்கதாயும் தனுகரண புவனம் முதலிய காரியங்களைக் கால அளவிட்டுத்

---

† (ख) चायाति पाकं

* மாயைக்கு மேலுள்ள சரீராதிகளுக்கு அதிகாரமலமும் ஈச்வரனுடைய தொண்டும் ஸஹகாரி காரணமாகும் என்றறிக.

पौष्करेऽप्येवमुक्तम्—

"नाभुक्तं क्षीयते कर्म कल्पकोटिशतैरपि" । इति ।

चकाराद्दीक्षाज्ञानादौ नाशकेऽसति ।

प्रायश्चित्तेऽथवा भोगे युगपद्वा क्रमेण वा

विन श्वरं च विज्ञेयम् । इति ।

एवं क्रमेणोक्तौ (क्ता) नि र्म (म) ल तिरोधानशक्ति महामाया यां? माया कर्म (र्मा) णि पञ्चापि पुरुष बन्धकतया अस्मिन् शास्त्रे पाशपञ्चकत्वेन प्रसिद्धानि ।

தரிப்பதாயும் அனுபவிக்கத் தக்கதாயும் நல்வினை தீவினை ரூபமுடையதாயுமிருக்கும். அது சர்வபூத ஸங்கார காலத்தில் மாயையால் பரிபாகத்தை அடைவதாயும், மாயையில் ஸம்ஸ்கார ரூபமாக இருக்கிறதாயும், பிருதிவி தத்துவமுதல் கலாதத்துவம் வரையுமுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு இன்பதுன்ப ரூபமாகவுள்ள போகத்தைக் கொடுக்கிறதாயும் உள்ளது" என்று விளக்கமாகக் கூறுவதைக் கண்டுகொள்க. 182

சிவதருமம்

"அதருமத்தினுடைய பிரிவுகளும் சித்தவிருத்திற் கேற்பத் தூலம் சூக்குமம் அதிசூக்குமம் எனப் பல பேதங்களாகும்" என்று கூறுகின்றது.

அனுபவிக்கப்படாத கன்மம் நாசம் அடைவதில்லை.

பௌஷ்கரம்

'கோடிக்கணக்கான யுகங்கள் சென்றாலும், அனுபவியாமல் கன்மம் அழிவதில்லை" என்று கூறுகின்றது.

இங்கு உம்மையால், கன்மத்தை அழிக்கக்கூடிய தீக்கையும் ஞானமும் இல்லாதபொழுது என்று பொருள் †தொனிக்கின்றது.

---

† தீக்கையாலும் சிவஞானத்தாலும் கன்மபந்தம் ஒழியும் என்பதாம்.

यथा श्रूयते—

मलः कर्म महामाया मायोत्थमाखिलं जगत ।

तिरोधान [करी] शक्तिः पाशत्वेनार्ध(र्थ) पञ्चकम् ॥ इति
183

इत्थं चतुर्दशश्लोकैः पाशानां स्वरूपमुक्त्वा तदधीनं पशोरवस्थात्रयरूपकं (स्वरूपं) स्वायम्भुव सूत्रेण दर्शयति —

अथात्माऽ*विमलो बद्धः पुनर्मुक्तश्च दीक्षया ।

विज्ञेयः स त्रिधावस्थः केवलः सकलोऽमलः । सू ३३

"பிராயச்சித்தத்தாலும் போகானுபவத்தாலும் கன்மம் அழியக்கூடியது" என்று சாத்திரம் கூறுவது அறிக.

*இவ்வாறு முறையே கூறப்பட்ட ஆணவமலம், திரோதானசக்தி, சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, கன்மம் ஆகிய ஐந்தும் உயிர்களுக்குப் பந்தத்தைச்செய்வதால் அவை இச்சாத்திரத்தில் பாசபஞ்சகம் எனக்கூறப்பட்டுள்ளன. "மலம், கன்மம், மாயை, மாயேயம், திரோதானசக்தி இவ்வைந்து பொருள்களும் பாசங்களாகக் கூறப்பட்டுள்ளன" என்று பிறிதோரிடத்தில் கூறுவதைக் கண்டுகொள்க.
183

இவ்வாறு பதினன்கு சுலோகங்களால் பாசங்களின் இலக்கணத்தைக்கூறி, பாசங்களால் கட்டுண்ட உயிர்களின் மூன்று அவத்தைகளின் இலக்கணத்தைச் சுவாயம்புவ சூத்திரத்தால் கூறத் தொடங்குகிருர்.

* அதாத்மாzவிமலோ பத்த: புனர்முக்தஸ்ச தீக்ஷயா 1
விஜ்ஞேய: ஸ த்ரிதாவஸ்த கேவல: ஸகலோzமல: 11

---

* [மலத்தின் யாப்புறீஇ யிருந்துள வாருயிர் மறித்து
நலத்த தீக்கையான் முத்தனு மாமென வில்வர்
நிலைத்த வன்னவ னவத்தைமூன் றுளனென நிற்குந்
தொலைத்த கேவலன் சகலனற் சுத்தனென் றன்றே]

* (क) समलो (சதமணிமாலை)

* இவ்வைந்துங் கொள்வதால் சுத்தாசுத்தமாயைகளின் சுத்தாசுத்தரூபமான காரியங்களும் கொள்ளப்பட்டனவாகும்.

अत्र आत्मशब्देन “अत सातत्यगमने” इति धातुनिष्पन्नेन जीवात्मोच्यते । स आत्मा केवल इति सकल इति वि(अ)मल इति च त्र्यवस्थः - अवस्थात्रययुक्तः ।

अविमलः विमलो न भवतीत्यर्थः; अत्यन्तमलिन इत्यर्थः । अयं तु केवलावस्थः । 184

बद्धः कर्मानुरक्तः कलादि बन्धेन बद्धः । अयं तु सकलावस्थः । पुनश्च दीक्षया - दीक्षाख्येन साधनेन, मुक्तः- कलादि बन्धा मु (न्मु) क्ताः (क्तः) । अयं च अमल [:] शुद्धावस्थ इति [वि] ज्ञेयः- बोद्धव्यः ।

तथा सुप्रभेदे—

त्र्यवस्थः पुरुषः प्रोक्तः शुद्धस्सकलकेवलः ।
शुद्धावस्थानमात्मानं शिवरूपमितिस्मृतम् ॥ इति । 185

இங்கு “*அத ஸாதத்யகமநே” என்ற தாதுவிலிருந்து உண்டான “ஆன்மா” என்ற சொல்லால் உயிர் கூறப்படுகிறான்.

அவ்வுயிரும் கேவலம், ஸகலம், சுத்தம் என்னும் மூன்று அவததைகளோடு கூடியவன். இங்கு அவிமல என்னும் சொல்லுக்கு மலமற்றவனாக இல்லை என்பது பொருள். அஃதாவது ஆணவமலத்தோடு கூடியவன் என்பது பொருள்; இது கேவல நிலை. 184

बद्ध: (பத்த:) தருமாதருமரூபமான கன்மத்தில் ஈடுபட்டுக் கலாதிகளால் கட்டுண்டவன் என்பது பொருள். இது ஸகல நிலை.

அவ்வுயிர் தீக்கை என்ற சாதனத்தால் கலாதி தத்துவங்களது பந்தத்தினின்று விடுபட்டநிலை சுத்த நிலையாகும்.

சுப்ரபேதம்

உயிர் சுத்தன், ஸகலன், கேவலன் என்று மூன்று அவத்தைகள் உடையவனாகக் கூறப்படுகிறான். சுத்த

---

* “அத” என்ற தாதுவிற்கு அடிக்கடி சென்று வருதல் என்பது பொருள்.

पूर्वत्र "केवलस्सकलोऽमल" इति [उक्तम्] तत्र केवलस्य प्रथममुद्दिष्टत्वात् तदनुसारेण प्रथमं केवलस्य स्वरूपं सूत्रान्तरेण दर्शयति —

अचेतनो विभुर्नित्यो गुणहीनोऽक्रियोऽप्रभुः ॥
व्याघात§ भागशक्तश्च शोध्यो बोध्योऽकलःपशुः ॥ सू. ३४

अत्र अचेतनः - चेतनरहितः, अचेतनत्व केवलस्य प्रकृतिः । चैतन्यं - ज्ञानक्रियारूपमात्मनो बलम् । अत्र तु ज्ञानमात्रं विवक्षितम्, उत्तर [त्र] क्रिया निषेधात् । तच्चैतन्यं मलेन सन्निरुद्धत्वात् पदार्थेषु न प्रवर्तत इत्यचेतन इत्यर्थः ।

நிலையில் உள்ள உயிர் சிவத்தன்மை உடையவனுகின்ருன்" என்றும் கூறுகின்றது அறிக. 185

முன்சூத்திரத்தில் உயிரினுடைய கேவலன். ஸகலன், அமலன் என மூன்று அவத்தைகளை கூறுங்கால் கேவலாவத்தையையே முன்னர்க் கூறியதால், அதன் முறைப்படியே இலக்கணமும் கூறவேண்டும் என்ற விதியைப் பின்பற்றி, முதலில் கேவலாவத்தையில் உள்ள உயிரின் இலக்கணத்தை மற்ருெரு சூத்திரத்தால்கூறத் தொடங்குகின்ருர்:

* அசேதநோ விபுர்நித்யோ குணஹீநோzக்ரியோzப்ரபு: 1
வ்யாகாதபாகசக்தஸ்ச சோத்யோ போத்யோzகல: பசு: 11

கேவலாவத்தையில் உயிர் அசேதனன் அசேதனத் தன்மை கேவலாவத்தையில் உள்ள உயிரின் இயற்கை. சைதன்யமென்பது ஞானகிரியாரூபமாக இருந்தா

---

§ (क) व्याखात

*நித்த னில்லவாங் குணந்தொழி லுடையவ னிகலன்
கத்த னன்மையன் வியாபகன் சேதனன் கருதிற்
சுத்தி செய்திடப் படுபவ னுணர்த்துறச் சுடர்வான்
சத்த னென்கிலன் பசுவென விளம்புவர் தக்கார்.
(சதமணிமாலை)

न पुनरयं लोष्टवदचेतनः, भोगावस्थायां तस्य चैतन्याभिव्यक्ति श्रुतेः, सत एवाभिव्यक्तेरसतोऽभिव्यक्त्यसम्भवात् । चैतन्य मत्र [भोग्यार्थाव] भाव्या (वा) त्मकमेवाभिव्यज्यते; न तु स्वभावात्मकमपि, तस्य मलरोध(धा)सम्भवात् । नित्यव्यापक स्वयंज्योतिस्स्वरूपत्वात । एतच्च प्रपञ्चितं तत्त्वसङ्ग्रह बृहट्टीकायाम् । 186

यद्येवं विषय प्रकाशात् पूर्वमपि कस्मान्न प्रकाश्य(श)ते । क एवमाह । परप्रकाशस्वभावात्मकत्वादसति परप्रकाशे सुषुप्त्यवस्थायामिव (वा) किञ्चित्करस्वरूपमात्रनिष्ठत्वेन व्यवहर्तुमशक्यमसत्कल्पमेव । सर्वज्ञत्वाद्यभिव्यक्तौ तु संप्राप्त चित्क्रियाप्रसरं सर्वार्थद्योतकतया प्रकाशत एव । यद्यत्वं स्वप्रकाशात्मनस्तत्स्वरूपस्य (स्या) नावरणात् किमस्य

லும், இங்கு அசேதனன் என்பதற்கு அறிவிலன் என்பதைமட்டும் பொருளாகக் கொளல் வேண்டும். என்னையெனில், பின்னர் அவ்வுயிர் अक्रिय: (அக்கிரிய:) தொழிலிலன் என்று பிரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளான். அவ்வறிவும் அநாதியே பற்றிநிற்கும் மலத்தினல் தடைபட்டுத் தொழிற்படாமல் இருப்பதால், கேவலாவத்தையில் உயிர் அறிவிலன் என்று கூறப்படுகின்றுன். ஆனல் அவன் பாஷாணத்தைப் போல அறிவிலன் அல்லன். ஏனெனில், போகநிலேயில் "நான் சுகமுள்ளவன், நான் துக்கமுள்ளவன்" என்று அவனறிவு வெளிப்படுவதே காரணமாகும். உள்ளதே தோன்றும்; இல்லாதது ஒருபொழுதும் தோன்ருதன்ருே?

இங்குச் சைதன்யமென்பது சிற்சக்தியின் காரியமாகிய ஞானகிரியைகள் வெளிப்படுவதேயாகும்; ஆன்மசொரூப ஞானமன்று, அதற்கு ஆணவமலத் தடை ஒருபொழுதும் ஏற்படாதாகையால். என்னையெனில், நித்தியமாகவும் எங்கும் வியாபகமாகவும் ஒளிமயமாகவும் இருத்தலே காரணமாகும் என்க.

प्रतिबन्ध [क] मर्थविषयं (ग) ज्ञानं (ने) बहुलान्धकारं
(रः)नैतस्यै(स्ये)त्र पुंम इति चेत् सत्यम् । तदप्यर्थस्य ज्ञानं
तस्य स्वरूपत्वमेव तस्य चावृतत्वान्नदोष इति 187

विभुः - व्यापकः । यत्र यत्र व्यञ्जकं कार्यकरणादि,
तत्र तत्रास्य चैतन्याभिव्यक्तेः व्यापकत्वम् । 188

नित्यः - उत्पत्तिरहितः । अवस्थाविशिष्टस्यानित्यत्वेऽपि
स्वकारणोत्पन्नत्वरूपस्यानित्यत्वस्याभावादस्य नित्यत्वम् । 189

இது தத்துவ ஸங்கிரஹப்பேருரையில் விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. அங்குக் கண்டுகொள்க. 186

அது மலத்தால் தடைபடாது எங்கும் வியாபித்து ஒளிமயமாக இருப்பதானால், அது பொருள் தோன்று வதற்குமுன்பே ஏன் பிரகாசிக்கவில்லை? என்பது கடா. அதற்கு விடை: அவ்வான்மசொரூபம் பிரகாசிக்க வில்லை என எவர் கூறினர்? ஆயின், அது பிறபொரு ளையும் பிரகாசிக்கச்செய்யும் தன்மையோடு கூடியிருத் தலால் பரப்பிரகாசம் இல்லாதபொழுது, சுழுத்தி அவத் தையில் போல, பிரயோஜனமில்லாமல் சொரூபமாத்தி ரமாக இருப்பதால் வழங்க இயலாமையின், இல்லாதது போல் தோன்றுகிறது. ஆன்மாவிற்கு முற்றறிவு முதலியன வெளிப்பட்டபொழுது. அஃது அறிவுத் தொழிலை உடையதாய் எல்லாப்பொருளையும் விளங்கச் செய்வதாய் நன்கு பிரகாசிக்கின்றது என அறிந்து கொள்க.

இப்படியிருக்குமாகில், மனிதனுடைய கண்ணுக்குப் பிரகாசம் இருந்தும், இருளால் விஷயக்கிரஹ ணம் தடைப்படுவதுபோல, ஆன்மா சுயம்பிரகாசமாக இருந்தும், அதன் சொரூபம் மறைக்கப்படாமல் இருக் கும்பொழுது, உயிருக்குளக் காரணத்தால் அறிவு தடை பட்டது எனின், உண்மை அந்தப் பொருளின் ஞான மும் அதன் ஸ்வரூபமே. அதுவும் மலத்தால் மறைக் கப்பட்டிருப்பதே காரணமாகும். அதனால் குற்றமின் மை யறிக. 187

गुणहीनः - भोगसिद्ध्यर्थमस्याङ्गानि गुणाः कलादयः तैर्हीनो गुणहीनः । 190

अक्रियः - क्रियारहितः । करणव्यापारः क्रिया, नेयमात्मनः सम्भवति । तस्यात्मा (त) दात्मकत्वेन जडवस्तु-धर्मत्वात् । अतः तत्क्रियायां शक्तत्वं कर्तृत्वमस्य निरुद्ध-क्रियाशक्तित्वात् नास्तीत्यक्रियः । 191

अप्रभुः- प्रभुत्वं सकलकारकवशित्वमैश्वर्यम्, तदस्य मलनिरुद्धत्वात् नास्तीत्यप्रभुः ।

न चाक्रियत्वेनास्य पौनरुक्त्यम्; तस्य (त्र) स्वतन्त्र कर्तृत्वस्य निषेधः । अस्य(त्र)हेतुकर्तृत्वस्य निषेधः इति भेदसम्भवात् । 192

विभुः = (விபு:) எங்கும் வியாபித்தவன். எங்கு எங்குக் காரியகாரணங்களாகிற வியஞ்சகங்கள் ஏற்படுகின்றனவோ, அங்கங்கு ஆன்மாவின் அறிவு வெளிப்படுகிறது. ஆதலால் வியாபகத்தன்மை யறிக. 188

नित्यः = (நித்ய:) தோற்றமில்லாதவன். அவஸ்தா விசிஷ்டனுக்கு அநித்தியத்வம் இருந்தபோதிலும் தனக்குரிய காரணத்திலிருந்து தோன்றுகின்ற அநித்தியத்வம் இல்லாமையால் ஆன்மா நித்தியமாவான். 189

गुणहीनः = (குணஹீந:) போகத்தை அனுபவிப்பதற்குரிய கலை முதலியவைகளோடு சேர்விலன்; அராகம் முதலிய குணங்களோடும் செறிவிலன். 190

अक्रियः = (அக்கிரிய:) செயல்கள் இல்லாதவன். கிரியை என்பது சாதனப்பொருளின் செயல். இஃது ஆன்மாவிற்கு ஏற்படமாட்டாது. ஆன்மதர்மமாக இல்லாததாலும் கரணவியாபாரம் என்பது சடப்பொருளின் தர்மமாக இருப்பதாலேயே அதில் கருத்தாவாந் தன்மையும் ஆன்மாவிற்கு இல்லை; தடைப்பட்ட தொழிலை உடையதாய் இருப்பதால் என்று அறிந்து கொள்க. அதுபற்றியே அவன் ஒரு செயலும்

व्याघातभाक्- शिवशक्तितिरस्कारो व्याघातः तिरोभावः, तं भजत इति व्याघातभाक् । 193

अशक्तः - स्वयं मलं विदार्यायमिन्द्रियमर्थेषु प्रवर्तयितुं न शक्नोतीत्यशक्तः । 194

शोध्यः – एतस्या [म] प्यवस्थायां शिवेन मलतः शोध्यः । 195

बोध्यः-मलेन मुकुलीकृतशक्तिजालस्सन् विकसित शक्तिजालः कार्यः । क एवं व्याख्यायत इत्यत्राह- अकलः– कलादिनाऽपरिभूतत्वादकलः । पशुः-पशुत्वयोगात् पाश्य(श)वत्वाच्च पशुः । 196

ननु व्याघातभाक्त्व शोध्यत्वादयो विरुद्धाः कथमेकस्मिन्नात्मनि सम्भवतीतिचेत् । न । भावित्वादेषामप्य-विरोधात् । अत्र विभुत्वादिकं केवलावस्थावर्णने न विवक्षितम्, विभुत्वं (त्व) नित्यत्वयोर्मुक्तस्यापि सम्भवात् । शोध्यत्व

முன்னில்லாதவன் என்பது அறியத்தக்கது. 191

अप्रभु.(அப்ரபு:) பிரபுத்தன்மை என்பது எல்லாவற்றையும் வசீகரிப்பது என்ற ஈச்வரத்தன்மையாகும் அத்தன்மையும் மலத்தால் தடைப்பட்டதால் ஆன்மாவிற்கு இல்லை. ஆதலால் ஆன்மா கருத்தா அல்லன்.

முன்பு'ஒரு செயலும் இல்லாதவன்' என்று கூறியதாலேயே இதுவும் பெறப்படலாமாகலின், கூறியது கூறல் என்ற குற்றம் வாராதோ எனின், வாராது; 'ஒரு செயலும் இல்லாதவன்' என்றவிடத்து, சுதந்திர கருத்தாவாந்தன்மை இல்லை என்பது; ஆண்டுக்காரண கருத்தாவாந்தன்மை இல்லை என்பது. ஆதலின் இவ்வாறு மாறுபாடு உண்மையால், கூறியது கூறல் என்ற குற்றமன்றென்று அறிக. 192

व्याघातभाक् (வியாகாதபாக்) வியாகாதம் என்பது சிவசக்தியின் மறைப்பாகும்; அதனை அடைந்தது என்பது பொருள். 193

अशक्त· (அசக்த:)ஆன்மா, தடையாகவுள்ள ஆணவமலத்தைத் தானே நீக்கிப் பொறிகளை விஷயமான

बोध्यत्वयोः सकलावस्थस्यापि सम्भवाच्च । तस्मादत्र विशेषणतया विभुत्वादिकमुक्तम्

सुप्रभेदे च *केवलावस्थास्वरूपेणैवमुक्तम् तद्यथा – अमूर्तः स पशुर्नित्यो निर्गुणो निष्क्रियोऽप्रभुः

मायोदरगतो व्यापी भोगोपायेष्वशक्तितः ॥
स केवलस्त्विति प्रोक्तः *स्वाणवान्मलबन्धनात् ॥

பொருள்களில் செலுத்துவதற்குச் சக்தியற்றவன். 194

शोध्यः (சோத்ய:) இந்த அவத்தையிலும் சிவபெருமானுல் மலத்தினின்று விடுவிக்கத்தக்கவன். 195

बोध्यः (போத்ய:) மலத்தால் தடைப்பட்டிருந்த அறிவாற்றல்களை உடைய ஆன்மா சிவபெருமானுல் வெளிப்படுத்தப்பட்ட அறிவாற்றலை உடையவனுகச் செய்யத்தக்கவன்.

எவன் இவ்வாறு விரித்துரைக்கப்படுகிருன் எனின், கூறுகின்றுர். (அகல:) கலாதியறிவோடு சேராமையால் அகலன். ஆணவமலத்தோடு சேர்ந்திருப்பதாலும், பாசங்களை உடையனுயிருப்பதாலும் பசு என்று சொல்லப்படுகின்ற ஆன்மா, விரித்துரைக்கப்படுகிருன் என்றறிக. 196

சிவசக்தியின் மறைப்பு, மும்மலத்தினின்று விடுதலையடைவது என்பன போன்ற ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டவை எவ்வாறு ஓர் உயிரினிடத்து இருக்கக் கூடுமெனின், கேவலாவத்தையில் ஆன்மாவிற்குச் சிவசக்தியின் மறைப்பு உள்ளது; எதிர்காலத்தில் அது விடுபடுவது கூறப்பட்டது; ஆதலின் விரோதமன்று எனக் கண்டுகொள்க.

இந்தச் சூத்திரத்தில் கூறப்பட்ட விபு, நித்தியம், ●சோத்யம், ○போத்யம் என்பன கேவலாவத்தையின்

---

*प्रकृत्यादित्वात्तृतीया स्व स्वापवान्

●சோத்யம்:— மலத்தினின்று விடுபட்ட தன்மை.

○போத்யம்:— சிவபெருமானுல் வெளிப்படுத்தப்பட்ட அறிவாற்றல் தன்மை

मलाधीनमिदमवस्थान्तरं आत्मनो वाच्यम्, तच्च न सम्भवति । मलस्य शशविषाणप्रायत्वादित्याशङ्क्यसूत्रान्तरात् साधयति—

यद्यशुद्धिर्न पुंसोऽस्ति सक्तिर्भोगेषु किंकृता ।
शुद्धे पुंसि न तद्योगो जाघटीति विपश्चितः ॥ सू ३५

पुंसः - पुरुषस्य, अशुद्धिः - मलः, यदि नास्ति तदा अशुद्धया विना शुद्धस्य पुंसोऽपि विषयेषु अनित्याशुचिदुःख-स्वभावकेषु भोगेषु या सक्तिः सा किंकृता केन कारणेन कृता नहि शुद्धस्य निरञ्जनस्याशुध्ये (द्धे) षु सक्तिर्भवति । अशुद्धि-वादिनापि रागाद्यभ्युपगमात् रागेणैव सक्तिरस्तु

இலக்கணத்தைக் கூறுமிடத்தில் சொல்லவேண்டும் என்பது இல்லை. என்னையெனில், விபுத்தன்மையும் நித்தியத்தன்மையும் முத்தான்மாவிற்கும் ஏற்படுகின்றன. மலத்தினின்று விடுபட்ட தன்மையும் சிவபெருமானால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட அறிவாற்றலைப்பெற்ற தன்மையும் ஸகலாவத்தையில் இருக்கின்ற உயிருக்கும் ஏற்படுகின்றன. ஆதலால் இங்குக் கூறப்பட்ட விபுத்தன்மை முதலியவை அடைமொழியாகவே கூறப்பட்டுள்ளன என்றறிக.

சுப்பிரபேதத்திலும் கேவலாவத்தையின் இலக்கணம் கீழ்க்கண்டவாறு கூறப்பட்டுள்ளது:

"ஆன்மா அமூர்த்தன் நித்தியமானவன்; அராகம் முதலிய குணங்களற்றவன்; தொழிலும் இல்லாதவன்; தனக்கெனச் சுதந்திரமில்லாதவன்; மாயையின் நடுவில் இருப்பவன்; வியாபகமானவன்; போகத்தில் கொள்கை இல்லாதவன்; பிரிவற நிற்கும் ஆணவ மலத்தால் கட்டுப்பட்டிருத்தலால் இவன் கேவலன் என்று கூறப்படுகின்றான்" என்பது. 197

क विपश्चिता

किमशुद्धयेति चेत् । सत्यम् । रागस्याशुद्धिसहितस्यैव सुख दुःखादि भोगासक्तिकार्यजनकत्वात् । सामग्र्या एव कार्यजनक त्वात् । रागमन्त्र(मात्र)स्य सामग्रीत्वाभावत् । तर्हिभोगाभ्यास एवं (व) । सक्तिहेतुरस्तु, किम (शु) द्धयेति ।

तदुक्तम्—

न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति ।
हविषा कृष्णवर्त्मेव भूय एवाभिवर्धते ॥ इति ।

மலமென்பது முயற்கொம்புபோல் இல்பொருள் ஆதலின், அம்மலத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு ஆன்மாவிற்கு வேறு அவத்தையும் வரும் என்பது எவ்வாறு இயலும் என ஆசங்கை நிகழ, மலத்தின் உண்மையை வேறு சூத்திரத்தால் நிலைநிறுத்துகின்றார்.

யத்யசுத்திர் ந பும்ஸோऽஸ்தி ஸக்திர்போகேஷு கிங்க்ருதா।
சுத்தே பும்ஸி ந தத் போகோ ஜாகடீதி விபஸ்சித:॥ சூ 35

ஆன்மாவிற்கு மலமானது இல்லாதிருப்பின், அப்பொழுது சுத்தனான ஆன்மாவிற்கும் அழியக் கூடியதும் அசுத்தமானதும் துக்க சுபாவமுடையது மான போகங்களில் பற்று ஏற்படுவது மலத்தின் காரணமாக அன்றி, வேறு எக்காரணத்தால் ஏற்படக் கூடும்? சுத்தனான ஆன்மாவிற்கு அசுத்தமான போகங்களில் ஈடுபாடு ஏற்படாதன்றோ? ஆணவமலத்தை ஏற்றுக்கொள்கின்றவர்களும், அராக தத்துவத்தை ஏற்றுக்கொள்வதால் அவ்வராகத்தாலேயே ஆன்மாவிற்கு அசுத்த போகங்களில் பற்று ஏற்படட்டும்; மலமென்று ஒன்று அதிகம் வேண்டா எனில், உண்மை; மலத்

இல்லையம்மல மென்றுரை செய்வையே லென்கொல்
சொல்லு போகமுற் றழுந்துதல் சுத்தனு மென்னி
லல்லல் கூருமப் போகமின் றவர்க்கென வறைவர்
புல்லர் தம்மின மகன்றுள நல்லிசைப் புலவர்.

(சதமணிமாலை)

अत आह — शुद्धे पुंसीति । पुंसि - पुरुषे, शुद्धेमति। तद्भोग एव न जाघटीति युक्त्या एव न युज्यते, किन्तु तदभ्यासः । कस्माच्च सक्तिरिति । विपश्चितः विद्वांस इति ऋषीणां सम्बोधनमेतत । अयं भावः – भोगोहि संज्ञानरूपो (पा) चिच्छक्तिव्यक्तिरिन्द्रि [यजन्या] शुद्धगोचरा । उपरक्तत्वादशुद्धा । अस्याः शुद्धायाति (द्भत्वाभि) व्यक्तेः शुद्धेनैव सम्बन्धो वक्तव्यः । नहि शुद्धस्य निरञ्जनस्य शक्तिव्यक्तिरशुद्धा दृष्टा, शिवेने (ऽनै) कान्तिकत्वात । तस्माद् भोगासक्ति कारणतया अशुद्धभोगघटकतया चानाद्यशुद्धे-रावश्यकत्वात् तदधीनभवस्थानिरूपणमात्मनो[ना]नुपपन्नमिति ।

தோடு கூடிய அராகத்துக்குத்தான் சுகதுக்கம் முதலிய போகங்களில் ஈடுபாட்டைச் செய்யும் தன்மை உள்ளமையால், கேவலமான அராகத்துக்கு இல்லை எனக் கண்டுகொள்க. பூரணத்தன்மையான உபகரணத் திற்கே காரியத்தை உண்டுபண்ணும் தன்மை உள்ளமையால், அராகத்திற்கு மட்டும் உபகரணத்தன்மை இல்லை என்றும் உணர்க.

ஆயின், போகத்தில் அடிக்கடி ஏற்பட்ட தொடர்பே, சுகதுக்கரூபமான போகங்களில் ஈடுபாட்டிற்குக் காரணமாக விருக்கட்டும்; மலத்தால் யாது பயன்?

"காமமானது உபபோகத்தால் அடங்குவதில்லை; ஆனல், ஆஹுதிப் பொருளால் நெருப்புப்போல அஃது உபபோகத்தால் மேன்மேலும விருத்தியடைகிறது" என்று கூறும் செய்யுளின் கருத்தை மேற் கூறியவற்றிற்குப் பிரமாணமாகக்கொண்டு வினவ, சூத்திரத்தின் பிற்பகுதியால் விடையளிக்கின்றார்:

ஆன்மா சுத்தநிலையை அடைந்தபொழுது போகமே ஏற்படுவதற்கில்லை. அப்படியிருக்க அடிக்

ननु आत्मनश्चैतन्यमेव नास्ति, यन्निरोधादस्य अवस्था-
भेदसिद्धिरित्याशङ्क्य तच्चैतन्यमात्मन्यस्त्वि (स्ती) ति मृगेन्द्र
सूत्रद्वयेन साधयति —

चैतन्यं दृक्क्रियारूपं तदस्त्यात्मनि सर्वदा ।
सर्वतश्च यतो मुक्तो (तौ)श्रूयते सर्वतोमुखम् ॥ सू ३७
*सदप्यभासमानत्वात् तन्निरुद्धं प्रतीयते ।
†वश्योऽनावृत वीर्यस्य सो(सो)त एव(वा)ऽऽ विमोक्षणात् ॥
सू ३८

கடித் தொடர்பு பற்றிக் கேட்கவும் வேண்டுமோ? ஆகவே எக்காரணத்தால் சுகதுக்க போகங்களில் ஈடு பாடு ஏற்படக்கூடும்?

வித்துவான்களே என்பது முனிவர்களைப்பற்றிய விளிவேற்றுமை.

இது கருத்தாகும். போகமென்பது உயிரின் சுக துக்கங்களில் அழுந்தி அறிகின்ற ஆன்மாவினது அறிவு. அந்த அறிவு சுத்தமாக இருந்தபோதிலும், மாயேய மாகிய பொறிகளின் வாயிலாக வெளிப்படுவதால் அசுத்தத்தன்மையோடு கூடியது. சுத்தஸ்வருபமான ஆன்மசக்தி வியக்திக்குச் சுத்தத்தோடு சம்பந்தம் சொல்லத்தக்கது. மலமற்ற சுத்தனான உயிரின் சக்தி அசுத்தமாகக் காணப்படுகிறதில்லை. சிவபெருமானி டத்தில் வியபிசார தோஷம் வரும். ஆதலின், போகத்தின் ஈடுபாட்டிற்குக் காரணமாக இருத்தலாலும் அசுத்த போகத்தில் சேருவதாலும், அநாதியான மலத்தின் காரணம் இன்றியமையாதிருப்பதால் அதற்குட்பட்ட அவத்தைகளும் ஆன்மாவிற்குக் கூறுவது மிகப் பொருத்தமே.

* क सदाभ्याभास † "क" मातृकायामस्मात सूत्रादनन्तरं बहूनि सूत्राणि विद्यन्ते तानिच पश्चात् प्रदश्यन्ते

‡"ज्ञानक्रियात्मकं यच्चैतन्यं तदात्मन्यस्ति । तच्च सर्वदैवास्ति, न तु मुक्तौ संविदभावो यथा वैशेषिकैरिष्टः तथाविधाया मोहरूपाया मुक्तेर्निराकरिष्यमाणत्वात् । तच्चात्मनश्चैतन्यं ज्ञानक्रियात्मकं सर्वतोमुखमस्ति । न तु क्षपणकानामिव देहप्रमाणकत्वनियमादन्यापि । अत्रहेतुमाह

அறிவு தடைப்பட்டிருத்தலால் ஆன்மாவிற்குக் கூறப்படும் அவத்தைகளின் பேதங்கள் பொருந்தா. ஏனெனில், ஆன்மாவிற்கு அறிவே இல்லை எனக் கூறுவதை மறுப்பான்வேண்டி, ஆன்மாவிற்கு அறிவு உண்டு என்பதை மிருகேந்திரத்தின் இரு சூத்திரங்களால் விளக்குகிறார்:

சைதந்யம் த்ருக்கிரியா ருபம் ததஸ்த்யாத்மநி ஸர்வதா ।
ஸர்வதஸ்ச யதோ முக்தெள ச்ரூயதே ஸர்வதோமுகம் ॥ சூ 37

ஸதப்யபாஸ மாநத்வாத் தந்நிருத்தம் ப்ரதீயதே ।
வச்யோऽநாவ்ருத வீர்யஸ்ய ஸோத ஏவாऽऽவிமோக்ஷுணத் ॥ சூ 38

---

‡ [अत्र निर्दिष्टयोः सूत्रयोर्व्याख्याया अनुपलम्भात्, श्री भट्टनारायणकण्ठपादैः विरचिता व्याख्यात्र सन्निवेशिता]

1 ஞான மெய்த்தொழி லுருவகை தன்னிய நவில
வான வப்பசு விடத்தினி லென்றுமுண் டாமான்
மான முத்தியி னிறைமுகங் கெட்டிடு மாற்றுற்
றுனெ னப்புகன் றறைகுவர் மெய்ந்நெறி தவத்தர்.
2 உகந்த ஞானமங் கென்றுமுண் டேனுமவ் வுணாவு
திகழ்ந்தி டாமையின் மறைத்திடப் படுமெனத் தேர்வாய்
பகர்ந்த தாலவன் வீடள வாய்வசப் படுவ
னகன்ற வோர்மறைப் புடைய வீ ரியன்றனக கன்றே

1 * [சித்தொடு செய்தி வடிவுசே தனநிலை
நித்த உயிர்வயி னிகழுமெத் திசையு
முத்தியி னெங்கு முகமெனக் கேட்டலின்
2 உயிர்க்குண் டாயினு மதுதோன் ருமையிற்
றடுப்பதுண் டாகலிற் றடைதீர் கடவுள்
வழிப்படு மொன்று வருமுன் னுயிரே]
[வெள்ளியம்பலவாண ஸ்வாமிகள்]

* இவ்விரு சூத்திரங்களுக்கும் உரை காணப்படாததால் ஸ்ரீ பட்டநாராயண கண்ட சுவாமிகளின் உரை மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

"यतो मुक्तौ श्रूयते सर्वतोमुखमिति ।"

मुक्तावात्मनां सर्वतोमुखस्य चैतन्यस्य श्रवणादित्यर्थः ।

अथ मुक्तावेव तथाविध चैतन्यश्रुतेः पूर्वं च तदनुपलम्भादन्वयव्यतिरेकाभ्यां संसारावस्थायां सर्वतोमुखत्वं चैतन्यस्य कुत इत्याशङ्कानिरासायाह- सदप्यभासमानत्वादिति ।

सत्यमनुपलम्भः संसारावस्थायां तथाविधस्य चैतन्यस्य । सत्वन्यथासिद्धः । व्यञ्जकाभावकृतोहि योऽनुपलम्भः स नाभावसाधकः, अपितु सति व्यञ्जके यश्चायमनुपलम्भः व्यञ्जकाभाव कृतः अतश्च नासत्वं साधयति । तच्च सर्वतो-मुखत्वं सदपि यस्मान्नप्रथते, ततः केनापि प्रतिबद्धमित्यवसीयते । अतः अनावृतनिजसामर्थ्यस्य ईश्वरस्य पुरा मुक्तेः स आत्मा वश्य इति ॥ १९९

विना सम्भवतीत्याह (कलोद्दलितचैतन्यो) विद्यादर्शितगोचरः ।

रागेण *रञ्जितश्चापि बुद्ध्यादिकरणैर्युतः ॥ सू३९

அறிவு தொழில் ரூபமான சைதன்யம் ஆன்மாவினிடத்திலிருக்கிறது. அச்சைதன்யம் எஞ்ஞான்றும உள்ளது, இதனால் முத்தியில் ஞானமில்லை என்று வைசேஷிகர் சொல்வது மறுக்கப்பட்டது ஆன்மாவின் சைதன்யம் எங்கும் வியாபித்துள்ளது. அது சரீரமுள்ளவரை இருப்பதால், அவ்யாபி என்று கூறுகின்ற க்ஷபணகர் கூற்று மறுக்கப்பட்டது. ஏனெனில், முத்தியிலும் ஆன்மாவிற்குச் சைதன்யம் சொல்லப்பட்டிருப்பதே காரணமாகும். முத்தியில் ஆன்மாவிற்குச் சைதன்யம் உண்டாயிற்று என்று சொல்வதற்கும் இல்லை. உள்ளதுதான் தோன்றுமே தவிர, இல்லாதது தோன்ருது. மேலும் முத்தியில்தான் ஆன்மாவிற்குச்

---

* ख रञ्जितस्यापि

[कलया अभिव्यक्तचैतन्यः] विद्यया दर्शितः फलभूतो गोचरो यस्य विद्यादर्शितगोचरः, परम्परागोचर इति ! साक्षादव्यवधानात् पुरुषस्य शब्दाद्यनुरञ्जित (ता): सुखदुःखमोहरूपाः फलभूताः साक्षाद्गोचराः । पारम्पर्येण गोचरा [:] शब्दादयः । अनेनात्मनो विषया (य) निर्वाहकत्वांशेन विद्याया उपकारो दर्शिता (त): ।
मृगेन्द्रे—

तेन प्रकाशरूपेण ज्ञानशक्तिः प्र (क्षिप्र) रोचिना ।
सर्वं कार्यं वि (रक) निष्पाद्यमवैति विषयं परम् ॥ इति ।

சைதன்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; முத்திக்கு முன்பு அது காணப்படாததால் அச் சைதன்யத்திற்கு எங்கும் வியாபித்த தன்மை எவ்வாறு பொருந்துமெனின், அற்றன்று. பிறவியில் ஆன்மாவின் சைதன்யம் தெரியவில்லை என்ருல், அதைத் தெரியப்படுத்தும் பொருள் இல்லாததே காரணம்; சைதன்யம் இல்லை என்பதன்று. அச் சைதன்யம் எங்கும் வியாபித்திருக்குமேயானல் ஏன் தெரியவில்லை என்ருல், ஏதோ ஒன்ருல் அது தடைப்பட்டிருக்கிறது என்பது அறியப்படுகிறது. ஆகையால் முக்தி ஏற்படுவதற்கு முன்பு ஆன்மா, தடைப்படாத ஞானக்ரியா சக்திகளையுடைய ஈச்வரனுக்கு வசமாக இருக்கின்ருன் என்பது பொருள்.

199

* கலோத்பலித சைதன்யோ வித்யாதர்சித கோசர : 1
ராகேண ரஞ்சிதஸ் சாபி புத்யாதி கரணைர்யுத : 11

---

* கலையால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஞானக்ரியா சக்திகளையுடைய ஆன்மா வித்தையினுல் விஷயத்தில் பொருந்தி ஞானேந்திரியங்களோடும் கன்மேந்திரியங்களோடும் போகத்தைப் புசிக்கின்ருன் என்பது சூத்திரப் பொருள்.

* இச் சூத்திரத்தின் மொழிபெயர்ப்பு சதமணிமாலையில் காணப்படவில்லை.

ननु एवमुपलब्धगोचरोऽपि न रागं विना तदुपादानाय प्रवर्तत इति । अत आह — रागेण रञ्जितस्या (श्चा) पीति) रागेण-रागतत्वेन,रञ्जितः- जनितसक्तिः दुःखमोहादम्पुर (त्मक।) मपि भोग्यं सुखत्वेन प्रपद्यत इत्यर्थः । सक्तिजनकत्वं च रागतत्वस्यैव सम्भवति । वीतरागस्यातिमलिन (नेऽ) पि विषये भोगो नानुवर्तते ।

तदुक्तं तत्वसङ्ग्रहे—

"यज्जनिताभिषङ्गो:भोग्याय नरि क्रिया स रागोऽत्र" । इति

[अनेन]आत्मनः सक्तिमत्त्वांशे रागतत्वस्योपकारो,दर्शितः। एवमनेन तत्वत्रयेण जनितप्रवृत्तिः पुमान् पुनर्बुद्ध्यादिभिः करणैर्भोग्यं निष्पादयतीत्याह - बुद्ध्यादिकरणैर्युत इति।

கலையால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட சைதன்யத்தை உடையவனும், வித்தையால் அறிவிக்கப்பட்ட விஷயங்களை உடையவனுமான ஆன்மாவிற்கு சுகதுக்க போகங்கள் நேரான விஷயங்கள். சப்தம் முதலியவை பரம்பரையான விஷயங்கள்: இதனால் ஆன்மாவிற்கு விஷயத்தை அறிவதில் வித்தியா தத்துவத்தின் உபகாரம் கூறப்பட்டது.

மிருகேந்திரம்

'ஞானசக்தியை வெளிப்படுத்துகின்ற பிரகாசமயமான வித்யா தத்துவத்தால் ஞானேந்திரியங்கள் கன்மேந்திரியங்களைக்கொண்டு அறியத்தகும் விஷயத்தை ஆன்மா அறிகின்றான்" என்று கூறுவது காண்க.

இவ்வாறு ஆன்மா வித்தையினால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட விஷயத்தை உடையவனுயிருந்தும் அராகமில்லாமல் போகத்தில் ஈடுபாடு ஏற்படுவதில்லை என்பதைக் கூறுகின்றார், ('रागेण') (ராகேண) என்ற பகுதியால். ஆகையால் அராக தத்துவத்தால் உண்டான

बुद्ध्यादिभिः करणैः युतः- सहितश्चभवतीति शेषः ।

अयमर्थः —प्रधानस्य गुणानां चापूरकत्वेन बुद्ध्या-द्युपकारकत्वम् । तन्मात्राणां भूतानां चाधिष्ठानत्वेन काल नियत्योश्च प्रवृत्तिं प्रति प्रयोजकत्वम् । कालोहि प्रवृत्तमेव पुरुषं त्रय (त्रु) ट्यादिभिः कलयति । नियतिरपि प्रवृत्तमेव पुरुषं यत्र कर्मफलं तत्र [रागं जनयन्] तन्नियमयतीति ।

तदुक्तं तत्त्वसंङ्ग्रहे—

"अविमुक्त्वा (त्वा) त् करणानि तु कार्यमधिष्ठाय - चेष्टन्ते" इति । २००

ஆசையை உடைய ஆன்மா துக்கமோஹ ரூபமான போக்யத்தையும் சுகமாக நினைத்து அதில் அழுந்து கிருன். ஆசையை உண்டுபண்ணுவது அராக தத்துவத்திற்குத்தான் உள்ளது. அதனுல்தான் ஆசையற்றவருக்கு விஷயத்தில் போகம் ஏற்படுவதில்லை.

தத்துவஸங்கிரஹம்:-

உண்டுபண்ணப்பட்ட ஆசையை உடைய ஆன்மாவிற்குப் போக்கியப் பொருளில் எதனுல் ஈடுபாடு ஏற்படுகின்றதோ, அஃது இங்கு அராக தத்துவம் என்று கூறுவதையும் நோக்குக.

இதனுல் ஆன்மாவிற்குப் போக்கியப் பொருளில் ஈடுபாடு உண்டுபண்ணுவதில் அராக தத்துவத்தின் உபகாரம் கூறப்பட்டது.

கலை, வித்தை, அராகம் என இந்த மூன்று தத்துவத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஆசையையுடைய ஆன்மா புத்தி முதலிய சாதனங்களால் போக்கியத்தை அனுபவிக்கிருன் என்று கூறுகின்ருர். ஆன்மா புத்தி முதலிய சாதனங்களுடன் கூடியிருக்கிருன் என்று.

एवमार्जितभोग्यस्यात्मनो भोगस्थानं सूत्रान्तरेणाह —

मायाद्यवनि पर्यन्त(न्ते) तत्वभूतात्मवर्त्मनि ।
भुङ्क्ते तत्र स्थितान् भोगान् भोगैकरसिकः पुमान् ॥

मायादिकं च तत् अवनिपर्यन्तं च मायाद्यवनिपर्यन्तं तस्मिन् । आत्म(वर्त्म)नः विशेषणमिदम् । माया आदिर्यस्येति अतद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः । तथा [च] कलादिकस्यैव ग्रहणं न तु मायायाः, तत्र भुवनाभावेन भोगासम्भवात् ।

பிரதான தத்துவத்திற்கும் முக்குணங்களான குண தத்துவத்திற்கும் போஷகமாயிருப்பதால் அவைகளுக்கும் ஞானேந்திரியங்களின் உபகாரம் இன்றியமையாதது என்பது பொருள். இவை பஞ்ச தன்மாத்திரைகளையும் ஐம்பூதங்களையும் ஆச்ரயமாகக் கொண்டு, காலதத்துவம் நியதிதத்துவம் இவைகளின் பிரவிருத்திக்குக் காரணமாயுள்ளவை துடி, கணம் முதலிய வியவகார காரணங்களுக்குக் காரணமான காலமோ வென்றால் போகத்தை நுகர்வதற்கு கலாதிகளின் மூலமாக ஈடுபட்ட ஆன்மாவைப் போகத்தை அனுபவிக்கச் செய்கிறது. நியதி தத்துவமானது போகத்தில் ஈடுபட்ட ஆன்மாவிற்கு விருப்பை உண்டுபண்ணிக் கொண்டு கன்மபலத்தை இவ்வளவு என்று நிச்சயம் பண்ணி நிறுத்துகிறது.

தத்துவ ஸங்கிரஹம்

"இந்திரியங்களோ வெனில் விபுவாகமாட்டாமையால் †காரியங்களை *ஆதாரமாகக் கொண்டு செயல்படுகின்றன" என்று கூறுகின்றது. 200

---

† பூதங்களும் தன்மாத்திரைகளும் காரியம் என்னும் சொல்லால் சொல்லப்படுகின்றன.

* பூதங்களும் தன்மாத்திரைகளும் தூலரூபமாகவும் சூக்கும ரூபமாகவும் இந்திரியங்களுக்கு ஆதாரமாய் இருக்கின்றன.

तत्वभूतात्मवर्त्मनि तत्त्वनां भूतानां आत्मनां च वर्त्म तत्व भूतात्मवर्त्म तस्मिन् । अत्र तत्त्वशब्देन तत्त्वस्य (स्थ) भुवनानि लक्षणया उच्यन्ते । कलोच्चलित चैतन्य इत्यत्रैव तत्व वर्त्मनः प्रोक्तत्वा [त्] भूदशब्देन स्थूगुणयोगतो गौण्या वृत्यात्र कलादि क्षित्यन्त भुवनजानि भोगसाधनानि भौवनस्थूलशरीराण्युच्यन्ते आत्मशब्देन आत्मनः आक्षादुपकारकत्वाद् गङ्गायां घोष इति वदत्यन्तसन्निकर्षलक्षणयाभाव प्रत्ययसन्तान उच्यते । भावा अष्टौ धर्मादयः । प्रत्ययास्तु चत्वारः सिद्ध्यदयः । भुवन भौवनदेहभावप्रत्ययात्मके त्रिविधेऽपि वर्त्मनीत्यर्थः । २०१

இவ்வாறு போகத்தை ஈட்டிய ஆன்மாவிற்குப் போகஸ்தானத்தை வேருெரு சூத்திரத்தால் கூறுகின்ருர்.

மாயாத்யவநிபர்யந்த தத்வபூதாத்ம வர்த்மநி I
புங்க்தே தத்ர ஸ்திதாந் போகாந் போகைககரஸ்க: புமாந் II

'மாயாதிஅவநிபர்யந்தம்' என்பது சூத்திரத்திலுள்ள 'வர்தம்' என்ற சொல்லின் அடைமொழி. இங்கு மாயை முதல் பூமிவரை என்றவிடத்து அதத்குண ஸம்விஞ்ஞான பஹுவ்ரீஹி: அப்பொழுது மாயையை நீக்கிக் கலேமுதல் என்பது பொருள். ஏனெனில் மாயையில் புவனங்களில்லாததால் போகமும் ஏற்படாது. இங்குத் தத்துவ சப்தத்தால் தத்துவத்திலுள்ள புவனங்கள் இலக்கணையாகக்கூறப்படுகின்றன.

'कलोद्बलितचैतन्य (கலோத்பலித சைதன்ய) என்றவிடத்திலேயே தத்துவமார்க்கம் கூறப்பட்டது. பூத சப்தத்தால் தூலமான குணங்களின் சம்பந்தத்தைக்

போகமே விழைவுறு புருட னென்பவன்
மோகமார் மாயைதான் முதன்மண் ணீறென
வாகுமா தத்துவ மனைத்துங் கொண்டவண்
டீர்கலா நுகர்வினை நுகருஞ் சென்றரோ.

(சதமணிமாலை)

भावप्रत्ययार्थ उक्तः —

"भावयन्ति यतो लिङ्गं तेन भावाः प्रकीर्तिताः ।
प्रत्याययन्ति क्षेत्रज्ञं तेन ते प्रत्ययाः स्मृताः ॥ इति ।

त्रिविधेऽपि वर्त्मनि स्थितः भोगभोक्तृत्वेन स्थितो भूत्वाप्यस्मिन् पुमान् - पुरुषः भोगान् भुङ्क्ते -प्राप्नोतीत्यर्थः । अतएवायमीश्वरेण बलाद्भोगे नियुक्तस्सन् अनिच्छन्नपि कदाचिद्भोगं भुङ्क्ते ।

கொண்டு, கௌணீ விருத்தியால் இங்குக் கலை முதல் பூமி வரையுள்ள புவனங்களில் இருக்கின்ற போக சாதனமான தூல சரீரங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஆத்ம சப்தத்தால் ஆன்மாவிற்கு நேரான உபகாரகமாக விருத்தலால், கங்கையில் இடைச்சேரி என்பதுபோல ஸாமீப்ய சம்பந்தமுள்ள சுத்தா இலக்கணையால் பாவப்ரத்யயங்கள் கூறப்படுகின்றன. தருமம் முதலிய எட்டும் பாவங்களாகும். சித்தி முதலிய நான்கும் பிரத்யயங்களாகும். புவனம், புவனதேஹம், பாவப் பிரத்யயம் ஆகிய மூன்று விதமான மார்க்கங்களிலும் என்பது பொருள். 201

பாவப்பிரத்யயங்களின் பொருள் வருமாறு:-

யாதொரு காரணத்தால் இலிங்கங்களாயிருந்து புத்தியைச் சாதித்துத் தருகின்றனவோ, அந்தக் காரணத்தால் பாவங்களெனக் கூறப்பட்டன. ஆன்மாவை அறிவித்து நிற்கின்றமையால் அவைப்ரத்யயங்கள் என்று கூறப்படுகின்றன.

புவனம், போக சாதனமான புவனத்திலுள்ள தூல சரீரம், பாவப்பிரத்யயம் ஆகிய இம்மூன்று வழியிலும் ஆன்மா போக்கியப் பொருளை அனுபவிப்பவனாக இருந்து போகங்களை அனுபவிக்கிறான் என்பது

तथा—

येन यत्र च भोक्तव्यं कृतं कर्म शुभाशुभम् ॥
स तत्र रज्वा बध्वेव बलाद्दैवेन नि(नी)यते ॥ इति । २०२

अपि चास्य भोगेच्छाविरह एव नास्तीत्याह-भोगैकरसिक इति । भोगेष्वेकेषु रसस्तन्निष्टोऽभिलाषो यस्य स तथा । मलीमसमपि भोगं भुञ्जानो न विरज्यति न च तृप्यतीत्यर्थः । अनेन च रागस्य भोगकालेऽपि व्यापारोऽस्तीति सूचयति । विद्यायाश्च करणत्वाद्भोगनिष्पत्तौ व्यापारो लब्धएव, कर्तुः करणं विना कर्मणि व्यापारायोगात् । विद्याव्यतिरिक्तस्य विषये व्यापार (रा) योगादि (त्) । एतत् त्रिविधवर्त्मन्यपि भोक्तृत्वं मतङ्गेप्युक्तम्

பொருள். ஆகையால் இவ்வான்மா இறைவனுல் பலாத்காரமாக போகத்தில் ஏவப்பட்டவனுய்க்கொண்டு விருப்பமில்லாதவனுக இருந்த போதிலும், சகல நிலேயில்போகத்தை அனுபவிக்கிருன்.

"எங்கு ஆன்மா நல்விஃன தீவிஃனயின் பயஃன அனுபவிக்க வேண்டியுள்ளதோ அங்கு இறைவனுல் கயிற்ருல் கட்டப்பட்டது போல உயிர் பலாத்காரமாகப் போக்கியத்தில் ஈடுபடுத்தப்படுகின்ருன்" என்று கூறும் செய்யுளும் இதற்குப் பிரமாணமாகும் 202

மேலும் ஆன்மாவிற்குப் போகத்தில் விருப்பமின்மையே இல்லே என்கிருர், भोगैकरसिकः (போகைக ரஸிகः) என்று. அஃதாவது போகத்திலேயே விருப்பமுடையவன் ஆன்மா என்பது பொருள். கீழ்ப்பட்ட போகத்தை அனுபவித்தும் திருப்தி அடைவதில்லே என்பதாகும். இதனுல் அராக தத்துவத்திற்குப் போக காலத்திலும் செயலுள்ளது என்று குறிப்பால் உணர்த்தப்படுகிறது.

போகம் உண்டாவதற்கு வித்தியாதத்துவம் கருவியாக இருப்பதால் வித்தியா தத்துவத்தின் செயலும்

"तद्बुच्च(द्र)लितर्योणु(वीर्यै)[ण] भुङ्क्ते प्रकृतिजान् गुणान्"
इति ।

तत्वसङ्ग्रहेऽपि —

"प [र्यट] ति कर्मवशतो भुवनजदेहेष्वयं च सर्वेषु" इति ।

अथ कुतो ? (को)भोगः कुतश्च वा भोग इति २०३

प्रश्नद्वयस्योत्तरं सूत्रान्तरेणाह —

भोगोऽस्य वेदना पुंसः सुखदुःखादि लक्षणः ।

तां समर्थित चैतन्यः पुमानभ्येति कर्मतः ॥ सू ४१

இன்றியமையாததாய் உள்ளது. கருத்தாவிற்குக் கருவி இன்றிச் செயல் ஏற்படாததால் என்று அறிக வித்தியாதத்துவத்தைத் தவிர, மற்றவைகளுக்குப் போகத்தை அறிவிக்கும் அறிவில் கருவியாயிருக்குந்தன்மை இல்லே. இவ்வாறு மூன்று வழியிலும் ஆன்மாவிற்குப் போக்தாவாயிருக்குந்தன்மை உள்ளது என்று மதங்கத்திலும் கீழ்க்கண்டவாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

"கலாதிகளால் மிகுதியாக உண்டுபண்ணப்பட்ட அறிவாற்றல்களாலே மாயேயமான போக்கியங்களை ஆன்மா அனுபவிக்கின்ருன்" என்பது.

தத்துவஸங்கிரஹம்

"ஆன்மாவானவன் கன்மவசத்தால் உலகசம்பந்தங்களாயுள்ள தூலதேகங்களில் அலேகிருன்" என்று கூறுகிறது. 203

ஸகலஞன ஜீவனுக்குப் போகமென்பது யாது ? அப்போகம் எதஞல் ஏற்படுகின்றது ? என்னும் இரு விஞக்களுக்கும் விடையை மற்ருெரு சூத்திரத்தால் கூறுகின்ருர்.

अस्य पुंसः – पुरुषस्य, भोगः – भोगोनाम, वेदना-संवित्तिरनुभवः । स च भोगः सुखदुःखादिलक्षणः । आदि-शब्देन मोहो गृहितः । सुखादयो लक्षणः, लक्षणानि यस्य सः सुखादि लक्षणः । सुखदुःखादिभिर्विषयैरुपरक्तत्वात् सुख (ख) वेदना दुःखा (ख) वेदना मूढा (मोह) वेदना चेति त्रिप्रकारो भोग इत्यर्थः । भोगस्वरूप प्रश्नस्योत्तरमुक्त्वा निमित्त प्रश्नस्योत्तरमाह - [तामिति] तां- त्रिप्रकार(रा)मपि भोगरूपां वेदनां समर्थित चैतन्यः-कलाभिव्यक्तचैतन्यः, पुमान्- आत्मा, कर्मतः-कर्मवशात्, अभ्येति-प्राप्नोति । सुखदुःखं(ख)मोह भावेन विपक्वं कर्मैव पुरुषवेदनाया आलम्बनं भवतीत्यर्थः । २०४

---

* போகாஸ்ய வேதநா பும்ஸ: ஸுகதுக்காதிலக்ஷண: ।
தாம் ஸமர்த்தித சைதன்ய: புமாநப்யேதி கர்மத: ॥

இச்சகலஞன உயிர்க்குப் போகம் என்பது சுகதுக்கானுபவமாகும். அந்தப் போகமானது சுகதுக்கரூபமான விஷயங்களில் பொருந்தியிருப்பதால் சுகதுக்கரூபமாகும். இங்கு மூலத்தில் உள்ள ஆதிசப்தத்தால் மோகமும் கொள்ளப்படுகிறது. படவே, அது சுகத்தை அழுந்தி அறிதல், துக்கத்தை அழுந்தி அறிதல், மோகத்தை அழுந்தி அறிதல் என மூவகைப்படும்.

இதனுல் போகமென்பது யாது என்ற வினவிற்கு விடை கூறி, எதனுல் போகம் ஏற்படுகின்றது என்ற வினவிற்கு விடையளிக்கின்ருர். மேற்கூறிய மூன்று விதமான போகானுபவத்தைக் கலைகளால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஆற்றலை உடைய சீவன் கன்ம பலத்தால் அடைகின்ருன். சுகதுக்க போகமென்ற தன்மையால் பக்குவமுற்ற கன்மமே

---

* தொலைத்திட வரியவாஞ் சுகதுக் காதிய
விலக்கண நுகருதற் கியைந்த வன்னவை
பலிப்புறும் வகைசெயப் படுமு ணர்ச்சியான்
விலக்கரும் வினையினுன் மேவி யுண்ணுமே (சதமணிமாலை)

शरीरादीनामपि भावाभावौ कर्मनिमित्तकौ शरीरादि विना कर्मणो भोगसाध [न] त्वानुपपत्तेरेव तदाक्षेपकतया हेतुत्वौ चित्यादिति सूत्रान्तरेणाह —

कर्मतश्च शरीराणि विषयाः करणानि च ।
भोगसंसिद्धये भोक्तुर्भवन्ति न भवन्ति च ॥ सू ४२

शरीराणि स्थूलरूपाणि, विषयाः -शब्दादयः, करणानि- बुद्ध्यादीनि एतानि च सर्वाणि भोक्तुः - भुञ्जानस्य पुरुषस्य- भोग[सं]सिद्धये-भोगसाधनाय, कर्मतः- कर्मनिमित्तात्, भवन्ति च उत्पद्यन्ते च, तत्कर्माभावेन भवन्ति च- न जायन्ते च । अत्रचकारेण सर्वथा यत्किञ्चिद्भोगस्य निमित्तं वस्तु तत् सर्वं कर्म इति सूचितम् । अत्रोदाहारणम् — सुखभोगि (ग)निमित्तं अहिकण्टकाद्यभावः । दुःख [भोग] निमित्तं पुत्रान्नाद्यभावः ।

சீவனின் அனுபவத்திற்குக் காரணமாகிறது என்பது பொருள். 204

சரீர முதலியவற்றின் தோற்றத்திற்கும் தோற்ற மின்மைக்கும் கன்மம் காரணம்; சரீரம் முதலியன இல்லாமல் கன்மத்திற்குப் போக சாதனத்தன்மை ஏற்படாமையால், அது குறித்துச் சரீரத்திற்குக் கன்மம் கரணமாகிறது என்பதே பொருத்தமானது என்பதை மற்ருெரு சூத்திரத்தால் கூறுகின்ருர்.

கர்மதஸ்ச சரீராணி விஷயா: கரணநிச
போகஸம்ஸித்தயே போக்துர்பவந்தி நபவந்திச

தூலரூபமான சரீரங்கள், சப்தம் முதலிய விடயங்கள், புத்தி முதலிய கரணங்கள் ஆகிய இவையெல்லாம் போக்தாவாகிய சீவனுக்குப் போகத்தின்

ஆகமுங் கரணமும் விடய மானதும்
போகமுண் பதற்கரும் புருடற் காகுநின்
றேகுமுன் வினையினு லென்றி யம்புறும்
பாகுமென் மொழியமர் பாக னுகமம் (சதமணிமாலை)

दुःख [मोह] भोगनिमित्तं स्रक्चन्दनाद्यभावः । दुःखभोग निमित्तं अहिकण्टकादिभावः । सुखभोगनिमित्तं †पुत्रान्नादि भावः । सुखमोहभोगनिमित्तं स्रक्चन्दनादिभाव इति ।

य(अ)त्र कर्मणां यथा शरीरादि जनकत्वं तथा शरीरि*णामेव कर्मजनकत्वात् ‡कर्मशरीरयोर्बीजाङ्कुरसन्तानस्यै (स्ये) व कर्मशरीरसन्तानस्यापि प्रवाहानादित्वमवसेयम् ।

तदुक्तं सर्वज्ञानोत्तरे—

"कर्मणा तु शरीराणि भावात् कर्मोदयोभवेत् ।
पूर्वोपार्जितकर्मणां(कृत्यानां)भावः संयोगकारकः ॥ इति ।

பொருட்டுக் கன்மத்தின் காரணமாக ஏற்படுகின்றன. கன்மம் இல்லை என்றால், சரீர முதலியவைகளும் ஏற்பட மாட்டா. இங்கு உம்மையால் எந்தப் போகத்திற்கும் காரணம் கன்மமே என்பது தெரிவிக்கப்பட்டது.

உதாரணம்:-

சுகபோகத்திற்கு நிமித்தம் பாம்பு, அரிட்டம் முதலியவை இல்லாமை. துக்கபோகத்திற்கு நிமித்தம் புத்திரன் உணவு முதலியன இல்லாமை துக்க மோக போகத்திற்கு நிமித்தம் மாலே. சந்தனம் முதலியன இல்லாமை. துக்கபோக நிமித்தம் பாம்பு. அரிட்டம் முதலியன இருத்தல். சுகபோக நிமித்தம் புத்திரன் உணவு முதலியன இருத்தல். சுக மோகம் போக நிமித்தம் மாலே, சந்தனம் முதலியன இருத்தல்.

இங்குக் கன்மமானது சரீரம் முதலியவற்றைத் தோற்றுவிப்பதில் எவ்வாறு காரணமாகிறதோ, அதே போன்று சரீரம் உள்ளவர்களே கன்மத்தைத் தோற்றுவிப்பதால் கன்மமும் சரீரமும், வித்தும் முளையும் போல வருவதால் இத்தொடர்பு பிரவாஹாநாதித்வம் எனப்படும்.

---

† ख पुत्राद्यन्नादि   * शरीरादिनामपि

‡ कर्मशरीरयो: ख पुस्तके नास्ति

अन्यत्र —

"नित्यद्वन्द्व समायुक्तमन्यो [न्यं] वअ (ट) बीजवत्" ।

इति । २०५

एवं बद्धात्मनः पशुदर्शनमात्रयुक्तां शिवादिदर्शन रहितां परमावस्थां सूत्रान्तरेणाह—

एवं मायाञ्जनस्था(स्थो)णुन्नि(र्नि)जदोषतिरस्कृतः ।

याति तन्मयतां तेषु मायाभोगेषु रञ्जितः ॥ सू. ४३

एवम्- उक्तप्रकारेण, कलया प्रवर्तितः विद्यया विव (वे)च्य बुद्धयादिभिरुपस्कृत्येत्यर्थः । मायाञ्जनस्थः-मायाञ्जन पदेन मायायां यानि तत्त्वानि, तानि परिगृह्यन्ते । तानि च कापि ? [कलादीनि] आत्मसंसर्गादि (त) शुद्धस्फटिकप्रख्य- मप्यणुं जपाकुसुमाद्युपाधिवत् स्वनिर्भासं कुर्वन्ति । बुद्ध्या आत्मानमञ्जयन्तीत्यञ्जनस्थ (नानि) इत्युच्यते (न्ते), तेषु तिष्ठति अतिरमणीय बुद्धया च वर्तत इति मायाञ्जनस्थः,

---

ஸர்வ ஞானோத்தரம்

"கன்மத்தால் சரீரங்கள் ஏற்படுகின்றன. சரீரத்தால் கன்மம் ஏற்படுகிறது. முற்பிறவியில் செய் யப்பட்டுக்கிடந்த நல்வினை தீவினைகளின்பயன் இப் பொழுதுள்ள தனுகரணங்களுக்குக் காரணமாக வந் துள்ளது" என்று கூறுகிறது.

பிறிதோரிடத்தில்

"சரீரமும் கன்மமும், ஆலமரமும் விதையும் போல, என்றுமே ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பு உள்ளனவாகவே உள்ளன" என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது காண்க. 205

இவ்வாறு கட்டுண்ட சீவனுக்கு சிவஞான மில்லாது பாசஞானத்தோடு மட்டும் கூடிய நிலையை மற்றொரு சூத்திரத்தால் கூறுகின்றார்.

क * मायाजितस्सोणु·

तादृशः अणुः - आत्मा, निजदोषतिरस्कृतः निजेन- सहजेन, दोषेण- मलेन- तिरस्कृतः- अथो(धो)नियमितः नोर्ध्वं शिवादिकं पश्यतीत्यर्थः । तादृशस्सन् रञ्जितः तैर्मायात्मकैर्भोग क्रिया विषयै रञ्जितः सन् तेषु मायाभोगेषु तन्मया (य) तां याति तदव्यतिरिक्तं तदभिन्नमात्मानं मन्यते, तदनुग्रहेणानुगृहीतं तदुपघातेन चोपहतमात्मानं मन्यत इत्यर्थः । २०६

ஏவம் மாயாஞ்ஜநஸ்தோZணுர் நிஜதோஷ திரஸ்க்ருத: l
யாதி தந்மயதாம் தேஷு மாயாபோகேஷு ரஞ்ஜித: ll

இவ்வாறு சொல்லியபடி மாயேயமான கலாதிகளால் ஈடுபடுத்தப்பட்டு வித்தையால் உபகரிக்கப்பட்ட என்பது பொருள். இங்கு ''மாயாஞ்ஜன'' என்ற சொல்லால் மாயையில் உள்ள கலாதி தத்துவங்கள் கொள்ளப்படுகின்றன. படவே, செம்பருத்தி மலர் தன்னை அடுத்துள்ள படிகத்தைத் தன்னிறமுடைய தாக்குமாறுபோல அக்கலாதிதத்துவங்களும் தம் சம்பந்தத்தால், படிகம் போன்ற நின்மலமான ஆன்மாவை தன் தன்மையற்றதாகச் செய்துவிடுகின்றன. விடவே, ஆன்மாவும் அவையே உயர்ந்தவை என்று எண்ணி அதில் அழுந்தி, இயல்பாய் பொருந்தியுள்ள ஆணவ மலத்தால் கீழ்நோக்கு உடையவனுகி, மேலுள்ள சிவபெருமானை உணர்வதில்லை. அத்தகைய ஆன்மா மாயேயமாகிற போகங்களில் ஈடுபட்டு அஃது அதுவாகவே ஆகிறுன்; அதனின் வேறு இல்லாதவனுகத் தன்னை அறிகிறுன். விடயசுகம் கிடைத்தபொழுது அருள் கிடைத்ததாகவும் இல்லாதபொழுது தனக்குத் தீமைவந்துள்ளதாகவும் நினைக்கிறுன். 206

மாயையை யடைந்தியன் மலம றைப்பவ
ணுயுறு மணுமிகு மாசை யாளனுய்ப்
போயுகு மாயையின் போக மெய்துவ
ணுயிடைத் தன்மைய ணுக மேவியே

एवं सकलावस्थस्य बद्धात्मनः [उचितार्थकानि नामानि सूत्रान्तरेणाह]—

*संसारी विषयी ‡भोक्ता क्षेत्री क्षेत्रज्ञ एव च ।

शरीरीचेति बन्धा(द्धा)त्मा सकलश्चोच्यते बुधैः ॥ सू ४४

[बद्धात्मा - बद्धः आत्मा] स्वरूपं यस्य सः बद्धात्मा । कलादिभिः सह वर्तत इति सकलः । तादृशः सकल एव आत्मैव संसारी शरीराद्यादानह (हा)नेन संसरतीति संसारी । विषयी विषयोऽस्य भोग्यत्वेन विद्यत इति विषयी । भोगान् भुङ्क्त इति भोक्ता । क्षेत्री क्षेत्रमस्य शक्तिव्यक्तिमनोऽधिकरणमस्तीति क्षेत्री । क्षेत्रज्ञः - क्षेत्रं पाशजालं भोग्यत्वेनोपस्थितं

இவ்வாறு சகல நிலையிலிருக்கின்ற உயிர்களுக்கு ஏற்றவான வேறு பெயர்களை மற்றொரு சூத்திரத்தால் கூறுகின்றார் :

* ஸம்ஸாரீ விஷயீ போக்தா க்ஷேத்ரீ க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஏவச ।
சரீரீசேதி பத்தாத்மா ஸகலஸ்சோச்யதே புதை : சூ 44

பந்தாத்மா (பத்தாத்மா) அன்மொழித்தொகை. கலாதிகளோடு கூடியவன் சகலன். பாசங்களால் கட்டுண்ட சகலனான சீவன் பிறப்பிறப்பென்னும் வகையில் போக்குவரவு புரிதலால் 'ஸம்ஸாரி' என்றும் விடயங்களைப் போக்கியமாகக் கொண்டதால் விடயி' என்றும், போகங்களை நுகர்வதால் 'போக்தா' என்

---

* इदं सूत्रं मातृकायां नोपलभ्यते परन्तु व्याख्याकेवलं दृश्यते अतः व्याख्यामनुसृत्य सूत्रमत्र निवेशितम् ।

‡ क भोगी

* [போத்துறு விடயியைப் புணர்கு டும்பிதான்
கேத்திரி சரீரியென் கின்ற பேரொடு
வாய்த்துள சகலனென் றிசைப்பர் மாயையி
னூர்த்துள வணுவினை யறிஞர் தாமரோ.]

जानातीति क्षेत्रज्ञः । शरीरमस्य भोगायतनत्वेन विद्यत इति शरीरी इति च बुधैरुच्यते । तत्तन्निमित्ताश्रयेण शास्त्रव्यवहारा एव ताः संज्ञा इत्यर्थः

सुप्रभेदेतु —

त्रिमलैर्बध्यते चात्मा सकलः परि *चारि(वादि) तः ।
सकलश्चेति बद्धात्मा संसारि (री) विषया (यी) तथा ॥
क्षेत्री क्षेत्रज्ञ भोक्ता च पशुज्ञा (ज्ञा) नी तथैव च ।
भोगी चैव शरीरीच आत्मपर्याय वाचकः ॥इति । २०७

इत्थं सकलावस्थमात्मानं निरूप्य शुद्धावस्थां (स्थं) निरूपयितुं तदुपादानभूतं प्रथमं शक्तिपातं मृगेन्द्रसूत्र सार्धद्वयेन दर्शयति—

तमश्शक्त्यधिकारस्य निवृत्तेस्त प(त्प)रिच्युतौ ।
व्यनक्ति दृक्क्रियानन्त्यं जगद्बन्धुरणोः शिवः ॥ सू. ४५

றும், சக்தியை வெளிப்படுத்துகின்ற மனத்திற்கு ஆதாரமாக இருப்பதால் 'க்ஷேத்ரி' என்றும், பாச சமூகங்களை அனுபவப் பொருள்களாக அறிதலால் 'க்ஷேத்திரஞ்ஞன்' என்றும், போகத்திற்கு இடமாகச் சரீரத்தைப் பெற்றிருத்தலால் 'சரீரி' என்றும் அறிஞர்களால் சொல்லப்படுகின்றான். அந்த அந்தக் காரணங்களைக் கருதியே ஆகம நூல்களில் பெயர்கள் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன என்று கண்டுகொள்க.

இவ்வாறே சுப்பிரபேதத்திலும் மும்மலங்களால் கட்டுண்ட ஆன்மா சகலன் என்று கூறப்படுகிறான், அவன் ஸம்ஸாரி, விடயி, க்ஷேத்ரி, க்ஷேத்ரஞ்ஞன், போக்தா, பசு, ஞானி, போகி, சரீரி என ஆன்மா வின் ஒரு பொருள் உடைய பல சொற்கள் கூறப் பட்டுள்ளன. 207

---

* ख परिवारितः

तमश्शक्त्यधिकारस्य तमश्च शक्तिश्च तमश्शक्ती, तयोरधिकारः तमश्शक्त्यधिकारः तस्य तमसः- मलस्य शक्तेः भगवत्सम्बन्धिन्यास्तिरोधानशक्तेश्च योऽधिकारः न्यग्भ(ग्भा)वना (न)‡व्यापृतत्वं तस्येत्यर्थः । निवृत्तेःनिवृत्तिर्विरामः तस्माद्धेतोः तत्परिच्युतौ तस्याति (स्ति) *रोधनादर्शनशक्तेः परिच्युतिः- कैवल्याभिमुखीभावः तस्यां सत्यां, जगद्बन्धुः– जगतो बन्धुः जग दुद्धरणप्रवणः, शिवः- परमेश्वरः, अणोः - आत्मनः, दृक्क्रियानन्त्यं दृक् च क्रिया च दृक्क्रिये दृक्क्रिययोरानन्त्यं परिपूर्णत्वं, व्यनक्ति प्रकटीकरोति । तयोरेवानन्तयोर्दृक्क्रिययोर्मलावच्छिन्नत्वात्

இதுகாறும் சகல நிலையில் உள்ள சீவனை விளக்கி, இனிச் சுத்த நிலையிலுள்ள சீவனைக் கூறத் தொடங்கி அதற்கு முதற்காரணமான சக்தி நிபாதத்தை மிருகேந்திராகமத்திலுள்ள இரண்டரைச் சூத்திரத்தால் விளக்குகின்றார் :

* தமஸ்சக்த்யதிகாரஸ்ய நிவ்ருத்தேஸ்தத் பரிச்யுதௌ I
வ்யநக்தி த்ருக்கிரியாநந்த்யம் ஜகத்பந்துரணோஸ்சிவ: II சூ 45

तमश्शक्त्यधिकारस्य (தமஸ்சக்த்யதிகாரஸ்ய) இஃது உம்மைத்தொகையுடன் கூடிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை. ஆணவமல சக்தி தேய, திரோதன சக்தியின் அதிகாரமாகிய மறைத்தலும் நீங்க, வீடுபேற்றில் விருப்பம் நிகழும். அப்பொழுது பரமகருணாநிதியாகிய சிவபெருமான் உயிர்களுக்கு ஞானக்கிரியைகளின் பரிபூர

‡ ख न्यग्भावनव्यापृतत्वं * (ख) तिरोधानात दशन

* [இறைவன் சத்தி யிருளது நிலைமை
யொழிய மற்றது கழிதலு முயிர்க்கு
விரியு மறிவுந் தொழிலும் விளக்கும்.]

[ஸ்ரீலஸ்ரீ வெள்ளியம்பலவாணசுவாமிகள்]

* தீதிருட் சத்திதன் செய்கை மீட்சியா
லாதிநற் சத்தியி னகற்சி யிற்பெரும்
போதமெய்க் கிரியைக டிகழ்த்தும் பொற்புற
மூதுயிர்க் குலகுரு வாகு முன்னவன். [சதமணிமாலை]

आवृता [नन्त्य] न्त्यो(यो) मलपरिपाकेन आवरणापगमात् अभिव्यक्तिः क्रियते, नत्वपूर्वतया उत्पाद इत्यर्थः । अनेन कर्मनाशे मलपरिपाके च सति भगवतोऽनुग्राहिका शक्तिः पशुषु पततीत्युक्तं भवति ।

तदुक्तं पौष्करे—

कर्मनाश (शा) न्मलस्यापि विपाके सहकारिण[:] ।
पतत्युन्मीलनी शक्तिस्तदानुग्रहरूपिणी ॥ इति । २०८

शक्तिपातस्य दुर्ज्ञेयतया तस्य ज्ञापकानि दर्शयति—

येषां शरीरिणां शक्तिः पतत्यविनिवृत्तये ।
तेषां तल्लिङ्गमौत्सुक्यं मुक्तौ द्वेषो भवस्थितौ ॥ सू ४६
भक्तिश्च शिवभक्तेषु श्रद्धा तच्छासके विधौ ॥ सू ४७

ணத்தன்மையை வெளிப்படுத்துகிருர். உயிர் ஞான க்ரியைகளின் பரிபூரணத்தன்மையை உடையதாய் இருந்தபோதிலும், அது மலத்தோடு கூடியிருப்பதால் ஞானக்ரியைகளின் பரிபூரணத்தன்மை மறைக்கப் பட்டிருக்க, மலபரிபாகம் ஏற்பட்டபொழுது, ஆணவ மலத்தடை நீங்குவதால், ஆன்மாவுக்கு ஞானக்ரியை களின் பரிபூரணத்தன்மை வெளிப்படுகிறது; புதிதாகத் தோன்றவில்லை என்பது பொருள். இதனுல் கன்ம நாசமும் மலபரிபாகமும் ஏற்பட்டபொழுது சிவபெருமா னுடைய அனுக்கிரகசக்தி உயிர்களிடத்தில் பதிகிறது என்பது சொல்லப்பட்டதாகிறது.

பௌஷ்கரம்

"கன்மம் நாசமுற்று, அக்கன்மத்திற்கும் உமி தவிடு போல் ஸஹகாரியாயிருந்த மலமும் பக்குவப் பட்டபொழுது, ஞானக்ரியா சக்திகளைத் தூண்டுகின்ற தும் தீக்ஷை முதலியவைகளுக்குக் காரணமாகவுள்ளது மான அனுக்கிரஹ சக்தி ஆன்மாவினிடத்தில் பதி கிறது" என்று கூறுவது காண்க. 208

शरीरिणां शरीरमस्यास्तीति शरीरी तेषां शरीरिणां, शक्तिः- पारमेश्वरी शक्तिः, अविनिवृत्तये विनिवृत्तिः पुनराविर्भावः अविनिवृत्तिः [अपुनराविर्भावः] अविनिवृत्तये अपुना (न)रावि- र्भावाय, [पतति] अत्र (त्रा) शरीरिणां तावद् गुरुभिः शक्ति- पातस्य दुर्लक्ष्यत्वात् शरीरिणामित्युक्तम् । तेषां शरीरिणां, मुक्तौ मोक्षे, औत्सुक्यं उत्कण्ठा, भवस्थितौ भवे-संसारे स्थितिः- वर्तनं तस्यां, द्वेषः - वैराग्यं, शिवभक्तेषु - शिव भक्तिपरेषु, भक्तिश्च तच्छासके सः शिवः शासकः यस्य तस्मिन् तच्छासके विधौ -शास्त्रे, शिवागमेष्वित्यर्थः । तत्र श्रद्धा च तल्लिङ्गं शक्ति पातस्य लिङ्गं चिह्नम् । एभिर्लिङ्गैर्मन्दधियोऽपि शरीरिणां शक्तिपातमनुमिमतां इति भावः

சக்தி நிபாதத்தை அறியமுடியாதாகையால் அதைப் புலப்படுத்தும் அடையாளங்களை மேல்வரும் சூத்திரத்தால் கூறுகின்றார்.

யேஷாம் சரீரிணும் சக்தி: பதத்யவிநிவ்ருத்தயே
தேஷாம் தல்லிங்கமௌத்ஸுக்யம் முக்தௌ த்வேஷோபவஸ்திதௌ
பக்திஸ்ச சிவபக்தேஷு ச்ரத்தா தச்சாஸகே விதௌ.

சரீரம்எடுத்தவர்களுக்கு மீண்டும் பிறப்பின்மைக்காகச் சிவபெருமானின் திருவருட் சக்தி பதிகிறது. சரீரமில்லாவிடத்துத் திருவருட்சக்தி விழுவது காணமுடியாமையால், இங்குச் சரீரி என்று கூறப்பட்டது. அவர்களுக்கு வீடுபேற்றில் விருப்பமும், பிறவியில் வெறுப்பும், சிவனடியார்களிடத்துப் பக்தியும், சிவபெருமானால் அருளிச் செய்யப்பட்ட

---

† अनुमिन्वन्ति 'ख' पुस्तकपाठः

[உயிரின் பிறவி யொழிதற் பொருட்டு
நிகழுங் காலைச் சத்திநி பாத
மொன்றிடை விருப்பு முலகியல் வெறுப்பு
மன்பு மரனடி யார்வயிற் சைவ
மென்பத னிலைகொண் டெழுதலுங் குறியே.]

2. சத்திமன் னியகுறி யொருவர் தம்மிடை
முத்தியின் விழைவுள முனிவு டம்பினிற்
பத்தியிங் குயர்சிவ பத்தர் பாலெழின்
மெய்த்திறம் விதித்திடும விதியி னேயமே [சதமணிமாலை]

श्रीमत्स्वायंभुवे—

"क्षीणे तस्मिन् धिया सास्यात् परं निश्रेयसं प्रति" इति २०९

एतच्छक्तिपातस्य प्रयोजनं मतङ्गसूत्र चतुष्टयेनाह—

तन्निपाताच्च तस्यद(स्येत्थ)मज्ञस्यप्यभिलाषिणः ।
बुद्धिरुत्पद्यतेऽकस्माद्विवेकेनात्मवर्तिना ॥ सू ४८

इत्थं - एवं प्रकारेण, अज्ञस्य - अनात्मन्यात्माभिमान-युक्तस्य, अभिलाषिणः [अभिलाष] इच्छा यस्य तादृशस्यापि तस्य -सकलात्मनः, तुविशेषोऽस्ति? तन्निपातात् तस्या[ः]शक्तेः

சிவாகமங்களிடத்து அளவிறந்த பற்றும் அடையாளங்களாகும். இவ்வடையாளங்களால் மந்த மதியினரும் சீவனுக்குச் சக்திநிபாதம் ஏற்பட்டதை அறிகின்றனர்' என்பது பொருள்.

ஸ்ரீமத் ஸ்வாயம்புவம்

"ஞானத்தால் மலத்தின் அதிகாரம் குன்றிய பொழுது சக்தியானது பரமுக்தியின் பொருட்டுப் பதியும்" என்று கூறுவதையும் ஒப்புநோக்குக. 209

சக்தி பதிதலால் ஏற்படும் பயனை மதங்காகமத்தின் நான்கு சூத்திரங்களைக் கொண்டு விளக்குகிறார்.

* தந்நிபாதாச்ச தஸ்யேத்த மஜ்ஞஸ்யாப்யபிலாஷிண: ।
புத்திருத்பத்யதேzகஸ்மாத் விவேகாநாத்ம வர்த்திநா ॥ சூ 48

இவ்வாறு ஆன்மா அல்லாதவற்றிலும் ஆன்ம பாவனை செய்த அஞ்ஞனும் விஷயத்தில் விருப்ப முடையவனுமான ஸகலனுக்கும் சக்திநிபாதம் ஏற்பட்டதால், ஆத்மாவிஷயமான அறிவால் 'அநித்திய மானதும் அசுத்தமானதும் துக்கமானதும் ஆன்மா அல்லாததும் ஆன மாயேயமாகிய சரீரத்தினின்றும்

---

* [அறிவில ஞயினு மவற்குச் சத்திவீழ்
வுறுதலாற் றனனிடை யுறுமு ணர்ச்சியான்
மறிவுறு மவாவினிவ் வாறு புத்திதான்
செறிவுறுங் காரண மின்றிச் செப்பினே.] [சதமணிமாலை]

निपातात् निपातनातोद्धेः, आत्मवर्तिना आत्मविषयेण, विवेकेन-अनित्याशुचिदुःखानात्मभूतायाः प्रकृतेरस्यो (न्यो) [हं] चेतनात्मकः पुरुषः स्वतोऽवभासमानः परमेणोदित इत्येवंविधेन विवेकेन इत्यर्थः । तेन युक्त इति शेषः । बुद्धिः- मतिः, अकस्मात्- अकारणात, उत्पद्यते - जायते । तत्र शक्तिपात-व्यतिरेकेण हेत्वन्तरं नास्तीत्यर्थः । २१०

इत्थं विवेकानन्तरमुत्पद्यमानं कार्यमाह—

विवेकिनो विरक्तस्य जिज्ञासा चोपजायते ।

जिज्ञासोपेत चैतन्यं पशुं संसारसागरात् ॥ सू ४९

जिघृक्षया युक्तीति ? [युनक्त्येनं युक्तं प्रेरयति प्रभुः] सू ५०

विवेकिनः - पूर्वोक्त विवेक बुद्धियुक्तस्य, विरक्तस्य- संसारे वैराग (ग्य) [व]तश्च, जिज्ञासा -ज्ञातुमिच्छा जिज्ञासा प्रधा नात्मक संसार निवृत्तिहेतुरीश्वर पुरुष विषय ज्ञानेच्छेत्यर्थः ।

வேறுபட்டவன் யான்; யான் இயற்கை அறிவுடையேன்; பரமேச்வரன் திருவருளால் பிறப்பெடுத்தவன்' என்ற விவேகத்துடன் கூடிய புத்தி வேறு காரணமின்றியே ஏற்படுகிறது. ஆதலால் இதற்குத் திருவருட்சக்தி பதிதலேயன்றி வேறு காரணம் இல்லை என்பது பொருள். 210

இத்தகைய ஞானம் ஏற்பட்ட பிறகு உண்டாகும் செயலைக் கூறுகின்றார்:

விவேகினோ விரக்தஸ்ய ஜிஜ்ஞாஸா சோபஜாயதே ।
ஜிஜ்ஞாஸோபேத சைதன்யம் பசும் ஸம்ஸார ஸாகராத் ॥ சூ 49
ஜிக்ருக்ஷயா யுக்தீதி ?யுநக்த்யேநம் யுக்தம் ப்ரேரயதி ப்ரபு: ॥ சூ 50

[விரத்தனும் விவேகிபா லறிவி ருப்புறு
மிருத்தியி னறிவுறு மவாவு ளான்றனைக்
கருத்தழி பவக்கடல் கடத்து வானெடு
பொருத்திநின் றியக்குறும் பொருளி லீசனே.] [சதமணிமாலை]

सा उपजायते -उत्पद्यते- । जिज्ञासोपेतचैतन्यं- जिज्ञासया उपेतं- सहितं, चैतन्यं यस्य तं, पशुं- आत्मानं, संसारसागरात्- संसार एव सागरः समुद्रः तस्मात्, जिघृक्षया- ग्रहीतुं उद्धर्तुं इच्छया, युनक्ति योजयति । भगवानितिशेषः । पुनः किं करोतीत्यत आह एनं युक्तं प्रेरयिता (यति) प्रभुरिति । युक्तं एनं- पशुं, प्रभुः परमेश्वरः, प्रेरयिता (यति)आचार्यं प्रति प्रेरयतीत्यर्थः । २११

आचार्यशिष्ययोरुभयोरपि सम्बन्धसम्पादक ईश्वर एवेत्याह

प्रेरणे प्रेरकः श्रीमान् द्वयोरपि स मन्त्रराट् ।
अनुग्राह्यस्य विनये तथानुग्राहकस्य च ॥ सू ५१
कारुण्या(ण्ये) त्वनयोर्यस्मात्तयोर्योग स(स्तु)दुर्लभः ॥
सू ५२

முன்சொல்லப்பட்ட விவேகபுத்தியோடு கூடிய வைராக்கியமுற்ற சீவனுக்கு, சிறப்பாக ஸம்ஸாரத்தி னின்றும் விடுதலைக்குக் காரணமான சிவபெருமானைப் பற்றியும் ஆன்மாவைப் பற்றியும் அறிவதில் ஆசை யுண்டாகிறது இவ்வாருன விருப்போடு கூடிய அறி வுடைய ஆன்மாவைப் பிறவிக்கடலிலிருந்து ஏற்று வதற்குச் சிவபெருமான் விரும்புகிருர், இங்குச் சிவ பெருமான் என்பது வருவித்துக்கொண்டது. மேலும் என்ன செய்கிருர் எனில், அத்தகைய ஆன்மாவை ஆசாரியரை நாடிச்செல்லுமாறு தூண்டுகிருர் என்பது. 211

ஆசாரியர் மாணவர் இருவர்களுடைய தொடர்பை உண்டுபண்ணுகிறவர் சிவபெருமானே என்பதை மேல்சூத்திரத்தால் கூறுகின்ருர் :

श्रीमान् सर्वज्ञत्वादै(द्यै) श्वर्ययुक्तः, मन्त्राणां राट्-मन्त्र नायकः, मः प्रभुः, प्रेरणे प्रेरक कर्मविषये, द्वयोरपि शिष्याचार्ययोरुभयोरपि, प्रेरकः । तयोः प्रेरणांशे विशेषमाह- अन्वित्यादि । अनयोः- शिष्याचार्ययोर्मध्ये, अनुग्राह्यस्य- अनुग्रहयोग्यस्य, विनये विशिष्टो नयो विनयः गुरु शुश्रूषात्मकः तस्मिन् प्रेरक इत्यनुषङ्गः । तथैव अनुग्राहकस्य अनुग्रह- कर्तुराचार्यस्य च, कारुण्ये करुणैव कारुण्यं चातुर्वर्ण्यादित्वात् [ष्यन्] प्रत्ययः तस्मिन् । तु शब्दादनुग्रहेच्छायामपि प्रेरक इत्यनुषङ्गः । तथा च प्रेरकः शिव एव अनुग्राह्यानुग्राहकयोः

---

* ப்ரேரணே ப்ரேரக: ஸ்ரீமாந் த்வயோரபி ஸமந்த்ரராட் ।
அநுக்ராஹ்யஸ்ய விநயே ததாநுக்ராஹகஸ்யச ॥ சூ 51।
காருண்யே த்வநயோர் யஸ்மாத் தயோர்யோகஸ் ஸுதுர்லப: சூ 52

முற்றறிவு முதலிய ஐச்வர்யத்தோடு கூடியவரும் மந்திரங்களுக்கெல்லாம் தலைவருமாகிய சிவபெருமான் குரு, சீடன் இவ்விருவர்களுக்கும் சம்பந்தத்தைச் செய்வதில் பிரேரகராவார். இவர்களை ஏவுவதில் சிறப்பினைக் கூறுகின்றார். சீடன் ஆசாரியர் இவ்விருவர்களுள் அனுக்கிரகத்திற்கு யோக்கியமாகவுள்ள சீடனைக் குருவின் பணிவிடை என்னும் விநயத்திலும், ஆச்சாரியரை அனுக்கிரஹம் செய்யும் கருணையிலும் கூட்டிவைக்கிறார். இங்கு ‘ तु ’ (து) என்னும் மிகைச் சொல்லால், ஆசாரியரை அனுக்கிரகம் செய்ய வேண்டுமென்ற விருப்பத்திலும் கூட்டிவைக்கிறார் என்பது

---

* [இருவர்தம் மிடத்தினு மிறையி யக்குவ
னருளருள் செய்பவற் கடங்கு நற்செயல்
பரிவொடு மருள்செயப் படுமவ் வற்கிவர்
மருவரும் யோகமோ வரிது மண்ணினே.] [சதமணிமாலை]

सम्बन्धं करोतीत्यर्थः । तत्र हेतुमाह — यस्मादिति । यस्मात् कारणात् तयोः -शिष्याचार्ययोः [योगः] सम्बन्धः, सुदुर्लभः - ईश्वरं विना सुदुर्घटः, तस्मात् ईश्वर एव सम्बन्ध जनक इत्यर्थः ।

तथा पौष्करे—

वैराग्यं जायते क्षिप्रं संसाराद्दुःख सागरात् ।
दिदृक्षा जायते शम्भोः पादपङ्कजयोरपि ॥
कदा द्रक्ष्यामि देवेशं मोक्ष्येऽहं बन्धतः कदा ।
को वा दर्शयिता शम्भोरिति संजायते मतिः ॥
एवं संसारतो भीतमनुगृह्णाति चेश्वरः ॥ इति । २१२

பெறப்படுகிறது. ஆகையால் சிவபெருமானே பிரேரகராக நின்று இருவர்களுக்கிடையே சம்பந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறார் என்பது பொருள். ஏனெனில், குருசீடருடைய சேர்க்கை சிவபெருமான் கூட்டுவித்தாலன்றி ஏற்படுவது அரிது. ஆதலால் சிவபெருமானே இவர்களுக்குச் சம்பந்தத்தை உண்டு பண்ணுகிறார் என்று அறியத்தக்கது.

பௌஷ்கரம்

"துன்பக் கடலான பிறவியினின்று வைராக்கியம் ஏற்பட, சிவபெருமானின் திருவடித்தாமரைகளைக் காணவேண்டுமென்ற விருப்பம் நிகழ்கிறது; 'எப்பொழுது சிவபெருமானைக் கண்குளிரக் காண்பேன்? எப்பொழுது பாசக்கட்டினின்று விடுபடுவேன்? எவர் சிவபெருமானைக் கண்டுகளிக்க உபாயங்களை உபதேசிப்பார்?' என்ற எண்ணம் ஏற்படுகிறது. இவ்வாறு பிறவியைக் கண்டு அஞ்சிய ஆன்மாவுக்குச் சிவபட்டாரகர் பாசங்களை நீக்கிச் சிவத்தன்மையை வெளிப்படுத்தி அருள்புரிகின்றார்" என்று கூறுவது உணர்க. 212

ननु शक्तेः कथं निपातः ? तस्या व्यापकत्वात्, व्यापकस्य वस्तुनः च्युतिलक्षणनिपातायोगात्; अग्नेरुष्णत्ववत् शिवसमवायिन्यास्तस्याः शिवात् च्युत्ययोगाच्च । किञ्च नित्यव्यापकशक्तेः सर्वथा सर्वकालं पश्वात्मसु स्थितत्वाद् युगपन्मुक्ति प्रसङ्गः । न च सा शक्तिः कस्मिंश्चिद् विशिष्टकाल एवानुग्रहकारिणीति वाच्यम् । तर्हि कालस्यैव मोक्षकर्तृत्वापत्तेः, शिवेन प्रयोजनाभावप्रसङ्गात् । अतः कथं शक्तिपात इति चेत् ।

मैवम् । द्विधा शब्दप्रवृत्तिर्गौणी मुख्येति । अत्र पात-शब्दप्रवृत्तिर्गौणी । यथा लोके अस्य दृष्टिरस्यां कामिन्यां पतितेत्युक्ते न सा पुरुषाद्विच्युता कामिन्यां पतिता दृश्यते, किन्तु दृश्य दर्शकसम्बन्धमात्रेण सम्बन्धाद् दृष्टिः पतितेत्युपचर्यते । तद्वदिह अस्मिन् पुंस्यपि

சக்தி எங்கும் வியாபித்திருப்பதால் அச்சக்திக்குப் பதனம் என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? எங்கும் வியாபகமாகிய வஸ்துவிற்கு நழுவி விழுதல் என்பது ஏற்படாதாகையாலும், அக்னியினிடத்துச் சூடுபோலச் சிவபெருமாஞேடு சமவாய சம்பந்தமுடைய அச்சக்திக்குச் சிவபெருமானிடமிருந்து பிரிந்து பதிதல் என்பது ஏற்பட முடியாமையாலும் சக்திநிபாதம் என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? மேலும் என்றுமுள்ளதும் வியாபகமாகவுள்ளதுமான சிற்சக்தி எப்பொழுதும் எக்காலத்திலும் ஆன்மாக்களிடத்தில் இருப்பதால் எல்லா உயிர்களுக்கும் ஒரே சமயத்தில் முக்தி ஏற்பட வேண்டி வரும். இன்னும் அச்சக்தி ஏதாவதொரு கால விசேடத்தில் அனுக்கிரக ரூபிணியாக ஆவாள் எனின், அதுவும் பொருந்தாது. அப்பொழுது காலமே மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் என்பது ஏற்படவே, சிவபெருமாஞல் பயனின்மை நிகழுமே ஆதலால் சக்திபதனம் என்பது எவ்வாறு எனின் கூறுவம்:

பதனம் என்பதற்கு நீகொள்ளுமாறு பொருளன்று. சப்தபிரயோகம் கௌணம் எனவும், முக்கியம் எனவும்

अनुग्राह्यानुग्राहकत्वलक्षणसम्बन्धेन सम्बन्धात शक्तिः पतितेत्युपचारेण उक्ता, न मुख्यत इत्यदोषः ।

अयमेवार्थः शङ्कोत्तरतया किरणागमे स्पष्टं प्रतिपादितः ।

तद्यथा—

गरुड उवाच —

"शक्तिपाताद् भवेद्दीक्षा निपातो न विभुत्वतः ।
शिवस्य सर्वदैव स्थिता पशोः ‡
स्थितत्वात् सर्वदा शक्ति (क्ते) र्भवोच्छर्वित (च्छित्तिः)न किं भवेत् ।
कालोवा स च(चि) [व]ः प्रोक्तो यदिकालः शिवेन किम्"

ईश्वर उवाच—

उपचारेण शिवा (शब्दा) नां प्रवृत्तिरिति दृश्यते ।
यदा पुमान् विभुर्नित्यो विनष्टः शिवतां गतः ॥
एवं शक्तिनिपातोऽपि प्रोच्यते चोपचारतः ।

இருவகைப்படும் இங்குப்பதனம் என்ற சொல் கௌண மானது. எவ்வாறெனில், உலகில் இவனுடைய கண் இம் மடந்தைமேல் விழுந்தது என்று சொன்னால், அக்கண் புருடனிடமிருந்து நழுவி அம்மடந்தையிடம் விழுந்தது காணப்படவில்லை. பார்க்கப்படுகிறவனுக்கும் பார்ப்ப வனுக்கும் ஏற்படும் சம்பந்தந்தான் கண் (பார்வை) விழுந்தது என்று உபசாரமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதுபோலவே, ஆன்மாவினிடத்தும் அருளுக்குப் பாத்திரமானவன் அருளுகின்றவன் என்பதான சம் பந்தம் உள்ளதால், சக்திபதனம் என்று உபசாரமாகக் கூறப்பட்டது; வாச்சியப் பொருளாகக் கூறப்பட

---

‡ अवशिष्टः पद्यभागः मातृकायां लुप्तः

सिद्धान्तेऽपि—

यथार्कस्य प्रभास्सद्यो मेघजालेन वारिताः ।
तद्वद् ज्ञानात्मिका शक्तिः पाशजालैस्समावृता ॥
पक्वपाशेषु सुव्यक्ता पती (पति) तेत्युपचर्यते ॥ इति ।

शक्तिपा [तानन्तरं] अद्रिपातभीतवत् संसाराद्भीतः [शिष्यः] शिवं देशिकं गच्छति ।

किरणे

निपातभयतो यद्वद्वस्तुनः सहसा भवेत् ।
तस्मादन्यत्र यात्येव तथात्मा देशिकं प्रति ॥ इत्यादि ।

२१३

வில்லே. ஆதலால் குற்றமன்று என்க. இதுவே ஐயமும் விடையுமாகக் கிரணுகமத்தில் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

கருடன் வினவுகிருர்:

"சக்திபாதத்தின் காரணமாகத் தீக்கை ஏற்படும். அச்சக்தியோ விபுவாக இருத்தலால் அதற்கு எவ்வாறு நிபாதம் ஏற்படும்? ஆன்மாவினிடத்தில் எப்பொழுதும் சிற்சக்திஇருத்தலால் பிறப்பறுதல் ஏன் நிகழக்கூடாது? அச்சக்தி பாதமும் சிலகாலத்தில்தான் நிகழுமெனின், காலமே போதுமே; சிவபெருமான் எதற்கு?" என்று.

அதற்கு ஈச்வரன் விடைகூறுகின்ருர்.

"சொல்லின் பிரயோகம் உபசாரமாகவும் காணப்படுகிறது. உதாரணமாக, ஆன்மா வியாபியாய் என்றுமுள்ளவன்; இவன் சிவத்தன்மையை அடைந்தான் என்று சொல்வது போல, சக்தியின் பதனமும் அவ்வாறே உபசாரமாகச் சொல்லப்படுகிறது'' என்று.

சித்தாந்தத்தில்

"சூரியனின் ஒளி மேகங்களால் மறைக்கப்படுவது போல, ஆன்மாக்களிடத்திலுள்ள ஞானக்ரியா சக்திகளும் பாசக்கூட்டங்களால் மறைக்கப்பட்டுள்ளன. பாசங்கள் பக்குவமுற்ற பொழுது அருட்சக்தி வெளிப்படுகிருள். அதைத்தான் பதனம் என்று உபசாரத்தால்

एवं शक्तिपातमुक्त्वा तदनन्तरभाविन्यां दीक्षया प्राप्तं शुद्धात्वस्थास्वरूपलाभं स्वायंभुवसूत्रेणाह—

स देशिकमनुप्राप्य दीक्षाविच्छिन्न बन्धनः ।

प्रयाति शिवसायुज्यं निर्मलो निरुपप्लवः ॥ सू ५३

सः - निश्रेयसप्राप्त (प्ति) कामः शक्तिपातवान् पुरुषः, देशिकं-शिवेच्छयाधिगतमेव गुरुं, अनुप्राप्य- अधिगम्य, दीक्षा-विच्छिन्नबन्धनः- दीक्षय (या) विच्छिन्नानि [बन्धनानि यस्य]स दीक्षाविच्छिन्नबन्धनः गुरोर्दीक्षामासाद्य दीक्ष (क्षा) तः त्रिमल-बन्धनानि विच्छिन्नानीत्यर्थः ।

கூறுகிறேம்” என்று கூறுவது காண்க.

சக்திபாதம் ஏற்பட்டபிறகு, மலே சரிந்ததால் பயந்த மனிதன் வேறுவழியில் செல்லுவது போல, பிறவி யில் பயமுற்றசீடன் குருவை அடைகிறுன். கிரணுகமத் திலும் இவ்வாறே கூறப்பட்டிருக்கின்றது அறிக. 213

இவ்வாறு சக்திபாதத்தைப் பற்றிக் கூறி, பின்னர் ஏற்படும் தீக்கையால் உண்டான சுத்தாவத்தையின் ஸ்வருபலாபத்தைச் சுவாயம்புவ சூத்திரத்தால் கூறுகின்றுர்:

* ஸ தேசிக மநுப்ராப்ய தீக்ஷாவிச்சிந்ந பந்தந: 1
ப்ரயாதி சிவஸாயுஜ்யம் நிர்மலோ நிருபப்லவ: 11 சூ 53

வீடுபேற்றை அடைய விரும்பியவனும் திருவருட் சக்தி தோயப் பெற்றவனுமாகிய சீவன் சிவபெரு மானின் தூண்டுதலால் எழுந்தருளிய ஆசாரியமூர்த்தி யை அடைந்து அவரிடமிருந்து தீக்கை பெற்று மும் மலங்களால் ஏற்பட்ட பந்தங்கள் நீங்கியவன் ஆகிருன்.

---

* [குருவை நண்ணி நற் றீக்கையி னுற்குலேந்
தொருவு பந்த முடைய வவனிவன்
மருவி நின்மல னுய்த்துயர் மாய்த்துறுந்
திரிவ றுஞ்சிவ சாயுச்சி யத்தையே] (சதமணிமாலே)

तथा वरुणापे (णप) द्धत्याम्—

"क्रियया वाथ शक्त्या वा दीक्षा सा सर्वतो मता ।
दीक्षया मुच्यते देही त्रिविधाद्भवबन्धनात्" ॥ इति ।

एवंभूतस्सन् अतएव निर्मलः- मलरहितः, तथाविधो-भूत्वा शिवसायुज्यं - मोक्षं शिवतुल्यत्वं,- प्रयाति- प्राप्नोति । अ (त) था चिन्त्यविश्वे—

दीक्षयित्वा विधानेन षट्त्रिंशत तत्त्वकोपरि ।
निष्कले निर्मले तत्त्वे योजयि (य) त्येव निश्चयः ॥ इति ।

अत्र 'निर्मल' इत्यनेन शुद्धावस्थाया [ः] केवलावस्थातो भेदो दर्शितः । निरुद्ध (प) प्लव इत्यनेन बद्धावस्थातो विशेषः इति । २१४

इत्थंभूत दीक्षाया एव मोक्षहेतुत्वं नतु ज्ञानादीनामिति सर्वज्ञानोत्तरसूत्रं दर्शयति—

तत्त्वैरेभिर्निबद्धात्मा सर्वं धर्मैश्च संयुतः ।
नान्येन शक्यते मोक्तुं वर्ज्य दीक्षां शिवात्मिकाम् ॥ सू ५४

வருணபத்ததி

"தீக்கை இருவகைப்படும்; கிரியாவதி, ஞானவதி என. தீக்கையால் சீவன் மும்மலங்களால் ஏற்பட்ட பிறவி என்ற கட்டினின்று விடுவிக்கப்படுகிறான்" என்று கூறுகின்றது.

இவ்வாறு மும்மலத்தினின்று விடுபட்டனாய்க் கொண்டு நின்மலன் ஆகிச் சிவனுக்குச் சமானமா யிருப்பதை அடைகிறான்.

சிந்தியவிச்வம்

"ஆசாரியர் சீவனை முறைப்படி தீக்கை செய்து முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்த தத்துவாதீத னான நின்மலமான பரசிவத்தில் சேர்ப்பிக்கின்றார்" என்று சொல்லுகிறது.

एभिः त [त्वैः - कलादिभिः] सर्वधर्मैः सर्वैश्च तत्तत्त्व-धर्मैर्भुवनादिभिश्च, संयुतः सहितः, निबद्धात्मा - अनादिमलेन प्रवाहरूपेण कर्मणा च नितरां बद्धो निबद्धः स चासौ आत्मा च निबद्धात्मा सम्बद्धात्मा, शिवात्मिकां- शिवस्वरूपां, दीक्षां देशिकव्यापाररूपां, वर्ज्य-वर्जयित्वा, अने(न्ये)न ज्ञानादिनोपायेन मोक्तुं- मोचयितुं न शक्यते ।

तथा —

'ज्ञानादिभिर्न मोक्षोऽस्ति तस्माद् दीक्षैव मोचनी ।
सर्वस्यानुग्रहकरः शिवो देव [ः] स्वभावतः ॥
दीक्षया चात्र मुक्तिः स्यात् सर्वेषां प्राणिनामिह ।
तस्मात्तु शिवसामर्थ्यान्मुक्तिः सर्वत्र सिद्ध्यति ॥

இந்தச் சூத்திரத்தில் 'நின்மலன்' என்ற சொல்லால், மலத்தோடு கூடிய கேவலாவத்தையினின்று வேறுபடுத்திச் சுத்தாவத்தையைக் கூறினர் என்க.

'நிருபப்லவ' என்னும் சொல்லால் பாசத்தோடு கூடிய நிலையினின்றும் வேறுபடுத்தினர் என்றுணர்க.

214

இத்தகைய தீக்கைதான் வீடுபேற்றிற்குக் காரணம்; ஞானம் முதலியவற்றுக்குக் காரணத்தன்மை இல்லை என்பதை ஸர்வஞானோத்தர சூத்திரத்தால் விளக்குகிறார்

* தத்வைரேபிர் நிபத்தாத்மா ஸர்வதர்மைஸ்ச ஸம்யுத: ।
நாந்யேந சக்யதே மோக்தும் வர்ஜ்ய தீக்ஷாம் சிவாத்மிகாம் ॥ சூ 54

---

* [தத்து வத்தின் தளைப்படு கின்றவ
னெத்தி றத்த தரும மிசையினுஞ்
சித்த நற்சிவ தீக்கையி னுலலான்
மெய்த்து கட்டு விடுப்பது வேறிலை] (சதமணிமாலை)

तथा निश्वासे—

स्नानेन निर्मलो मन्त्री जपात् सिद्धिर्नसंशयः ।
पूजायां(जया)सन्निधानेन(नं च)होमेन फलप्रदः(भागम)[वेत्]
ध्यानेन सर्वगं देवं योगैर्योगित्वमाप्नुयात् ।
व्रतेन कायसु (शु) द्धिः स्याद् दीक्षया मुक्तिरिष्यते ॥ इति

तथा पुराणे सौरसंहितायाम्—

'कृत्वा तु नैष्ठिकं (कीं) *दीक्षामविमुक्ते (ता) †वसन्ति ये ।
तेषां परपरमं ज्ञानं दद्यादन्ते परं पदम्" ॥ इति ।

கலாதிதத்துவங்களோடும் தத்துவ தருமமான புவனம முதலியவைகளோடும் கூடியவனும், பிரவாஹ ரூபமான ஸஹஜமலத்தினுலும் கன்மமலத்தினுலும் பந்திக்கப்பட்டவனுமான சீவனைச் சிவஸ்ரூபமான தீக்கையாலன்றி *வேறு ஞானம் முதலிய உபாயத்தால் முக்தியடைவிக்கமுடியாது.

அவ்வாறே

"ஞானம் முதலியவற்ருல் வீடுபேறு சித்திக்காது; தீக்கையால்தான் வீடுபேற்றை அடையமுடியும். அருள் பாலிப்பவர் சிவபெருமானே ஆவர். எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் சிவதீக்கையால்தான் முக்தி ஏற்படுகிறது. ஆதலால் சிவபெருமானின் திருவருள்தான் முக்கியம்" என்று சாத்திரம் கூறுகின்றது காண்க.

நிச்வாசகாரிகை

உபாசிக்கிறவனுக்கு "நீராடுவதால் அழுக்குப் போதலும்" மந்திரஜபத்தால் மந்திரசித்தியும், பூசையால் ஸாந்நித்யமும், ஹோமத்தால் குறித்த பயனும், தியானத்தால் எங்கும் வியாபித்துள்ள இறைவனை உள்ளத்தில் காணுதலும், யோகங்களால் யோகித்தன்மையும், விரதத்தால் காயசுத்தியும், தீக்கையால் வீடுபேறும் சித்திக்கும்" என்று சொல்லுகிறது.

---

 * ख विमुक्ताः † ख निवसन्ति

• அபரஞானம்

स्कान्दे भृगुशापे च

नानाश्रम [कृत]ः कश्चिदुत्कर्षो विद्यते नृणाम् ।
परां दीक्षां विना शैवं (वीं) बन्धत्रयविमोचनीम् ॥
तस्मान्मुक्तिर्दीक्षयैव नाश्रमैर्नान्यकर्मभिः ॥

तथा ज्ञानतिलके—

'न दानैर्न तपो यज्ञैर्नव्रतैर्नियमैर्धृतैः ।
न स्नान तीर्थ सम्भूतैर्लक्ष्यते परमं पदम् ॥
अ (ना)नेकै पापसंवा (स्तपसां त्रा) तैर्लभ्यते पुण्यसञ्चयैः ।
बध्नन्ति सर्वथात्मानं को(को)शागारं कृमिर्यथा ॥" २१५

अयं मलपाकवशात् शक्तिपातकर्मणा दीक्षया मोक्षं याति, न तु ज्ञानादिभिरुपायैः तेषां दीक्षाङ्गत्वेन श्रवणात्,

---

ஸாரஸம்ஹிதா

"எந்த ஆன்மாக்கள் பந்தத்தினின்று விடுபடாமல் இருக்கின்றார்களோ, அவர்கள் மோக்ஷசாதனமான தீக்கையைப் பெற்றுப் பரஞானத்தையுமடைந்து வீடு பேற்றையும் அடைகின்றனர்" என்று கூறுவது காண்க.

ஸ்காந்தம் பிருகுசாபத்தில்

"மனிதர்களுக்கு ஆச்சிரமநிலையால் எந்த உயர்வும் இல்லை. சிவதீக்கையால் ஆணவ கன்ம மாயா பந்தங்கள் நீங்குகின்றன; வீடுபேறு கிட்டுகிறது. அஃது ஆச்ரமங்களாலும் கன்மங்களாலும் கிட்டுவதில்லை" என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

ஞானதிலகம்

"தானம் தவம், வேள்வி, விரதம் நியமம், பல புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடுதல், பலவிதமான தவங்கள் நல்வினை முதலியவைகளால் வீடுபேற்றை அடையமுடியாது. வலை பட்டுப்புழுவைப் பந்திப்பது போல இவை ஆன்மாவைப் பந்திக்கின்றன." என்று கூறுகின்றது. 215

योगादेः शिवविषयस्य दीक्षया विनानुपपत्तेः, मलस्य च द्रव्यत्वेन चक्षुःपटलादिवत् ज्ञानमात्रेण निवृत्त्यभावात्, चक्षुर्वैद्य व्यापारेणै (णे) व दीक्षाख्येनेश्वर व्यापारेणैव निवृत्तिसिद्धेश्च । उक्तं श्रीमत्पौष्करे—

"दीक्षैव मोचयेत्पाशान् शिवत्वं च ददात्यणोः ।"

षट्सहस्रिकायामपि—

दीक्षैव मोक्षदा पुंसां कं ? चिदभिव्यक्तिकारिणी ॥

इति । २१६

दीक्षाव्यापारेणाभिव्यज्यमा[ना] त्मचैतन्यस्वरूपं मृगेन्द्र सूत्रेणाह—

कर्तृशक्तिरणोर्नित्या विभ्वी चेश्वरशक्तिवत् ।

तमच्छ(श्छ)न्नतयार्धे(र्थे)षु नाभाति निरनुग्रहा । सू ५५

இந்த ஆன்மா, மலம் பக்குவமுற்றதால் முறையாக சக்திநிபாதம் நிகழ, தீக்கையால் வீடுபேற்றை அடைகிருன். ஞானம் முதலிய உபாயங்களால் அதனை அடையமுடியாது; ஞானம் முதலிய உபாயங்கள் தீக்கைக்கு அங்கமாகச் சொல்லப்படுவதால் என்றறிக.

சிவபெருமானைக் குறித்துச் செய்யும் யோகம் முதலியவைகளும் சிவதீக்கை அன்றி ஏற்படாமையாலும், மலமும் திரவியமாக இருப்பதால் கண்ணிற்குப் படலம் போல ஞானமாத்திரத்தால் விலகாமையாலும், அது கண் மருத்துவருடைய செயலால் நீங்குவது போல, தீக்கை எனப்படும் ஈச்வர வியாபாரத்தாலேயே ஆணவமல நிவிருத்தி ஏற்படும்.

பௌஷ்கரம்

"தீக்கைதான் பாசங்களினின்றும் விடுவித்துச் சீவனுக்குச் சிவபேற்றினை அளிக்கிறது" என்று சொல்லுகிறது.

अणोः- आत्मनः, कर्तृशक्तिः- ज्ञानक्रियात्मिका शक्तिः, ईश्वरशक्तिवत् - ईश्वरस्य शक्तिस्तद्वत्, नित्या - आद्यन्तरहिता, विह्वा (श्वी) - व्यापिकाच । यद्येवं नित्यत्वाद् विभुत्वाच्चा सर्वदाह(भान) प्रसङ्गा (ङ्गः)

तथा—

व्यञ्जिका यत्र यत्रास्य शरीरं तत्र तत्र तु ।
भोग्यार्थं स्याद्गुणव्यक्तिव्यापित्वं तेन गम्यते ॥ इति ।

ஷட்ஸஹஸ்ரிகா

"ஞானசக்தியை வெளிப்படுத்துகின்ற தீக்கை தான் உயிருக்கு மோக்ஷத்தை அளிக்கிறது" என்று கூறுகிறது. 216

தீக்கை என்னும் செய்கையால் வெளிப்படுத்தப் படுகின்ற ஆன்மாவின் ஞானக்ரியா சக்தியின் இலக்கணத்தை மிருகேந்திர சூத்திரத்தால் கூறுகின்றார்.

கர்த்ருசக்திரணோர்நித்யா விப்வீ சேச்வரசக்திவத் ।
தமஸ்சந்நதயா1ர்தேஷு நாபாதி நிரநுக்ரஹா ॥ சூ 55

சீவனுடைய ஞானக்ரியா ரூபமான சக்தியானது சிவபெருமானுடைய சக்தியைப் போன்று முதல் முடிவு இல்லாதது; வியாபகமானது. இவ்வாறு நித்தியமாகவும் விபுவாகவும் இருக்குமானால் அதற்கு என்றும் பிரகாசித்தல் ஏற்படவேண்டிவரும்.

அவ்வாறே

"சீவனுக்கு எவ்வெவ்விடத்தில் கலாதி வியஞ்சகம் உண்டாம், அவ்வவ்விடத்தில் சுகதுக்க போகத்திற்காக சரீரமும் உண்டாம்; அவ்வவ்விடத்தில் ஞானக்ரியா சக்திகளின் தோற்றமும் ஏற்படுகிறது என்பதனால் அச்சக்தியும் வியாபகமானது என்று பெறப்படுகிறது. படவே, அது என்றும் பிரகாசிக்கவேண்டும் என வினவக் கூறுகின்றார்.

தாவில் கத்துரு சத்தி யுயிர்க்கிறை
வீவில் சத்தியி னித்த வியாபியா
மாவ வித்தை மறைத்தலின் மன்னருண்
மேவ ருத்தத் ததுவிளங் காதரோ] [சதமணிமாலை]

अत आह — अर्थेषु - विषयेषु करणीयस्वरूपेषु, तमच्छ(श्छ)न्नतया तमसा- अनादिमलेन, छन्नतया- आवृतत्वात, निरनुग्रहा- अनुग्रहा (हो) -व्यञ्जकः, तद्रहिता सती नाभाति- न भासते।

तदुक्तं रत्नत्रये —

"गलिते सर्वथा बन्धे विमुक्ते चाणवे मले।
सर्वार्थद्योतिका शक्तिः शिवस्येव विजृम्भते ॥" इति। २१७

आत्मशक्तेर्विभुत्वेऽपि तद्भास [स्य] व्यञ्जकाधीनत्वात सर्वज्ञतापि नास्तीति पराख्य सूत्रेण दर्शयति—

विभुः सन् ज्ञानरूपोऽपि प्रदेशे वेत्ति येन तत्।
किञ्चिज्ज्ञ स्तेन सः प्रोक्तो व्यवधानानिदर्शनात्॥ सू ५६

அந்த ஞானக்ரியா சக்தி அநாதி மலத்தால் மறைபுண்டு வியஞ்சகம் இல்லாததாய்க் கொண்டு செய்ய வேண்டிய விஷயங்களில் பிரகாசிப்பதில்லை என்றறிக. இரத்தினத்திரயம்

"பாசங்கள் நீங்கவே, ஆணவமலமும் நீங்குகிறது. அப்பொழுது எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச்செய்கின்ற ஞானக்ரியாசக்தியானது சிவபெருமானின் ஞானக்ரியா சக்தி போல வியாபகமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது" என்று கூறுகின்றது. 217

ஆன்மாவின் சக்தி வியாபகமாயினும் அது விளங்க உபகரணம் வேண்டியிருத்தலால், அதற்கு முற்றறிவுத் தன்மையும் இல்லை என்பதைப் பராக்கிய சூத்திரத்தால் சொல்லுகிறுர்.

*விபுஸ்ஸந் ஜ்ஞாந ரூபோzபி ப்ரதேசே வேத்தி யேந தத் ।
கிஞ்சிஜ்ஞஸ்தேந ஸ: ப்ரோக்தோ வ்யவதாநாநிதர்சநாத் ॥ சூ56

---

* நிறைந்த ஞான நிலையுள ளுயினு
மிறந்து தானிடை யீடின்றிக் காண்கில
னறிந்து ளாஞே சிடத்தினி லாதலாற்
செறிந்து ளான்சிற் றறிஞ னெனவவன் (சதமணிமாலை)

ज्ञानरूपः ज्ञानमेव[रूपं]स्वरूपं यस्य सः ज्ञानरूपः । विभुः - व्यापकः, सन्नपि प्रदेशे - कलादिव्यञ्जकप्रदेशे, येन कारणेन तत् - ज्ञेयं, वेत्ति - जानाति, तेन - कारणेन सः- आत्मा, किञ्चिज्ज्ञः, किञ्चित् जानातीति किञ्चिज्ज्ञः, प्रोक्तः- प्रतिपादितः । तत्र हेतुमाह - व्यवधानानिदर्शनात् । व्यवधाने, व्यञ्जकरहितस्थले, अनिदर्शनात्- निदर्शनाभावात् ज्ञानाभावादित्यर्थः । २१७

यद्यात्मनो व्यञ्जकवशात् किञ्चिज्ज्ञत्वं, तर्हि दीक्षारूप व्यञ्जके सत्यपि सर्वज्ञत्वमात्मनो नस्यात्; व्यञ्जकत्वाविशेषात् इत्याशङ्कां दृष्टान्तपूर्वं व्यञ्जकतारतम्यप्रतिपादकेन सूत्रान्तरेण निरस्यति—

स्वल्पेऽपि(भि) व्यञ्ज(ज्य)ते स्वल्पं मह म(न्म) हति तत् स्थितम् ।

[या]दृक् तादृक् भवेत् तस्य प्रदीपस्तिमिरे यदा(था) ॥ सू. ५७

சீவன் ஞானவடிவினனுயும் வியாபகனுயுமிருந் தாலும், கலாதிவியஞ்சகங்களைக் கொண்டு அறிய வேண்டியதை அறிகின்ற காரணத்தால் அவன் சிற்ற றிவுடையவன் என்று கூறப்படுகிறுன்; இங்குக் காரணம் கூறுகிருர் व्यवधानानिदर्शनात् (வ்யவதாநா நிதர்சநாத்) என்று. கலை முதலிய வியஞ்சகம் இல்லாதபொழுது அவ்வறிவு நிகழாமையால் என்பது பொருள். 218

ஆன்மாவிற்கு வியஞ்சகத்தின் துணை வேண்டி யிருத்தலின் காரணமாகச் சிற்றறிவுத்தன்மை ஏற்படு கிறதென்ருல், அப்பொழுது தீக்கை என்ற வியஞ்சகம் ஏற்பட்டபொழுதும் ஆன்மாவுக்கு முற்றறிவுத் தன்மை ஏற்படமாட்டாது, இதுவும் வியஞ்சகமாக இருத் தலால் - என்னும் ஐயத்தை உதாரணத்தின் மூலமாக வியஞ்சகத்தின் தாரதம்மிய வகையைச் சொல்லுகின்ற

तत्- मलरुद्धं चैतन्यं, स्वल्प (पे)- व्यञ्जके स्वल्पे सति, स्वल्पं स्वयमभिव्यज्यते । महति-व्यञ्जके महति सति, महत् अभिव्यज्यते । तत्र दृष्टान्तमाह-यथा तिमिरे-अन्धकारे, प्रदीपः- अर्थव्यञ्जकप्रदीपः, यादृक् अल्पव्यञ्जको वा महाव्यञ्जको वा भवेत्, तथा तस्य चैतन्यस्य व्यञ्जकमित्यध्याहारः । तादृक् तथाविधं अल्पं वा महद्वा स्थितं व्यञ्जकतया स्थितमिति ।

तथा च कलादिरूपादल्पाद्व्यञ्जकात् दीक्षारूपस्य महा व्यञ्जकतया च न चात्मनस्सर्वज्ञत्वानुपपत्तिरित्यर्थः । २१९

மற்றொரு சூத்திரத்தால் நீக்குகிறார்.

* ஸ்வல்பேzபிவ்யஜ்யதே ஸ்வல்பம் மஹந் மஹதி தத் ஸ்தீதம்
யாத்ருக் தாத்ருக் பவேத் தஸ்ய ப்ரதீப ஸ்திமிரே யதா 11 சூ 57

மலத்தால் தடையுண்ட ஞானமானது வியஞ்சகம் குறைவாக இருக்குங்கால், சிறிது வெளிப்படுகிறது. வியஞ்சகம் பெரிதாக இருக்குங்கால், ஞானமும் நன்கு விளக்கம் பெறுகிறது; இங்குத் திருட்டாந்தம் கூறு கின்றார். திணிந்த இருளில் விளக்குச் சுடரின் சிறுமை பெருமைக் கேற்பப் பொருள் புலப்படுவது போல, உயிரின் அறிவும் வியஞ்சகத்தின் சிறுமை பெருமைக்கு ஏற்றவாறு வெளிப்படும். ஸ்வல்ப வியஞ்சகமான கலாதி களைக்காட்டிலும் தீக்கை மஹத்தான வியஞ்சகமாக இருப்பதால், ஆன்மாவிற்கு முற்றறிவுத் தன்மை ஏற்படமாட்டாது என்பது இல்லை என்பது பொருள். 219

---

* [தெரிய ஞானஞ் சிறிதிற் சிறியதாப்
பெரிது தன்னிற் பெரிதென நிற்குமெப்
பரிசி ருந்துள தப்பரி சாவதா
மிருளின் வைகு மெரிசுட ரென்னவே] சதமணிமாலை

आत्मनः चेतनत्वं च स्वशक्तियोगात् अचेतनत्वं च तदभावादित्येतत् निश्वासकारिकासूत्रेण दृष्टान्तमुखेन दर्शयति-

स चेतनः स्मृतो जीवो यदा शक्त्या तु युज्यते ।
अन्यथा निष्कलो ह्यात्मा विषसुप्त्येव लक्ष्यते ॥ सू ५८

जीवः-आत्मा, यदा तु-यस्मिन्काले, शक्त्या-अभिव्यक्तया स्वशक्त्या, युज्यते सम्बध्यते, तदा सः- जीवः, चेतनः-चैतन्य युक्तः इति स्मृतः । आगमज्ञैरितिशेषः । अन्यथा हि- अभि-व्यक्तशक्त्यभावे, आत्मा-जीव [:], निष्कल [:]कला चैतन्यं तद्रहितो निष्कलः अचेतन इति । तत्र दृष्टान्तमाह-विषसुप्त्येव विषेण सुप्तिः मूर्च्छा तथेव तथायुक्त इव लक्ष्यते -दृश्यते ।

यथा विषमूर्च्छावस्थायामात्मनश्चैतन्याभिव्यक्त्यभा-वादेव अचेतनत्वं न तु चैतन्यराहित्यात्; तथास्यापि

சீவனுக்குச் சேதனத் தன்மை சக்தி யோகத்தாலும், அசேதனத்தன்மை சக்தி யோகம் இன்மையாலும் நிகழும் என்பதை நிச்வாசகாரிகையின் சூத்திரத்தால் உதாரணமூலமாக விளக்குகிறார்.

* ஸசேதந: ஸ்ம்ருதோ ஜீவோ யதா சக்த்யா து யுஜ்யதே ।
அந்யதா நிஷ்கலோ ஹ்யாத்மா விஷஸுப்த்யேவ லக்ஷ்யதே ॥ சூ 58

சீவன் எப்பொழுது அருட்சக்தி யோகத்தால் அறிவாற்றல் வெளிப்படுகின்ற நிலையை அடைகின்றானோ, அப்பொழுது அவன் சேதனன் என்று ஆகம வல்லுநர்களால் கூறப்படுகிறான். அறிவாற்றல் வெளிப்படாத நிலையில் அவ்வான்மா அசேதனன் எனச் சொல்லப்படுகிறான்.

---

* [அறிவ னுருவன் சத்தி யடுத்திடிற்
செறிவு றுனெனிற் செப்பிய சீவனிங்
கறிவி லானென் றறையப் படுவரோர்
மறிவு மால மயக்குளனென்னவே] (சதமணிமாலை)

चैतन्यव्यक्त्यभावादेवाचेतनत्वं, न तु सर्वथा लोष्ठवत् चैतन्याभावादित्यर्थः । २२०

अथातीतावस्थि (स्थ) स्यात्मनो ज्ञानशक्त्या प्रबोधनं दृष्टान्तमुखेन किरणसूत्रेण निरस्यति—

गुरुर्यथाग्रतः शिष्यान् सुप्तान् दण्डेन बोधयेत् ।
शिवोऽपि मोहनिद्रायां सुप्ताञ्छक्त्या प्रबोधयेत् ॥ सू ५९

(இவ்விடத்துத் திருட்டாந்தம் கூறுகின்றார்)
"विषसुप्त्येव" (விஷஸுப்த்யேவ) என்று.

விடத்தால் மூர்ச்சையுற்றவனைப் போல ஆன்மா காணப்படுகிறான். விடத்தால் மூர்ச்சையுற்ற நிலையில் தன்னறிவு விளங்குவதில்லை. அதனால் அஃது அசேதனத்தன்மை. ஆனால் அவனிடம் அறிவு இல்லாத காரணத்தால் இல்லை; மூர்ச்சை தெளிந்த பின்னர் அறிவு வெளிப்படுகிறதைக் காண்கிறோம். அதுபோலவே, சேதனத்தன்மைக்கு அபிவ்யக்தி இல்லாமையாலேயே அசேதனத்தன்மை நிகழ்கிறது. ஆதலால் பாஷாணத்தைப்போல, என்றும் அவன்பால் அசேதனத்தன்மை இல்லை என்பதாம். 220

மேலும் மயங்கிய நிலையில் உள்ள ஆன்மாவிற்குத் திருவருட்சக்தியால் அறிவு விளக்கம் ஏற்படுகிறது என்பதை உதாரண வாயிலாகக் கிரண சூத்திரத்தால் நிராகரிக்கின்றார்

* குருர் யதாக்ரத: சிஷ்யாந் ஸுப்தாந் தண்டேந போதயேத் ।
சிவோऽபி மோஹநித்ராயாம் ஸுப்தாந் சக்த்யா ப்ரபோதயேத் ॥ சூ59

---

* [குரவன் முன்றுயில் கொள்ளுமா ணாக்கனை
யுரிய கோலி னுணர்த்துவ னீசனுந்
துரிய போகத் துயில்பெறு வான்றனை
யரிய சத்தியி னுலறி விப்பனால்.] சதமணிமாலை

यथा गुरुः- आचार्यः, अत्र गुरुशब्दार्थः—

गु शब्दस्त्वन्धकारश्च रु शब्दस्तन्निरोधकः ।
अन्धकारनिरोधित्वाद्गुरुरित्यभिधीयते ॥

अग्रतः - पुरतः, सुप्तान्- निद्रापरवशान्, शिष्यान्- शासनार्हान्, दण्डेन- वेत्रादिना करणेन, बोधयेत्- प्रबोधयेत । अग्रेस्थितत्व(त्वा)विशेषेऽपि शासनार्हान् मलपरिपाकयोग्यत्वेन गुरुर्दण्डेन बोधयति, नत्वशिष्यानित्यर्थः । तथा शिवोऽपि परमेश्वरोऽपि, मोहनिद्रयां मा(मो)हः- मलः तस्य [निद्रा] कार्य प्रत्यसामर्थ्यं परिपाकविशेषः, तस्यां सत्यामपि, सुप्तान्- तन्निवृत्युपायसंविर (द्र) हितान् पशून्, शक्त्या- करणीभूतया ज्येष्ठाशक्त्या बोधयेदिति । २२१

आत्मशक्तेरभिव्यक्तिप्रकारं दृष्टान्तमुखेन सूत्रान्तरेण प्रतिपादयति—

यथा भेषजसामर्थ्यादशक्तानां बलं परम् ।
तेन तच्छक्तियोगेन सामर्थ्यममितं भवेत् ॥ सू ६०

குரு என்பவர் ஆசாரியராவார். குரு என்ற சொல்லின் பொருள் வருமாறு... 'கு' இருள்; (அஞ்ஞானம்) 'ரு' அதைத் தடை செய்தல். அஞ்ஞானத்தை விலக்குவதால் குரு எனப்படுகிறார். ஆசாரியர் தம் முன்னிலையில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் உபதேசிக்கத் தகுந்த சீடர்களைப் பிரம்பினால் தட்டி எழுப்புவார். மலபரிபாகத்தால் தகுதியுடையவர்களாக இருத்தலால், குரு சீடர்களைப் பிரம்பால் தட்டி எழுப்புகிறார்; முன்னிலையில் இருப்பினும் உபதேசிக்கத் தகாதவர்களை எழுப்பவில்லை. அவ்வாறே சிவ பெருமானும் ஆணவமலத்தால் தடைப்பட்ட அறிவாற்றலினின்று அதை நீக்கும் உபாயஞானம் இல்லாத ஆன்மாக்களைத் தமது ஜ்யேஷ்டா சக்தியால் எழுப்பு கிறார் என்பது பொருள். 221

अशक्तानां-व्याधिना सामर्थ्यरहितानां, भेषजसामर्थ्यात्-भेषजस्य-औषधस्य सामर्थ्यात्-वीर्यात्, यथा- येन प्रकारेण,परं-उत्कृष्ट (ष्टं), बलं- प्राग् विद्यमानसामर्थ्यं, भवेदिति शेषः। तथा तेन तच्छक्तियोगेन-तस्य- शिवस्य, शक्तिः रौद्री अनुग्राहक शक्तिः-तस्या योगेन- सम्पर्केण, मितं न भवतीत्यमितं-देशकाल परिच्छेदशून्यं, सामर्थ्यं-प्राक्सिद्धरूपं ज्ञानक्रियात्मकं सामर्थ्यं, भवेत्- अभिव्यक्तं भवेदिति। २२२

पराकृय सार्धसूत्रेण न केवलमस्यात्मनो मोक्ष एवशिवः शक्त्यापेक्ष्या (शिवशक्त्यपेक्षा) किन्तु देह भोगयोगयोरपीत्याह

शिवत्वाद्युज्यते मोक्षे पशुत्वाद्युज्यते तनौ।
भोगेष्वपि च सामर्थ्यात् कर्मणो(णां)मुनिसत्तम॥ सू ६१
ईश्वराधिष्ठितात्मासावस्वतन्त्रो यु(य) तस्तु सः। सू ६२

ஆன்மசக்தி வெளிப்படும் விதத்தை உதாரண வாயிலாக மற்றொரு சூத்திரத்தால் விளக்குகிறார்:

* யதா பேஷஜ ஸாமர்த்யாதசக்தாநாம் பலம் பரம்।
தேந தச்சக்தி யோகேந ஸாமர்த்ய மமிதம் பவேத்॥ சூ 60

நோயால் வலிமை இழந்தவனுக்கு மருந்தின் ஆற்றலால் எவ்வாறு மேலான முன்னிருந்த வலிமை ஏற்படுகிறதோ, அவ்வாறே சிவபெருமானின் அருட் சக்தியின் சம்பந்தத்தால் தேச காலங்களால் அளவிட முடியாத இயல்பாகவிருந்த ஞானக்கிரியா ரூபமான ஆற்றல் ஆன்மாவினிடத்தில் வெளிப்படுகிறது என்பது பொருள். 222

---

* மருந்தி னாற்றலின் மிக்க வலிவரும்
அரந்தை நோயிற் றவர்க்கது போலிறை
பொருந்து சக்தி பொருந்தி லளவிலா
திருந்த வாற்ற லிசையு முயிர்க்கரோ]

यतः-यस्मात्कारणात्, अस्वतन्त्रः-इष्टप्राप्त्यनिष्टपरिहारयोः स्वातन्त्र्यरहितः- ततः, तस्मात् कारणात्, ईश्वरेण - परमेश्वरेण अधिष्ठितः आत्मा- स्वरूपं ज्ञानक्रियात्मकं, यस्य असौ आत्मा, शिवत्वात्-शिवत्वं पशुत्वनिवृत्तिः मलपरिपाकः तस्मान्निमित्तात्, मोक्षे युज्यते-सम्बध्यते । पशुत्वात्- पशुत्वं मलपरिपाकाभावः, तस्मात्, तनौ- देहे, युज्यते । कर्मणां सामर्थ्यात् भोगेष्वपि- सुखदुःखात्मकेष्वपि, युज्यते । मुनिसत्तम इति श्रोतुः सम्बोधनम् । २२३

ஆன்மாவிற்கு வீடுபேற்றை அடைவதற்கு மாத்திரம் சிவசக்தியின் துணை வேண்டும் என்பதில்லை; தனுகரண புவன போகங்களை அடைவதிலும் சிவசக்தியின் துணை வேண்டற்பாலது என்பதைப் பராக்கியத்தின் ஒன்றரைச் சூத்திரத்தால் சொல்லுகின்றார்

* சிவத்வாத் யுஜ்யதே மோக்ஷே பசுத்வாத் யுஜ்யதே தநௌ!
போகேஷ்வபிச ஸாமர்த்யாத் கர்மணாம் முனிஸத்தம II சூ 61
ஈச்வராதிஷ்டிதாத்மாஸாவஸ்வதந்த்ரோ யதஸ்து ஸ: ! சூ 62

எக்காரணத்தால் ஆன்மா விரும்பியவற்றை அடைவதிலும் வேண்டாதவற்றை விலக்குவதிலும் சுதந்திரமற்றவனாக இருக்கின்றானோ, அக்காரணத்தால் சிவபெருமான் ஆன்ம அறிவிலே தங்கி நின்றுணர்த்த, ஆன்மா மலபரிபாகத்தின் காரணமாக வீடுபேற்றை அடைவிக்கப்படுகிறான். மலபரிபாகம் நிகழாதபொழுது அவ்வான்மா தனுகரணங்களுடன் சேர்க்கப்படுகிறான். கன்மங்களின் வலிமையால்சுகதுக்க போகங்களிலும் சேர்க்கப்படுகிறான் என்பது பொருள்.

---

* அகன்றுள சுதந்த ரத்தா லானதிட் டிக்கப் பட்டு
மிகன்றுள வினையாற் போக மிசைபவ னெனினு மென்றும்
புகுந்துள பசுத்து வத்தாற் பொருந்துவன் யாக்கை தன்னிற்
நிகழ்ந்துள சிவத்து வத்தாற் சேருபவன் முக்தி யான்மா.]
(சதமணிமாலை)

अथात्मनो भोगमोक्षयोः परस्परभिन्नकारणमपेक्षितमिति मृगेन्द्र सूत्रेण प्रतिपादयति—

नित्यव्यापक चिच्छक्ति निधिरप्यर्थ सिद्धये ।
पाशवं शाम्भवं वापि बलमन्वेष्टि नान्यथा ॥ सू ६३

[स किलात्मा] नित्यव्यापक चिच्छक्तिनिधिः- नित्या च व्यापिका चेयं चिच्छक्तिः नित्यव्यापकचिच्छक्तिः तस्याः निधिः आस्पदमपि, अर्थसिद्धये- अर्थौ भोगमोक्षौ तयोः सिद्धये, भवावस्थायां भोगलक्षणस्यार्थस्य निष्पत्तये पाशवं पशोरिदं-पाशवं पशुसम्बन्धि, बलं- सामर्थ्यं, पशूपचितकलाद्युक्ते-(ते) तनं अन्वेष्टि - अपेक्षते । मुक्तिनिमित्तं च शाम्भवं शम्भु सम्बन्धि दीक्षारूपं बलं अन्वेष्टित्यनुषङ्गः । भोगमोक्षावस्था-द्वयेऽपि अयमात्म (त्मा) पाशवं वा पारमेश्वरं वा स्वसामर्थ्योत्ते जनमपेक्षत इत्यर्थः । अन्यथा-बलोत्तेजनाभावे, नअर्थसिद्धिरित्यध्याहारः । भोगमोक्षौ नसिद्ध्यत इति । २२४

முனிஸத்தம என்பது கேட்கின்ற முனிவர்களின் விளிவேற்றுமை. 223

மேலும், ஆன்மாவின் போகமோக்ஷங்களுக்கு உரியவான வெவ்வேறு காரணங்கள் வேண்டியுள்ளன என்பதை மிருகேந்திர சூத்திரத்தால் கூறுகின்றார் :

* நித்ய வியாபக சிச்சக்தி நிதிரப்யர்த்த ஸித்தயே ।
பாசவம் சாம்பவம் வாபி பலமந்வேஷ்டி நாந்யதா ॥ சூ 63

அவ்வான்மா நித்தியமானதும் வியாபகமானது மான சிற்சக்தியோடு கூடியதாக இருந்தாலும், பிறவி நிலையில் போகத்தை நுகரக் கலாதிகளின் சேர்க்கையையும் வீடு பேற்றிற்குச் சிவசம்பந்தமுள்ள சிவதீக்கை

* [நித்திய வியாப கத்த தாகியே நின்ற வச்சிற்
சத்தியி னிடமா யுற்ரு ளுயினுந் தானருந்தச்
சித்தியின் பொருட்டு நண்ணுந் திகழ்தரு பாச வத்தை
மெய்த்துள சாம்ப வத்தை வேருென்ரு லாற்ற நண்ணுன்.]

अथ भोगमोक्ष (क्षा) पेक्षणीयस्य ज्ञान [स्य] स्वरूपं कालोत्तरसूत्रेण दर्शयति—

विश्वस्यानेकरूपस्य ज्ञानमेव(कं) शिवात्मकम् ।
व्यापकं विमलं शान्तं भुक्तिमुक्तीति येन तत् ॥ सू ६४

अनेकरूपस्य - *चतुर्दशविधभूतरूपस्य, विश्वस्य-जगतः, येन - ज्ञानेन, भुक्तिमुक्ति (र्ता) भुक्तिर्मुक्तिश्च । भवत इति शेषः । तत् शिवात्मकं- शिवस्य(स्व)रूपं, ज्ञानं- परं ज्ञानं, एकं- अद्वितीयं, व्यापकं - सर्वगतं, विमलं - निर्मलं, शान्तं रागद्वेष रहितमिति ।

யையும் விரும்புகிறுன் போகம் வீடு என்ற இரண்டு நிலைகளிலும் ஆன்மா முறையாகப் பாசங்களின் வாயிலாக உண்டாகும் அறிவாற்றலையும், சிவபெரு மானின் திருவருளால் உண்டாகும் ஆற்றலையும் நோக்கி நிற்கின்றுன் என்பது பொருள். இவை இல்லாவிட்டால் பயனுகிய போகமோக்ஷங்கள் சித்திக்க மாட்டா என்பது அறியத்தக்கது.

பின்னர், போகமோக்ஷத்திற்கு இன்றியமையாத *ஞானத்தின் இலக்கணத்தைக் காலோத்தர சூத்திரத் தால் விளக்குகிறுர்.

* விச்வஸ்யாநேகரூபஸ்ய ஜ்ஞாநமேகம் சிவாத்மகம் ।
வியாபகம் விமலம் சாந்தம் புக்திமுக்தீதி யேந தத் ॥சூ 64

பதினுன்கு உலகத்திலுமுள்ள சீவனுக்கு எந்த ஞானத்தால் போகம் மோக்ஷம் ஏற்படுகின்றனவோ, அந்த ஞானம் சிவசக்தி யென்னும் பரஞானமேயாகும், அதுவே சிறந்தது; வியாபகமானது; நின்மலமானது; விருப்பு வெறுப்பற்றது என்பது.

---

* [உருவள விலவ டைந்த வுலகினுக் கொன்றே யாகிப்
பரசிவ மயமா யாண்டும் பரந்ததாய் விமலமாகித்
திரிவறு சாந்த மாகித் திகழ்வுறு கின்ற ஞானம்
பொருவறு நுகர்வு வீடு புரிகுவ தாகி நிற்கும்] சதமணிமாலை

* ख चतुर्विध

* பரஞானம்

तस्या एव ज्ञानशक्तेः शिवसमवायित्वं च आत्मशिवयोः संयोजकत्वं च निश्वास सार्धसूत्रेण दर्शयति—

एकैव वस्तुतः शैवी या शक्तिर्निर्मला परा ।
अविनाभाविनि(नी)शम्भोः शुचेरुष्णमिव प्रभोः ॥
तयात्मशिवयोः सन्धिः शिवबोधपरापरा । सू ६५

निर्मला-मलरहिता, परा-उत्कृष्टा, शैवी शिव सम्बन्धिनी या शक्तिः सा वस्तुतः-परमार्थतः, एका-भेदरहितैव ।
निश्वासोत्तरे—

एकैव शिवोऽश (वश) क्तिस्तथा कार्यादि (णि) भेदतः ।
तस्माच्छिवात्मिका शक्ति भो(क्तिर्भो)ग मोक्षौ शिवेच्छया ॥
इति ।

அந்த ஞானசக்தி சிவபெருமானோடு சமவாயத் தன்மை உடையது; ஆன்மாவைச் சிவபெருமானோடு சேர்ப்பிக்கிறது என்பதை நிச்வஸாகமத்தின் ஒன்றரைச் சூத்திரத்தால் விளக்குகிறார்.

* ஏகைவ வஸ்துத: சைவீ யா சக்திர் நிர்மலா பரா ।
அவிநாபாவிநீ சம்போ: சுசேருஷ்ணமிவ ப்ரபோ: ॥ சூ 62

மலமற்றதும் மேலானதுமாகிய சிவசக்தி ஒன்றேயாகும்.

நிச்வாஸோத்தரம்

"சிவசக்தி ஒன்றே. அது காரிய வேறுபாட்டால் பலவகைப்படும் சிவபெருமானுடைய விருப்பால் சிவ சக்தி ஆன்மாக்களுக்குப் போகமோக்ஷங்களைக் கொடுத் தருளுகிறது" என்று கூறுகிறது.

* [நிருமல மாகி மேலாய் நிகழ்ந்தெரி வெம்மை போலப்
பிரிவில தாகி யொன்றாய்ப் பெரும்பரா பரையாய் நின்ற
வொருசிவ சத்தி தானே யுயிரொடு பாசி வத்தைத்
திரிவற வுணர்த்தி யன்ன திகழ்வுறச் சத்திப் பிக்கும்.]

(சதமணிமாலை)

पुनः कीदृशीत्यत आह–शुचेः- अग्नेः, उष्णं- उष्णत्वमिव प्रभोः- प्रभवनशीलस्य शम्भोः- शं भवत्यस्मादिति शम्भुः तस्य परमेश्वरस्य, अविनाभाविनी अविनाभावः समवाय[:]सा(सो)ऽस्यास्तीत्यविनाभानिनी समवायिनी ।

तथा पौष्करे –

शिवस्य समवेता या शक्तिर्ज्ञानात्मिकाऽमला ।
शैव (सैव) ज्ञानमितिप्रोक्तं शब्दं तदनुमापकम् ॥ इति ।

पुनः कीदृशी ?अत आह-शिवबोधपरापरा । शिवस्य बोधः शिवज्ञानं, तद्विषये परा अपरा च, परापरभिन्नेत्यर्थः । तथा चादावेवोक्तम् "ज्ञानं द्विविधमख्यात" मिति । एवंविधया तया-ज्ञानशक्त्या, आत्मशिवयोः- आत्मा च शिवश्च आत्मशिवौ

மேலும் அச்சிவசக்தி எவ்வாறு உள்ளது எனில், தீயினிடத்து உஷ்ணம் போலவும், எவரிடமிருந்து உயிர்களுக்குச் சுகம் ஏற்படுகிறதோ, அத்தகைய சிவ பெருமானிடம் ஸமவேதையாகவும் இருக்கிறது என்பது அறியத்தக்கது.

பௌஷ்கரம்

"சிவபெருமானிடம் ஸமவாயமாக உள்ள சக்தியே ஞானவடிவாக விளங்குகிறது. அது மலசக்திக்குப் பகையாக உள்ளது. அச்சக்தியே ஞானம் என்று கூறப்படுகிறது. அபர ஞானமாகிய சாத்திரம் அச்சக்தியைத் தெரிவிக்கிறது" என்று கூறுவது காண்க.

மேலும் அச்சிவசக்தி எப்படி உள்ளது எனில், சிவஞானத்தை அறிவிப்பதில் பரம் எனவும் அபரம் எனவும் இருவகைப்படும். இது முதலிலேயே கூறப் பட்டுள்ளது, ஞானம் இருவகைப்படும் என்று.

तयोः, सन्धिः - सन्धानं, अनुग्राह्यानुग्राहकत्व लक्षण सम्बन्धो भवेदिति शेषः । २२६

इदं शाम्भवं ज्ञानं अध्यक्षादिविलक्षणम्, अपरोक्षप्रकाशं, सर्वार्थविषयं चेति मृगेन्द्रसूत्रेण दर्शयति —

नाध्यक्षं नापि तल्लैङ्गं न शाब्दमपि शाङ्करम् ।

ज्ञानमाभाति विमलं सर्वदा सर्ववस्तुषु ॥ सू ६६

तत्र शाङ्करं- शङ्करसम्बन्धि ज्ञानं, अध्यक्ष(क्ष)न-प्रत्यक्षं न भवति । अक्षसव्यपेक्षं ज्ञानं प्रत्यक्षम् । न चेश्वरस्याक्षव्यापारोऽस्ति, अतो न प्रत्यक्षम् । न लैङ्गं - लिङ्ग जन्यं आनुमानिकमपि न भवति, तस्य प्रत्यक्षाधीनवृत्तित्वात् । न श (शा) ब्दमपि

கைய ஞான சக்தியால்தான் ஆன்மாவிற்கும் சிவபெருமானுக்கும் இடையே அருளுக்குத் தகுந்தவன் அருளுகின்றவர் என்ற சப்பந்தம் ஏற்படுகின்றது என்பது அறியத்தக்கது. 226

இந்தப் பதிஞானமானது பிரத்யக்ஷ அனுமான ஞானத்திற்கு மாறுபட்டது; *அபரோக்ஷத்தையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறது, எல்லாப் பொருளேயும் விளங்கச் செய்கிறது என்பதை மிருகேந்திர சூத்திரத்தால் விளக்குகிருர்;

* நாத்யக்ஷம் நாபி தல்லைங்கம் ந சாப்தமபி சாங்கரம் 1
ஜ்ஞாந மாபாதி விமலம் ஸர்வதா ஸர்வ வஸ்துஷு 11 சூ 66

சிவபெருமானுடைய ஞானம் ப்ரத்யக்ஷ ஞானம்

---

* [சங்கரன் விமல ஞானஞ் சாற்றிலத் தியக்கந் தானன்
றங்கனு மான மென்ப தன்றுரை யன்றென்ருலும்
மிங்குறு பொருளெ வற்று மென்றுநின் றிலங்கு மென்னுந்
திங்களங் கண்ணி வேய்ந்த செஞ்சடைப் பகவனூலே]

[சதமணிமாலை]

* இதனுல் அது சாப்த ஞானத்திற்கும் மாறுபட்டது என்று சொல்லப்படுகிறது.

शा (शा) ब्दजन्यं ज्ञानमपि न भवति, तस्यात्यन्त परोक्षार्थ विषयत्वात् । न किञ्चिद्भगवतः परोक्षम् । अतः विमलं- अनाद्यावरणशून्यं, सर्वदा-सर्वस्मिन् काले, सर्ववस्तुषु-समस्त-विषयेषु, आभाति- प्रकाशते । २२७

ननु पञ्चवक्त्रस्त्रिपञ्चदृगित्यादिन (ना) श्र (श्रू) यत एवागमेष्वीश्वरस्य शरीरेन्द्रिययोगः । तत्सद्भावेऽपि कस्मान्न तत्सव्यपेक्षे ईश्वरस्य ज्ञानक्रिये इति चेत् । न । ईश्वरस्य ज्ञानक्रियोपयोगि शरीरेन्द्रिययोगाभावात्, स्वभावतएव [ज्ञान] क्रियाशक्तिमत्त्वात् इच्छामात्रे (त्रे) णैव सर्गस्थित्यादिकरण [क्ष] मत्वात् । भक्तानुग्रहाय तनुग्रहणम्, अन्यथा निराकारे ध्यानपूजयोरयोगात् ।

ஆகாது; இந்திரியங்களைத் துணையாகக் கொண்டு ஏற்படும் ஞானம் பிரத்தியக்ஷம் இறைவனுக்கு இந்திரியங்களைத் துணையாகக் கொண்ட செயல் ஒன்றுமில்லை; அதனால் பிரத்யக்ஷமில்லை. காரணத்தால் உய்த்துணரும் அனுமான ஞானமும் ஆகாது. அனுமானம் என்பது பிரத்தியக்ஷத்தை மூலமாகக் கொண்ட அளவையாக இருப்பதே அதற்குக் காரணம். சாத்திர ஞானமும் ஆகமாட்டாது; அது பரோக்ஷமான பொருளையே விஷயமாகக் கொண்டிருத்தலால். இறைவனுக்கோ எதுவும் பரோக்ஷம் ஆகாது; ஆகையால் அந்த ஞானம் அநாதி மலமற்றது; எப்பொழுதும் எக்காலத்திலும் விளங்குந்தன்மை கொண்டது என்பது பொருள். 227

ஆகமங்களில் பஞ்சவக்த்ர (ஐந்து முகம்) திரிபஞ்ச நயநம் (பதினைந்துகண்கள்) என்று கூறுவதால், சிவபெருமானுக்கும் தனுகரணங்கள் இருப்பதாகத் தெரிய வருகின்றனவே ? அவ்வாறிருக்குங்கால், அவருடைய ஞானக்கிரியைகளுக்குச் சரீரேந்திரியங்களின் துணை ஏன் இருத்தல் கூடாது எனின், கூடாது; இறைவ

उक्तं हि पौष्करे—

"साधकस्य तु रक्षा (लक्ष्या) र्थं तस्य रूपमिदं स्मृतम् ।
सर्वतः पाणिपादं तत् सर्वतोऽक्षिशिरोमुखम् ॥ इति । २२८

अत्र "विमल" मित्यावरणराहित्य प्रतिपादनेन शिवज्ञानं न व्यञ्जकापेक्षम्, नापि संसारिज्ञानमिव संशय विपर्ययानध्यवसाय युक्तमित्युक्तं भवति । यानि किल ज्ञानानि मलशक्त्यावृतानि तानि भोगनिष्पादनाय व्यञ्जकं कलाद्यपेक्षन्ते, तानि तु व्यञ्जकस्य कलादेः स्वल्पप्रकाशकरणात् तथाविधव्यञ्जन भाजि ज्ञेय (ये) विषये व्याघातवन्त्यपि भवन्ति । न चैश्वरं ज्ञानमेवंविधम्, अनाद्यावरणशून्यत्वात् ।

னுக்கு ஞானக்கிரியா சக்திகள் வெளிப்பட உதவியாகத் தனுகரணங்களின் சேர்க்கை வேண்டப்படுவன அல்ல; அவன் இயல்பாகவே எல்லாவற்றையும் ஒருசேர அறிந்து ஒருசேரத் தொழில் நடத்தும் ஆற்றலுடையவனுதலால் என்பது. அவன் சங்கல்ப மாத்திரத்தால் படைப்பு முதலிய ஐந்தொழிலேயும் செய்யும் வல்லமையுடையவன். ஆதலால் பக்தர்களுக்கு அருள்புரிவதன் பொருட்டே திருமேனி கொண்டு விளங்குகின்ருன்; அவன் அவ்வாறு திருவுருவத் திருமேனி தாங்காவிட்டால் அருவத்தில் தியானபூசைகள் நிகழா.

பௌஷ்கரம்,

"எங்கும் எல்லாவற்றையும் உறுப்புக்களாகக் கொண்டு விளங்குகின்ற இறைவன் பக்தர்களுக்கு அருள் புரிவதன் பொருட்டுத் திருவுருவத்திருமேனி பெற்றுள்ளார்" என்று கூறுகின்றது. 228

இங்குச் சிவஞானத்திற்கு "விமலம்" என்ற சொல்லால் மலமறைப்பின்மையைக் கூறியதால், அது வியஞ்சகத்தை நோக்கி நிற்பதன்று; மேலும் பசுஞானம் போலவும் சந்தேகம் விபரீதம் நிச்சயமில்

उक्तं किरणे —

“अनादिमलमुक्तत्वात् सर्वज्ञोऽसौ ततः शिवः ।”

मृगेन्द्रे च —

तच्चा [स्या] वृति शून्यत्वान्न व्यञ्जकमपेक्षते ।
तन्ना (न्न) सांकथितं(शयिकं) तस्माद्विपरीतं न जातुचित् ॥
यानि व्यञ्जकमीक्षन्ते नृ (वृ) तत्वान्मलशक्तिभिः ।
व्यञ्जकस्यानुरोधेन तानि स्युर्वा (र्या) हतान्यपि ॥ इति ।

२२९

லாமை முதலியவற்ருேடும் கூடியதன்று எந்த பசுஞானங்கள் ஆணவமலசக்தியால் மறைப்புண்டு கிடக்கின்றனவோ, அவை போகத்தை அறிந்து அனுபவிப்பதற்குக் கலாதிகளின் உதவியை நாடுகின்றன. கலாதிகளோவென்ருல் சிறிதே விளக்கம் தருவதால் பசுஞானங்கள் அறியத்தக்கவற்றில் முற்றும் அறியாது தடையும் அடைகின்றன. சிவஞானமோ எனில், அவ்வாறன்று. அநாதியான மலமறைப்பின்மையே அதற்கு காரணமாகும்.

கிரணம்

“அநாதி மலமின்மையால், சிவபெருமான் ஸர்வஞ்ஞர் எனப்படுகிருர்” என்று கூறுகின்றது.

மிருகேந்திரம்,

“சிவஞானத்திற்கு மலமறைப்பின்மையால் அது மற்ருேர் உதவியை நோக்குவதில்லை, அதனுல் அது சந்தேக ஞானமாகவோ விபரீத ஞானமாகவோ ஒருபொழுதும் ஆகிறதில்லை. எந்த ஞானங்கள் மலசக்தியால்மூடப்பட்டு வியஞ்சகத்தின் உதவியை நாடுகின்றனவோ, அவை வியஞ்சகத்தை அனுசரித்துச் சிறிது ஞானம் பெற்றுத் தடையும் பெறலாம்” என்று விளங்கக் கூறுகிறது காண்க. 229

इदानीं त्रिविधं बन्धमना (नु) द्य तस्य च बन्धत्वं अस्याणोश्च तद्विमुक्तये शिवत्व व्यक्तये च शिवात् [यः] उपायः प्रवृत्तः तं स्वायम्भुव सूत्रेणाह—

अस्मात् प्रविततादुन्धात् परसंथा(स्था) निरोधकात् ।
दीक्षैव मोचयत्यूर्ध्वं शैवं धाम नयत्यपि ॥ सू ६७

परसंस्थानिरोधकात् परसंस्था-कैवल्यं, तस्या निरोधकात्, प्रविततात् प्रकर्षेण विततात् - विस्तृ (स्तृ) तात्य (त), मलकर्ममायारूपेण त्रिविधादित्यर्थः ।

तदुक्तं तत्रैव—

"माय (ये) [य] माणवं कर्म चैतावदणुबन्धनम् ।
एतच्चोक्तं मया सर्वं सम्सारात्कन (त्मक) काण्डज [म्] ॥

இப்பொழுது ஆணவம் கன்மம் மாயை என்ற மும்மலங்களால் சீவனுக்கு ஏற்பட்ட பந்தத்தன்மையைக்கூறி, ஆன்மா அதனினின்றும் விடுபட்டுச் சிவத்தன்மை அடைவதன் பொருட்டுச் சிவபெருமான் அருளிய உபாயத்தைச் சுவாயம்புவ சூத்திரத்தால் விளக்குகிறார்.

* அஸ்மாத் ப்ரவிததாத் பந்தாத் பரஸம்ஸ்தா நிரோதகாத் ।
தீக்ஷைவ மோசயத்யூர்த்வம் சைவம் தாம நயத்யபி ।। சூ 67

சிவப்பேறு அடைவதைத் தடுக்கின்றதும், விரிவாகப் படர்ந்துள்ளதும் அதாவது மல கன்ம மாயா என்று மூன்று விதமாக விரிந்த .... என்பது பொருள்.

---

* பரந்துமே னிலைவிளக் காகும் பந்தனை
யிரிந்துபோம் படிவிடுத் திடுதல் செய்வதும்
பொருந்துமே லாஞ்சிவ பதம்பொருந்துறத்
திரிந்திடா தருள்வதும் தீக்கை யாகுமால் [சதமணிமாலை]

अस्माद्बन्धात् अमुं दीक्षैव मोचयति । अत्र दीक्षैवेत्यव-धारणं मतान्तरोक्त बोधादि निवृत्त्यर्थम् । तथाहि ये तावत् पशुमतप्रोक्ता[बोधा]द्युपायास्ते पाशव्यञ्जकत्वात् पाशरूपत्वाच्च न पुरुषार्थसाधकं (का) भवति (न्ति) ।

यथा तत्रैव—

पाश ज्ञानान्न मुक्ति (क्तिः) स्यात् पशुज्ञानात् तथैव च ।
सर्व [त] श्च यतो मुक्तिः पतिज्ञानेन गम्यते ॥ इति ।

पाश ज्ञानादिस्वरूपं चिन्त्ये प्रतिपादितम्—

"शास्त्रजालानि नादान्तं पाशज्ञानं वरानने ।
पशुज्ञानमिति प्रोक्तो (क्तं) ह्यहं ब्रह्माभिमानतः ॥
शिववस्तु परं तस्मान्मन्त्रातीतो निरञ्जनः ।
सर्वज्ञः सर्वगः शान्तः सर्वात्मा सर्वतोमुखः ॥ इति ।

२३०

இவ்வாறே,

"மாயேயம் ஆணவம் கன்மம் இவைகள்தாம் உயிர்களைப் பந்திக்கின்றன" என்று அந்த நூலிலேயே கூறியுள்ளது காண்க.

இந்த மூன்று விதமான கட்டிலிருந்து ஆன்மாவைத் தீக்கையே விடுவிக்கிறது.

இங்கு ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது. மற்ற மதங்களில் கூறப்படும் ஞானம் முதலியவை பந்தத்தினின்று விடுவிப்பதற்குக் காரணமாகா என்பது பொருளாகும். அஃதாவது – பசுமதத்தில் சொல்லப் பட்டதான ஞானம் முதலிய உபாயங்கள் பசுஞானத்தைத் தருவதாலும், பாசரூபமாக இருத்

ये अस्मिन् शास्त्रे प्रोक्ता विज्ञानयोगादयस्ते दीक्षाङ्गत्वात् तात्सिद्ध्यर्थं प्रतिपाद्यन्त इत्येतावतावधारितम् ।

तथा श्रीमत्पराख्ये—

"ज्ञानादीनामुपायानां दीक्षा कारणमिष्यते ।
चतुर्णामङ्गता प्रोक्ता तत्स्वरूप विभागतः ॥
कारण प्रयोजनमित्यर्थः ।
"यावन्न तद्गतो भावस्तावत् स्यान्न क्रियाक्रमः ।
अतः क्रियापि तस्याङ्गं पूजाहोमादिलक्षणा ॥
[भस्म] चर्या कृ (त्र) ताद्याश्च चर्याङ्गत्वमुपाग (ता):
प्रत्याहारादियोगे (गो) ऽपि धारणध्यानसंयुतः ।

தலாலும் அவை மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பன ஆக மாட்டா என்பது.

அவ்விடத்திலேயே,

"பாச ஞானமும் பசு ஞானமும் முக்திக்குக் காரணமாக மாட்டா; எவ்வகையிலும் பதிஞானமே முக்திக்குக்காரணமாகும்" என்று கூறியுள்ளது அறிக.

பாச ஞானம் முதலியவற்றின் இலக்கணம் சிந்தியாகமத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.

"சாஸ்திரம் முதலிய கலை ஞானங்களும், நிலம் முதல் நாதமீறாகிய பொருட்பிரபஞ்ச ஞானமும், பாச ஞானமாகும்; நான் பிரம்மம் என்னும் ஞானம் பசு ஞானமாகும். இவைகளுக்கு மேற்பட்ட ஞானம் சிவபெருமானே மேலானவர் என்பது. அவர் மந்திரத்தைக் கடந்தவர்; மலமற்றவர்; முற்றறிவு உடையவர்; எங்கும் நிறைந்தவர்; சாந்தர்; தடையில்லாதவர் என்றவாறு. 230

"எந்த ஞானம் யோகம் முதலியவை இந்தச் சித்தாந்தத்தில் கூறப்பட்டுள்ளனவோ, அவை தீக்கைக்கு

निर्दग्धे प्राकृते देहे कृते सति ततो भवेत् ॥

क्रियायोग्यः शिवे भाव [:] रूपादिलक्षण ? शिव भावोपबृंहितः ।

तस्य तेन तदङ्गत्वाद् दीक्षा साऽतोऽङ्गिनी भवेत्" ॥ २३१

दीक्षैवेति । एषा दीक्षा ऊर्ध्वं सर्वोत्कर्षेण वर्तमानमभिव्यनक्तीत्यर्थः । शैवं शिवसम्बन्धि, धाम प्रभावः । "धाम देशे शुभे स्थाने जन्म प्रभावयोरपीति" विश्वः । शिवतुल्यं शिवसमानतारूपमिति यावत् । तदपि नयति प्रापयतीत्यर्थः ।

अत्र बुभुक्षुश्चेत् शैवं पदं, मुमुक्षुश्चेत् शिवसायुज्यं च देहान्ते प्राप्नोतित्यर्थः । अत्र बिन्दु* तत्वस्थ- निवृत्यादिभुवनचतुष्टयं योग बलेन प्राप्ता दीक्षया नियोजिता वा क्रमेण मूर्तिकेवली (लि) योगि (ग) केवली (लि) ज्ञानकेवली (लि)

அங்கங்களாகவே இருப்பதால், இங்கு விளக்கப்படு கின்றன என்று உறுதியாக்கப் பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீமத் பாராக்கியம்,

"ஞானம் முதலிய மார்க்கங்களுக்குத் தீக்கைதான் பயனுகும். அவை தீக்கைக்கு அங்கங்களாகக் கூறப் பட்டுள்ளன. காரணம் என்பதற்குப் பயன் என்பது பொருள். இறைவனைப் பற்றிய பாவனை இல்லையாயின் கிரியை இல்லை. பூசை ஹோமம் முதலிய கிரியையும் அதற்கு அங்கமாகும். உறுதியுடன் திருநீறணிதல் விரதம் அனுஷ்டித்தல் முதலியவை சரியை எனப்படும். இதுவும் தீக்கையின் அங்கமாகும். பிரத்தியாஹாரம், தாரணை, தியானம் முதலிய யோகமும் தீக்கையின் அங் கங்களாகும். தீக்கையால் பிராகிருத சரீரம் நசித்த பொழுது க்ஷேமத்தை அடைவான். இவை யாவும் அங்கங்களும், தீக்கை அங்கியுமாகும்" என்று கூறு கின்றது. 231

---

* ख बन्ध

शक्तिकेवलिनो भवन्ति ।

तथा मतङ्गे—

"योगवीर्य बलोपेता दीक्षया वा नियोजिताः ।
सदाशिवसमास्सर्वे न चैके (ते) कारणेश्वराः ॥
[न] शिवत्व मनुप्राप्तास्तेषां ध (क) मोच्यतेऽधुना ।
सामीप्याच्छान्ति निलया ज्ञानकेवलिनो मताः ॥
सालोक्याश्चैव विद्यायां येऽप्यधः परिप (म) ण्डितः* (ताः)
योगकेवलिनस्तेऽपि तन्त्रेऽस्मिन् परिभाषिताः ॥
साान्निध्यास्तु प्रतिष्ठायां शक्तिकेवलिनो मता [:] ।
काम्याश्चैव निवृत्तिंस्था मूर्तिकेवलिनः स्मृताः ॥

இந்தத் தீக்ஷை எல்லாச் சிறப்பும் பொருந்திய பொருளை வெளிப்படுத்துகிறது; சிவபெருமானுடைய இடத்தையும் அடைவிக்கிறது: தீக்ஷை. சிவசமானத் தன்மையையும் அடைவிக்கிறது என்பது.

ஆன்மா போக காமியாக இருந்தால் சிவபதத்தையும், முமுக்ஷுவாக இருந்தால் சிவ சாயுஜ்யத்தையும் சரீர முடிவில் அடைகிறான் என்பது பொருள்.

இங்குப் பிந்து தத்துவத்திலிருக்கிற நிவிருத்தி முதலிய நான்கு புவனங்களையும் யோகபலத்தாலோ தீக்ஷையாலோ அடைந்தவர்கள் முறையே மூர்த்தி கேவலி, யோககேவலி, ஞானகேவலி, சக்திகேவலி எனப்படுகின்றனர்.

அவ்வாறே மதங்கம்

"தீக்ஷையால் நிவிருத்தி முதலிய நான்கு புவனங்களிலும் சேர்க்கப்பட்டவர்கள் யாவரும் சதாசிவப்பெருமானுக்குச் சமமாவார்கள். இவர்கள் காரணேச்வரர்

---

* (ख) परिपिण्डिताः

तद्यथा —

नादाख्ये चैव ये तत्वे संस्थिताः परमाणवः ।
मूर्तिकेवलिनस्तेऽपि शेषा रुद्राः प्रकीर्तिताः ॥

सर्वज्ञानोत्तरे केवलशब्दस्य अर्थ उक्तः ।

तद्यथा —

"कला [ना] न्निलयो यस्मात् [तं] नासौ केवल [:] स्मृतः इति ।

अत्र षट्सहस्रिकायां विशेषः प्रदर्शितः —

"नमया †(समयी) पुत्रकाश्चैव साधकाचार्यकास्तथा ।
सर्वेषां योजनाकार्या शक्तितत्वे तु पुत्रक ॥
मायातत्वे तु समयि (यी) विद्यातत्वे तु पुत्रकः ।
ईश्वरे साधको भोगे आचार्यस्सकले स्थिति (त) : ॥

களாக மாட்டார்கள். சிவத்தன்மையை அடைந்தவர்களாகவும் ஆகமாட்டார்கள். *சாந்தி புவனத்தில் உள்ளவர் சிவசாமீப்பியம் பெற்றவர் ஆவர்; இவர்கள்; ஞான கேவலிகள் எனப்படுகின்றனர். வித்தியா புவனத்தில் உள்ளவர்கள் சாலோகத்தை அடைந்தவர்கள் இவர்கள் யோககேவலிகள் எனப்படுகின்றனர். பிரதிஷ்டா புவனத்தில் உள்ளவர்கள் சாந்நித்தியத்தைப் பெற்றுச் சக்திகேவலிகள் எனப்படுகின்றனர். நிவிருத்திபுவனத்தில் உள்ளவர்கள் மூர்த்திகேவலிகள்" என்று கூறுவது காண்க.

"நாததத்துவத்திலிருக்கும் ஆன்மாக்களுக்கும் மூர்த்திகேவலிகள் என்பது பெயர். மற்றவர்கள்

---

† (ख) सपर्या

* முன்கூறப்பட்ட முறை மாறியிருப்பது காண்க.

एवं ज्ञात्वा प्रयत्नेन लयभोगौ प्रकल्पयेत् ।
आज्ञात्वा लयभोगौ तु यो दीक्षां कुरुते गुरुः ॥
आचार्यः सह शिष्यैस्तु नरके रौरवे पचे (ते) त ।
देशिकस्तु प्रयत्नात्तु ज्ञात्वा दीक्षां समाचरेत् ॥ इति ।
ततः परमनिष्कलं शिवतत्वमेव परम्
मुक्तिस्थानं भवेदेकं विमलं सर्वतोमुखम् ।
अचलं व्यापकं शान्तं लिङ्गाश्रम विवर्जित [म्] ॥ इति ।

உருத்திரர்கள் எனப்படுவர்'' என்று பிறிதோரிடத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது அறிக.

ஸர்வஞானோத்தரத்தில் 'கேவல' என்ற சொல்லின் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது வருமாறு:

''கலைகளுக்கு இருப்பிடமானதால் கேவலம் எனப்படும்.''

இவ்விடயத்தில் ஷட்ஸஹஸ்ரிகா என்ற நூலில் விசேஷம் கூறப்பட்டுள்ளமை பின்வருமாறு:

''சமய தீக்கை பெற்றவர்கள், நிர்வாண தீக்கை பெற்றவர்கள், ஆசாரியாபிடேகம் பெற்றவர்கள் ஆகிய எல்லோரையும் சக்தி தத்துவத்தில் சேர்க்கக் கூடாது'' என்பது. சமயதீக்கை பெற்றவர் சுத்தமாயா தத்துவத்திலும், விசேட தீக்கை பெற்றவர் சுத்த வித்தியா தத்துவத்திலும், ஸாதகாபிடேகம் பெற்றவர் ஈச்வரதத்துவத்திலும், ஆசாரியாபிடேகம் பெற்றவர் சதாசிவதத்துவத்திலும் சேர்க்கத்தக்கவராவர். இவ்வாறு அறிந்து அந்த அந்தத் தத்துவங்களோடு சேர்ப்பிக்க வேண்டும். லயபோகங்களை அறியாமல் எந்த ஆசாரியர் தீக்கை செய்கிறாரோ, அவர் சீடர்களுடன் ரௌரவம் என்ற நரகத்தை எய்தித் துன்புறுகின்றார். ஆகையால் ஆசாரியராக இருப்பவர் இவற்றை நன்கு அறிந்து தீக்கை செய்யவேண்டும் என்று கூறியுள்ளது காண்க.

एश्य एक [:] परः सूक्ष्मकार्यकारणगोचरः ।
अतीतः परिपूर्णश्च स्वतन्त्रः सर्वतोमुखम् (:) ।
एको निरीश्वरः स्वस्थः षडन्ये †सेश्वरा मताः ॥ २६२

अथ मतङ्ग सूत्रद्वयेन दीक्षशाब्दार्थं निरूपयति —

अनयोः शासने सिद्धा दीक्षा क्षपणदानयोः । सू ६९

क्षपणं च दानं च क्षपणदाने तयोः । क्षपण शब्देन पशुत्वस्य नाशनं, दानशब्देन शिवत्वस्य दानं चोच्यते । अनयोरर्थयोः सिद्धा - उत्पन्ना, शासने - अस्मिन् शैवशास्त्रे, दीक्षा दीक्षेत्युच्यते । पशूनां पशुत्व क्षयकरी शिवत्वदायिका शिवशक्तिरेव दीक्षेत्यर्थः ।

அதற்கு மேலான பரம நிஷ்கள ஸ்வரூபமான சிவதத்துவமேயாகும். அதுதான் ஒப்பற்ற முக்தி ஸ்தானம். அது மிகப் பரிசுத்தமானது; தடைபடாத ஞானமாவது; அழிவற்றது; வியாபகமானது; சாந்தமானது; சிவபெருமானே ஒப்பற்றவர்; மேலானவர்; எல்லாவற்றையுங் கடந்தவர்; எங்கும் நிறைந்தவர்; சுதந்திரர்; தடைபாடத ஞானத்தை உடையவர்; நாயகனற்றவர்; மற்றவர்கள் இவரையே நாயகனைக் கொண்டவர்கள் என்று கூறுகிறது: 232

தீக்கை என்னும் சொல்லுக்குப் பொருளை மதங்கத்தின் இரு சூத்திரங்களால் விளக்குகிறார்.

* அநயோ: சாஸநே ஸித்தா தீக்ஷா க்ஷபண தாநயோ: 1 சூ 69

---

† (ख) सेश्वराः

* [செப்பரி தாகிய தீக்கை மாமொழி
மெய்ப்பொருண் மலவலி விடக்கெ டுப்பது
மொப்பறு ஞானநல் குவது மென்னுமா
லப்பர னருளிய வாக மங்களே.] [சதமணிமாலை]

तथा—

दीयते ज्ञानसद्भावः क्षीयते च मलत्रयम् ।
दीयते क्षीयते चेति दीक्षाशब्दो द्विधोच्यते ॥ इति । २३३

ननु शिवस्य स्वशक्तिदानेन शक्ति—दारिद्र्यमापद्येत ।
तत्राह—

दानं नाम स्वशक्त्यै (सत्तै) व या सा ज्ञानक्रियात्मिका ।
सा शक्तिस्तस्य संस्पर्शाद् व्यक्तीभूता सुनिर्मला ॥ :
पत्युर्दानं तदेवोक्तं न स्वयं व्यज्यते पशोः ॥ सू ७०

க்ஷணதான என்றவிடத்தில் உம்மைத்தொகை.
க்ஷபண என்ற சொல்லுக்குப் பசுத்தன்மை நீக்கமென்றும் தானம் என்னும் சொல்லுக்குச் சிவத்தன்மையளித்தல் என்றும் பொருள் கூறப்படுகிறது சைவ சாத்திரத்தில் இவ்விரு பொருளில்தான் தீக்கை என்ற சொல் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே ஆன்மாக்களின் பசுத்தன்மையை நீக்கிச் சிவத்தன்மையைக் கொடுப்பதாகிய சிவசக்தியே தீக்கை எனப்படும் என்பது பொருள்.

அவ்விதமே

"மும்மலத்தை போக்குகிறது; சிவஞானத்தை அளிக்கிறது; ஆதலால் அழித்தல், கொடுத்தல் என்று தீக்கைக்கு இருபொருள் சொல்லப்படுகின்றன" என்று பிறிதோரிடத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. 233

மேலும் சிவபெருமான் தன் சக்தியைத் தானம் செய்வதால் தன் சக்தித்தன்மைக்குக் குறைவு வருமே எனின், வாராது என மறுப்பான் வேண்டி மேலே

ज्ञान क्रियात्मिका - ज्ञानक्रियास्वरूपा, या स्वस्य सत्ता स्वसत्ता सामर्थ्यं सद्रूपकं सैव दानं - देय [व] स्त्विति, नाम प्रसिद्धम् । तथा च आत्मनो विद्यमानायाः सत्ताया एव देयत्वात् स्वशक्ति व्ययाभावे न शक्तिदारिद्र्यं शिवस्येति भावः । तर्हि दानशब्दर्थानु [प] पत्तिरित्यत आह - सा शक्तिरित्यादि । सा - स्वसत्तारूपा शक्तिः, तस्य - परमेश्वरस्य, संस्पर्शात् - अनुग्रहशक्त्या स्पर्शनात्, सुनिर्मला अर्ककिरणयोगात् पक्व (क्वं) वर्त्म (पद्म) मिव व्यक्तीभूता ।

சூத்திரத்தை உணர்த்துகின்ருர்:

* தானம் நாம ஸ்வ ஸத்தைவ யா ஸா ஜ்ஞாநக்ரியாத்மிகா ।
ஸா சக்திஸ்தஸ்ய ஸம்ஸ்பர்சாத் வ்யக்தீபூதா ஸுநிர்மலா ॥
பத்யுர் தானம் தேதேவோக்தம் ந ஸ்வயம் வ்யஜ்யதே பசோ: । சூ 70

சிவபெருமானின் ஞான கிரியாரூபமான ஆற்றலே இங்குத் தானப் பொருளாகும். ஆதலால் தன்பாலுள்ள ஞானகிரியா ரூபமான ஆற்றலே கொடைப் பொருளாக இருத்தலால் தன் ஆற்றலுக்குக் குறைவு என்பதில்லை. ஆதலின் சிவபெருமானுக்குச் சக்திக் குறைவு ஏற்படும் என்பது ஒருபொழுதும் இல்லை. தன் உடைமை என்பதை நீக்கிப் பிறருக்கு உடைமையாக்குவதே தானம் என்ற சொல்லின் பொருளாக இருக்க, இங்குச் சிவபொருமானுக்குத் தன் உடைமையாந்தன்மை நீங்காதபொழுது தானம் என்பது எவ்வாறு பொருந்தும் எனின், பொருந்துமாறு: சூரிய கிரணம் பதிந்த மாத்திரத்தில் பக்குவமான தாமரை

---

* [தானமுற் றுரைத்திடா தரன்சத் தாகிய
ஞானமெய்ச் சத்தியா நவின்ற தாரருண்
மேனிநற் குரவனால் விளங்கு மன்றியே
யூனெடுத் திடுமுயிர்க் கொளிர்வ தன்றரோ] [சதமணிமாலை]

तथातत्रैव—

"यथाऽर्करश्मि (श्मि) संस्पर्शात् वर्त्म (पद्मं) पद्मं भवेत्तथा ।"

व्यक्तीभूता । तत् अभिव्यञ्जनमेव पत्युः परमेश्वरस्य दानमित्युक्तम् । सकलावरणनिवृत्त्या स्वसत्तायाः सर्वज्ञत्वादिरूपाया एवाभिव्यक्तिः । पुंसां परमेश्वरात् शिवत्वस्य [अभिव्यक्तिः] दानमुपचारादुच्यते । न मुख्यत इत्यर्थः । ननु नर्ते प्रयोजनादिष्टं मुख्यशब्दार्थलङ्घनमिति । तत्राह— नेत्यादि । पशोः स्वसत्ता स्वयं - स्वात्मना, [न] व्यज्यते, व्यक्ता न भवति । अयं भावः- नहि सत्ता चार्थं (सार्था) सर्वदात्मानं (त्मना) स्वयमेव व्यज्यते, आवृतत्वात् क(का)लिकावृततामवत्; न तु पुरुषो ज्ञानात्त न्निवृत्त(वर्त)क[ः] सिद्धः, अपितु सातिशयः; चक्षुर्वैद्य इवेति । इहापि ईश्वर एव मोक्षकर्ता न तु स्वयमेव पुरुष इति ।

மலர்வது போல, பரமேச்வரனுடைய திருவருட் சக்தியின் சம்பந்தத்தால் ஆன்மாவிடமுள்ள ஞான கிரியாசக்தி விளங்கப் பெறுகிறது. ஆற்றலை வெளிப் படுத்துவதையே பரமேச்வரனுடைய சக்திதானம் என்று சொல்லுகிறோம். எல்லாவிதமான தடைகளும் நீங்கித் தன்னிடத்திலுள்ள முற்றறிவு முதலிய தன் ஆற்றலுக்கே அபிவ்யக்தி. பரமேச்வரனுடைய திரு வருளால் ஆன்மாக்களுக்கு உண்டாகும் சிவத்தன்மை யின் அபிவ்யக்தியே இங்குத் தானம் என்று உபசார மாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இது வாச்சியப் பொருளன்று.

மேலும், பயனின்றி இலக்கணை நிகழ மாட்டாமை யால், இங்கு எவ்வாறு பயனில்லாமல் முக்கியப் பொருள் விடப்பட்டு உபசாரம் கொள்ளப்படும் எனின்,

तथा पौष्करे—

न मोक्षं याति पुरुषः स्वसामर्थ्यात् कदाचन ।
मुक्त्वा प्रसादं देवस्य शिवस्याशिवहारिणः" ॥ इति ।

२३४

दीक्षया शुद्धावस्थस्यात्मनो दर्शनप्रकारं देव्यामत सूत्रेण दर्शयति—

अशरीरं यदात्मानं पश्यति ज्ञानचक्षुषा ।
तदा भवति शान्तात्मा सर्वतो विगतस्पृहः ॥ सू ७१

यदा - यस्मिन् काले, ज्ञानचक्षुषा ज्ञानं - उन्मीलनशुक्त्यभिव्यक्त चैतन्यमेव, चक्षुः - नेत्रं, तेन, अशरीरं - शरीरादन्यं शरीरेतरं स्थूलसूक्ष्मदेहान्यं, आत्मानं - परप्रकाशसंविन्मात्र-

---

ஆன்மாவின் ஞானகிரியாரூபமான ஆற்றல் தானுக விளங்குவதில்லை, இது கருத்தாகும். ஞானகிரியா ரூபமான ஆற்றல் தன்னுலேயே தான் விளங்கு வதில்லை; மலத்தால் மறைப்புண்டிருத்தலால் களிம்பினுல் சூழப்பட்ட தாமிரம் போல. ஆன்மாவும் தாளுகவே அறிந்து போக்குபவனும் ஆகமாட்டான். ஆனுல் விசேஷமறிந்தவரே போக்குபவராவார். மறைத்த படலத்தைக் கண்ணே நீக்கிக் கொள்ளாது சிறந்த வைத்தியரே நீக்குவர். அது போல, இங்கும் சிவபெருமானே அறிவை விளங்கச்செய்து மோக்ஷத்தைஅளிப்பர். ஆன்மா தானே அஞ்ஞானத்தி னின்று நீங்கி மோக்ஷத்தை அடையமாட்டான் என்பது.

பௌஷ்கரம்

"அமங்களத்தைப் போக்குகின்ற சிவபெருமா னுடைய திருவருளன்றி ஆன்மா தன் ஆற்றலால் என்றுமே மோக்ஷத்தை அடைய முடியாது" என்று கூறுவது காண்க. 234

रूपस्वप्रकाशं, पश्यति - अपरोक्षीकरोति, तदा - तस्मिन् काले सर्वतः - पृथिव्यादि शिवान्त षट्त्रिंशत्तत्त्वरूप समस्तहेय पदार्थेभ्यः, विगतस्पृहः विगता निवृत्ता, स्पृहा - इच्छा, यस्य सः तादृशः सन् शान्तात्मा - शान्ताः (तः) अधोमुखत्वादि-कालुष्यरहिता (त) [आत्मा] [ता] दृशो भवन्ती (ती) ति । रागद्वेषादिरहित इत्यर्थः । २३५

आत्मैक्य*प्रपन्नस्य दर्शनान्तरमुक्तिवत् पुनरावृत्तिर्नास्तीति श्रीमन्मतङ्ग सूत्रेणाह—

दीक्षानलप्लुष्टमलस्य जन्तोस्स्वाक्यं बलं व्यक्तिमुपैति योगात् ।

शक्त्या विभोश्चुम्बितहृत्प्रदेशो नान्येन पुम्से (म्सो) विनिवृत्तिमेति ॥ सू ७२

சிவதீக்ஷையால் சுத்தநிலைமையுற்ற ஆன்மாவின் தன்மையைத் தேவ்யாமத சூத்திரத்தால் விளக்குகிறார்.

* அசரீரம் யதாத்மாநம் பச்யதி ஜ்ஞாநசக்ஷுஷா 1
ததா பவதி சாந்தாத்மா ஸர்வதோ விகதஸப்ருஹ: 11 சூ 71

எப்பொழுது ஆன்மா திருவருட்சக்தியால் வெளிப் படுத்தப்பட்ட ஞானக்கண்ணால் தன்னைத் தூல சூக்கும சரீரத்திற்கு அந்நியனாகவும் பிறபொருளை அறிவிக்

---

* (ख) प्रसन्नस्य

* [என்றுட லலனென விருந்த தன்னையே
மின்றிக ழறிவெனும் விதியிற் காண்குவ
னன்றவன் மிளிர்வுறு சாந்த னுகுவ
னின்றழள வவாவினை நீக்கு மெங்குமே.]
[சதமணிமாலை]

दीक्षानला (ल) प्लुष्टमलस्य - दीक्षैव अनलः दीक्षानलः दीक्षारूपेण वह्निना प्लुष्टः - दग्धः आत्यन्तिकनिवृत्तिं प्रापितो मलः - चैतन्यावारको यस्य य दीक्षानलप्लुष्टमलः तादृशस्य, जन्तोः -आत्मनः, स्वाक्यं-स्वकीयं, बलं-दृक्क्रियारूपसामर्थ्यं, योगात् – शिवशक्तिसम्पर्कात्,

तदुक्तं मतङ्गे—

"योगोऽस्य (गेन) शक्तयः स्वाक्या विस्फुरान्ति समन्ततः" इति ।

கின்ற ஞானஸ்வரூபமாகவும் பார்க்கின்ருனே, அப்பொழுது பிருதிவி முதல் சிவதத்துவம் வரையுள்ள முப்பத்தாறு தத்துவங்களிலும் ஆசையற்றவனுய்ச் சாந்தனுக ஆகிருன்; விருப்பு, வெறுப்பு, அற்றவனுக ஆகிருன் என்பது பொருள். 235

சிவபெருமானேடு ஒன்றிய உயிருக்குப் பிறமதங்களில் கூறுகின்ற முக்திபோல அல்லாது இங்கு மறுபிறப்பில்லை என்பதை மதங்க சூத்திரத்தால் கூறுகின்ருர்:

* தீக்ஷாநலப்லுஷ்ட மலஸ்ய ஜந்தோ:
ஸ்வாக்யம் பலம் வ்யக்திமுபைதி யோகாத் ।
சக்த்யா விபோஸ் சும்பித ஹ்ருத் ப்ரதேசோ
நாந்யேந பும்ஸோ விநிவ்ருத்திமேதி ॥ சூ 72

---

* [தீக்கையா மனலினுற் றீமலத்தினு
னீக்கமா யதன்வலி நிகழப் பட்டிடுந்
தாக்கினு னறைபெருஞ் சத்தி யோடவற்
காக்குரு முத்தியை யயலொன் றென்பவே]
[சதமணிமாலை]

व्यक्ति - पुनर्व्यक्ति (वत्य) न्तर शून्याभिव्यक्तिं, उपैति । विभोः परमेश्वरस्य [शक्त्या] -- अनुग्राहिकया शक्त्या, पुम्सः - पुरुषस्य, [चुम्बित] हृत्प्रदेशः - चुम्बित[:] स्पर्शितो हृत्प्रदेशः मुक्तचैतन्यं अन्येन बन्धविशेषेण पुनर्व्यक्ति पुनरागमन, न ? न एति - न गच्छति । यथा रस प (वि) द्धं ताम्रं हेमत्वमापद्य पुनस्ताम्रतां न याति, तद्वत् अयमात्मापि शिवतामापद्य भूयः पशुत्वं न प्राप्नोतीत्यर्थः । २३६

तदुक्तं स्वच्छन्दे—

"रसवह्नि समायोगात् ताम्रं कालिकया युतम् ।
विशोधितं तु तत्वज्ञैर्हेमत्वं प्रतिपद्यते ॥
न भूयस्ताम्रतां याति तथात्मा तु कथञ्चन ।

தீக்கையாகிற நெருப்பால் பொசுக்கப் பெற்று இனிமேல் தோன்ற முடியாத ஆணவ மலத்தை உடைய உயிரின் ஞானகிரியா ரூபமான ஆற்றல் சிவ சக்தி பாதத்தால் *வெளிப்படுகிறது.

மதங்கம்

"சிவசக்தி சம்பந்தத்தால் ஆன்மாவின் ஞான கிரியா ரூபமான சக்திகள் எங்கும் பிரகாசின்றன" என்று கூறுகின்றது

ஞானகிரியா சக்தி வேறொன்றும் தோன்ருதவாறு அபிவ்யக்தியை அடைகிறது என்பது. பரமேச்வர னுடைய அனுக்கிரகசக்தியால் தூண்டப்பட்ட சைதன்யம் வேறு பந்தத்தால் மீண்டும் வியக்தியை அடைவதில்லை. எவ்வாறு ரஸகுளிகையோடு கூடிய தாமிரம் பொன்ஞகி மீண்டும் தாமிரமாக ஆவதில் லையோ, அவ்வாறே ஆன்மாவும் சிவத்தன்மையைப் பெற்றபின் பசுத்தன்மையை அடைவதில்லை. 236

---

* இது வருவித்துக் கொள்ளப்பட்டது.

गुरुणा तन्त्रविदुषा यस्माद्धै निर्मलः कृतः ॥
न भूयो मलतां याति शिवत्वं याति निर्मलः ॥

दर्शनान्तरेषु मुक्तानां पुनरावृत्तिरस्त्सै (स्त्ये) व तत्तत्प्राप्यस्य तत्वातीतत्वाभावात ।

तदुक्तं वातुलोत्तरे—

"समया (च्चिन्मयोऽ) न्तर्बहिश्चैव ? षट्त्रिंशत्तत्वमुक्तियुक् ।
यथार्थतः स देवो हि तत्वातीतः परः शिवः ॥

तथा मृगेन्द्रे च—

यत् कैवल्यं पुं प्र (स्प्र) कृत्योर्विवेकाद्योवा सर्वं ब्रह्म मत्वा विरामः ।
यो (या) वा काश्चिन्मुक्तयः पाशजन्यास्तास्ताः सर्वा भेदमायान्ति सृष्टौ ॥

ஸ்வச்சந்தம்

"களிம்போடு கூடிய தாமிரம் ரஸம், நெருப்பு முதலியவைகளின் சேர்க்கையால் சுத்தி செய்யப்பட்டுப் பொன் தன்மை எய்துகிறது. மீண்டும் தாமிரத் தன்மையை எய்துவதில்லை. அவ்வாறே சீவனும் சாத்திரமறிந்த ஆச்சாரியமூர்த்தியால் தீக்கை செய்யப் பட்டு நின்மலனுக்கப்படுகிறுன். மீண்டும் அவன் மலத்தோடு கூடுவதில்லை. சிவத்தன்மையை அடை கிறுன்" என்று சொல்லுகிறது.

வேறு மதங்களில் முக்தியடைந்தவர்களுக்கு மீண்டும் பிறப்பு உண்டு. அவர்களுடைய மோக்ஷம் தத்துவங்களைக் கடந்ததாக இல்லாததே காரணம் ஆகும்.

शैवे सिद्धो भाति भूम्नीतरेषां मुक्ति (क्त) स्सृष्टौ पुंत्वरोऽभ्येति नाथ (ध): ।
विश्वानर्थान् स्वेन विष्टभ्य धाम्ना सर्वेशाना निशि (नीरि)-तास्सर्वदास्ते ॥ इति । २३७

इह शास्त्रे पुनरावृत्तिरहित मुक्तिस्वरूपं निरूप्य तत्क्रमोपसंहारपूर्वकं मुक्तात्मन [:] कारणपूर्वक (म) पुनर्भवं स्वायम्भुव सूत्रेण निरूपयति । अथवा मुक्तिक्रमोपसंहारपूर्वकं मुक्तस्यापुनर्भवं कारणपूर्वं स्वायम्भुव सूत्रेण दर्शयति —

अनेन क्रमयोगेन परां केवलतां गतः ।
अनाद्यशुद्धि शून्यत्वात् प्राप्नोति न भवान्तरम् ॥ सू ७३

வாதுலோத்திரத்தில்

"முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து முக்தியடைந்தவர் ஞான உருவினரே ஆவர். அவர் தத்துவங்களைக் கடந்த சிவனே ஆவர்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது காண்க.

மிருகேந்திரம்

பிரகிருதி புருஷ விவேகத்தால் கைகூடுவது மோக்ஷம் என்பதும் எல்லாம் பிரம்மம் என்று அறிந்து ஒய்வடைவது மோக்ஷம் என்பதும், பிரகிருதி காலம் மனம் முதலான பாசங்களையே முக்தி என்பதும் ஆகிய இவையெல்லாம் சிருஷ்டியாரம்பத்தில் அழிகின்றன, சைவசித்தாந்தத்தில் முக்தியடைந்தவன் ஏனைய புவன பதிகளுக்கெல்லாம் மேலாக எல்லா உயர்வும் பெற்று விளங்குகிறான் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த மதத்தில் எவன் முக்தியடைந்தவனோ அவன் பந்தகாரணமான மல கன்ம மாயா திரோதானசக்தி முதலியவைமளின் தொழிலின்மையால் படைப்புக் காலத்தில் பிறப்பு எய்துவதில்லை. ஒப்பற்ற முற்றறிவு முற்றுத் தொழில் பெற்றுச் சிவ

अनेन क्रमयोगेन - क्रमेण योगः तेन, पूर्वं शिवस्य शक्त्या सह योगः । ततो मलक्षरणेन फलेन सह योगः । ततो निःश्रेयसाधि[जि]कं(ग)मिष[त]या(या) योगः । ततो देशिकेन योगः । पुनर्दीक्षया योगः । ततो बन्धविच्छेदेन फलेन योग इति । एवंविधेन क्रमयोगेन, परां - उत्कृष्टां

பெருமானுக்குச் சமமான மஹிமையை உடையவனுக இருப்பதால் தன் பலத்தால் எல்லாப் பொருளேயும் அதிட்டடிருந்த போதிலும் முக்தான்மா செய்ய வேண்டியது ஒன்றுமில்லாததால் ஒன்றும் செய்வதில்லே. அப்படியானுல் முன்னிருந்த நிலேக்கும் முக்திக்கும் என்ன வேறுபாடு என்ருல், முக்தியில் முக்தான்மா எப்பொழுதுமே சிவபட்டாரகரால் பிரேரியன் ஆகாமல் இருக்கிருன் என்பதே" என்று விரிவாகக் கூறியுள்ளது கண்டு கொள்க. 237

இந்தச் சூத்திரத்தில் ஆன்மாவுக்கு மீண்டும் பிறப்பில்லாத முக்தியை விளக்கி, அதற்கு இன்றியமையாத தீக்கைக்கு உண்டான முறையையும் முடித்து முக்தான்மாவிற்குப் பிறப்பின்மையைக் காரணத்துடன் ஸ்வாயம்புவ சூத்திரத்தால் நிரூபிக்கின்ருர் அல்லது முக்திக்குண்டான முறையைச் சொல்லி முடித்து, முக்தான்மாவுக்கு மறுபிறப்பில்லே என்பதைக் காரணத்துடன் ஸ்வாயம்புவ சூத்திரத்தால் விளக்குகிருர்:

* அநேந க்ரமயோகேந பராம் கேவலதாம் கத: 1
அநாத்யசுத்தி சூந்யத்வாத் ப்ராப்நோதி ந பவாந்தரம் 11 சூ 73

---

* [இம்முறை யோகினுன் மிசையெ னப்படும்
செம்மைகொள் கேவலஞ் சேர்ந்து ளானிவன்
மைம்மலி யநாதிய மலமி லாமையால்
வெம்மைகொள் பிறவியின் மீண்டி டானரோ]
[சதமணிமாலே]

केवलतां - एकाङ्कि (कि) तां शिवसायुज्यलक्षणां, पूर्वं केवला-- वस्थितस्य, केवलता हि एकाकिता, नासौ पराः (रा) यतस्तस्यामप्यवस्थायामात्मनो द्वितीयमन्वो (मलो) ऽस्ति । शिवसायुज्य लक्षणा तु परा केवलता । यतस्तस्यां न किञ्चिदपि द्वितीयमस्ति । तां गतः - प्राप्तस्सन् अनाद्यशुद्धि शून्यत्वात्- अनाद्यशुद्धिरः - अनादिमलः तच्छून्यत्वात्- तद्रहितत्वात्, भवान्तरं-जन्मान्तरं, न प्राप्नोति । न हि कारणं विना कार्यमुत्पद्यते, सम्यगपि (त्येवहि) कर्मणि पुनर्भवबीज [म] शुद्धिःतच्छून्यत्वात् कुतो भवान्तरप्राप्तिरित्यर्थः ।

இவ்விதமான முறையான சம்பந்தத்தால், அஃதாவது ஆன்மாவிற்குச் சிவசக்தியோடு சேர்க்கை, பின்னர் ஆணவ மலம் தேய்தல் என்ற பயனோடு சேர்க்கை, பின்னர், வீடு பேற்றில் அவா என்பதோடு சேர்க்கை பின்னர், ஆசாரிய மூர்த்தியோடு சேர்தல். பின்னர்த் தீக்கையோடு சேர்க்கை, பின்னர்ப் பந்தமின்மை என்ற பயனோடு சேர்க்கை என்னும் இத்தகைய முறையோடு சிவ சாயுஜ்யம் என்ற முக்தியை அடைகிறான். சீவன் சரீரம் எடுத்துக்கொள்வதற்கு முன்பு உள்ள கேவல நிலை போன்று உள்ளது அன்று இக்கேவல நிலை. ஏனெனின், முன் குறித்த கேவல நிலையில் ஆன்மாவிடம் கன்ம மல சம்பந்தமும் உண்டு.

சிவ ஸாயுஜ்ய முக்தியானது மேலான கேவலத் தன்மையாகும். இதில் கன்ம மலம் சிறிதும் இல்லை. மேற்கூறிய பரமுக்தியை அடைந்த சீவன் ஆணவ மலத்தின் தடையின்மையால் மீண்டும் பிறவியை அடைவதில்லை. காரணமின்றிக் காரியம் ஏற்படா

मायेय मलस्यादिमल (त): प्रलयेऽपि - नाशेऽपि, पुनर्भवान्तररद्दि (हेतु) त्वं दृष्टमिति तन्निषेधाय अनादि-ग्रहणं कृतमिति ।

रौरवे—

"यथा प्रदीप्त ज्वलने तूलराशि [:] समर्पितः ।
दग्धो निर्वाति सर्वत्र न भूयस्तूलतां व्रजेत् ॥
एवं वै मण्डलं प्राप्य दीक्षामन्त्र समुद्भवम् ।
न पुनर्जन्मतां याति दीक्षिते (तो) मनुजोत्तमः ॥ २३८

தன்றோ ? கன்ம மலமிருந்தாலும் மீண்டும் பிறவிக்குக் காரணமான ஆணவ மலமில்லாமையால் மீண்டும் பிறவி எவ்வாறு ஏற்படும் என்பது பொருள்.

ஆதியை உடையதான மாயாமலத்திற்கு அழிவு ஏற்பட்டாலும், மீண்டும் பிறப்புண்மைக்குக் காரண மாந்தன்மை காணப்படுகின்றமையால், அம்மாயாமல மன்று என்பதற்காக "அநாதி" என்ற அடைமொழி கூறப்பட்டுள்ளது.

ரௌரவம்

"எவவாறு எரிகின்ற நெருப்பில் இடப்பெற்ற பஞ்சுப்பொதி பொசுக்கப்பட்டு, மீண்டும் பஞ்சாக இருக்குந்தன்மையை அடைவதில்லையோ, அவ்வாறே தீக்கை மந்திரங்களுக்கு இருப்பிடமான மண்டலத்தை அடைந்து தீக்கை பெற்ற சீவன் மறுபிறப்பு அடைவ தில்லை" என்று கூறுகின்றது. 238

इदानीमभिव्यक्तात्मस्वरूपस्य पुंसः ज्ञानपर्याप्त्यवस्था (स्थां) निश्वासकारिका सूत्रेण दर्शयति —

यस्य जाग्रे प्रलीयन्ते सर्वे भावाः सुषुप्तवत् ।
पर्याप्तं तस्य विज्ञानं त्रिपदं तेन लङ्घितम् ॥ सू ७४

यस्य - पुरुषस्य, सर्वे - समस्ताः, भावाः - चित्तवृत्तयः, सुषुप्तवत् -सुषुप्तं सुषुप्तिः भावे क्तप्रत्ययः सुषुप्त्यवस्थायामिव, जाग्रे - जाग्रदवस्थायां, प्रलीयन्ते - प्रकर्षेण लयं गच्छन्ति । तस्य - पुरुषस्य, विज्ञानं - विकल्पज्ञानं, पर्याप्तं - समाप्तम् । निर्विकल्पकज्ञानमुदयतीत्यर्थः । तेन - निर्विकल्पकज्ञानयुक्तेन पुंसा, त्रिपदं - अधिकार भोग लयाख्यं पदत्रयमपि, लङ्घितम् - अतिक्रान्तमिति ।

இப்பொழுது வெளிப்படுத்தபட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தையுடைய சீவனுக்கு முற்றுணர்தல் நிலையை நிச்வாசகாரிகையின் சூத்திரத்தால் விளக்குகின்றார்.

* யஸ்ய ஜாக்ரே ப்ரலீயந்தே ஸர்வே பாவா: ஸுஷுப்தவத் ।
பர்யாப்தம் தஸ்ய விஜ்ஞாநம் த்ரிபதம் தேந லங்கிதம் ॥ சூ 74

எந்தச் சீவனுக்கு எல்லாச் சித்த விருத்திகளும் சுழுத்தி அவத்தையில் போல நனவிலும் ஒடுங்குகின்றனவோ, அந்தச் சீவனுக்கு விகற்ப ஞானம் முடிவடைகிறது. நிர்விகற்பஞானம் ஏற்படுகிறது என்பது

---

* [சாக்கிரந் தன்னிலே சகல பாவமும்
போய்க்குவி வுறுமெனிற் சுழுத்தி போலவே
மீக்கிளர் வடையுமெய்ஞ் ஞான மன்னதாற்
கக்குறு முபபதங் கட்கு மாவியே] [சதமணிமாலை]

तथा सर्वज्ञानोत्तरे—

यस्तु जाग्रदवस्थायां नियम्य सकलेन्द्रियान् ।

तुर्यावस्थागुणोपेतस्तां विना भावयेत् पुनः ॥

यः ? सजीवन्मुक्त इत्युक्तो देहान्ते मुक्त उच्यते" ॥ इति।

तथा—

न हृष्यत्युपकारेण नापकारेण तप्यति ।

यः समस्सर्वभूतेषु जीवन्मुक्तः स कथ्यते ॥ २६९

अथ सूत्रान्तरेणाह (सौ) शुद्धात्मा शिवसमर्थ (र्थि) तया स्वशक्त्यात्मकतया दृष्ट्या शिवं ध्यायति पश्यतीत्यत आह—

शिवार्कशक्ति दीधित्या समर्थीकृत चिद्दृशा ।

शिवं शक्त्यादिभिः सार्धं पश्यत्यात्मा गतावृति(:) ॥ सू.७५

பொருள். அத்தகைய சீவனால் அதிகார போக லய மென்ற மூன்று தானங்களும் கடக்கப் பட்டனவாகும்.

ஸர்வஞானோத்தரம்

"எவன் நனவு நிலையில் எல்லா இந்திரியங் களையும் அடக்கிச் சுழுத்தி இல்லாதிருப்பினும் துரிய அவத்தையின் தன்மை அடைகிருனே, அவன் சரீர முடிவில் முக்தனுகிருன்" என்று சொல்லுவது காண்க.

அவ்வாறே

"எவர் உபகாரத்தால் மகிழ்ச்சியுருதும், தமக்குப் பிறர் செய்த அபகாரம் குறித்து வருந்தாதும், எல்லா உயிர்களிடத்தும் சமபுத்தியைச் செய்கிருரோ, அவர் சீவன்முக்தர் எனப்படுகிருர்" என்று பிறிதோரிடத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. 239

மேலும் இச்சுத்தான்மா சிவபெருமானுல் சக்தி

गता आवृतिः - आवरणं, यस्य स आत्मा शिवार्क-[शक्ति] दीधित्या - शिव एवार्कः तस्य शक्तिदीधिति [:] शक्तिः अविद्यातमोनिवर्तिका संविच्छक्तिः, सैव दीधितिः किरणः, तया समर्थीकृतचिद्दृशा - समर्थीकृता शिवदर्शने समर्थतया कृता या चित् सैव दृक् नेत्रं तया, करणे तृतीया । शक्त्यादिभिः - शक्तिः इच्छाद्यनेकशक्तिसमष्टिरूपिणी शिवसमवायिशक्तिः आदिर्येषां तैः, सार्धं - सह, शिवं - परमेश्वरं, पश्यति - अपरोक्षीकरोति ।

तथा—

"पश्यति शिवं स्वशक्त्या ध्यायति चासौ शिवोऽस्य(वेद्ध)या
दृष्ट्या" । इति ।

வாய்ந்ததாகச் செய்யப்பட்ட ஞானக்கண்ணைக் கொண்டே சிவபெருமானைக் காண்கின்றான், வழுத்து கின்றான் என்பதை மற்றொரு சூத்திரத்தால் கூறு கின்றார்:

* சிவார்க சக்தி தீதித்யா ஸமர்தீக்ருத சித்த்ருசா 1
சிவம் சக்த்யாதிபி: ஸார்தம் பச்யத்யாத்மா கதாவ்ருதி: 11 சூ 75

மறைப்பு நீங்கப்பெற்ற ஆன்மா சிவபெருமானாகிற கதிரவனின், அஞ்ஞானமாகிற இருளைப் போக்குகின்ற சக்தி ரூபமான கிரணங்களால் சிவபெருமானைக் காண்பதில் சாமர்த்தியமுடையதாகச் செய்யப் பெற்ற, ஞானக் கண்ணைக் கொண்டு இச்சை முதலிய அநேக சக்திகளின் ஸமஷ்டி ரூபிணியாக உள்ள பரா சக்தியோடு கூடிய பரமேச்வரனைப் பார்க்கின்றான்.

---

* [சங்கர னாகிய தபனன் சத்தியாம்
பொங்கொளி யால்வலி புரிந்த சித்தெனு
மங்கணின் மறைப்பொரீஇச் சத்தி யாதியோ
டிங்குயர் சிவன்றனை யிசைந்து காணுமே.]

[சதமணிமாலை]

आदिशब्देन शिवशक्त्यधिष्ठीयमान चिदचिद्रूपसमूह [तत्तत्]कृत्यपञ्चक तत्साध्य भोगमोक्षादयो गृह्यन्ते । अतएव पातञ्जलाद्युक्तवत् बुद्ध्यादिविषयत्वं शिवस्य न सम्भवति, तस्य पाशागोचरत्वात् ।

तदुक्तं तत्त्वसङ्ग्रहे—

"अन्तःकरण वृत्तिर्या बोधाख्या वा (सा) महेश्वरः (रम्) ।
न प्रकाशयितुं शक्ता पाशत्वान्निगलाभति (दिवत्) ॥

तत्र शिवस्य चिदभिन्न स्वरूपस्य घटादिवत् कर्मतया न दृश्यत्वं दृष्टाद (द्रष्टा द्र) ष्टव्ययोरात्म शिवयोर्विशुद्ध चित्स्वरूपं ते (पत्वे) न व्यापकत्वेन तथा दर्शनासम्भवात् । मोक्षकारिकावृत्तावप्य (प्ये) वमुक्तम् । २४०

அவ்வாறே

"இந்த ஆன்மா சிவபெருமாளுல் அருளப்பெற்ற தனது சக்தி ரூபமான ஞானக்கண்ணிஞல் சிவபெருமானைப் பார்க்கின்ருன், தியானஞ் செய்கின்ருன்" என்று கூறுகின்றது

இங்கு "ஆதி" என்னும் சொல்லால் சிவசக்தியால் அதிட்டிக்கப்படும் சேதஞ சேதன ரூபமான பொருட்கூட்டங்கள், அவை குறித்துச் செய்யப்படும் ஐந்தொழில்கள், அவற்றின் பயஞகிய போக மோக்ஷங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன. ஆதலால் சிவபெருமான், பாதஞ்சலர் கூறுவதுபோல, புத்தி முதலிய அந்தகரணங்களுக்கு விஷயமாகார் அவர் பாசங்களால் அறியப்படாதவர் ஆதலால் என்க.

தத்துவஸங்கிரஹம்

"போத ரூபமான அந்தக் கரணத்தின் தொழிலானது தளையைப் போலப் பாசமாக இருப்பதால்

अथ सूत्रान्तरेण शिवापरोक्षज्ञानानन्तरं तत्साधनीभूत परोक्षज्ञानहेतुभूतं कामिकादि शिवज्ञानमनपेक्षणीयमित्येतत् सदृष्टान्तमाह —

उल्का हस्ते(स्तो) यदा(था) कश्चिद् द्रव्यमालोक्य
तां त्यजेत् ।
ज्ञानेन ज्ञेयमालोक्य पश्चात् ज्ञानं परित्यजेत् ॥ सू ७५

उल्का - प्रज्वालिताग्रकाष्ठविशेषः, "उल्का स्यान्निर्गत-ज्वाला" इत्यमरः । सा हस्ते यस्य सः, कश्चित्- पुरुषः, यथा द्रव्यं - स्वापेक्षितपदार्थमालोक्य - दृष्ट्वा, तां-उल्कां, त्यजेत् । तथा ज्ञानेन- ज्ञायते अनेनेति ज्ञानं

சிவபெருமானை அறியச் செய்வதில் ஆற்றல் உடையதாகாது" என்று கூறுகின்றது.

சிவபெருமானைப் பார்க்கின்ருன் என்றவிடத்து, குடத்தைப் பார்க்கின்ருன் என்பது போல, சிவபெருமானுக்குச் செயப்படுபொருளாந்தன்மை இல்லை; காண்போனும் காணப்படுவோனுமாகிய சீவன் சிவன் இவ்விருவர்கள்பால் தூய்மை வாய்ந்த சித்ஸ்வரூபமும் வியாபகமும் இருத்தலால், அவ்வாறு காண்பது இயலாது என்பது.

மோக்ஷகாரிகையின் விருத்தியிலும் இவ்வாறே கூறப்பட்டுள்ளது. 240

மேலும் சிவப்பிரத்யக்ஷம் ஏற்பட்ட பின்னர் அச் சிவப்பிரயக்ஷத்திற்குச் சாதனமாக உள்ள பரோக்ஷ ஞானத்திற்குக் காரணமான காமிகம் முதலிய சிவசாத் திரங்களின் தேவை இன்மையை மற்ருெரு சூத்திரத் தால் உதாரணத்துடன் விளக்குகிருர்.

कामिकादिशिवज्ञानं तेन, ज्ञेयं - स्वपरप्रकाशसंविद्रूपं परशिवसं (स्व)रूपं ज्ञेय[मृ]आलोक्य-अपरोक्षीकृत्य, पश्चात्-अनन्तरं, ज्ञानं - परोक्षसाधनं शास्त्रं परित्यजेत् । सम्भावनायां लिङ् । २४१

अथ निश्वास सूत्रद्वयेन ज्ञेयस्वरूपनिमग्नतावस्थामाह—

यदा मनः परे तत्वे लब्ध लक्ष्यं निलीयते।
तदा ह्यशेषविज्ञानं विनाशमुपगच्छति ॥ सू ७७

यदा = यास्मिन् काले, मनः लब्धलक्ष्यं सत् - लब्धं [पुनः] पुनश्चेत (श्चिन्त) नेन स्पुटीकृतं लक्ष्यं अनाद्युपाधिरहित परशिवतत्वं यस्य तत् तादृशंसत् परे - सर्वतत्वातीते तत्वे लयातीत इत्यर्थः ।

---

* உல்கா ஹஸ்தோ யதா கஸ்சித் த்ரவ்யமாலோக்ய தாம் த்யேஜத் I
ஜ்ஞாநேந ஜ்ஞேயமாலோக்ய பஸ்சாத் ஜ்ஞாநம் பரித்யஜேத் II சூ 76

உற்கை என்பது எரிகின்ற கொள்ளிக் கட்டை. அதைக்கையிலுடையோன் தேடிய பொருளைக் கண்டவுடன் எவ்வாறு அதை எறிந்து விடுவானோ, அவ்வாறு காமிகம் முதலிய சிவசாத்திரங்களால் அறிய வேண்டிய சுயம்பிரகாசமாயும் பரப்பிரகாசமாயுமுள்ள ஞானஸ்வரூபமான பரமேச்வரனைக் கண்குளிரக் கண்டவுடன், பரோக்ஷஞானத்திற்குச் சாதனமான சிவ சாத்திரத்தை விட்டு விடுவான் என்பது பொருள். 251

---

* [உற்கைகொள் கரமுடை யொருவன் காணுபு
கற்பொருள் பின்னையது தனைவி டுத்தல்போ
னிற்குறு குணர்வினோன் ஞேயங் கண்டுபின்
முற்புக லுணர்வினை முழுது நீப்பனால்] [சதமணிமாலை]

तथा निश्वासे--
"लयातीतः परो देवो निरूपाख्यो निरामयः ।
ज्ञात्वैव मुच्यते ज्ञानी भुञ्जानो विषयानपि ॥ इति ।

तस्मिन् निलीयते - लयं गच्छति । तदा - तस्मिन् काले, अशेषविज्ञानं - अशेषं- समस्तं, विज्ञानं विकल्पज्ञानं, विनाशं - लयं, उपगच्छति - प्राप्नोति । २४२

अत्र मनः शब्देन चतुर्विधमनोमध्ये स्वलीनावस्थं मन उच्यते ।

மேலும், நிச்வாஸாகமத்தின் இரு சூத்திரங்களால் ஆன்மா ஞேயப் பொருளில் அழுந்தியுள்ள தன்மையைக் கூறுகிருர்.

※ யதா மந: பரே தத்வே லப்த லக்ஷ்யம் நிலீயதே ।
ததாஹ்யசேஷ விஜ்ஞானம் விநாசமுபகச்சதி ॥ சூ 77

எப்பொழுது மனம், அடிக்கடிச் சிந்தனையால் வெளிப்பட்ட அநாதியாகவே உபாதியற்றதும்எல்லாத் தத்துவங்களேயும் கடந்ததுமாகிய பரசிவ ஸ்வரூபத்தில் *லயத்தை அடைகிறதோ, அப்பொழுது எல்லாவிகற்ப ஞானமும் அழிவெய்துகின்றன.

நிச்வாஸத்தில்

பரம்பொருளான பரமேச்வரன் லயதத்துவத்தைக் கடந்தவர்; சொல்லொணுதவர்; பிறப்பிறப்பென்னும் நோயற்றவர்; ஞானி விஷயங்களே அனுபவிப்பவஞக இருந்தாலும், அவரை அறிந்து விடுபடுகிருன்'

---

* இது கூட்டிக் கொள்ளப்பட்டது

※ [மனமொரு பரசிவ தத்து வத்தினி
னிணேவுறும் விரிவற வொடுங்கி நிற்குமே
லிணேவுறும் வுணர்வெனப் பட்ட யாவையும்
பிணேயில குருகிலே பெயர்ந்து போகுமே]

[சதமணிமாலே]

तथा निश्वासे—

'संसृ (श्लि) ष्टश्च स्वलीनश्च विक्षिप्तो गतिरागतिः ।
मनश्चतुर्विधं प्रोक्तं तस्य भेदमिद (मं) शृणु ॥
न मनो नापि मन्तव्यो न मन्ता च विभाव्यते ।
स्वलीनो विषयैर्मुक्ते (क्त) एकीभूतः सुषुप्तिवत् ॥
विषयो गृह्यमाणोऽपि ज्ञेयत्वमधिगच्छति ।
न च तैर्युज्यते ज्ञानं संश्लिष्टः स तु † उच्यते ॥
अज्ञानाद् गच्छति ज्ञानं ज्ञानादज्ञानमेव च ।
चलते यस्य दौर्बल्यात्तस्यासौ गतिरागतिः ॥

என்று கூறப்படுவது காண்க. 242

இந்தச் சூத்திரத்தில் மனம் என்ற சொல்லால் நான்கு விதமான மனங்களுள் ஒன்ருன சுவலீஞ வஸ்தையிலுள்ள மனம் கூறப்படுகின்றது.

நிச்வாஸத்தில்

சம்சிலிட்டம், சுவலீனம். விக்ஷிப்தம், கதிராகதி என்று மனம் நான்கு விதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதன் பேதத்தை கேட்பாயாக:

மனம், நினைக்கப்படும் பொருள் நினைப்போன் என்ற பேதமில்லாமலேயே விஷயத்திலிருந்து விடு பட்டுச் சுழுத்தி நிலையில் போல ஒன்றிய நிலை சுவ லீனமாகும்.

விஷயங்களைக் கிரஹித்தும் அறியவேண்டிய பொருளை நோக்கியிருந்தும் அதனுடன் கலவாமல் ஞேயப்பொருளை அறியும் மனம் சம்சிலிட்டமாகும்.

ஞானத்தினின்று அஞ்ஞானத்திற்கும் அஞ்ஞா னத்தினின்று ஞானத்திற்கும் மாறி மாறிச் செல்லுவது கதிராகதியாகும்.

---

† असन्धिरार्षः ।

ज्ञानेन *शिष्यते यस्मादिन्द्रियार्थपरायणः ।
त्रिकालमाकुले (लो) नित्यं स तु विक्षिप्त उच्यते ॥
स्वलीनश्चोत्तमस्तत्र गुणातीतो निरामयः ।
मध्यमः स तु विज्ञेयः संश्लिष्टस्सात्त्विकः स्मृतः ॥
अधमश्चपलः क्षुद्रो राजसो गतिरागतिः ।
तामसः स तु विक्षिप्तश्चतुर्थो ह्यधमाधमः ॥
गुणात्मकः समुद्दिष्टो मन्व (ल) प्रायश्च दे [हिनाम्] ।
निर्गुण स्त्वधिकृत्वेन यत्र लीनो भविष्यति ॥
मनसश्च सु (स्व) लीनश्च यत्सुखाभ्या (खं ह्या)त्म-
साक्षिकम् ।
योगावस्था पराह्येषा प्राहुर्योगविदो जनाः ॥

एतद्विषय (यो) निश्वासकारिकायां प्रपञ्चितम् (तः)
तत्रावधार्यताम् । २४३

இந்திரிய விஷயங்களில் ஈடுபட்டு முப்பொழுதும் கவலையில் கூடியுள்ள மனம் விக்ஷிப்தம் எனப்படும்.

சுவலீனம் என்ற மனம் உத்தமமானது; சத்துவம் முதலிய குணம் இல்லாதது; மலமற்றது.

சம்சிலிட்டம் மத்திமமாகும். அது சாத்துவிக குணத்தோடு கூடியது.

கதிராகதி ராஜச குணத்தோடு கூடியது; அதமமானது.

விக்ஷிப்தம் தாமத குணத்தோடு கூடியது; அதமாதமமானது.

சாத்துவிகம் முதலிய குணங்களோடு கூடியவைகளெல்லாம் உயிர்களுக்கு மலம்போல் உள்ளவை.

---

* (ख) श्लिष्यते

अनेन शिवसायुज्यं प्राप्नोतीति सूत्रान्तरेण कथयति—

अनाख्ये तु निरालम्बे अग्राह्ये मानवर्जिते ।

निस्तत्वे योजिते(तो)मुक्त इति शास्त्रस्य निश्चयः ॥ सू ७८

आख्याः - शक्तोद्युक्तादि नामानि, तद्रहिते निरालम्बे-नादबिन्दु व्योमम्मन्त्राद्याधार रहिते, अग्राह्ये - बुद्ध्यादि-का (क) रणै रा (र) शक्य ग्रहणे, निरालम्बे अग्राह्ये इति प्रकृतिभावश्छान्दसः । मानवर्जिते-संश्लिष्टादिगुण[त्रयाना]त्मक (के), निस्तत्वे - सर्वतत्वातीते परतत्वे, योजितः । अत्र योगार्थो युजि धातुर्गृह्यते, न तु युज समाधाविति समाध्यर्थः । तथा च प्रसिद्धं सायुज्यमात्मलाभरूपं प्रापित इत्यर्थः ।

மனத்தின் சுவலீனுவத்தை நிர்க்குண மானது அது அழுந்தும்போது எத்தகைய இன்பமுண்டோ, அதுவே ஆன்மஞேயமாகிற இன்பமாகும். அதுவே மேலான யோகநிலைஎன்று யோகத்தை அறிந்தவர் கூறுகின்றனர். இவ்விடயம் நிச்வாசகாரிகையில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அங்குக் கண்டுகொள்க. 243

இத்தகைய ஞானத்தால் ஆன்மா சிவசாயுஜ்யத்தை அடைகிருன் என்று மற்ரெரு சூத்திரத்தால் கூறுகின்ருர்.

* அநாக்யேது நிராலம்பே அக்ராஹ்யே மாநவர்ஜிதே ।
நிஸ்தத்வே யோஜிதோ முக்த இதி சாஸ்த்ரஸ்ய நிச்சயே ॥ சூ 78

---

* தரைமுத லியபல தத்து வங்கடந்த
துரைமன மிறந்துபற் றென்று மின்றிவாழ்
பரமனின் மருவுறு பவனன் முத்தனென்
றரவணி கடவுளா யுலறை மென்பவே. சதமணிமாலை

यथा सुप्रभेदे—

"शिवे संयोजितं रूपं सायुज्यमिति कथ्यते" ॥

एवंभूतं सायुज्यं प्राप्तं (तो) मुक्त इति शास्त्रस्य-शिवागमस्य, निश्चयः - सिद्धान्तः ।

अत्र सायुज्य शब्देन शिवसादृश्यमुच्यते । न तु तादात्म्यादि सम्बन्धः ।

तदुक्तं चिन्त्ये—

अन्यथा बहुमुक्तो (क्त्यु) क्ति [ः] वरानने शास्त्रे च (शास्त्रे चैव वरानेन) ।

§शिवत्वं तु लभेन्मु (त्व सुलभा मु) क्तिमि (रि) दानीं कथ्यते मया ॥ इति ।

சக்தன் உத்துயுக்தன் முதலிய நாமங்களற்றதும், நாதம் பிந்துவியோமமந்திரம் இவற்றிற்கெல்லாம் ஆதாரமாக இல்லாததும், புத்தி முதலிய காரணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதும், சம்சிலிட்டம் முதலியவை இல்லாததும், சாத்துவிகம் முதலிய குணங்கள் அற்றதும், எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டதுமான பரதத்துவத்தில் சாயுஜ்யத்தை அடைவிக்கப்பட்டவன் முத்தன் எனப்படுகிருன். இங்குச் சேர்தல் என்ற பொருளுடைய தாது கூறப்பட்டுள்ளது ஸமாதி என்ற பொருளுடைய தாது அன்று என்று அறிக.

சுப்பிரபேதம்

"சிவபெருமானிடத்தில் ஆன்மாவை ஒன்று சேர்ப்பதே சாயுஜ்யம்" என்று கூறுகின்றது.

இதுவே சிவாகமங்களின் முடிந்த முடிபு.

இங்குச் சாயுஜ்யம் என்ற சொல்லால் சிவ

---

§ शिवसमानत्वमित्यथ

तथोक्तमभियुक्ते (क्तै) रपि—

"नात्मच्छेदोऽपवर्गो न च पशुशिवयोरैक्यमत्रापवर्गो
नाविद्याग्रासहानिर्न च गुणनिलयो नापि पाषाणमुक्तिः ।
यद्बोधानन्दरूपं त्रिमलविगमने व्यक्तमात्मस्वरूपं
तत्सायुज्येन वाच्यं शिवसदृशविभुश्रै(भोश्शै)व तन्त्रापवर्गः ।।

देवीकालोत्तरे—

"निद्रायां बोधयेच्चित्तं विक्षिप्तं शमयेत्पुनः ।
पक्ष द्वय परित्यागे सम्प्राप्ते नैव चालयेत ।।
निराश्रयं सदा चित्तं सर्वालम्बन वर्जितम् ।
मनोऽवस्था विनिर्मुक्तं विज्ञानं मुक्तिलक्षणम् ।। इति ।

२४४

சமானத் தன்மை சொல்லப்படுகிறது; தாதான்மிய முதலிய சம்பந்தம் அல்ல.

சிந்தியம்

"அந்நிய நூலில் அநேகவிதமான முக்தி சொல்லப் படுகிறது சிவசமானத்தன்மை அடைவதே முக்தி என்று இங்குக் கூறப்படுகிறது" என விளக்குகின்றது காண்க

அவ்வாறே பெரியோர்களாலும் "உடலினின்று உயிர் நீங்குதல், சிவன் சீவன் இவர்களின் ஐக்கியம், அஞ்ஞானம் முழுதும் நீங்குதல், முற்றுணர்வு முதலான எண்குணங்களை உடையதாயிருத்தல், பாஷாணம் போல ஓரறிவும் அற்றிருத்தல் இவையாவும் முக்திகள் ஆகமாட்டா. மும்மலமற்றுத் தன் சுரூபம் உணர்ந்து ஞானமாகிற ஆனந்தத்தை ஆன்மா அடையுமதுவே சாயுஜ்யம் என்பது. இதுதான் சைவாகமங்களில் கூறப்பட்ட முக்தியாகும், என்று கூறப்பட்டுள்ளது அறிக.

इदानीमात्मलाभरूपं प्राप्तस्यास्य अवस्थानं स्वायम्भुव सूत्रेण दर्शयति—

भवोद्भव पदातीतो निष्कम्पार्चिरिव स्थितः ।

मुक्तौ व्यक्त शिवत्वोऽसौ कृतकृत्यो यतस्ततः ॥ सू ७९

[यतः - यस्मात् कारणात्, असौ कृतकृत्यः शिव-सायुज्यं प्राप्तः ततः] -तस्मात् कारणात्, भवोद्भवपदातीतः सन् भवः संसारः तस्मिन् उद्भवपदानि जन्मस्थानानि यद्वा भवपदं भवतीति भवान्†(व)ं हं पदं सकल प्रलयाकल विज्ञानाकलानां पदम्, उद्भवपदं तस्मादूर्ध्वं भवतीति उद्भवपदम् अनन्तादि-

---

தேவிகாலோத்தரம்

"உறக்கத்தினின்று சித்தத்தைத் தூண்டவேண்டும்; தூண்டிய பின்னர், அச்சித்தத்தை இந்திரிய விஷயங்களில் செல்லாதவாறு அடக்கவேண்டும்; பிறகு சலிக்காமல் ஓரிடத்தில் நிறுத்தவேண்டும். எப்பொழுதும் ஆச்ரயமற்றதும் பிடிப்பற்றதும் சுவலீனம் முதலிய அவஸ்தையினின்று விடுபட்டதுமான சித்தத்தை ஞேயத்தில் இருத்துவதுதான் முக்தியின் இலக்கணம்' என்று கூறுகின்றது: 244

இப்பொழுது சிவசமானத்தன்மையை அடைந்த ஆன்மாவின் நிலையைச் சுவாயம்புவ சூத்திரத்தால் விளக்குகிறார்.

* பவோத்பவ பதாதீதோ நிஷ்கம்பார்சிரிவ ஸ்தித: ॥
முக்தௌ வ்யக்த சிவத்வோऽஸௌ க்ருதக்ருத்யோ யதஸ்தத: ॥ சூ 79

---

† (ख) भवोऽहं

* வரையுறு பவநெடு வழியு ளுதுமீ
மிசையுறு சிவத்துவம் விளங்கப் பட்டிவ
ணசைவறு சுடரென வமைதி பெற்றவ
னிசையுறு கலனெலா மியற்றி னனரோ [சதமணிமாலை]

पदं त[द]दि (ती)तः-अतिक्रम्य वर्तमानः सन्, निष्कम्पार्चिरिव निष्कम्पं कम्परहितं, अर्चिरिव - ज्वालेव स्थितः । अथवा अपरमोक्षस्य षट्पदानि सन्ति । भवोद्भवपदं शान्त्यतीतं शान्तितत्वं नादाख्यमैशं विद्याख्यमिति । तत्र सर्वोत्तरं षष्ठं भवोद्भवपदमतिक्रम्य वर्तमानं (नो) मनः (यः सः) प्रदीपार्चिरिव तिष्ठतीत्यर्थः ।

तदुक्तं शिवतत्वविलासे—

"भवोद्भवपद (दं) त्वेकं शान्त्यतीतमतः परम् ।
शान्तितत्वं च नादाख्यमैशं विद्याख्यमेव च ॥
उदाहृतानि मुक्तानां पदान्येवं क्रमेण षट् ।

एतत्सर्वं सद्योज्योतिषि (ष्टी) कायां प्रपञ्चितम्, तत्रावधार्यताम् । २४५

எக்காரணத்தால் ஆன்மா சிவனைக் கண்டு சிவ ஸாயுஜ்யத்தை அடைந்ததோ, அக்காரணத்தால் ஆன்மா பிறவியிலுள்ள எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனிபேதங்களையும் கடந்து, அல்லது ஆன்மா சகல, பிரளயாகல, விஞ்ஞானகலர் முதலியவர்களின் பதங் களையும், அதற்கு மேம்பட்ட ஸ்ரீ அனந்தேசப் பெரு மான் முதலியவர்களின் பதங்களையும் கடந்து; விளங்கிக் கொண்டு அசைவற்ற *தீபஜ்வாலைபோல் பிரகாசிக் கிறான் அல்லது அபரமோக்ஷத்திற்கு பவோத்பவம், சாந்தியதீத, சாந்தி, நாத, ஈச, வித்யா என்ற ஆறு பதங்கள் இருக்கின்றன அவைகளுள் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானது பவோத்பவம். அதையும் கடந்திருந்து கொண்டு ஆன்மா தீபஜ்வாலைபோல் விளங்கு கின்றான் என்று பொருள்படுகிறது என்று அறிக.

---

* அதாவது இருளைப்போக்கிப் பிரகாசத்தைக் கொடுக்கின்ற தீபம்போல அஞ்ஞானமாகிய இருள்கெட சிவஸ்வரூபமாய் விளங்குவன் என்பது பொருள்.

अथ देवीकालोत्तर सूत्रेण कृतकृत्यस्य नित्यादिकृत्यान्तरं नास्तीति निरूपयति —

नात्र पूजा नमस्कारो न जपो ध्यानमेव च ।

केवलं ज्ञेयमित्युक्तं वेदितव्यं न किञ्चन ॥ सू ८०

अत्र-जीवन्मुक्तदशायां, पूजा-अर्चना, न । नमस्कारश्च न । जपोऽपि न । [ध्यानं] - चिन्तनं, न ।

किमस्ति नित्यनैमित्तिकादि, अत आह - केवलं ज्ञेयमित्युक्तम् । ज्ञेयमिति ज्ञेयभावमात्रावस्था*नमिति सूचितम् । वेदितव्यं - ज्ञातव्यं, किञ्चन - किमपि, नास्तीति । तथा न बाह्येषु कर्मसु प्रीतिं बध्नातीत्यर्थम् (र्थः) ।

சிவதத்துவ விலாசம்:—

"பவோத்பவபதம், சாந்தியதீத, சாந்தி, நாத ஈச்வர, வித்தியா என்னும் ஆறுபதங்கள் முக்தர் களுக்குச் சொல்லப்பட்டுள்ளன என்று கூறுகின்றது. இவை முழுதும் ஸ்ரீஸத்தியோஜோதி ஸ்வாமி களால் கூறப்பட்டுள்ள உரையில் கண்டுகொள்க. 245

மேலும் சிவனைக்கண்ட ஆன்மாவிற்கு நித்தியம் நைமித்திகம் முதலிய கிரியைகள் வேண்டியிரா என் பதை தேவிகாலோத்தர சூத்திரத்தால் கூறுகின்றார்.

* நாத்ரபூஜா நமஸ்காரோ நஜபோ த்யானமேவச ।
கேவலம் ஜ்ஞேயமித்யுக்தம் வேதிதவ்யம் நகிஞ்சந ॥ சூ 80

---

* மந்திரந் தியானமே வணக்கம் பூசனை
தந்திர மிவையிலை சாற்றுங் காலிவ
ணிந்தையி லொருதனி ஞேய மெய்தலாற்
பந்தமோ டறிதரப் படுவ தில்லையே

[சதமணிமாலை]

तथा—

नियमोऽपि न तस्यास्ति नोपवासे (सो) विधीयते ।
प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च ब्रह्मचर्यव्रतानिच ॥

तत्रैवाचारप्रकरणे—

न ध्यानं न जपं (पः)पूजा न होमो नैव साधनम् ।
अग्निकार्याधिकारश्च (श्च) नैतस्यास्ति महेश्वरः(र) । इति ।
२४६

एव (वं) जीवन्मुक्तो वासनावशने (शेन) विषयज्ञान-युक्तोऽपि शिवशक्त्या स्वरूपज्ञाननिष्ठ एव भवतीति निश्वास-कारिका सूत्रेणाह—

यथा वायुः सुशीघ्रोऽपि मुक्त्वाकाशं न गच्छति ।
ज्ञेये निक्षिप्तचित्तस्तु विषयस्थे(स्थो) न मुञ्चति ॥ सू ८१

ஆன்மாவிற்குச் சீவன்முக்தநிலையில் வழிபாடு இல்லை; வணக்கம் இல்லை; ஜபமும் தியானமும் இல்லை. நித்தியம் நைமித்திகம் முதலிய கிரியைகள் வேறு என்ன இருக்கின்றன? கூறுகிறார்ஞேயப் பொருளில் அழிந்திருப்பது மாத்திரமே உளது; அறியவேண்டியது வேறொன்றுமில்லை. புறச்செயல் களில் ஈடுபாடு இல்லை என்பது பொருள்.

அவ்விதமே

சீவன்முக்தனுக்கு நியமம் இல்லை; உபவாசம் விதிக்கப்படவில்லை; உலக சம்பந்தமான காரியங்களில் ஈடுபாடோ ஈடுபாடின்மையோ இல்லை. பிரம்மசரியம் முதலான விரதங்களும் இல்லை" என்று மற்றோர் இடத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆசாரப் பிரகரணம்

"சீவன்முக்தனுக்குத் தியானம், ஜபம், பூஜை கன்மம் முதலியன இல்லை" என்று கூறுகின்றது. 246

वायुः सुशीघ्रोऽपि - अत्यन्तशीघ्रगमनोऽपि यथा आकाशं - परिपूर्णं व्योम, मुक्त्वा - विसृज्य, न गच्छति- न सञ्चरति । य (त) था ज्ञेये - शिवे, [नि] क्षिप्तचित्तः निक्षिप्तं अवस्थापितं [चित्तं] चैतन्यं यस्य सः तादृशस्तु पुमान् विषयस्थः-विषये तिष्ठतीति विषयस्थः तादृशोऽपि न म(मु)ञ्चति ज्ञेयं न त्यजति ।

तत्रैव—

भुङ्क्ते [तु] विषयान् सर्वान् *नासौ †लेप्या (प्यो) ह्यलेपकः।
यस्य सर्वगतो भावो जमा ‡(वशशिवा) वस्थो निरन्तरः ॥
इति ।

இவ்வாறு சீவன்முக்தன் பண்டைய பழக்க வயத்தால் விஷயஅறிவு உடையவனுக இருப்பினும், சிவஞானத்தால் சிவபெருமானிடத்தில் ஈடுபட்டவனுகவே இருப்பான் என்பதை நிச்வாசகாரிகையின் சூத்திரத்தால் விளக்குகிருர்:

* யதா வாயுः ஸுசீக்ரோzபி முக்த்வாகாசம் நகச்சதி।
ஜ்ஞேயே நிக்ஷிப்தசித்தஸ்து விஷயஸ்தோ நமுஞ்சதி॥ சூ 81

காற்று சூருவளியாக வீசினுலும் ஆகாசத்தை விட்டுச் செல்வதில்லை. அதுபோல, ஞேயமாகிய சிவபெருமானிடத்திலே வைக்கப்பட்ட சித்தத்தையுடைய ஆன்மா, உலக விஷயங்களில் ஈடுபட்டாலும், ஞேயப் பொருளை விடுவானில்லை.

---

* ख असौ † ख लेप्यस्य ‡ ख शम्भावस्थो

* [கடுநடை யடையினுங் கால்வி சும்பினை
விடுகுவ திலையது போல மேவியே
யடைவரு ஞேயமுற் றழுந்து நெஞ்சினேன்
விடயமோ டுழலினு மதைவி டானரோ.]

अयं साक्षात्कृत शिवस्वरूपतया तज्ज्ञानात्मकममृतं सर्वदाऽनुभवतीत्यर्थः ।

तथा सर्वज्ञानोत्तरे—

"शिवज्ञानामृतं पीत्वा विचरस्व यथा सुखम् ।" २४७

अत्र सूत्रान्तरेणास्यार्थस्य (स्यार्थ) दर्शितमेव स्वभाव इति दृष्टान्तपूर्वमाह—

इन्द्रियार्थे यथा चिन्म (त्तं) नित्यं गच्छति देहिनाम् ।
[तथा चैवेन्द्रियातीते तस्य नैराकृते पदे ॥] सू ८२

*देहिनां - शरीरिणां, चित्तं - मनः, [इन्द्रियार्थे] इन्द्रियविषये, यथा नित्यं - शश्वत्, गच्छति - प्रवर्तते, तथा तस्य-जीवन्मुक्तस्य चिच्छक्तिश्च इन्द्रियातीते - इन्द्रियागोचरे

அங்கேயே மற்றோரிடத்தில்

எவனுடைய எண்ணம் சிவபெருமானையே பற்றியிருக்கிறதோ, அவன் ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம சரீரங்களின் சம்பந்தமுடையவனாக இருந்தபோதிலும், எல்லா விஷயங்களையும் அனுபவிக்கிறவனாக இருந்தபோதிலும், அவன் அவற்றுக்கு வசமாகான். அவன் அழிவில்லாத சிவத்தன்மையுடையவன் ஆவான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது காண்க.

இவன் ஸாக்ஷாத்காரம் செய்யப்பட்ட சிவசுருபத்தையுடையவனாயிருப்பதால், எப்பொழுதும் சிவஞானமாகிற அமுதத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்பது பொருளாகும்.

---

* मातृकायाम्:

इन्द्रियार्थे यथा चित्तं नित्यं गच्छति देहिनाम् इत्येव सूत्रं दृश्यते । तदनन्तरं मनसः निश्चलत्वं तु सर्वज्ञेयाभ्यासे न भवति इति च तदनन्तरं मातुः स्तन्यमित्यादि" किं करिष्यत्यन्तः पाठः ततः क्षीरक्षयादित्यादि नैराकृते पदे इत्यन्तः पाठः ततः देहिनां शरीरिणामिति पाठश्च दृश्यते । अतः सा व्याख्या पौर्वापर्ये व्यत्यस्तेति सूत्रानुगुण्येनात्र सन्निवेशिता ॥

नैराकृते पदे स्थान एव गच्छति । अयं भावः-पुरुषस्य चित्तं इन्द्रियार्थविषये यथा निराबाधं प्रतिक्षणं वर्तते, तद्वद् जीवन्मुक्त चित्तमपि अतीन्द्रिये निर्मले केवले सदा प्राप्नोतीत्यर्थः । मनसा (सः) निश्चलत्वं तु सर्वज्ञेयाभ्यासे न भवति । मातु [:] स्तन्या (न्यं) यावत्सवत् (तावत्) यस्तत (वत्सः) [तत] स्तन्यं स्वीकृत्य तत्क्षये सति यथा निवर्तते, तद्वद् रागक्षयात [पुंसां] मनोऽपि निवर्तते इति ।

ஸர்வஞானோத்தரம்

"சிவஞானமென்ற அமுதத்தைப் பருகி இன்பமயமாக விளங்குவாயாக" என்று கூறுகின்றது நோக்குக. 247

இங்கு மற்ருெரு சூத்திரத்தால் சீவன்முக்தனுக்கு உயர்ந்த பரசிவப் பொருளைக் காண்பதிலேயே நோக்கம் என்பதை எடுத்துக் காட்டுடன் சொல்லுகின்ருர்:

* இந்திரியார்தே யதா சித்தம் நித்யம் கச்சதி தேஹிநாம் ।　　சூ 82
ததாசைவேந்திரியா தீதே தஸ்ய நைராதே பதே

எவ்வாறு உயிர்களின் மனம் இந்திரியங்களுக்கு விஷயமான போக்கியங்களில் என்றும் ஈடுபடுகின்றதோ, அவ்வாறே. சீவன்முக்தனின் ஞானசக்தியும் இந்திரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட நின்மலனை சிவபெருமானையே நாடிச் செல்லுகிறது என்பது பொருள் இந்திரிய விஷயங்களில் பழக்கம் இருக்கும் பொழுது மனத்திற்கு அசைவற்ற தன்மை ஏற்படுவதில்லை. குழந்தை தாயினிடத்தில் பாலுள்ள அளவும் ஈடுபட்டுப் பால்நின்றவுடன் பருகுவதினின்றும் திரும்பி

---

* [இந்திய நிலையினெங் ஙனமித் தேகிகள்
சிந்தனை தடையறச் செல்லு மங்ஙன
மிந்திய நிலைகடந் திலங்கு மெய்ப்பதத்
துந்துறு மறிஞர்த முளமு மோடுமால்]　[சதமணிமாலை]

[तथाहि]

‡क्षीरक्षयाद्यथा वत्सः स्तनान्मातुर्निवर्तते
रागक्षयात्तथा पुंसां मनः शीघ्रं निवर्तते

तथा तत्रैव—

कायानुबन्ध चलते (ने) नासौ चलति निश्चलः ।
यस्य ज्ञेयमिदं सर्वं मनस्तत्र्भयस्य (स्य तु) निश्चलः (लम्)
एवं यो निर्जितो धीरैः स गत्वा किं करिष्यति । इति ।

तादृक्रूपदावस्थितस्य पुरुषस्य कालमहिमानं (नौ), निरूपयति । *अथ सूत्रान्तरेण समाध्यवस्थान (सर्वाध्वातीतस्य) स्थानस्य कालं च महिमानं च दर्शयति ।

गोदोहमिषुपातं वा नयनोन्मीलन मात्रकम् ।
सकृत्परपदे युक्तो न पुनर्भवमाप्नुयात् ॥ सू ८३

விடுகிறது: அதுபோல, ஆன்மாவின் மனமும் பற்று நீங்கியபின்னர் போக்கியப் பொருளினின்று நீங்கிவிடுகிறது.

அவ்வாறே " ஆசை நீங்குவதால் மனமும் போக்கியப் பொருளினின்று நீங்கிவிடுகிறது என்று கூறுவது காண்க.

இவ்வான்மா உடலுக்குத் தொடர்பான விஷயங்களினின்று நீங்கியபொழுது அசையாது சிவபரம் பொருளில் நிலைத்து நிற்கிறது. எந்த ஆன்மாவின் மனம் இவ்வுலகம் முழுமையும் ஞேயமாகிய சிவமொன்றேயாய்க் காண்கிறதோ, அவ்வான்மாவின் மனம் அதனிடத்தில் அசையாது நிலைபெறுகிறது. இவ்வாறு மன உறுதி படைத்தவர்களால் உலகப்

---

‡ इदं पद्यं 'ख' पुस्तके मातृकायां सूत्रत्वेन परिगण्यते 'क' मातृकायां तु न तथा । * ख अथवा

गोदोहः - गौयावता कालेन दुह्यते, सोऽयं कालः गोदोहः तन्मात्रं वा; [इषुपातं वा] नयनोन्मीलनमात्रकं- नयनस्य चक्षुषः उन्मीलनमात्रकं वा । "कालाध्वनोरत्यन्त-संयोग" इति द्वितीयाविभक्तिर्भवति । सकृत - कदाचित्, परपदे - सर्वाध्वातीते निरुपाधिके शिवपदे, युक्तः - योजितः कृतसमाधिकः, पुनर्भवं - पुनर्जन्म, नाप्नुयात्-न प्रयायादिति । २४९

अथ सूत्रान्तरेण तस्य शिवसदृशस्व कीय शिवत्वावाप्तिरेव प्राप्तिः । न चाद्वैत वादि (द) वत तदे (दै) वयम् इन्द्रादिप्राप्तिवत् तद्देशगमनं [वेति] प्रतिपादयति —

பற்று வெல்லப்பட்டது. நீங்கிய உலகப் பற்று என்ன செய்ய முடியும்'' என்று பிரிஹோரிடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 248

சிவபரம்பொருளில் ஒன்றிய மனமுடைய ஆன்மாவின் காலம், பெருமை இவைகளை மேல்வரும் சூத்திரத்தால் விளக்குகின்றார். அன்றி, எல்லா அத்துவாக்களையும் கடந்து விளங்குகின்ற ஸ்தானத்தின் காலத்தையும் பெருமையையும் விளக்குகின்றதும் ஆம்.

* கோதோஹமிஷு பாதம்வா நயநோந்மீலநமாத்ரகம் ।
ஸக்ருத் பரபதே யுக்தோ நபுநர்பவமாப்நுயாத் ॥ சூ 83

பசுவினிடமிருந்து பால் தாரை விழும் நேரமாவது, அம்பு தைக்கும் நேரமாவது, இமை கொட்டும் நேரமாவது, ஒருமுறை எல்லா அத்துவாக்களையும் கடந்ததும் உறுதியற்றதுமான சிவபதத்தை சேர்க்கப்

---

* [அழகுறு பசுமுத லமுதத் தாரை யொன்
றிழிவுறு பொழுதுகண் ணிமைமட் டங்கணை
விழுமள வெனினுமெய்ப் பரத்தின் மேவினோன்
பிழைபடு கொடியவெம் பிறப்பின் மீண்டிடான்]

[சதமணிமாலை]

पशुभावाद्यदातीत्य पतिभावेन तिष्ठति ।

तत्तस्य गमनं नाम सर्वगे गमनं कुतः ॥ सू ८४

यदा - यस्मिन् काले, पशुभावात् - पशुत्वात्, अतीत्य- अतिक्रम्य, पतिभावेन- शिवभावेन, तिष्ठति -वर्तते, तदा तस्य मुक्तस्य तत्पतित्वेन वर्तनं †गमनं नाम - प्रसिद्धम् ।

तदुक्तं स्वायंभुवे—

दग्धसंसार बीजस्य या पुंसः परमार्थतः ।
सा गतिस्तस्य विज्ञेया न देशान्तरसंस्थितिः ॥
[पूर्वावस्था] न्तरव्यक्तौ सत्यां लोके गतं यथा ।
प्रोच्यते पटवर्णादि वस्तु तद्वत् पुमानपि ॥ इति ।

अत्र गमन शब्दस्य मुख्यार्थो न घटत इत्याह— सर्वगे व्यापके वस्तुनि गमनं कुतः । आत्मशिवयोरुभयोरपि

பட்டஆன்மா மீண்டும் பிறப்பை அடைவதில்லை.

249

மேலும் மற்றொரு சூத்திரத்தால் "முக்தான்மாவிற்குச் சிவசமானமான சிவத்தன்மையை அடைவதே முக்தி எனப்படும். அஃது அத்துவைத மதத்தில் சொல்வது போன்ற ஐக்கியமன்று; இந்திரபதத்தை அடைவது போன்ற வேறு தேசத்திற்குச் செல்வதும் அன்று" என்பதை விளக்குகின்றார்:

* பசுபாவாத் யதாதீத்ய பதிபாவேந திஷ்டதி ।
தத் தஸ்ய கமநம் நாம ஸர்வகே கமநம் குத: ॥ சூ 84

---

† वर्तनमेव गमनमित्यर्थः ।

* [கரும்பசு பாவனை கடந்து நீங்கியே
பெரும்பதி பாவனை பெற்று நிற்பதே
விரும்புறு செலவலான் விமலன் மாட்டுறு
மிருஞ்செல வவன்றனக் கெத்தி றத்தினும்]

[சதமணிமாலை]

व्यापकत्वादनयोः प्राप्यप्राप्त (प्तृ) भावो न घटत इत्यर्थः । अयं भावः - आत्मनः शिवत्वप्राप्तिः शिवेन संयोगोवा तादात्म्यं वा । २५०

अथ स्वायंभुव सूत्रेण भोग्य (क्तृ) त्वादिकमपि तस्य नास्तीत्याह—

शिवधामार्पितस्यास्य भोग भोक्तुर्न जातुचित् ।
भोक्तुत्वमधिकारित्वं पतिकृत्यानुकारिता ॥ सू ८५

शिवधामार्पितस्य - शिवस्य धाम तत्समत्वं अर्पितं अभिव्यञ्जितं अस्येति शिवधामार्पित(तः)तादृशस्य भोगभोक्तुः अस्य - पुरुषस्य, जातुचित् -कदाचिदपि, न भोक्तृत्वं - भोग-

---

ஆன்மா எக்காலத்தில் பசுத்தன்மை நீங்கிச் சிவத் தன்மை எய்துகிறதோ, அக்காலத்தே சீவன்முக்த னுக்கு அப்பதித் தன்மையோடு இருத்தலே அவனிடத் தில் அடைதல் என்பதற்குப் பொருளாகும்.

சுவாயம்புவம்

பிறவியாகிற விதை பொசுக்கப்பட்ட பின்னர் ஆன்மாவிற்கு அனுபோகப் பொருளினின்று பாரா முகம் என்ற யாதொரு நிலையுண்டோ, அதுவே அவ் வான்மாவிற்குக் 'கமனம்' என்று சொல்லப்படுகிறது; வேறு இடத்திற்குச் சென்றிருப்பது என்பது பொரு ளன்று. முன்னிலைமையினின்று வேறுபட்ட நிலைமை யின் தோற்றத்தைக் 'கமனம்' என்று சொல்வது போலவும், நிறம் மாறிய பொழுது நீல ஆடை வந்தது செவ்வாடை வந்தது என்பது போலவும், ஆன்மாவும் பசுத்துவம் நீங்கிச் சிவத்தன்மை அடை வதாகும்.

क्रियाकर्तृत्वं यत् सकलस्य दृष्टान्तं नास्ति (दृष्टं तन्नास्ति) । [अधिकारित्वं] - मायागर्भाधिकारित्वं यत् प्रलयाकलस्य दृष्टं तदपि नास्ति । पतिकृत्यानुकारिता - पतिकृत्यात् अनु पश्चात् कारित्वमनुकारिता, इदं कुर्व (र्वि) ति पत्युरिच्छामात्रे प्रवृत्ते सति ये प्रवर्तन्ते, ते पतिकृत्यानुकारिणः तेषां भावः पति-कृत्यानुकारिता, पतीच्छाप्रणिहित व्यवहारित्वमिति यावत् । सापि[सकल]प्रलयाकल विज्ञानकलेषु त्रिष्वपि दृष्ट्वा (ष्टा)पति-कृत्यानुकारितां (ता) तस्य नास्ति । तस्य स्वतन्त्रत्वेन परप्रेर्यत्वं नास्तीत्यर्थः ।

இங்குக் 'கமனம்' என்ற சொல்லுக்கு வாச்சியப் பொருள் கொள்வது பொருந்தாது என்பதைக் கூறு கின்றார். எங்கும் வியாபித்துள்ள பொருளின் விஷயத் தில் 'கமனம்' என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? ஆன் மாவும் சிவமும் வியாபகப் பொருளாதலால் அவற் றுக்குப் பிராப்ய பிராப்த்ருத் தன்மை பொருந்தாது என்பது பொருள். சிவத்தன்மையை அடைவது என்பது சிவனோடு ஒன்றுதல், அல்லது தாதன்மியத் தன்மையை அடைதல் என்பது கருத்தாகும்.

250

பின்னர் சுவாயம்புவ சூத்திரத்தால் சுத்தான்மா விற்குப் போக்த்ருத்வம் முதலியவைகளும் இல்லை என்று கூறுகின்றார்.

* சிவ தாமர்பிதஸ்யாஸ்ய போக போக்துர் ந ஜாதுசித் ।
போக்த்ருத்வ மதிகாரித்வம் பதிக்ருத்யாநுமகாரிதா ॥ சூ 85

---

* [புனிதனில் வைத்துள போக போத்துரு
வெனுமிவற் கில்லையாற் போத்துருத்துவந்
தனியதி காரியாந் தன்மை மெய்ப்பதி
வினையொடு படுதலென் றிவை விளம்பினோ]

[சதமணிமாலை]

एवं सर्वज्ञानोत्तरे —

शिवत्वच्छाश्वतः शुद्ध (द्धः) सृष्टिधर्मविवर्जितः ।
सत्यं सत्यं पुनस्सत्यं त्रि [स] त्यं समयः कृतः ॥
अतः परतरं नास्ति विज्ञेय कुत्रचिद् गुह । २५१

अथ किरणसूत्रेण तदवस्थायामपि मलस्यावस्थानमानुमानिकं सदृष्टान्तमाह—

विषसम्बन्धिनी शक्तिर्यथा मन्त्रैर्निरुद्ध्यते ।
तथा(दा)न तद्विषः(षं) क्षीणमेवं पुंसो मलक्षयः ॥ सू ८६

உலகில் சகலநிலையில் உள்ள ஆன்மாவிற்குப் போக்தாவாந்தன்மை காணப்படுவது போல அத் தன்மை சிவமாந்தன்மை அடைந்த சுத்தான்மாவிற்கு ஒருபொழுதும் ஏற்படுவதில்லை.

பிரளயாகலரிடம் *மாயாகர்ப்பாதிகாரியாயிருக்குந் தன்மையைக் காண்கிறோம். அத்தன்மையும் இவ் வான்மாவுக்கு இல்லை. "இதைச் செய்" என்று சிவ பெருமானுடைய இச்சை மாத்திரத்தில் ஈடுபடுகிறவர்கள் பதிக்ருத்யானுசாரிகள். சிவபெருமானது சங்கற்ப மாத்திரத்தால் ஈடுபட்ட காரியத்தை உடையவர்கள் என்பது. அந்தத் தன்மையும் சகலர், பிரளயாகலர், விஞ்ஞானகலர் ஆகிய இவர்களுள் காணப்படுகின்றது. அது போன்று அதிகாரியாந் தன்மையும் இவ்வான்மாவின்பால் இல்லை. ஆதலால், இவ்வான்மாவிற்குச் சுதந்திரத் தன்மை இருப்பதால் பிறரால் ஏவப்படுகின்ற தன்மை இல்லை.

---

* நிலம் முதல் மாயை வரையுள்ள அதிகாரம் மாயாகர்ப்பாதிகாரம்.

विषसम्बन्धिनी विषस्य सम्बन्धिनीसा(या) शक्तिः-मोहमरणादि कार्यजनिका शक्तिः, यथा मन्त्रैः गारुडादिभिर्मन्त्रैः, निरुद्धयते - तत्कार्यप्रवृत्तिविधातं निरोधं नीयते, [तद्विषं] तदा - तस्मिन् काले, न क्षीणम् - वर्णाकृत्यादि स्वरूप निरोधरूपं क्षयं न प्राप्तम्, एवं-एतेन प्रकारेण, पुंसः - दीक्षया शुद्धस्यात्मनः, मलक्षयः-स्वसहभाविनो मलस्य क्षयः, तदा कारकत्वशक्तेः कार्यप्रवृत्तिविधातएव क्षयः। [न] स्वरूपतो मलस्य क्षयइत्यर्थः । २५२

ஸர்வஞானோத்தரத்தில்

"ஏ முருகா, இவ்வான்மா சிவபெருமானைப் போலவே நித்தியனும் சுத்தனுமாவான். ஆனால் படைத்தல் முதலிய செயல்கள் இவ்வான்மாவிற்கு இல்லை. ஆதலால், இவ்வான்மாவிற்கு இதனினும் அறியக்கூடிய மேலான பொருள் எங்கும் இல்லை இஃது உண்மை உண்மை உண்மை" எனப் பிரமாணமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது கண்டு கொள்க 251

மேலும், கிரண சூத்திரத்தால் சீவன் முக்த நிலையிலும் ஆணவமலத்தின் இருப்பு அனுமானத்தால் சாதிக்கத்தக்கது என்பதை எடுத்துக்காட்டுடன் விளக்குகின்றார்:

* விஷஸம்பந்திநீ சக்திர் யதா மந்த்ரைர் நிருத்யதே ।
ததா ந தத்விஷம் க்ஷீணமேவம் பும்ஸோ மலக்ஷய: ॥ சூ 86

மூர்ச்சை, மரணம் இவற்றைச்செய்யும் விஷத்தினுடையதான ஆற்றல் காருடமந்திரம் முதலியவற்றால்

---

* [வருவிட சத்திதான் மந்தி ரங்களா
லொருவிட விடங்கெடா தொழிதல் போலுமாற்
புருடன திருண்மலம் பொன்று மாறுமென்
றருவிட முண்டவ னுக மஞ்சொலும்]

[சதமணிமாலை]

अत्रेदं विचार्यते – दीक्षादिभिरुपायैः किं मलस्य विश्लेषः क्रियते ? । मल (अथ) विनाशः । अथ तिरोभावो वा । नाद्यः, तयोर्मलात्मनोः सम्बन्धस्यानादित्वेन विश्लेषायोगात् । अपि च प्राप्तिपूर्वको विभागः । न च प्राप्तिर्मलात्मनोरस्ति, द्वयोरपि विभुत्वेन तदयोगात् । नहि यद्व्यापकं वस्तु तद्विविच्यमान पु (नं द) ष्टम्, विभागोऽपि वा जायमानोऽन्यतरादि कर्मनिमित्ताद्भवति । कर्म चोपजायमानं परिमित परिमाण - सम्बन्धा(न्धि)नि द्रव्ये भवन्ति (ति) । विभुद्रव्ये तदभावान्नतयोर्विश्लेष इति । २५३

தடை செய்யப்படுகிறது. ஆனால் அப்பொழுதே அவ் விஷம் அழிவு எய்துவதில்லை. அது போல, தீக்கை யால் சுத்தனான ஆன்மாவினிடத்தில் அநாதியாக உள்ள ஆணவ மலத்தின் ஆற்றலை மடங்கச் செய்தலே 'க்ஷயம்' என்பதற்குப் பொருள். மலத்திற்கு அடி யோடு அழிவு என்பது இல்லை. 252

இங்குத் தீக்கை முதலிய உபாயங்களால் மலத் திற்கு நீக்கமா, அல்லது அழிவா, அல்லது மறைவா என்பதுபற்றிப் பொருள் ஆராயப்படுகிறது.

முன்னது அன்று; மலத்திற்கும் ஆன்மாவிற்கும் உள்ள சம்பந்தம் அநாதியானதால் நீக்கமென்பது பொருந்தாது. நீக்கம் என்பது இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்ட சம்பந்தத்திற்குத் தான் பொருந்தும். மலத்திற்கும் ஆன்மாவிற்கும் உண்டான சம்பந்தம் இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்டதன்று. இரண்டும் விபு வாகையால் அவ்வாறு ஏற்படமுடியாது. எது விபுவோ அது பிரிக்கமுடியாதது. ஏற்படுகின்ற நீக்கமும் செய லால்தான் ஏற்படுகிறது. அச்செயலும் குறித்த அளவுடைய திரவ்வியத்தில் ஏற்படுகிறது. விபுதிரவ்

अथ विनाशः, सोऽप्यनुपपन्नः, सहजस्य मल [स्य] क्षये आत्मनोऽपि तद्धर्मिणो विनाशप्रसङ्गात् । धर्मधर्मिणोरनन्यत्वात् । अपिच सकल बु (पु) द्गल बलावरोधको मलोऽय मभ्युपगम्यते । यद्यस्योच्छ (च्छे) द [स्स्यात्], तदाऽस्य सकल [पुद्गल] साधारणत्वा [देकस्य] पुरुषस्यानुग्रहे सर्व प्राणि भू (त्रा) तो विमल [:] स्यात् । तस्माद्विनाशोऽपि न युज्यते । २५४

अथ तिरोभावः सोऽपि न युज्यते । यस्यार्थस्य तिरोभावो भवति, तस्यावश्यं पुनराविर्भावोऽपि

வியத்தில் குறித்த அளவு இல்லாததால் மலத்திற்கும் ஆன்மாவிற்கும் உள்ள சம்பந்தத்திற்கு நீக்கமென்ப தில்லை. 253

அழிவு என்று பொருள் கொள்வோம் எனின், அதுவும் ஏற்புடையதன்று; என்னையெனில், சகஜ மலமான ஆணவத்திற்கு அழிவு என்று பொருள் கொள்ளின், தருமியான ஆன்மாவிற்கும் அழிவு ஏற் படும்; தரும தருமிகளைப் பிரிக்க முடியாமையால் அது பொருந்தாது என்க. எல்லா உயிரினிடத்தும் ஞான கிரியா சக்தியைத் தடை செய்வது ஆணவ மலம் என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது; இந்த ஆணவ மலத்திற்கு அழிவு ஏற்படுமாயின், இவ்வாணவம் எல்லா உயிரிடத்தும் பொதுவாக இருத்தலால் ஒன்றி னிடத்தில் அழிவு ஏற்படும்பொழுது எல்லா உயிர்வர்க் கமும் மலம் அழிந்து சுத்தராக வேண்டிவரும். வேண் டவே, அழிவு என்று பொருள் கொள்வதும் பொருந் தாது என்க. 254

कालान्तरेऽभ्युपगन्तव्यः, अन्यथासौ तिरोहित इत्येव न शक्यते वक्तुम् । ततः को दोष इति चेत्, अत्यन्तमुक्तः संसारीति च व्यवहारसिद्धि प्रसङ्गात् । तस्मात् तिरोभावोऽपि न युज्यते । न चान्यागतिरस्ति । तस्मादनेकदोषापत्तेः कथमस्य मलस्यापायभाव इति । २५५

अत्रोच्यते — सत्यम्, अस्मिन् शास्त्रे दीक्षादिभि—रुपायैर्व्यापकस्य मलस्यापि भो (स्य वियो) गो विनाशो न तिरोभावो ना (वा) भ्युपगम्यते । अपितु यथा अग्ने रुष्णस्पर्शस्य दाहिका शक्तिर्मन्त्रेण निरुद्ध्यते, तथा मलस्यापि- व्यापारिका शक्ति [रुपायैर्निरुद्ध्यते] । यथा लोके शक्ति- संरोधादग्नि [:] स्तम्भितो निगद्यते, तद्वन्मलशक्तिवियोगात्- स मलो वियुक्त इत्युपचारेणाभिधीयते ।

மலத்திற்கு மறைவு என்பதும் பொருந்தாது. என்னையெனில், எப்பொருளுக்கு மறைவு ஏற்படுகிறதோ, அப்பொருளுக்குக் காலாந்தரத்தில் நிச்சயமாகத் தோற்றத்தையும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். கொள்ளாவிடின், இது மறைந்தது என்று சொல்லவே முடியாது. அவ்வாறு கூறுவதில் இழுக்கு யாதெனின் சீவன் முழுதும் விடுபட்டான் என்ற நிலை ஏற்பட்டுப் போகும். ஆதலால் மறைதல் என்ற பொருளும் பொருந்தாது. இம்மூன்றினும் வேறு வழியும் இல்லை. இவ்வாறு கூறின், பல குற்றங்கள் ஏற்படுவதால் மல நீக்கம் எவ்வாறெனின், 255

கூறுதும் உண்மை.

இச் சாத்திரத்தில் தீக்கை முதலிய உபாயங்களால் வியாபகமான ஆணவமலத்திற்கு நீக்கமோ, அழிவோ, மறைவோ ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. ஆனால் உஷ்ண ஸ்பர்சத்தை உடைய நெருப்பின் சுடும்

तदुक्तमत्रैव—

विभुरपि यथाऽग्निर्दाहकार्ये सकलपुद्गलसाधारणस्तथाऽपि तच्छक्त योऽप्यनन्ता इत्युक्तम् । तथा च यस्य पुरुषस्य प्रसन्नो गुरुः तस्याग्नेर्दाहिकां शक्तिं सन्निरुद्धं (द्धय) हिमशीतलमग्निं करोति । इतरेषाञ्च स्व (स) वह्निरप्रतिबन्धत्वाद्दाहलक्षणं कार्यं करोत्येव । तथा मलोऽपि यस्य तच्छक्तिः प्रतिबद्धा तस्य संसारं [न] प्रतनोति । अन्येषां भवो भवत्येव प्रतिबन्धाभावात् । तस्मान्नायं दोषः । २५६

यदन्यत् सहजमलक्षये आत्मनो विनाश [:] स्यादिति दूषणमुक्तम्; तदपि न । धर्मविनाशेऽपि धर्मिणो विनाशाभावात् । त (कु)त्रैतद (दृ) दृष्टमितिचोच्यते । यथा

சக்தி மந்திரத்தால் தடைசெய்யப்படுவதுபோல, மலத்தின் ஆற்றலும் தீக்கை முதலிய உபாயங்களால் தடை செய்யப்படுகிறது. உலகில் சுடும் ஆற்றல் தடுக்கப்பட்டதை அக்நி தம்பிக்கப்பட்டது என்று சொல்வதுபோல, மல ஆற்றலின் பிரிவே மலநீக்க மென்று உபசாரமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

இங்கேயே மற்ருேரிடத்தில்,

விபுவான அக்நியும் சுடும் செயலில் எல்லா சீவர்களிடமும் ஒரே தன்மைத்தாய் உள்ளது. அதன் ஆற்றலோ பல வகைப்படும். எந்த ஆன்மாவினிடத்தில் ஆச்சாரியமூர்த்தி அருளை மேற்கொண்டுள்ளாரோ, அவ்வான்மாவிற்கு நெருப்பின் சுடுந் தன்மையைத் தடுத்து அந் நெருப்பைப் பனியைப்போலக் குளிர்ச்சியுடையதாகச் செய்கிருர். ஆனல் அந் நெருப்பு மற்றவர்கள் விஷயத்தில் தடையின்மையால் சுடுந் தன்மையுடையதாயிருக்கிறது. அவ்வாறே, மலமும் எந்த

ताम्रसहभाविनी कालिका आम्लसंस्पर्शात् क्षयमुपयाति, न ताम्रं क्षीयते; किन्तु अत्रस्थितस्य तस्यैव गुणान्तरं प्रादुर्भवति । ननु स्थितस्यैव धर्मान्तरं भवति, न तु विनष्टस्य । तस्मात्ताम्र कालिकाक्षयवदस्यापि पुंसो मलक्षय इत्यत्रापि नानुपपत्तिः । उक्तमत्रैव—

सहजा कालिका ताम्रे (म्रे) तत्क्षया न (न्न) च तत्क्षयः ।
जायते तद्वदस्य स्यात् पुरुषस्य मलक्षयः ॥ इति ।

२५७

சீவன்பாலுள்ள ஆணவத்தின் சக்தி தடைசெய்யப் பட்டதோ, அவனுக்கு மீண்டும் பிறப்பைக் கொடுப் பதில்லை. மற்றவர்களுக்கோ, அம்மலம் தடையின்மை யால் பிறப்பை கொடுக்கத்தான் செய்கிறது. ஆகை யால் இவ்வாறு கூறுவதும் தோஷம் அன்று'' என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது காண்க. 256

மேலும், சகசமலத்திற்கு அழிவு ஏற்படுங்கால் ஆன்மாவிற்கும் அழிவு ஏற்படுமென்று மற்றொரு குற்றம் கூறப்பட்டது. அதுவும் அன்று. தருமத்திற்கு அழிவு ஏற்பட்டாலும், தருமிக்கு அழிவு ஏற்படாது. இஃது எங்குக் காணப்பட்டுள்ளதெனின், சொல்லுவம்: செம்பில் சகசமாயுள்ள களிம்பு புளிப்பின் சம்பந்தம் ஏற்பட்ட மாத்திரத்தில் நீங்குகிறது. செம்பு அழிவதில்லை. ஆனால் இருக்கின்ற செம்பிற்கே வேறு பொன்னுருவாயிருக்குந்தன்மை ஏற்படுகிறது. இருக் கின்ற தருமிக்குத்தான் வேறு தருமம் ஏற்படுகின்றது. அழிந்த தருமிக்கு வேறு தருமம் ஏற்பட இயலா தன்றோ?

सहजमलक्षयमुक्त्वा कर्मक्षयं सूत्रान्तरेण दर्शयति—

अनेकभविकं कर्म दग्धं बीजमिवाणुभिः ।

भविष्यदपि संरुद्धं येनेदं तद्धि भोगतः ॥ सू ८७

अनेकेषु भवेषु-जन्मसु, आर्जितं-सञ्चितं, अनेकभविकं तत् सञ्चितं कर्म अणुभिः-मन्त्रैः बीजमिव दग्धम् । यथा वह्निदग्धं बीजमुपहतसामर्थ्यं परमङ्कुरदानाय न भवति । यथा सुप्रभेदे —

"अग्निदग्धानि बीजानि न प(प्र)रोहन्ति भूतले ।" इति ।

ஆதலால், செம்பில் உள்ள களிம்பின் நீக்கம்போல ஆன்மாவினிடத்துள்ள மலத்திற்கும் க்ஷயம் என்று சொல்வதும் ஏற்புடையதே ஆகும்.

இங்கேயே

"செம்பில் அநாதியாக உள்ள களிம்பு அழிந்த பொழுது செம்பு அழிவதில்லை. அதுபோல, ஆன்மா வினிடத்து மலக்ஷயம் ஏற்படும்பொழுது, ஆன்மா விற்கு க்ஷயம் ஏற்படுவதில்லை" என்று மற்ருே ரிடத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. 257

இதுகாறும் சகசமலத்தின் க்ஷயத்தைக் கூறி, தற்பொழுது கன்மக்ஷயத்தை வேருெரு சூத்திரத்தால் கூறுகின்ருர்:

* அநேக பவிகம் கர்ம தக்த பீஜ மிவாணுபி: ।
பவிஷ்யதபி ஸம்ருத்தம் யேநேதம் தத்தி போகத: ॥ சூ 87

---

* அளவில பவமுத லாய வல்வினை
யுளவென வருவதாங் கரும மொள்ளெரி
கொழுவிய விதையெனக் குலைபு முண்டுபின்
கஉவன விவ்வுடற் கரும மென்பவே

[சதமணிமாலை]

तथा मन्त्रोपहत शक्तिकं कर्म फलदानाय न भवतीत्यर्थः । भविष्यत्-आगामिकर्मापि संरुद्धं-सम्यक् मन्त्र-शक्त्या रुद्धं प्रतिबद्धम् । ननु तस्यानुत्पन्नत्वात् कथं प्रति-बन्ध इति । नैतत् सत्यम् । अनुत्पाद एवास्य प्रतिबन्धः । यत् तस्योत्पादकं सहकारि कर्मान्तरं तत् दग्धबीजमि [वे] त्युक्तम् । अतः प्रतिबन्ध (द्ध) त्वादागामिकर्मणोऽनुत्पाद इत्यर्थः । येन कर्मणा पुनः इदं शरीरं निष्पादितमिति-शेषः । तत्रारब्धकर्म भोगतः उपभोगादेवोपरममुपयाति, नान्यथा ।

நெருப்பால் பொசுக்கப்பட்ட விதைகள் பூமியில் முளைக்கமாட்டா. அதுபோல, அநேக பிறவிகளில் ஈட்டப்பட்டு மந்திரங்களால் தடுக்கப்பட்ட சக்தியை யுடைய கன்மமும் பலனைத் தாரா.

சுப்பிரபேதத்திலும் "நெருப்பால் வறுக்கப்பட்ட விதைகள் பூமியில் முளைக்கமாட்டா" என்று கூறப் பட்டுள்ளது காண்க.

இவ்வாறே ஆகாமியமான கன்மமும் மந்திர சக்தி யால் தடுக்கப்பட்டுப் பலனைத் தாரா.

ஆகாமியம் வாராதிருக்கும்பொழுதே தடை என் பது எவ்வாறெனின், அன்று; அது வாராமையே இதற்குத் தடை எனப்படுமென்க. அந்த ஆகாமியத் தைத் தோற்றுவிப்பதற்குக் காரணமாக எந்த வேறு கன்மம் உள்ளதோ, அக்கன்மத்தின் ஆற்றலே பொசுக் கப்பட்ட விதை போல மந்திரங்களால் தடை செய்யப் பட்டு விடுகிறது. தடைசெய்யப்பட்டுவிட்டமையால், ஆகாமியம் வருவதில்லை என்பது பொருள். எந்தக் கன்மத்தின் காரணமாக இச்சரீரம் எடுக்கப்பட்டதோ,

सुप्रभेदे—

"शरीरारब्धकर्माणि भुज्यन्ते स्वयमेव तु" । इति ।

तथा प्रारब्धकर्मव्यतिरिक्त कर्मणामेव दीक्षया निरोध इत्यर्थः । एतच्च प्रारब्धं त्रिविधम्-इच्छा प्रारब्धम्, अनिच्छा प्रारब्धम्, परेच्छा प्रारब्धमिति ।

तथा—

इच्छानिच्छापरेच्छा च प्रारब्धं त्रिविधं स्मृतम् ।

अपथ्यसेविनश्चोरा जारान् दा (राज दार) रता अपि ।

ज्ञाना (जान) [न्त] एव स्वानर्थमिच्छन्त्यारब्धकर्मतः ।

इदमिच्छाप्रारब्धम् ।

என்று வருவித்துக் கொள்ளல் வேண்டும். அங்குப் பிராரப்த கன்மமும் அனுபவத்தாலேயே நீங்கிவிடு கிறது; வேறொன்றாலும் நீங்குதல் இல்லை என்றறிக.

சுப்பிரபேதம் "தன் சரீரத்தால் சம்பாதிக்கப் பட்ட வினைகள் போகத்தால் அனுபவிக்கப்படுகின்றன" என்று கூறுகின்றது.

ஆதலால் பிராரப்த கன்மம் அல்லாத மற்ற கன்மங் களுக்குத்தான் தீக்கையால் தடைஎன்பது பொருள்.

இந்தப் பிராரப்தம் இச்சாபிராரப்தம், அநிச்சா பிராரப்தம், பரேச்சா பிராரப்தம் என மூவகைப்படும்.

அவ்வாறே பிறிதோரிடத்தில்

"இச்சா. அநிச்சா, பரேச்சா எனப் பிராரப்தம் மூவகைத்து. அஹிதத்தை மேற்கொள்பவர், திருடர் கள், அரசன் மனைவியிடம் ஆசை கொள்பவர், முத லியோர் தமக்குக் கெடுதியை அறிந்திருந்தபோதிலும், பிராரப்த கன்மத்தின் காரணமாக அவ்வாறு விருப்பம்

स्वभावजेन कौन्तेय निबद्ध [:] स्वेन कर्मणा ।
कर्तुं (तुं) नेच्छसि यन्मोहात् करिष्यस्यवशोऽपि तत्" ।
इदमनिच्छा प्रारब्धम् ।
नानिच्छन्तो नवेच्छन्तः परदाक्षिण्य संयु [ताः] ।
सुख दुःखे भजन्त्येतत् परेच्छा पूर्वकान्तु तत् ॥
इदं परेच्छाप्रारब्धम् । २५८

ननु अशेषपाश विनाशिका दीक्षाभ्युपगता, तया च स्वसत्ताभिव्यक्तौ जातायां तस्मिन्नेव काले शरीरस्य पातः प्राप्नोति ।

तदुक्तमत्रैव—

अशेष पाश विश्लेषो यदि देवस्य दीक्षया ।
जातायामर्थनिष्पत्तौ कथं स्याद्वपुषः स्थितिः ।

வைக்கின்றனர். இதுவே இச்சா பிராரப்தமாகும்" என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது அறிக.

"அர்ச்சுனா! க்ஷத்திரியனுக்குண்டான பராக்கிரமம் முதலியவைகளால் கட்டப்பட்டிருக்கிற நீ அஞ்ஞானத்தால் அந்தக் கர்மாவைச் செய்ய விரும்பவில்லை. ஆயினும், நீ பரவசனாய் அக்கன்மத்தைச் செய்வாய்" என்பது அநிச்சா பிராரப்தமாகும்.

விருப்பம் இல்லை என்பதும் இல்லை; விருப்பம் என்பதும் இல்லை; பிறர்பால் உள்ள அன்பால் இன்ப துன்பத்தை அனுபவிப்பது பரேச்சா பிராரப்தமாகும். தீக்கை எல்லாப்பாசங்களையும் போக்கக்கூடியது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தத் தீக்கையால் தன்னிலை வெளிப்பட்டபொழுது உடலுக்கு அழிவு ஏற்படுகிறது.

---

† स पूर्वकर्महि

इत्याशङ्क्य तां सूत्रान्तरेण निरस्यति—

जातायां घटनिष्पत्तौ यथा चक्रं भ्रमत्यपि ।
पूर्वसंस्कार संसिद्धं तथा वपुरिदं स्मृतम् ॥ सू ८८

[घटनिष्पत्तौ] - घटस्य निष्पत्तिरभिव्यक्तिः तस्यां, जातायां - उत्पन्नायामपि, यथा चक्रं भ्रमति - भ्रमणं भजते, तथा इदं - दृश्यमानं वपुः - आत्मनः शरीरं, पुर्वसंस्कारसंसिद्धं पूर्वसंस्कारेण धर्माधर्मलक्षण कारणजन्यसंस्कार विशेषेण संसिद्धं धृतं सत् स्थितं - तिष्ठति ।

இவ்விதமே,

தீக்கையால் எல்லாப் பாசங்களின் நீக்கமும் ஏற்படுகிறது. பின்னர், தன் உண்மை நிலையும் தோன்றுகிறது. அப்பொழுது உடல் நீங்காமல் எவ்வாறிருக்க முடியும் என்று சாஸ்திரமும் கூறுகின்றதே என ஐயுற்று அவ்வையத்தை மற்றொரு சூத்திரத்தால் போக்குகிறார்:

* ஜாதாயாம் கடநிஷ்பத்தௌ யதா சக்ரம் ப்ரமத்யபி I
பூர்வ ஸம்ஸ்கார ஸம்ஸித்தம் ததா வபுரிதம் ஸ்ம்ருதம் II சூ 88

குடத்தை வனையுமளவு சுழற்றி விடப்பட்ட சக்கரமானது குடம் வனைந்த பின்னரும் முன்போல் சுழலுகிறது. அவ்வாறே இச்சரீரமும் பிராரப்த வினையை நுகர்ந்து கழிக்குமளவும் நிலைக்கிறது. இது பொருளாகும். குடம் என்ற பயன் சித்திப்பதற்காகக் குயவன் சக்கரத்தைச்சுற்றச் செய்வான். குடம் உண்டான பிறகும், அச்சக்கரம் சுற்றுகிறது. பூர்வ ஸம்ஸ்காரத்தோடு கூடிய இச் சரீரமும் பிரயோஜனம் ஏற்பட்ட பிறகு ஆன்மாவைப் போல் நிலைக்கிறது. சக்க

---

* [தோன்றியு மொண்கலன் சுழலு நேமியைப்
போற்றிடும் விடாதுமுன் புணர்ந்த வாதனை
யீன்றிடு மிவ்வுட ருனு மென்பரா
லான்றுள வாகம நூல றிந்துளோர்] [சதமணிமாலை]

अयमर्थः - घटफलाभिव्यक्तये तावत् कुम्भकारश्चक्रं भ्रामयेत, घटनिष्पत्तौ जातायामपि पूर्ववत् तच्चक्रं भ्रमत्येव । पूर्वसंस्कारानुविद्धमिदं शरीरमर्थनिष्पत्तौ जातायामात्मवदव-तिष्ठते ।

ननु वेगात् तत्र चक्रे भ्रमणक्रिया भवति । तच्च निष्पन्नेऽपि फले युज्यते । एवं शरीरे पुनर्नकिञ्चिदन्यनिमित्तं विद्यते, येन तस्यावस्थानं स्यादिति । नैवत् । अशेष कर्म प्रक्षयोऽत्र मया नाभ्युपगम्यते । यथावस्थितवेगाख्यसंस्काराद् भ्रमणं कार्यञ्च भवति । तथा धर्माधर्मलक्षणात् कारणात् साधारण लक्षण संस्कारविशेषो भवति । तस्मात् संस्कार-विशेषादिदं शरीरमवतिष्ठत इति ।

तथा सुप्रभेदे—

"हिङ्गुत्यक्ते तु तत्पात्रे गन्धस्तत्र न नश्यति ।
कुलालचक्रं कर्मान्ते यथा भ्रमति वै तथा ॥ इति । २५९

ரத்திலோவெனில், வேகத்தின் காரணமாகச் சுழலுகின்ற செயல்உள்ளது. பயன் ஏற்பட்டபிறகும் அது சுற்றுகிறது என்பது பொருத்தமாகும்; சரீரத்திலோ வேறு காரணமில்லாததால் அஃது எவ்வாறிருக்க முடியுமெனில், அன்று. இங்கு என்னுல் எல்லாக்கன்மங்களுக்கும் அழிவு ஒப்புக் கொள்ளப்படவில்லை. எவ்வாறு வேகம் என்ற தன்மையால் சுழலுவதும் பயனும் ஏற்படுகின்றனவோ அவ்வாறே நல்வினை தீவினை என்ற காரணத்தால் ஸம்ஸ்கார விசேஷம் உண்டாகிறது. அந்த ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தால் சரீரமும் இருந்து வருகிறது என்க.

சுப்பிரபேதம்

"காயம் வைத்த பாத்திரத்தில் காயமில்லாதிருப்பினும் நாற்றம் போவதில்லை. குடம் வனைந்தபிறகும்

अथ देव्यामत सूत्रेण जीवन्मुक्तस्य देहावसानस्थितिं दर्शयति—

भग्ने घटे यथा दिक्षु (दीपः) सर्वतः संप्रकाशते ।
देहपाते तथा चात्मा भाति सर्वत्र सर्वदा ॥ सू ८९

यथा दीपः घग्ने घटे सति भिन्ने सति सर्वतः - सर्वासु दिक्षु, संप्रकाशते - सम्यक् प्रकाशते, सङ्कोचं विहा [य] प्रकाशो भवतीत्यर्थः । निपाते सति तथा आत्मा - मुक्तात्मा च देहपाते - देहान्ते देहस्य चैतन्य सङ्कोचक शरीरस्य नाशे सति, सर्वत्र - सर्वदेशे, सर्वदा - सर्वकाले, भाति - प्रकाशते । देशतश्च कालतश्चाविच्छिन्न प्रकाशो भवतीत्यर्थः ।

குயவனின் சக்கரம் எவ்வாறு சுழலுகிறதோ, அவ்வாறே சரீரமும் பிராரப்த வினையைக் கழிக்குமளவும் நிற்கும்'' எனக்கூறுகின்றது காண்க.

பிறகு சீவன்முக்தனது தேகத்தின் முடிவின் நிலையைத் தேவ்யாமத சூத்திரத்தால் கூறுகின்றார்:

* பக்நே கடே யதா தீப: ஸர்வத: ஸம்ப்ரகாசதே ।
தேஹ பாதே ததா சாத்மா பாதி ஸர்வத்ர ஸர்வதா ॥ சூ 89

எவ்வாறு குடத்தால் மூடப்பட்ட விளக்கானது குடம் உடைந்தபொழுது எல்லாத் திக்குகளிலும் நன்கு பிரகாசிக்கிறதோ, குறுகிய பிரகாசத்தைவிட்டு எங்கும் பிரகாசமாக இருக்கிறதோ, அவ்வாறே முக்தான்மாவும் சைதன்யத்தைக் குறைக்கின்ற சரீரத்திற்கு நாசம்

---

* [உடைந்திட வுறுகட முள்ளி ருந்தொளி
விடுஞ்சுட ரெங்கணும் விளங்கு மாறுபோ
னெடுந்தகைப் பெறுமுட னீங்க வெங்குமெவ்
விடங்களு மொளிருமான் மாநின் றென்பவே]

[சதமணிமாலை]

तथा सुप्रभेदे—

"घटगुप्तो यथा दीपो घटनाशेतु दीप्यते ।
घट (टा) गुप्तो यथा भानुर्मुक्तौ चापि तथाभवेत ॥"
स्वभावज्ञानतो मुक्ति [ः] स जीवन्मुक्त एव हि ।
देहनाशे परा व्याप्तिर्घटनाशे तु दीपवत् ॥" इति २६०

इत्थं पति [पशु] पाश निरूपणद्वारेण आत्मनः केवल सकल शुद्धावस्थात्रयं प्रतिपाद्य, क(त)स्यास्य ज्ञानशास्त्रस्याधिकार्यनधिकारिविवेकं निश्वासकारिकायां (कया) प्रदर्शयति—

प्रकटयस्वेदं ज्ञानं मद्भक्तानां वरानने ।
रक्षणीयं प्रयत्नेन तस्करेभ्यो धनं यथा ॥ सू ९०

ஏற்பட்டபொழுது எங்கும். எல்லாக் காலத்திலும் பிரகாசிக்கிருன்; தேசத்தாலும் காலத்தாலும் அளவிட முடியாத பிரகாசமுடையவனுக ஆகிருன் என்பது பொருள்.

சுப்பிரபேதம்

குடத்தால் மறைக்கப்பட்ட விளக்கு குடம் உடைந்தபொழுது பிரகாசிப்பதுபோலவும், குடத்தால் மறைக்கப்படமுடியாத சூரியன் போல முக்தியில் முக்தான்மா பிரகாசிப்பான். எவன் உண்மை ஞானத்தால் முக்தனுகின்ருனே அவன் சீவன் முக்தனே; குடம் உடைந்தபொழுது விளக்கின் பிரகாசம்போலச் சரீர நாசம் ஏற்பட்டபொழுது எங்கும் பிரகாசிப்பான் என்று கூறுகின்றது. 260

இவ்வாறு பதி பசு பாசங்களது சொருபத்தை விளக்கியதின் மூலமாக ஆன்மாவின் கேவல சகல சுத்தம் என்ற மூன்று அவத்தைகளையும் கூறி, இனி இஞ்ஞானசாத்திரத்திற்குத் தகுதியுடையோனையும்,

हे वरानने देवीसम्बोधनमेतत् । इदं ज्ञानं - ज्ञायन्ते पत्यादयोऽनेनेति ज्ञानं शास्त्रम् ।

तथा वायव्ये—

"ज्ञानं वस्तुपरिच्छेदो वस्तु च त्रिविधं स्मृतम् ।" इति ।

मद्भक्तानां - मद्भजनवतां, प्रकटयस्व – प्रकाशय । दया शान्तियुक्तानां देवाग्नि गुरुभक्तानामस्मिन् ज्ञानशास्त्रे अधिकार [इ] त्यर्थः ।

தகுதியற்றவனையும் நிச்வாச காரிகையின் சூத்திரத்தால் விளக்குகிறார்:

* ப்ரகடஸ்வேதம் ஜ்ஞாநம் மத்பக்தாநாம் வராநநே ।
ரக்ஷணீயம் ப்ரயத்நேந தஸ்கரேப்யோ தநம் யதா ॥ சூ 90

அழகிய முகம் உடையவளே! இது பார்வதி தேவியைக் குறிக்கும் விளிவேற்றுமை. பதி பசு பாசம் முதலிய பதார்த்தங்கள் இதனால் அறியப்படுகின்றன என்பதால் ஞானம் -சாத்திரம் என்று பெயர் வந்தது.

வாயவ்யம்

ஞானம் வஸ்துவை விளக்கிச் சொல்லச் சாதனமானது. வஸ்துவும், பதி பசு பாசம் என மூவகைத்து என்க.

இந்தச்சித்தாந்த சாத்திரத்தை என்னுடைய அடியார்களுக்குத் தெரிவிப்பாயாக. இரக்கம் அடக்கம் இவற்றோடு கூடியவராய், கடவுள், அக்நி, குரு இவர்களிடத்தில் பக்தியுடையவர்களே இந்த ஞான சாத்திரத்தைக்கற்கத் தகுதியுடையவராவர் என்பது பொருள்.

---

* [தெரிந்தவிஞ் ஞானநன் குறத்தி கழ்த்துக
பொருந்துநம் பத்தர்கட் கென்றும் போற்றுக
வருந்தியு மலைதரு மடவ ரால்பொருள்
கரந்தொழி கள்வரைக் கருதிக் காத்தல்போல்]

[சதமணிமாலை]

तथा तन्त्रे—

देयं शान्ताय दान्ताय शिवभक्तिरताय च ।
शि [व] वन्मन्यते यस्तु आचार्यं तत्त्वपारगम् ॥
शिवाद्गुरुतरि (रा) भक्तिर्यस्य नित्यं गुरो (रौ) सदा ।
तस्यदेयमिदं ज्ञानमन्यथा न कदाचन ॥

कालोत्तरे—

यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ ।
नान्यशास्त्रे यथाश (दास) क्तिर्ज्ञानं तस्मिन् (न्नु) दापयेत् ।

तथा सर्वज्ञानोत्तरे—

गुरु देवाग्नि भक्ताय नित्यं भक्तियुताय च ।
[प्रदातव्यमि] दं शास्त्रन्नेतरेभ्यः प्रदापयेत् । इति ।

அவ்வாறே,

"அடக்கமும் அமைதியும் அமைந்த இடையருச் சிவபக்தியுடையவர்களுக்கு இச்சாத்திரம் உபதேசிக் கத்தக்கது. எவன் உண்மையை அறிந்த ஆச்சாரிய மூர்த்தியைச் சிவபெருமானாகவே நினைக்கின்றானோ, எவனுக்கு ஆச்சாரிய மூர்த்தியினிடத்தில் சிவபெரு மானைக் காட்டிலும் அதிகமான பக்தி இருக்கின்றதோ, அவனுக்கு இச்சாத்திரம் உபதேசிக்கத் தக்கது; ஒரு பொழுதும் வேறு யாருக்கும் உபதேசிக்கத்தக்கதன்று" என்று சாத்திரம் வலியுறுத்துகின்றது காண்க.

காலோத்தரத்தில்

"எவருக்குப் பரமேச்வரனிடத்தில் சிறந்த பக்தி இருக்கின்றதோ, பரமேச்வரனிடத்தில் இருப்பது போலவே ஆச்சாரிய மூர்த்தியினிடத்திலும் பக்தி இருக்

अस्य ज्ञानस्यानधिकारिलक्षणमाह– रक्षणीयमित्यादि । यथा लोके जनाः तस्करेभ्यः - चोरेभ्यः सकाशात्, धनं-निक्षेपा [दिकं], प्रयासेन पालयन्ति तथा ज्ञानसाधनं चोरेभ्यः अभक्तादिभ्यः सकाशादिति । प्रयासेन गोपनीयमित्यर्थः । तथा च तन्त्रे

"इदं देवि न दातव्यं ज्ञानसद्भावमुत्तमम् ।
दुर्विदग्धे शठे क्रूरे अन्यायपथवर्तिने ॥ इति ।

கிறதோ, அந்நிய சாத்திரத்தில் ஈடுபாடில்லாமல் இருக்கிறதோ, அவருக்கே இச்சாத்திரம் உபதேசிக்கத் தக்கது" என்று கூறப்பட்டுள்ளதறிக.

அவ்வாறே ஸர்வ ஞானோத்தரமும் குரு, ஈச்வரன், அக்நி முதலியவர்களிடம் இடையறுப் பக்தி கொண்டவர்க்கே இது உபதேசிக்கத்தக்கது. மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கத்தக்கதன்று என்று கூறுகின்றது.

மேலும் இச்சாத்திர உபதேசத்திற்குத் தகுதியற்றோரைக் கூறுகின்றார்.

உலகில் மக்கள் தங்கள் செல்வத்தைக் கள்வர்களிடமிருந்து காப்பாற்றுவதுபோல, இச்சாத்திரமும் பக்தியற்றவர்களிடமிருந்து முயற்சியுடன் காப்பாற்றத் தக்கது என்பது கருத்து.

அவ்வாறே,

'ஏ தேவியே! உயர்ந்த இந்த சித்தாந்த சாத்திரம் அறிவிலிகளுக்கும் துஷ்டர்களுக்கும் கொடிய எண்ணமுடையவர்க்கும் தகாத வழியில் செல்லுகின்றவர்களுக்கும் உபதேசிக்கத்தக்கதன்று" எனச் சாத்திரம் கூறுகின்றது.

सर्वज्ञानोत्तरे—

एतत्ते शिवसद्भावं शिववक्त्राद्विनिर्गतम् ।
गुह्याद्गुह्यतमं गुह्य† गोपनीयं प्रयत्नतः ॥
नाशिष्याय प्रदातव्यं नापुत्राय कदाचन ॥ २६१

इति उमापति शिवाचार्य सङ्गृहीत शतरत्नसङ्ग्रहः समाप्तः ॥

ஸர்வஜ்ஞானோத்தரம்

சிவபெருமான் திருமுகத்தினின்று தோன்றிய இந்த சித்தாந்த சாத்திரம் ரகஸ்யங்களுள் பரமரகஸ்ய மானது; இது பெருமுயற்சியுடன் காப்பாற்றத்தக்கது; சீடரல்லாதவர்களுக்கும் மகப்பேறு இல்லாதவர்களுக் கும் உபதேசிக்கத்தக்கதன்று'' என்று சொல்லுகின்றது.
261

சிவத்திரு உமாபதி சிவாசாரிய ஸ்வாமிகள் தொகுத்தருளிய சதரத்தின சங்கிரஹம் இவ்வளவில் இனிதே முற்றுப்பெறும்

சிவம்

---

† ख ऊहनीयम्

I

"सदृश्यभासमानत्वात्" "कलोद्धलितचैतन्यो" इत्यनयोः सूत्रयो र्मध्ये अधोनिर्दिष्टाभीमानि सूत्राणि तिरुवावडुतुरै शिवश्री स्वामिनाथ शिवाचार्यैरुपकृतायां मातृकायामधिकतया उपलभ्यन्ते ।

*पाशाभावे पारतन्त्र्यं वक्तव्यं किन्निबन्धनम् ।
स्वाभाविकश्चेन्मुक्तेषु मुक्तशब्दो निवर्तते ॥

பாசாபாவே பாரதந்த்ர்யம் வக்தவ்யம் கிம் நிபந்தநம் ।
ஸ்வாபாவிகஞ்சேந்முக்தேஷு முக்தசப்தோ நிவர்ததே ॥

**अनादिमलसम्बन्धात् किञ्चिज्ज्ञोऽणुर्मयोदितः ।
अनादिमलमुक्तत्वात् सर्वज्ञोऽसौ ततः शिवः ॥

அநாதிமலஸம்பந்தாத் கிஞ்சிஜ்ஞோऽணுர் மயோதித: ।
அநாதிமலமுக்தத்வாத் ஸர்வஜ்ஞோऽஸௌ தத: சிவ: ॥

திருவாவடுதுறை சிவத்திரு சுவாமிநாத சிவாச்சாரியார் அவர்கள் கொடுத்துதவிய சதரத்ன ஸங்ரஹ ஏட்டிலுள்ள சூத்திரங்களுக்குத் தக்கவாறு சதமணிமாலையில் காணப்படும் சூத்திரப்பொருள்கள் கீழே குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

* பாசம் இன்மையில் பரவசம் பகர்வதன் துவக்கால்
பேசில் அன்னதிங்கு இயல்பெனில் முத்தனும் பெயர்தான்
ஆசில் முத்தன்மாட்டு இல்லையாம் என்னநன்கு அறைவர்
ஈசன் நல்கிய சைவதந் திரம்உணர்ந் திருப்போர்.

** பாச மாமலம் அநாதியே உற்றிடும் பரிசால்
ஊசல் ஆடுயுர் சிற்றுணர்வு உடையதென்று உணர்க
ஈசன் ஆகிய சிவன்மலம் அநாதிஇன் மையினுல்
தேசு உலாவுறு முற்றுணர்வு உளன்எனத் தெரிப்பர்

*आदिमत्वं यदासिद्धं निमित्तं कल्प्यते तदा ।
ईदृग्रूपं स्मृतं ताभ्यां शुद्धाशुद्धं यथार्थतः ॥

ஆதிமத்வம் யதாஸித்தம் நிமித்தம் கல்ப்யதே ததா ।
ஈத்ருக் ரூபம் ஸ்ம்ருதம் தாப்யாம் சுத்தாசுத்தம் யதார்த்தத: ॥

**विशुद्धं स्फाटिकं कस्मात् कस्मात् ताम्रं सकालिकम् ।
यथा तत्र निमित्तं तन्नो तथा न शिवात्मनोः ॥

விசுத்தம் ஸ்பாடிகம் கஸ்மாத் கஸ்மாத் தாம்ரம் ஸகாலிகம் ।
யதா தத்ர நிமித்தம் தந்நோ ததா ந சிவாத்மநோ: ॥

(मृगेन्द्रे)

●प्रयोक्त्र्यादि महीप्रान्तमेतदन्वर्थसाधकम् ॥
प्रत्यात्मनियतं भोगभेदतोऽप्यवसीयते ॥

ப்ரயோக்த்ர்யாதி மஹீப்ராந்தமேததண்வர்த ஸாதகம் ।
ப்ரத்யாத்மநியதம் போகபேததோzப்யவஸீயதே ॥

---

* ஆதி ஆயின என்றுஉரைக் கப்படும் அன்றே
ஏது வேண்டுறப் படும்இரு வர்க்கும்என்று இங்ஙன்
ஓத லால்அவர்க்கு அசுத்தமும் சுத்தமும் உருவம்
நீதி யாம்என அறைகுவர் அறிவுஅறி நெறியார்.

** தெளிந்தது ஏதுகொண்டு ஒளிதரும் பளிங்குதான் செம்பு
களிம்பது ஏதுகொண்டு அடைந்தது காரணம் அங்கு
விளங்கும் ஆறுஇலை எங்ஙனம் அங்ஙனம் விளம்பில்
அளந்த காரணம் இலைசிவ மோடுயிர்க்கு அன்றே.

● கலைமுதல் வியன்நிலம் காறும் ஆயின
இலகுறும் உயிர்க்குஉறு கருவி என்பரால்
பலபல நுகர்வினால் வேறு பட்டவை
அலகுஅறும் உயிர்தொறும் அமைவ ஆகுமே.

*सर्वतो युगपद्वृत्तेरनुत्पादादसर्वगम् ।
भिन्नजातीयमप्येकफलं दीपांशुवस्तुवत् ॥

ஸர்வதோ யுகபத்வ்ருத்தேரநுத் பாதாத ஸர்வகம் 1
பின்னஜாதீயமப்யேகபலம் தீபாம்சுவஸ்துவத் 11

किरणे—

●मुक्त्यर्थं पशुर्बद्धो नान्यथा सास्य जायते ।
यावच्छरीरसंश्लेषो न स जातो न भोगभुक् ॥

முக்த்யர்தம் பசுர்பத்தோ நாந்யதோ ஸாஸ்ய ஜாயதே 1
யாவச்சரீரஸம்ஸ்லேஷோ ந ஸ ஜாதோ ந போகபுக் 11

स्वायम्भुवे—

○अत्यन्तमलिना सास्य प्रागुक्तस्याविकारिणः ।
कला संश्लेषमायाति शिवेच्छानु विधायिनी ॥

அத்யந்தமலிநா ஸாஸ்ய ப்ராகுக்தஸ்யா விகாரிணः 1
கலா ஸம்ச்லேஷமாயாதி சிவேச்சாநு விதாயிநீ 1

---

* எங்கணும் வழககுஒருங்கு ஈறுஉ ருமையால்
இங்குஅவை ஒன்றல எனபா வேறுஉறீஇத்
தங்கினும் ஒருபொருள் தருவ ஆகுமால
பொங்குஒளி விரிசுடர்ப் பண்டம் போலவே.

● முத்தியின் பொருட்டுஉயிர் முன்புஉ டம்புறும்
அத்தடை உடல்உருது ஆயின் இல்லையாம்
மெய்த்தனி வீடுடன் மேவு ருவிடின்
உய்த்துள உணர்வும்இன்று உயிர்த னக்கரோ.

○ ஈசனது இச்சையால் இசையிம் ஒண்கலை
காசுடை அவன்அவி காரி என்றுமுன்
பேசிய பசுவினை என்றும் பேசுவர்
மாசற விளங்கிய மதிஞர் ஆயினர்.

पराख्ये—

●कर्मणा देहसंयोगो वियोगोऽपि महेश्वरात् ।
अशक्तत्वात् स्वतो नास्य सामर्थ्यं कर्मयोजने ॥

கர்மணா தேகஸம்யோகோ விபோரபி மஹேச்வராத் ।
அசக்த்வாத் ஸ்வதோ நாஸ்ய ஸாமர்த்யம் கர்மயோஜநே ॥

*पशुत्वरुद्धशक्तेः स्वातन्त्र्यं न पशोरतः ।
कर्मचिद्रहितं तस्मात् योजकं तदपेक्षयोः ॥

பசுத்வருத்தசக்தே: ஸ்வாதந்த்ர்யம் ந பசோரத: ॥
கர்மசித்ரஹிதம் தஸ்மாத் யோஜகம் ததபேக்ஷயோ: ॥

○योजकः स महेशानः स्वेच्छया बलवान् यतः ॥

யோஜக: ஸ மஹேசாந: ஸ்வேச்சயா பலவாந் யத: ॥

● இருவினை யால்நிறை இறைவ னால்உடன்
மருவுவது அலதுஅணு வலியன் அன்மையால்
புரையுறு வினையொரு புணர்ச்சி தன்தனால்
வருவதை உடையதன்று எனவ குபபரால்

* பசுத்துவம் மறைத்திடப் படும்சிற் சத்தியான்
இசைத்திடும் உயிர்தனகு இலைஅ தந்தரம்
அசித்துறு கருமமாம் காத லால்அஃது
இசைத்திடு பவன்தனை அவாவும் எனபவே

○ இச்சையின் வலிஉளன் ஈசன் ஆதலால்
அச்சிவன் வினையினை அடைவிக் கின்றவன்
இச்செயல் அலதுவேறு இல்லை என்னுமாம்
முச்சுடர் விழியுடை முதல்வன் ஆகமம்

V

*वैखरी श्रोत्रविषया स विकल्पातु मध्यमा ।
निर्विकल्पा तृतीया च तासां कारणमूर्तिमा ॥

வைகரீ ச்ரோத்ரவிஷயா ஸ விகல்பாது மத்யமா I
நிர்விகல்பா த்ருதீயா ச தாஸாம் காரணமூர்திமா II

● आहुरेवजगत्सर्वं प्रबुद्धं शब्दवृत्तिभिः ।
नहि शब्दादृते पुंसः प्रत्ययोऽस्ति कदाचन ॥

ஆஹுரேவஜகத்ஸர்வம் ப்ரபுத்தம் சப்தவ்ருத்திபி: I
நஹி சப்தாத்ருதே பும்ஸ: ப்ரத்யயோzஸ்தி கதாசந II

○ शब्दानुविद्धमेवेह विश्वं ज्ञानं प्रदृश्यते ।
एता एव परो बद्धः पशूनां परमार्थतः ॥

சப்தாநுவித்தமேவேஹ விச்வம் ஜ்ஞாநம் ப்ரத்ருச்யதே I
ஏதா ஏவ பரோ பத்த: பசூநாம் பரமார்த்த: II

---

* காதுறு விடயம்வை கரிவி கற்பொடு
போதுறு மத்திமை போம்வி கற்புறும்
ஓதுபை சந்திஇங்கு உரைத்த வற்றினுக்கு
ஏதுவது ஆம்இவண் இறுதி நின்றதே

● உலகினை முழுதும் உணர்த்தும் சத்தம்என்று
இலகிய புலவர்தாம் இசைப்பர் அன்னதை
அலதுஒரு பொழுதும்இங்கு அறிவுஉண் டாகுவது
இலைதிகழ் உயிர்தனக்கு என்று தேர்கவே.

○ இத்தலை உணர்வெலாம் இயைந்து நின்றிடும்
சத்தமோடு இலகஅச் சத்தம் யாவுமே
மெய்த்துறு நிலையினின் மிக்க பந்தமாய்
வைத்திடும் உயர்மறை மன்னு யிர்க்குஅரோ.

शतरत्न सङ्ग्रह सूत्राणां वर्णानुक्रमणिका

சதுரத்ன சங்க்ரஹம்

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
12	8	தீக்ஷைகளுக்கும்	தீக்ஷைகளுக்கு
12	11	ரௌர்வ	ரௌரவ
13	1	*	இக்குறி 12-ம் பக்கம் அதாத்ம மல மாயாக்ய என்ற சூத்திரத்தில் இருக்கவேண்டும்
20	9	என்று	என்று சொல்லப் பட்டுள்ளது.
20	12	சமமாக	சமத்தன்மை
27	7	ஸ்வரூபரான்	ஸ்வரூபரான
27	11	கூடுவதொன்றே	கூடுவதென்றே
41	1	சுருக்கிய இலக்கண	சுருக்கிய இலக்கணத்தையுடைய
46	15	காரணலிங்கமும்	காரிய காரணம்
53	14	ப்ரவர்த்தகதயா	ப்ரவர்த்தகதயா பதி:
84	9	ஹ்யமூர்த்தோz த்ருச்யதேபி	ஹ்யமூர்த்தோzபி த்ருச்யதே
108	2	இவர்களிம்	இவர்களிடம்
154	1	சக்திமல	மலசக்தி
165	13	இயிருப்பதால்	இருப்பதால்
185	1	அறிக	அறிக என்பது அச்சுப் பிழை
202	9	புருதத்துவம்	புருடதத்துவம்
243	2	என்று அறிக	என்று அறிக.
245	10	ஸம்ஸத்தயே	ஸம்ஸித்தயே
281	1	கைய	அத்தகைய

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
293	1	க்ஷணதான	க்ஷபண தாண
302	3	அதிட்டிருந்த	அதிட்டித்திருந்த
304	4	மாயாமலத்திற்கு	மாயேயமலத்திற்கு
304	6	அம்மாயாமலமன்று	அம்மாயேயமல மன்று
323	9	நைராதே	நைராக்ருதே
328	13	சிவதாமர்பிதஸ்ய	சிவதாமார்பிதஸ்ய
328	14	க்ருத்யானும காரிதா	க்ருத்யானு காரிதா
329	9	க்ருத்யானுசாரிகள்	க்ருத்யானுகாரிகள்
347	1	ஸர்வநாஞேத்தரம்	ஸர்வஞாஞேத்தரம்

शतरत्नसङ्ग्रहस्थानां शुद्धाशुद्धानां संसूचिका

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
३	७	(रत्नानी)	(त्नानी)
८	२	(ते)	[ते]
८	३	(तोऽ)	[तोऽ]
८	२५	यश्व	यश्च
९	२	(नाय)	[नाय]
९	१०	(ज्ञान)	[ज्ञान]
९	२८	नेयात्	नेशात्
१०	५	स्त्वा	स्त्व
१२	९	भुक्तये	मुक्तये
१२	२४	रौरद्	रौरवे
१३	५	(ज्ञानं)	[ज्ञानं]
१४	३०	दधुजि	दनुजि
१५	४	पयाप्तं	पर्याप्तं
१५	२९	क्षानं	ज्ञानं
१७	२४	*सकलत्वात्	इतीदंपङ्क्तिद्वयं
	२५	कलायोगेऽपि	प्रमादान्मुद्रितम्
१८	४	(वाच्ज्ञा)	(वाज्ज्ञा)
१९	३	किया	क्रिया

पृष्टम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
२०	५	१ बोधरूपात्यागाच्च	इदं पदद्वयं
		२ ज्ञानहेतुत्वेन	प्रमादान्मुद्रितम्
२०	६	(पादं)	[पादं]
२१	१०	सदधिकारोज	सदधिकाराधि-
		(धीकाराधिकारोहि)	कारोज्झिता
२६	१३	अट्ट	अट्ट
२८	८	त्मना	त्मनां
२९	१५	मन्त्र तन्त्र	(मन्त्र) [तन्त्रा]
३०	११	कर्म	क्रमं
३१	१	काधू	काद्यू
३१	२४	षुस्त	पुस्त
३१	२४	पूरा	पुरा
३१	२५	वेदे	वेदै
३१	२५	पुरत	पुस्त
३६	२२	त्रहेण	ग्रहेण
३९	१	सिद्धं	प्रमादान्मुद्रितम्
४०	३	मद्रं	भद्रं
४०	६	णशान्तु	णेशात्तु
४१	१	(तश्चात्र)	[त्र]
४२	३	ठाट्ट	ठाट्ट
४८	२	[र्मी]	(र्मी)
४८	७	[गन्धादिभिः]	(गन्धादिभिः)
४८	७	[त्त]	(त्त)

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
५६	९	(क्)	[क्]
७८	२	त्य	त्यं
७९	७	स्थ	स्था
८०	४	वत	वत्
८०	६	वर्तृ	कर्तृ
८२	४	(चानन्त्यं)	[चानन्त्यं]
८२	५	चा (तस्माच्च)	[तस्मा] चा (च्चा)
८४	२	ते	क्ते
८७	२	क्तोः	क्तेः
९१	१०	(स्स्यात्)	[स्यात्]
९१	१०	(भेदे)	[भेदे]
९३	१०	त्वि	त्वि
९३	१०	त्वय	त्वयं
९४	४	लुता	लूता
९४	५	दत्वस्य	दास्य
९४	५	लाल	लाला
९४	५	ताभ्र	तत्र
९५	३	च्यते	ज्यते
९६	४	न्द्रि कौ	न्द्रिकौ
१०६	८	तीम	तीनाम
१०८	९	तृन	तृन्
११६	१२	कात्व	कत्व
११८	१	पस्था	पावस्था

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
११९	४	र (रि [वा] यं)	र (रि) [वा] यं
१३४	७	[ ]	(अचेतनश्च पश्चान्यत)
१३५	९	गे न	गेन
१४९	४	द्या	धा
१५०	१	श्वत्री	श्वरी
१५१	१७	इत्यनन	इत्यनेन
१५१	२५	भावाश्छ	भावश्छा
१५२	६	ग्राहिक	ग्राहिका
१६६	१	ननृद्य	नन्द्या
१६७	३०	आवणः	अणवः
१७६	८	वरतू	वस्तू
१८१	२८	शार	शर
१८३	१	त्या शि	त्य शि
१८३	८	षस्यय	षस्य
१८३	९	तटा	तथा
१८५	९	दुष्टः	दृष्टः
१८७	२	न्निवे	न्निवेशा
१९१	४	स्यासा	स्यास
१९१	५	सङ्खा	सङ्ख्या
१९१	८	बिदु	बिन्दु
१९१	८	तेघृ	तिघृ
१९१	८	ाकी	तकी

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
१९१	१५	ना	नाय
१९२	२८	इत्यतत्	इस्यसत्
१९७	३	अर्ता	कर्ता
१९८	५	विक्षाभ	विक्षेभभ
१९८	६	(सर्वं)	[सर्वं]
२००	५	स्प्रम	स्य प्रभ
२०४	१०	दोह	देहा
२०५	१०	(न्वा)	(न्वाः)
२०८	१	शिवका	शिवा
२०८	८	(त)	(न)
२२४	६	त्व	त्वं
२२५	६	हट्टि	हट्टी
२२५	१२	काश	काशा
२२८	८	दिन	दिना
२३०	७	सोंऽपि	पुंसोऽपि
२३१	४	(शु)	[शु]
२३३	२८	दश्य	दर्श्य
२३७	३	(त्मका	(त्मक)
२३८	५	यत	यति
२३९	३	ङ्क्रे	ङ्क्ते
२४०	१	त्वर्म	वर्त्म
२४०	४	भूद	भूत

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
२४०	६	आक्षा	साक्षा
२४०	८	सिद्धय	सिद्धया
२४०	९	्म	र्मे
२४२	५	ब्वके	ब्वेके
२४४	४	सुख (ख)	सुखा (ख)
२४५	९	द्यय	द्य
२४७	६	रस्क	रस्कु
२४८	३	कंभो	कर्भो
२५१	४	(न)	(नं)
२५५	१	तोद्धेः	द्धेतोः
२५७	१	श्वय	श्वर्य
२५८	३	र वि	रं वि
२६२	१	भविन्यां	भाविन्या
२६६	८	ष्यतै	ष्यते
२६८	४	त्वच्चा	त्वाच्च
२६९	३	व्यश्च	व्यक्ष
२७२	६	युच्य	युज्य
१७३	६	ताञच्छ	ताञ्च्छ
२८०	४	निनी	विनी
२८१	७	(क्ष)	(क्षं)
२९१	२	आज्ञा	अज्ञा

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
२९८	३	य	स
३०३	६	द्विरः	द्विः
३०६	७	त्य	ध्य
३०८	११	(त्ये)	(प्ये)
३१०	५	जेय	ज्ञेय
३१५	२८	त्यमित्यथ	त्वमित्यर्थः
३१६	४	रूप	रूपं
३२७	७	मोक्तु	मोक्तृ
३४१	२	येत	येत्
I.	२	भीमानि	नीमानि
I.	३	कुता	कृता
II.	१०	दन्त्र	दण्व
VII.	५	दोमि	दोहमि
VII.	७	हक्रि क	हक् क्रि